

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLTÓSÁGOSABB OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S A SZEGÉNY
TEMPLOMOK FŐLSEGÉLYEZÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET MEGBIZÁSÁBÓL

SZERKESZTI

DR. TIEFENTHALER JÓZSEF

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZÁGOS KÖZÉPPONTI OLTÁR-
EGYESÜLET

1914. XV. ÉVFOLYAM

Szerkesztőség és kiadóhivatal Budapest, IX., Üllői-út 77.

BUDAPEST

STEPHANEUM NYOMDA R. T.

1914.

IN PACE IN DIPSUM

DORMIAM ET QUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSE LVCENT SEM DOMINUM

ET TURTOR NIDOM ALTAHIA

QUI FRUMENTUM

XV. ÉVF. 1914. 1. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK PELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÖL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Órphaneum nyomda r. t.

VIRGO IPSUM QUI MGENE

IT DEUM ADORAVIT

SACRIFICIUM DEO

SPRITUS CONTRIBULATUS

PLEBANT SACRDOTES

PARCE POPULO TUO

ELECTORUM CONCERVASTI

ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONCERVASTI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

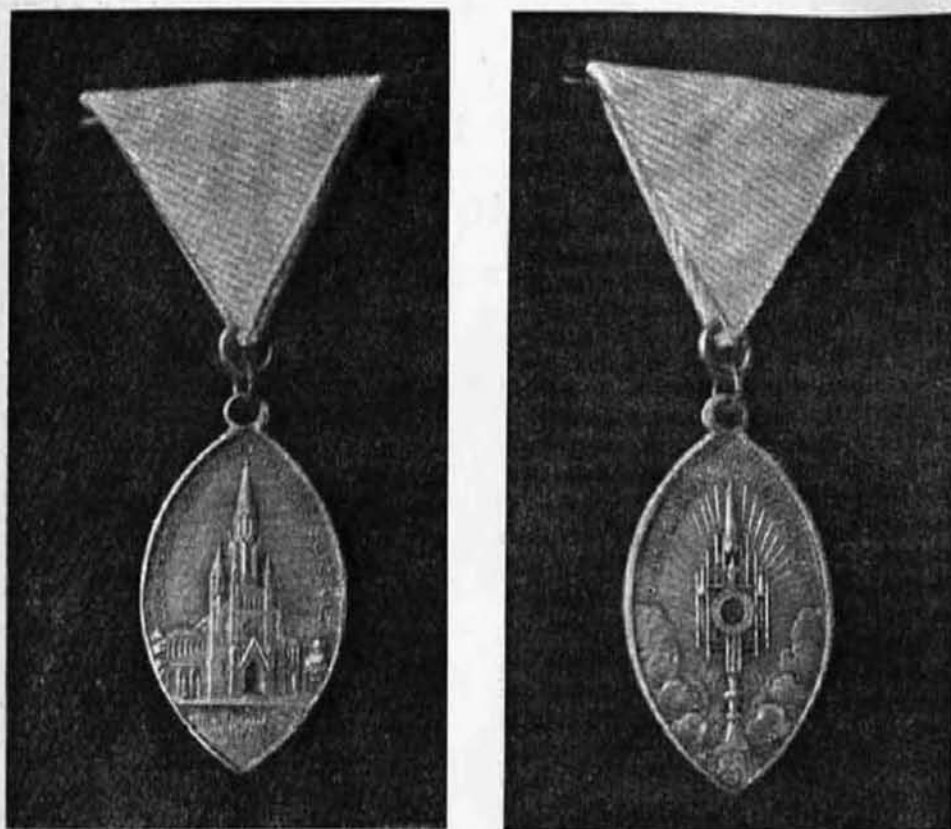
ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

ECCE AGNUS DEI

Hivatalos oltáregyesületi érem. Kapható: Oltáregyesületi iroda, Budapest IX., Üllői-ut 77. Egy darab ára ezüst kivitelben: 2.60 korona. Alumínium kivitelben: 90 fillér.

Női kézimunkákhoz szükséges hímzőanyagok nagy választékban legolcsóbb árban kaphatók. — Képes árjegyzék bérmentve. — Intézeti és iskolai szállítók.

BERGER ÉS FEISZINGER
Budapest, IV., Korona-utca 4. szám. ☒

ÖRÖKI MŰVÉSZET

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM. *Dr. Tiefenthaler József*: Értsük meg egymást. — *Klett S. J.*: Oltáriszentség és igaz lelkiesség. — *Z. K.*: A kisdud Jézusról és a Szent Arccról nevezett Teréz nővér karmelita szűz. — *T. Róma*: A szentségi Krisztus diadalnapjai Columbiában. — *Br. Hornig* hiboros körlevele az Oltáregyesület terjesztéséről. — *Történelmi Tár. Timár Kálmán*: A kassai szent vér tisztelete. — *Jézusom, örömm.* Rovatvezető: *Dr. Szyllaba Emil*. Szent Pongrác vértanú utolsó szentáldozása. — Sok örömet az új évben. — *Euch. Szövetségek.* — *Felső bimbók.* Kedves Igazgató bácsi. — *Alvinczy Peti* karácsonya. — Az aranycipke. — A XV. évfolyamba! — Röptében a nagyvilág körül. — Irodalom. — Egyesületi élet. — Kimutatások.

Értsük meg egymást.

A magyarországi oltáregyesületi igazgatók és elnökök figyelmébe.

A BUDAPESTI Központi Oltáregyesület a XII. kath. nagygyűlés idejében tartott oltáregyesületi igazgatói értekezlet behatása alatt kezdte meg az 1914-ik évet. A nevezett értekezletet egyetlen egy eszme hozta össze s ugyanazon egy eszme uralkodott annak minden előadásában és minden mondatában: tudniillik *hozzuk létre végre a Magyarországi Oltáregyesületek központosítását, testvéri egybekapcsolódását.* Dr. Hoós József a veszpréme gyházmegyei oltáregyesületek igazgatója, dr. Makay Lajos a budapesti központ egy régi munkása, Tyukos Ev. János esperes-plébános, a pozsonyi oltáregyesület egyik vezető tagja ép olyan meggyőződéssel és hévvel sürgették gr. Mikes János püspök jelenlétében a központosítás létrehozását, mint amilyen bátor szívvel és perdöntő érvekkel mondotta ki annak szükségességét dr. Révay Tibor a kalocsai érseki megye Oltáregyesületeinek előharcosa az Eucharisztia Társulat értekezletén dr. Csernoch János hercegprimás jelenlétében.

Ezen, az ország különféle egyházi központjaiból megnyilatkozó emphatikus kívánalmak szinte felmentették a központosítás kérdésének tárgyalásától Kápter Károly prelátust, aki az oltáregyesületi élet, tevékenység és szervezkedés főismerője és legautentikusabb tekintélye.

Miről van itt szó voltaképpen?

Nincsen szó arról, hogy minden Magyarországi Oltáregyesület kebeleztesse be a budapesti központba. Budapest nem Róma.

Még kevésbé van szó arról, hogy a budapesti központ uralkodjék a többi Oltáregyesületek felett vagy azoknak — mondjuk — autonómiájából bármit is elvegyen.

Itt csak a legméltóságosabb Oltáriszentség nagyobb dicsősége és az oltáregyesületi munkásság intenzívebbé és eredményesebbé tétele lebeghet szemünk előtt, épen azért *egyedül társadalmi központosításról, testvéri egybekapcsolódásról, külső egyesülésről van szó.*

Javasolja ezt mindenekelőtt az Oltáregyesületek homogén célja, közös érdekei, amelyekért küzd. Vajjon elhaladhatnak-e mint idegenek egymás mellett azon testületek, egyesületek, amelyek ugyanazon szent célokért küzdenek, pláne a legméltóságosabb Oltáriszentség dicsőségéért dolgoznak? Féltő, hogy e nagy Szentségnek minden benne hívő és vele táplálkozó lelket egyesítő, tesvéresítő szelleme nem talál megértésre olyan Oltáregyesületben, amely elzárkózva testvéreitől, azokkal nem törődve, őket nem támogatva halad a maga útján.

Javasolják a központosítást, illetőleg az oltáregyesületek barátságos és egymást támogató társítását a belgiumi Oltáregyesületek példája. A belgiumi Oltáregyesületek a legtökéletesebben valósítják meg céljaikat s példás felvirágzásuk, nagy alkotásaik a központosításnak köszönhető elsősorban.

Erősen célozzák az országos központosítást a római alapszabályok, a római törzstársulat álláspontja, melyet Kápter Károly igazgató levelekben is birtokol, de személyes információkból is ismer. A világ összes Oltáregyesületeinek kardinális-protectora, Vanutelli szintén ez irányban tett nyilatkozatokat.

S vajjon elzárkózhatunk-e azon egészséges korszellemről, amely minden téren a szétforgácsolt erőket egyesíteni, tömöríteni igyekszik, mert állandó és nagyraszóló alkotások csak így biztosíthatók? Országosan szervezkednek a kongregációk, a katolikus körök, a harmadrendek, az összes vallási és társadalmi egyesületek és mindenütt, ahol helyes megoldást találnak, virágzás, munka, siker fakad a nyomában. Az lehet probléma, hogy miképen alakíttassék a központosítás, de a központosítás szükségessége kétségtelen és vitán felül áll.

Az Oltáregyesületekre vonatkozólag — mindezek után — csak egy terrenum, egy pont lehet, amelyre egyes egyházmegyei és más központok vagy diplomás Oltáregyesületek támaszkodva az országos központosítástól való huzódzásukat megokolhatnák s ez a terrenum, ez a pont ama kérdés, vajjon a praktikus, tényleges eredményekre nézve, a templomok segélyezésének nagyságára nézve, az oltáregyesületi kézimunka intenzitására nézve nem hat-e bénítólag a központosítás.

Csakhogyan épen innen meríthető a legsúlyosabb és egyúttal legsürgetőbb érv a központosítás mielőbbi megvalósítása mellett. Miatán praktikus

dologról van szó, keressünk és fogadjunk el praktikus, az életből, a tapasztalatból merített tényeket. Tessék megkérdezni azon egyházmegyéket, amelyek egyesültek a budapesti országos központtal, hogy mennyi hasznot jelent számukra a budapesti központ, mennyi energiát fakaszt ki a budapesti központ befolyása és — kereken kimondva — mennyi egyházi ruhához és szerelvényhez jut azon kis ellenértékkel szemben, amellyel a budapesti központot támogatja.

Méltóztassék kérem ráeszmélni dr. Hoós veszprémi olt. igazgató előadására — a februári szám teljes terjedelmében hozza — ahol a napnál világosabban a tények és statisztika erejével bizonyítja, hogy mily nagy előny a veszprémi egyházmegyére a budapestivel való egybekapcsolódás. Siet is a nevezett igazgató ezt a budapesti Oltáregyesületnek megköszönni és a többi egyházmegyei igazgatóknak figyelmét a központosítás óriási előnyére felhívni.

Mi annak a rejtélynek a titka, hogy a budapesti Oltáregyesület, mondjuk 800 korona tagdíj ellenében 3—4 ezer korona értékű holmi adhat? Nagyon egyszerű. Budapest olyan összehasonlíthatatlan magasságban emelkedik a többi magyarországi város fölé, hogy erre a nyugati országokban hiába keresünk példát. Németországban, Franciaországban, Belgiumban vagy akármelyik nyugati államban az ország fővárosa mellett van sok más hatalmas centrum; sőt a vallásos mozgalmaknak főemporiuma nem is a főváros szokott lenni. És mégsem derogáló, mégsem hátrányos (Belgiumban!) a központosítás. Nálunk Budapesten minden jó és rossz áramlatok egyaránt innen indulnak ki. De nem is ezt akarjuk itt konstatálni, hanem azt kívánjuk hangsúlyozni, hogy Budapestnek — épen ezen aránytalan nagyságánál fogva óriási társadalma van. Itt a magyar mágnás világ a maga sok fenekölt lelkű hölgytagjaival, itt van a diplomás és iparos előkelőség minden árnyalata óriási számban, kik ép olyan nagylelkűen állanak az Oltáregyesület szent missziójának szolgálatába, mint aminő bensőséggel és áldozatkészséggel támogatja az Oltáregyesület ügyeit Budapestnek egyszerű vallásos hű népe.

Sőt az egyszerű polgár-népben a kongregációk révén a jó Reparatrix-anyák, kitűnő és munkás segítőcsapatokat nyertek az oltáregyesületi kézimunkák számára. Általában a Reparatrixárda révén szilárd alapra helyezkedett a budapesti központ.

Ezen valóban munkás és Oltáregyesületet megértő rendnek letelepítése Pallavicini Edéné őrgrofnének és Kápter Károly prelátnak-plébánosnak elévülhetetlen érdeme, melynél fogva a központ annyira szilárd, tradícióiban, melyek itt kifejlődnek, annyira hű, hogy az Oltáregyesület nagy feladatában még akkor sem ingana meg, ha esetleg valamikor egy nem sikerült elnöknő vagy igazgatóváltás állana be.

Munkaerő sok áll a budapesti Oltáregyesület rendelkezésére, csak nyers anyagot kell venni s azt itt feldolgozzák. S ez az igazi oltáregyesületi szellem. Ne vegyünk oltáregyleti pénzen gyári holmikat, hanem az eucharisztikus szent munkát szolgálják az adományfillérek, mert az Úr Jézus öröme így lesz csak teljes. A szép egyházi ruha legyen lelkes, eleven, beszédes s lelkessé, elevenné, beszédessé fogja tenni az a sok gond, szorgalom, figyelem és szeretet, amellyel az oltáregyleti tagok a ruhákat sajátmaguk készítik.

Egy vidéki centrum sohasem lesz képes egy egyházmegye virágzó Oltáregyletének összes adományait feldolgozni, elég annak a városban magában befolyt adományok. Budapestre azonban nem lehet annyi adományt felküldeni, mely itt munkáskezerekre nem találna. A budapesti Oltáregyesület sem vonja ki magát azon igazság alól, hogy semmi sem tökéletes e földön, de kétségtelenül méltó központja a Magyar Oltáregyesületeknek, mert van Örökimádás-temploma, hogy bőszéges kézzel osztogassa az Eucharisztia lelki kincseit s ebben mintája legyen az eucharisztikus templomi működésnek (1913-ban 70,000 szentáldozás), van szilárd sajtó organuma, mely az Oltáregyesület szellemi irányítását végzi és alkalmat ad, hogy ebben mindenki résztvehessen; vannak dolgozó úrnői, van hatalmas tágas háza és végül vannak imádkozó és dolgozó apácái.

Szabadjon ismét visszatérni a fentnevezett igazgatói értekezletre s aposztrofálni Mikes gr. püspök zárószavait: Legyen az 1914. évnek programja a központosítás megvalósítása, foglalkozzék vele minden egyházmegye, minden igazgató, minden barátja az Oltáregyletnek s neki mély és szent meggyőződése, hogy a központosítás teljes kiépítése minden egyházmegyében valójában erős lendületet, virágzást, pezsgő életet és nagy alkotásokat fog az oltáregyleti mozgalmak számára szülni.

Dr. Tiefenthaler József.

Oltáriszentség és igaz lelkiség.

QIDŐN NYOLC évvel ezelőtt a gyakori szentáldozásról szóló pápai rendelet megjelent, meglehetősen nagy volt az aggodalom, nem növeli-e majd a sűrű áldozás a szenteskedést, v. i. az álszentségnek ama hírhedt nemét, mely végnélküli templomülésben és szakadatlan imádkozásban merül ki. Emellett egyformán szeretetlen, zsémbes, civakodó, felebarátja becsületében gázoló ma, mint volt húsz évvel ezelőtt.

De gyakori szentáldozás és szenteskedés hogy fér ez össze? Sajnos,

a való élet bizonyítja, hogy igenis összefér. A fent említett aggodalomnak meg volt a tapasztalati alapja. Azelőtt és manap vannak a gyakori, sőt mindennapi áldozók közt olyanok, kiknél az áldozás merő külsőség, mondhatnók divat.

Az olyan lelkek, kik az áldozó padtól haza térve már az úton sem állhatják meg, hogy ezt vagy azt meg ne szólják, talán súlyosan is ártva neki, nem ép a legritkább dolgok közé tartozik. Sőt előfordult az is, hogy napi áldozó, hogy-mikép, de a lélek halhatatlanságában komolyan kételkedett. Nyilvánvalóan, lélek, szív nélkül végzett áldozás után, miután reggel az Úr szent testével táplálkozott, napközti vallásellenes lapok, vagy hitetlen, sikamlós regények olvasásával üzte el unalmát.

Igaz, ez inkább kivételes, szélsőséges eset. De mutatja, mint fér meg még a mindennapi áldozással is ily magas fokú és szánandó lelki vakság.

A szentségek tehát, a legméltóságosabb Oltáriszentség is, ex opere operato, azaz az áldozó gerjedelmétől függetlenül termik meg a lélekben a szentség gyümölcseit. De csak ha a hívőben megvan a kellő lelki állapot. Tehát az áldozóban a minden súlyos vétektől ment kegyelmi állapot.

Hogy mármost mikép menthetők ama lelkek, kiktől fontebb szóltunk, a halálos büntől, vagy legalább a nagyon hanyag és gondtalan előkészülettől, azt nehéz megmondani. Nem csoda tehát, ha a Szentség se termi meg bennök ama fölséges gyümölcseit, melyeket különben jól előkészült lelkekben oly biztosan és oly bőven szokott meghozni.

Nem elriasztani akarunk e sorokkal a szentáldozástól. Mi volnánk a legutolsó, akik ilyen célt szolgálnánk. Csak rá akartunk mutatni, hogy igenis a gyakori és mindennapi szentáldozással is megfér a visszaélés, néha durva visszaélések is, és hogy következőleg a szentáldozásnál nem szabad mindent a Szentség erejére bízunk. Ott nekünk is kell dolgozni. Most gondolatokat akarok ajánlani, melyeknek figyelembe vétele, szerény véleményünk szerint, nagyban segítségünkre lehet, hogy ama sajnálatos visszaélések megszűnjenek és a gyakori áldozás lehetőleg teljes mértékben fejtsse ki bennünk megszentelő hatásait.

Az első gondolat, hogy az ép kifejtett biztos katolikus tant a szentségek működési módjáról többször megszívleljük. Kapcsolatban ama másik nagy igazsággal, a gyakori szentáldozás célját illetőleg. Eddig, noha minden egyéb szentségnek praktikus, gyakorlati jelentőséget tulajdonítottak, a legméltóságosabb Oltáriszentséggel kivételt csináltak s ebben csak jutalmat, az erényességért járó kitüntetést láttak. A szentatya most visszaadta a legfölségesebb Oltáriszentségnek is az ő eredeti, kiválóan gyakorlati jelentőségét. Azt mondja a legvilágosabb szavakkal: a szentáldo-

zás főcélja: «nem annyira az Isten dicsősége és dicsőítése, sem pedig az, hogy mintegy jutalmul szolgáljon az áldozónak erényes érdemeiért; hanem az, hogy a hívek e szentség által Istennel egyesülve, belőle erőt merítsenek arra, hogy gonosz indulataikat megfékezzék. naponként elkövetett kisebb hibáikat törlesszék, a súlyos bűnöket, amelyeknek az emberi gyarlóság ki van téve, kerüljék.»

Más szóval a szentáldozás, a gyakori ép úgy mint egyszeri az esztendőben, nem tételezi fel és nem jutalmazza a már elért szentséget, hanem mint a többi szentség annak megszerzésére és elérésére az Úrtól rendelt leghatásosabb eszközünk. A gyakori áldozó tehát ne tekintse magát kész szentnek, mikor az oltárhoz lép és ne higye, hogy a szentáldozás önmagában cél, hogy annak a gyakorlati élethez, az erényekben való gyarapodáshoz nincsen köze. Ellenkezőleg minden egyes szentáldozás egy komoly, határozott lépés legyen a szentség, a tökéletesség felé. Legyen egy csendes, de hatásos figyelmeztetés, hogy tulajdonképpen miért is áldozunk? Összeszedjük-e magunkat eléggé napközti, vigyázunk-e hibáinkra, nyelvünkre, indulatosságunkra, szenvedélyeinkre, szívünkre? S ha érezzük, hogy megint gyengék voltunk, hogy hibáztunk, alázzuk meg magunkat, kérjünk bocsánatot, ígérjünk javulást és fogadjuk Urunk szent testét, mint a természetfölötti erő forrását arra, hogy hibáinkból lassankint kivetközzünk.

Ez a gyümölcsöző, a termékeny áldozás. Ha így áldozunk minden nap, lehetséges-e, hogy abba a szomorú, sivár lelki állapotba süllyedjünk, melyről az elején szoltunk?

A második gondolat vagy segítő eszme, melyet ajánlani kívántunk az, hogy kössük össze eucharisztikus ajtatosságunkat a Jézus-Szive tisztelettel s hogyan tegyünk ezt?

Úgy, hogy áttörünk lelkünk, hitünk szemével az ostya külső színe, sőt még az Úrnak külső szent testén is és beletekintünk, belemélyedünk, süllyedünk abba a végtelen fönségű titkos belső életbe, belső világba, mely ott játszódik, ott szövődik, ott hullámszik, hőmpölyög - ha szabad-e kitételrel élnem - az Eucharisztia, a kis ostya szívében, mélyén, az édes Jézus-Szívében.

Oh ha minden szentáldozás előtt legalább egy pillanatra megállnánk az oltár előtt, meggondolva, hová készülünk, kit akarunk szívünkbe fogadni és akkor eszünkbe jutna, hogy ez az édes Jézus az ő isteni szent Szívével, azzal a mélységen tátongó, lángtengerben úszó, keresztel tetézett, tövissel övezett Jézus-Szívével, mily egészen más érzelmekkel járulnánk mindig a szentáldozáshoz, mily más lelkülettel, gerjedelmekkel fogadnók az Úr szent testét! mily messze maradnának áldozás előtt és közben ama világi, hívságos gondolatok! És mennyire el tud-

nánk mélyedni a szentáldozás után isteni Vendégünk édes Üdvözítőnk gondolataiba, érzelmeibe! Azokba az édesen fájó, áldozatokra ösztönző és mégis oly boldogító, a világot megutáltató és mégis megváltói szeretetben, az önfeláldozásig melegen a világot átfogó krisztusi gondolatokba, Jézus Szive gondolataiba!

Inkább csak jelezni kívántuk e két segítő gondolatot. De annyi eme rövid megeplítésből is bizonyára kitűnik, hogy ez volna az igaz áldozás. Ilyen áldozás mellett nemcsak hogy nem süllyedünk a szenteskedés meddő posványába, hanem rövidesen érzelmeinkben és gondolkodásunkban átförmálódnánk annak érzelmei és gondolatai mintájára, kit a szentáldozásban annyiszor magunkba fogadunk. Igazán lelkiekké válnánk.

Végezzük hát áldozásainkat mindig figyelemmel s nevezetesen keressük azt a gondolat- és érzelembeli közösséget az Úr szentes Szívével; tegyük magunkévá az Ő érzelmeit, legyen első és főszándékunk a szentáldozásnál, hogy Őhöz hasonlóbbá legyünk, adjuk át magunkat neki teljes szívvel, hogy tegyen velünk szentakarata szerint, alakítsa szívünket az Ő szíve szerintivé, nyomja abba bele, mint valami Veronika kendőbe az Ő isteni szent ábrázatát, hogy éljünk, de már nem mi, hanem Ő éljen mi bennünk. Akkor a gyakori szentáldozás majd csakugyan az lesz, aminek a szent atya remélte, ama szívet újító, a világot átteremtő isteni erőforrássá, amely másodszor is újjá teremti a föld színét, instaurans omnia in Christo, mindent megújítva Krisztusban, az Úr szelíd és alázatos Szívében. *Klett S. J.*

A kisdud Jézusról és a Szent Arcról nevezett Teréz nővér karmelita szűz. (1873—1897.)

Bevezetés.

EZ A NÉV pár év óta világesemények központja a keresztény társadalomban és a sajtóban. Róla beszél a társadalom az ötvilágérésben, ahonnan naponként több mint 60 esemény híre érkezik a liseuxi karmelita zárdába; ezek az események Teréz nővérnek az anyagi szűznek dicsőségét hirdetik, aki a szenvedő emberiség minden bajában segít: lelki kegyelmeket, hirteleni gyógyulásokat eszközöl, lejár a földre az ő isteni jegyesétől kapott megbízásához képest és segít az anyagi szorultságban levőknek. Mind erről három kötetben mintegy 800 közlemény beszél 1910. óta.

Hogy pedig mindezek a dolgok nem a képzelet szüleményei, erre

nézve legyen elég egyelőre annyit megjegyezni, hogy Lisieux püspöke a Szentség hírében meghalt szűz nevével összefüggő rendkívüli események vizsgálatát elrendelte és a hivatalos vizsgálat eredményeként a nagyszámú eseményekből mintegy harmincat, mint a leghitelesebb tanúkkal igazolható, a római Szentszéknek 1912. évi december havában bejelentett. Ezen világra szóló eseményeket a sajtó sem hallgathatta el és ez események fontosságát méltatva világszerte hosszánát zeng az angyali Szűznek; a reá vonatkozó művek pedig (önéletrajza, levelezései, tanácsai, eszméi, költeményei, felhívása a kis lelkekhez, életrajzi kivonat, költeményeiből vett szemelvények, a rózszaeső — kegyelmek és gyógyulások stb. — a Szűz boldoggá avatása végett összeállított okmányok lenyomata egy nagy kötetben) egészben vagy részben a következő nyelvekre lettek lefordítva, részint kinyomatva: u. m. angol, spanyol, olasz, német, lengyel, flamand, hollandi, japán, malta, orosz, magyar, görög, örmény, anamit, tamul, bréton, arabs, kanak, horvát, latin, dán, khinai, togal, shingal, hind, catalauni, portugali nyelvekre.

Ebben a *bevezető-cikkben* indokolni akarjuk azon szándékunkat, hogy ezentúl az Örökimádás hasábjait többször fogjuk felkeresni az angyali Szűzre vonatkozó cikkel.

Az Örökimádás hivatása a *Legszentebb iránti hódolat* ápolása a lelkekben. Az angyali Szűz ugyanarra törekedett földi életében és arra törekszik a menyországban, hogy a menyországba juttassa a lelkeket. Ő magát égő áldozatul ajánlotta fel a papokért, hogy méltó szolgálói legyenek a Legszentebbeknek.

Az Örökimádás apostolkodásának ezen óhajtott gyümölcsét segíti megérlelni az angyali Szűz, midőn csodálatos erővel vonza a lelkeket a Jézus iránti szeretetre és e szeretet alapján arról is biztosít, hogy példáját követve a tisztító tüzet ki lehet kerülni. Számos jelentés azt is igazolja, hogy az angyali Szűz a halál fájdalomaitól és a halál utáni ítélettől remegő lelkeket is megvigasztalja.

Megjegyezzük, hogy az angyali Szűz pártfogását szent kilenced végzésével szokták kikérni, a szent kilenced alatt naponként három Miatyánkot, három Üdvözlégyet és három Dicsőséget elmondva a könyörgeggel: *kisded Jézusról nevezett Teréz, segíts rajtam!*

Akiket az angyali Szűz segítségében részesített, azok ezt a lisieuxi zárdának (*Carmel Lisieux* [Calvados] France) szokták jelenteni. Z. K.

Jelen számunkhoz mellékeljük a múlt évfolyam gazdag tartalomjegyzékét, melyre ezennel felhívjuk a kedves olvasók figyelmét.

A szentségi Krisztus diadalnapjai Columbiában.

BÉCSNEK visszhangjakép, szívvidámítóan, lélekben áthatva, mélységes örömmel vesszük az újvilág reményteljes országából, Columbiából az ottani eucharisztikus kongresszusról a beszámoló hírt. Az elmúlt napokban tartotta ugyanis e színtiszta katolikus érzelmű köztársaság első *nemzeti eucharisztikus kongresszusát*. Nem, nem lohadt Krisztusnak szerelme, az igaz szívben ma is hően lobog a Megváltó iránti nemes lelkesedés lángja! Itt tények beszélnek, itt tettek állnak szemléletre, szívlelésre várva! A történelem folyása ma is ugyanaz, mint volt egykoron. A krisztusi szeretet jelszava, a lángoló szeretet záloga, az Oltárszentség jár ma is ép úgy, mint századokkal előbb az emberiség útján, s ahol hű szívekre talál, ott beköltözködik, ott szállást is foglal égi kincseivel. Béke, öröm és igazság tudata, a szent szeretet égbetörő lángja gyúl ki e Vendég nyomában! Jöjjetek, lássátok, ízelejték éljétek át, mily édes az Úr! Példaképpül álljon elénk Columbia nemeslelkű népének ragyogó példája.

Ezen nemzet felbuzdulva azon nagyszerű tünemények, s a szentségi Jézus iránti hit, szeretet és odaadó érzületek hírének tudomásul vételére, mely az európai nagyvárosok hithű népének hős tettéről számolt be előtte, az Istenember kegyelmétől áthatva, szerelmétől hevülve szeretne volna kivenni mind e hódolatban a saját részét is, de a nagy távolság s egyéb akadályok nem engedték meg, hogy benső érzelmének a Megváltó iránt megfelelőképen kifejezést adjon s ime a szeretet, az égő szeretet, az önmagát szinte felemésztően buzgó szeretet találékonysága utat-módot talál ezen bensőségnek külső kifejezésére. A szép ország népe nemes és nagy tette határozta magát! Versenyre kelt, szent s nemes versenyre nagy Európával, önmaga rendezett otthon nagy nemzeti eucharisztikus kongresszust.

Szentatyánk önmaga írt igen szép levelet a bogotai érsekhez, Herrera Restrepo Bernáthoz, dicsérte megatottan ezt a kedvesdeden szép és példás kezdeményezés eszméjét s már előre szent áldását adta a nagygyűlés egész munkájára.

A nagyszerű eszmét az erényes és tudós bogotai kanonok, dr. Carasquilla Mária Ráfael veté fel s alig hogy közölte másokkal, mindenütt a legnagyobb lelkesedéssel, vállalkozó kedvvel szívbéli örömmel fogadta minden néposztály, melyet szintén a nagy gondolat foglalkoztatott: nyilvánosan tüntető hódolatot mutatni be a világ Urának, a népek Boldogítójának, a nemzetek dicső Királyának, az ég és föld fölséges Urának. S e nemzeti gyermekded és szívet-lelket felemelő öröm a leg-

tüntetőbb, a legmagasztosabb földivisszhangot — mert az égit bizonynyal az angyali seregek adták — a köztársaság kormányzó-törvényhozó köreiből kapta. Az ország első embere, dr. Restrepo Carlos, a köztársaság elnöke mélyen meghatottan polgártársainak nemes lelkesültsége láttán nemes gondolattal vágyott reagálni arra s előterjesztést tett, hogy a püspöki kar nemes eszméivel egyetértve ki akarja saját részét venni a nemes hódolatban, minden tényhez önként hozzájárul s az ünnepély fényének emelésére kész szolgálatait bátran felajánlja.

Ezen alkalomból külön törvényt is hozott az ország törvényhozó testülete Casas José Joachim előterjesztése folytán, mely törvényt vallásüldöző és sok helyütt oly szegény vallásos életű korunkban dicső példaképpen felállítani vágyunk s azért épen teljes egészében közölni kötelességnek véljük:

1913-iki I. törvény, mely által hódoló tiszteletet mutat be az ország Jézus Krisztusnak.»

«Columbia törvényhozó-testülete elhatározza:

1-ször: Az első nemzeti eucharisztikus kongresszus alkalmából, mely a közel jövőben tartatik, a néphithúsége és katolikus érzelmi ünnepélyes és örök tanúságtétele céljából és hogy a nemzeti béke létrejötteért és a köztársaság szilárd fejlődéséért az ég kegyét megköszönje, a kolumbiai nemzet képviselői által hódoló tiszteletének és imáadásának jelét adja Jézus Krisztusnak, az Eucharisztia fölséges szentségében rejtőző Megváltónak.

2-ször: Jelen törvény márványtáblába leszen bevésve, hogy azon helyre tétessék, melyet számára Columbia primása a bogotai érsek majd kijelöl.

3-ször: A jelen törvény végrehajtásának költségei az évi országos költségvetésbe veendőek fel.

Kelt Bogotában 1913. évi augusztus 5-én.

Concha József, a senatus elnöke Vitéz Marcellin, a képviselőház elnöke
Palacio H. Gyula, « titkára Reis Dániel, a « titkára
a törvényhozó hatalom nevében.

1913. aug. 6.

Kihirdesse és végrehajtsa Restrepo Carlos, a köztársaság elnöke.
Carreno Péter, államminiszter.

A három nyilvános gyűlésen a legelőkelőbb személyiségek, mint a köztársaság elnöke, a senatus elnöke, az elnök esetleges helyettese stb. léptek fel nyilvános szónoklataikkal. Többféle szakosztályi gyűléseket is rendeztek, melyeken az osztály jólétének előbbrevitele felől tanácskoztak.

De a hívők serege se maradt tétlen a nagyszerű manifesztaióban. A szegény templomok felszerelését versenyezve karolta fel kiki saját

tehetsége szerint s impozáns kiállítást is rendeztek ezen alkalomból. A tanodákban és iskolákban, a szemináriumokban mindenféle különböző akadémiákat, ünnepi díszelőadásokat rendeztek a szentségi Krisztus dicsőítésére s a művészeteket is szegődítették a legfölségesebb eszmék szolgálatába, melyek a kedélyt emelik fel, míg a vallás ereje a lelkeket nemesíti meg.

Megszámlálhatatlan azok tömege, kik ezen napokban az Úr Jézust a szentáldozásban magukhoz vették s vele ilykép az erény és áhitat mérhetetlen értékű kincseinek részeseivé tették önmagukat.

Nyolc napon át, a kongresszus ideje alatt megszakítás nélkül nyilvánosan szentségimádást tartott a hithű ország népe. Bogotában a kongresszus színhelyén.

A *gyermek szerepe* meg egyenesen megragadó jelenség volt, minőt még a világ alig látott másutt. Nem vehettek oly élénk részt nemzeti örömnepük oly átérzéséből, mint az érett felnőttek, de hát azért ők is megmutatták, hogy szereti kicsiny szívük nagyon, nagyon a jó Jézust. Jézus is meglátta e galambszívek öröme hangoló, kedves dobogásait s végtelen nagy szeretetéből elhatározta, hogy ellátogat Önmaga kistestvérkéihez, hogy áthassa őket isteni erővel s adjon nekik erőt, kedvet bizalmat az élet jövőjére.

Az égi seregek örömmosolygása között, az égi Szűzanyának bizonynyal örömtől áradó szemlélete mellett s a földi híveknek épülő-bámuló tanúsága szerint *ötezer* kis gyermek járult ez ünnepen csak az érseki templomban először az Úr szent asztalához s ugyanaznap este egybegyűlve a primási díszkertben megnyitották egy szívvel-lélekkel fennhangon keresztségi szent fogadásukat. *Húszezer* lélek volt tanúja e fölséges jeleneteknek, mely az Úr Jézus jeruzsálemi bevonulását idézi elménkbe, hol a kis gyermekek szintén oly derekasan kivették az Úr ünnepléséből a saját részüket. Őszinte szívvel, repeső kebelrel zengi a gyermekszív ma ép úgy, mint kétezer év előtt a közjük bevonuló Úr Jézus Krisztusnak: Hozanna Dávid fiának! Áldott aki az Úr nevében jött!

Mintegy az ókori olimpiaszok emléke ötlük elménkbe, a hír hallatára, hogy a nagyok palotái s a szegény kunyhója, a robogó vonat vagonjai s a lapátoló hajók terraszaik most mind kiürültek, minden lélek sietett Bogota felé, hogy az Úr Jézusnak igazán *nemzeti* hódoló ünnepség rendezésében saját részét kivegye.

A főváros lakossága megköszereződött e napokban, az otthonmaradtak pedig saját városukban, saját falvaikban ünnepi oltárokat emeltek, körmeneteket tartottak s az Úr Jézus tiszteletére ünnepelni szívüknek a legfőbb vágya volt s az ő jóságáért hálát mondani s új imát mondani öhozzá a nemzeti haladás és béke jótéteményeiért.

S a kongresszust záró ünnepi körmenet méltó befejezése volt a dicső nagy ténynek. Gazdagon díszített utcákön három egyházi főméltóság vitte az Oltáriszentséget külön e célra készített műemkek kocsiban, melyet hat gyönyörű fehér ló húzott, lovászokként pedig középkori dísznemes öltözetben a legelőkelőbb egyletek ijjai szerepeltek.

A díszmenet résztvevői között a kléruson kívül ott voltak a köztársaság elnöke, a kamarák, a senátus elnöke, tisztviselői, a sok-sok egyesület díszszászlós küldöttsége, a sok-sok iskola díszküldöttsége, a hadsereg díszes kísérelkép s a beláthatatlan tömegű, sok-sok ezer főnyi népség.

Es ime, egyszerre beborul a ragyogó égbolt, villámfénynél és menydörgés zenéjénél locsogó esőben kitar a hithű nép, mert hisz a hitből él s tudja, hogy az, aki derűre borít küld, a borút is csak ő oszlatja el s akár áll, akár sujt, csak nekünk akar jót, azért hűségesen követi az Urat s bizonyosságot tesz meggyőződéséről, hogy az Úr az Isten, hogy Ő az Úr, hogy az ő szent szeme örökösödik felettünk s a próba idején különösen szeretve néz reánk s főöröme mi felettünk az lesz, ha hűen kitarunk, hisz ő az, ki mondotta szent angyala által a hű Tóbiásnak: mivelhogy kedves voltál az Úr előtt, szükséges volt, hogy kísértés tegyen téged próbára. *Őt kilométernyi* távolságban hűen kitarva követte a néptömeg dicső Megváltóját s zengte dicséretét az ő szent nevének. Így jutott a menet zuhogó esőben a szépen kidíszített Bolivar-térre, majd onnan a primási bazilikába betérve annak előcsarnokába rázendített szivdobogva a fölséges ambrozianumra, (Te Deum) melynek végeztével megáldá az Úr Jézus az őt hűségesen tisztelő, mellette kitaró nemzeti nagygyűlést!

S az ünnepség már véget ért volna e ténnyel, ha még egy meghatóan remek jelenetet nem rögtönöz a köztársaság elnökének Krisztusért hön dobogó szive, mély lelkének találékonysága. Midőn a népsereg az istentisztelet végeztével már oszolni akart, ime a derék hazafi és valláshű elnök ajkairól is elharsog a szózat: *«Éljen Kolumbia királya!»* (t. i. az Úr Jézus Krisztus.) A szózatot légrengető örömkialtás követi visszhangként a tömegnek egygyé lett torkából, egyesült lélekkel, a Krisztus iránti szeretet által felmelegített szívek mély szeretetéből. A nagyszerű aktus, a mély benyomások, a pártját ritkító lelkesültség nem vesz ki a derék kolumbiai nép emlékéből soha, s a derék ország történetében is örökké emlékeztetése lesznek e nagy napok s az élet könyvében bizton arannyal beírják.

T. Róma.

Br. Hornig biboros körlevele az Oltáregyesület terjesztéséről.

TERJESZTÉSRE vonatkozólag a következők figyelembe vételét ajánlom: A plébános vagy káplán urak szentbeszédek egyikében az Oltáregyesület célját, áldásait, indokait és áhitatgyakorlatait megismertetik a hívekkel. A szentbeszéd fonalán felszólítják őket, hogy lépjenek be az egyesületbe; megjelölik egyúttal az időt is, melyben azok, akik belépni óhajtanak, jelentkezhetnek, hogy neveiket bejegyezhessek. Ha a plébánia népesebb, akkor a jelentkeztettek közül néhányat terjesztőknek kineveznek és meghatalmazást adnak nekik, hogy új tagokat szervezzenek és a havi két fillér egyesületi díjat átvehessék. A jelentkeztett tagok névsorát az egyházmegyei igazgatóhoz¹ küldjék be törzskönyvezés végett, akitől felvételi lapokat kapnak, melyeket kitöltve átadnak a tagoknak.

Mihelyt a tagok jelentkeztek, a lelkész a hónap valamely legalkalmasabb napját és óráját kijelöli, melyen a közös imádást tartani fogják.

Vidéken, hol a mezei és házi munka, valamint egyéb körülmények miatt a tagok napközben csak nehezen vagy épen nem szakíthatnak maguknak egy-egy külön imaórát, éjjel pedig a nehéz munkától fáradt test nem bírja az egyórai virrasztást, legcélszerűbb, ha a plébános urak egyszer s mindenkorra a hónap egy oly napját és óráját tűzik ki, melyen a szentmise alatt és ezzel kapcsolatban az egyes tagok közös imádási órát tartanának; mert egyúttal a szentáldozáshoz is járulnának, a lelkész pedig az Oltáregyesület fenséges céljai felől rövid buzdító beszédet is tarthatna, mint az *Budapest* is szokásban van.

A helyi viszonyok szerint a közös istentiszteletet, illetve a közös imádási órát, közös ima és énekek kíséretében a vasárnap délutáni istentisztelet előtt vagy után is meg lehetne tartani. Így van az egyházmegyémben a legtöbb helyen. A magánórára és közös istentiszteletre alkalmas és elcséges ájtatosságokat tartalmaz a több nyelven kiadott *«Ájtatossági vezérkönyv.»* Ára fűzve 40, kötve 60 fillér. Természetesen a külön imaóra végzése mindig jobb, azért ha jelentkező akad, mindig ezt kell ajánlani, különösen akkor, ha már vannak vallásilag annyira művelt lelkek, kik erre könnyen vállalkoznak.

Attól nem kell félni, hogy az oltáregylet felállításával a vallási társulatok erősen felszaporodnak. Az Oltáregyesület igen könnyen egyesíthető a Jézus Szíve-társulattal, hisz a kettőnek közös a célja, tudniillik a szentségi Üdvözítő imádása és szeretése...

Ezek után ismételen felszólítom ftdő Papságot, álljon az Oltáregylet terjesztése által is az Oltáriszentség minél buzgóbb szolgálatába.

¹ Esztergom főegyházmegyében: Kánter Károly preláus-plébános, Budapest, királyi vár. Szerk.

Állítsuk a szentségi Üdvözítőt, miként az ősz egyház tette, a lelkek életének középpontjává és ha ftdő Papságom nemcsak akkor támogatja az Oltáregyesületet, ha tőle valamit kér, hanem ügyét állandóan meleg érdeklődéssel felkarolja, a hivekkel megszeretteti, akkor teljesebb hő vágyunk: adveniat regnum tuum eucharisticum.

TÖRTÉNELMI TÁR.

A kassai szent vér tisztelete.

A KÖZÉPKOR folyamán hazánk több városában őrizték Krisztus vérenek ereklyéit. A *bátai* apátság, továbbá *Győr*, *Kassa* és *Szeged* városok bírtak ilyen szentséges kincssel.¹ A nevezetes ereklye bucsújáró helyé avatta az illető városokat, ahová kegyelettel zárandokolt el a hívő magyar nép. A többi kegyhely mellett így vált Kassa ősi szent Erzsébet egyháza is a legméltóságosabb Oltáriszentség tiszteletének tűzhelyévé.

Ezokról a Krisztus vére ereklyékről *Laskai* Oszvát ferencrendi hitshónok is értesít egyik prédikációjában. A szentségi csodákról szólva, *Gemma fidei* című művében jegyzi föl, hogy hazánkban is történtek szentségi csodák s Bátán, Kassán és Szegeden az ő idejében (munkája 1507-ben jelent) is őrizték még a csodás ostyákat. Érdekes följegyzése magyar fordításban így hangzik: «Még napjainkban is több egyházban mutogatnak szentostyát vércseppekkel: így a bátai apátságban és Kassa városában, úgy szintén Szeged városában stb.»² Ezek a Krisztus vére ereklyék tehát szentségi csodák emlékei.

Hogy mikor és milyen körülmények között történtek a szentségi csodák, arra nézve nincsenek közelebbi adataink. Jóformán csak magáról a csodás eseményről értesülünk, csupán a győri csodáról maradt fenn részletesebb leírás. Az esemény pontos idejét azonban itt sem tudjuk, csupán a rendelkezésre álló adatok egybevetésével tehető a győri egyházmegyei csoda az 1468—1469. évekre. A bátai szentségi csodát a XIV. századra teszik a történetirók.

A kassai Krisztus vére ereklye talán még a bátainál is régebbi volt. Kiviláglik ez egy vatikáni okiratnak³ tartalmából, mely a kassai szent Erzsébet-templom építésére és nevezetes ereklyéjére vonatkozólag fontos adatokat őrzött meg.

¹ A bátai és győri Krisztus vére ereklyéről külön cikkben szoltam e folyóirat 1909. illetve 1910. évfolyamában. ² *Gemma fidei* (Hagenau 1507) 61. prédikáció. ³ *Monumenta Vaticana Hungariae*. I. sor. IV. köt., 417—18. I. Az okmány eredeti szövegét s magyar fordítását *Mihalik* József is közli: A kassai Szent-Erzsébet-templom I. r. Budapest, 1912. 25—26. I.

Az ősi (vagyis első) szent Erzsébet-templom a XIV. század végén Kassa várossal egyetemben leégett. A tűzvész pusztította templom még 1402-ben sem volt teljesen helyreállítva. Hogy az újjáépítés és tatarozás minél előbb befejezést nyerhessen, IX. *Bonifác* pápa 1402. március 1-én kelt bullájával búcsút engedélyezett mindazon hiveknek, kik a templom helyreállításának költségeihez hozzájárulnak. A pápai bulla a kassai szent Erzsébet plébánia-templomról úgy emlékezik meg, mint «melyben a mi urunk Jézus Krisztusnak dicsőséges vére rég letűnt időktől fogva csodálatos módon feltaláltatott és amely templomba, az ott gyakorta feltűnő isteni csodák miatt, a közel lakó hívőknek és hitetleneknek — oláhoknak és ruténeknek — nagy sokasága gyűl össze, sőt a hitetlenek közül némelyek az isteni kegyelem sugallatára eddig is áttértek s naponként áttérnek a katolikus vallásra.»

A pápai bulla tanuskodik arról, hogy a szent Erzsébet-templom egyideig nélkülözötte drága kincsét. Talán a templom leégése alkalmával került a szent vér ereklyéje a romok alá s lappangott ott, miglen feltűnő körülmények között újból napfényre került. A hivek ezután még fokozottabb tiszteletet tanúsítottak a kassai kegyhely iránt. Nemcsak katolikusok, hanem más vallásúak is előszeretettel keresték fel a kassai kegytemplomot.

Új korszak virradt a kassai kegyhelyre IX. Bonifác pápának búcsu-engedélyével. A szentatya, hogy a kassai szent Erzsébet-templomnak fölépítését elősegítse, e templomot ugyanazon bucsúkkal és kiváltságokkal ruházta fel, mint amiket a velencei szent Márk-templom, az Assisi mellett levő Portiunkula-templom (Santa Maria degli Angeli) s a castellani egyházmegye székesegyháza bírt.

Szent Fülöp és Jakab apostolók ünnepén volt a kassai templom fő búcsuja. Ezen ünnepen s a rá következő háromnapon teljes búcsút nyerhettek a hivek, ha a kassai templomot ájtatosan látogatták, a szentségekhez járultak s a templom helyreállításához és fönntartásához adományokkal hozzájárultak. A kassai templom rektorát s a búcsu idejére ő általa fölkerült tizenkét gyóntatót pedig azon kiváltságban részesítette a pápa, hogy e napokon a gyónókat a fönntartott esetek alól is fölöldozhatják, kivéve mikor olyan súlyos bűnről van szó, hogy szükségesnek látszik az apostoli szentszék tanácsát kikérni.

Ez a búcsú kiváltság egyszeribe a Felvidéknek leglátogatottabb kegyhelyévé tette Kassát. Hogy messze földön is mily nagy becsben állott a kassai Krisztus vére ereklye, arra nézve ékesen szóló bizonyosság egy nagybányai városi esküdtnek misealapítványa.¹

Ádám *nagybányai* városi esküdt és neje, Dorottya 1475 november

¹ *Békefi* Remig dr.: A népoktatás története Magyarországon. Budapest, 1906. 316-318. I.

22-éről keltezett végrendeletükben gyermekeik és rokonaik hozzájárulásával misealapítványt tettek a kassai szent Erzsébet-templom javára. Az alapítólevél meghatározza, hogy a végrendelezők által alapított oltárjavadalomnak káplánja minden csütörtökön, a reggeli mise után orgona és ének kísérete mellett nagy misét tartson a legméltóságosabb Oltáriszentség tiszteletére. Meghagyják az alapítók, hogy mise alatt az iskolásgyermek énekeljenek, a misézó pap pedig mutassa meg a hívő népnek a kassai templom drága kincsét, a csodás szentostyát. A szentséges ereklyének közszemlére való kitétele az evangélium előtt, a sequentia alatt ment végbe meghatározott szertartások mellett. Míg a pap a csodás ostyát mutogatta, az Ecce panis angelorum sequentia-részletet énekelték. A csodás szentostyát monstranciában őrizték. A szent Erzsébet egyház kincseinek 1516. évi jegyzéke is említi, hogy a kincstárnak 26 ereklyéje volt, miket monstranciában mutogattak.¹

A csütörtöki szentmisét minden hónap első csütörtökjén szentséges körmenettel kötötték össze. A körmenetet mise előtt tartották a templom körül s azon az iskolás gyermekek is résztvettek. A körmenet kezdetét a nagy harang zúgása jelezte.

A csütörtöki szentmisének és körmenetnek rendszeresítésére a nagybányai házaspár 52 forintot hagyott aranyban. Alapítványukkal növelni óhajtották a szentségi Úr Jézus tiszteletét.

Ezek a szórványos történeti adatok is tanúsítják, mily nagy tiszteletnek örvendett a kassai Krisztus vére ereklye.

Legtőljára 1546-ban hallunk hírt a kassai szent vérről. *Szkárosi Horvát* András «Az Istennek irgalmasságáról» szóló költeményekben² gúnyolódik a kölni, aacheni, kassai stb. bucsújárás fölött. Ezeket írja prédikátor uram:

Az Krisztus mondja: jertek én hozzám, mit futunk Rómában,
Bódogasszonyhoz Glóriába, onnat a nagy Ágba.
Bolcsós helyekre a szent Jakabhoz a compostellába.

Az kinek nincsen annyi költsége, menjen csak *Bótára*,
Avagy *Kassára*, avagy *Váraddá*, avagy csak *Darnóra*,
De hol tanítá minket az Krisztus ez fassangozásra?

Igy gúnyolja a kassai bucsújárást *Szkárosi Horvát* András Tállyán, 1546-ban. Pedig abban az időben már megszűnt a kassai bucsújárás. A mohácsi vész után, 1526-ban Mária királyné udvari szónoka, Henckel János visszatér Kassára papnak. Az új hit felé hajló Henckel teljes csöndben megnyeri a kassaiakat Luther tanainak. A reformáció terjedésével azután megszűnik a Krisztus vére ereklyének tisztelete is. *Timár Kálmán.*

¹ Történelmi Tár 1882. évf. 719. l.

² Régi magyar költők tára. II. kötet. Budapest, 1880. 204. l.

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: DR. SZVLLABA EMIL.

Szent Pongrác vértanú utolsó szent áldozása.

(Wiseman Fabiolája után.)

AZ OKTÓBERHAVI füzetben olvastatok szent Tarzícusnak, az Oltáriszentség vértanújának a történetét. Azt hiszem, ha valaki igazán figyelmesen elolvasta egy kérdésre szeretett volna feleletet kapni. Ez a kérdés: megáldozhattak-e mégis valamiképen a keresztény foglyok, akiknek a szent fiú az angyali kenyeret vinni akarta? Igen, megáldoztak, de különös, megható módon.

Szent Tarzícus haláláról a foglyok a börtönben értesültek s az volt egyedüli szomorúságuk, hogy így aligha tudnak már haláluk előtt megáldozni. Ekkor szent Sebestyén, a császári testőrség tisztje lépett közéjük. Bátorította és azzal vigasztalta őket, hogy az égi kenyeret megkapják. Néhány szót sugott Reparatus szerpapnak, akinek erre öröm látszott meg az arcán. A szerpap elsielt.

Szent Sebestyént ismerték a börtönőrök, azért naponkiint beengedték a keresztény foglyokhoz. A szent ilyenkor ki nem fogyott keresztény testvéreinek a vigasztalásából. Ezen a napon azonban azzal a szándékkal jött, hogy búcsút vegyen egy kedves ifjútól, Pongráctól, aki arra volt ítélve, hogy keresztény hitéért másnap a színteren a vadállatok elé vessék. Ők ketten félrevonultak és az ifjú így kezdett beszélni:

«Emlékezel még Sebestyén, arra az estére, mikor néhány nappal előbb ablakodból kihajoltunk és hallottuk a színházban ordítani a vadállatokat, mintha készen lettek volna a keresztények diadalára?»

«Igen, fiam, nagyon jól emlékszem az estére s nekem úgy tűnt föl, hogy sejtetted akkor azt a sorsot, amely holnap reád vár.»

«Bizony úgy volt; lelkemben biztos voltam benne, hogy az elsőkhöz leszek, kiket a vadállatok szétmarcangolni fognak; de most, hogy itt az ideje ennek, nem tudom magamat a dicsőségre érdemesnek találni. Mi nagy, jót cselekedhettem, hogy az Úr Isten ekkora kegyelemmel, a vértanúsággal tüntet ki?»

«Tudod, Pongrácom, hogy az Isten végtetenül jó. De mondd meg, kedvesem, mit érzesz most szivedben, mikor holnapi dicsőségedre gondolsz?»

«Az igazat megvallva, oly dicsőnek tartom, hogy alig tudom elhinni. Oly hihetetlennek látszik, hogy ma még sötét, nedves börtönben vagyok, holnap pedig már, mielőtt még egyszer lenyugszik a nap, az angyalok énekét hallgatom, a fehér ruhás szentek között járok, a mennyei tömjén illatát lehelem be!»

«Nem érzesz még ennél is többet, Pongrácom, mint amennyit most mondtál?»

«Ó igen; sokkal többet érzek szivemben, mint amennyit szóval elmondani tudok. Alig kerültem ki az iskolából, Krisztusért még semmit sem tettem és már mondhatom: Holnap színről-színre fogom Jézust látni, imádni! Ő pálmát és koronát fog nekem átnyujtani s megölel — oly szép ez mind, hogy attól félek: hátha nem fogom e nagy szerencsét elérni? És mégis igaz, mégis úgy lesz, Sebestyén» kiált fel lelkesen az ifjú.

«Még ennél nagyobb szerencse is ér téged holnap, Pongrácom!»

«Igen, Sebestyén, még nagyobb. Lecsukom holnap szememet, melyel most még az embereket nézem és rögtön utána Isten teljes fényességében nyitom ki az égben. Lecsukom ezer olyan ember arcát előtt, akik a színházban haraggal, gyűlölettel és megvetéssel tekintenek reám és rögtön utána atyám jóságos arcát fogom látni! Ó Sebestyén, holnap, már holnap — nem! halljad csak, az éjjeli őr az éjfélt hirdeti — még ma fogok mindenben gyönyörködni.»

«Boldog Pongrácom, te már pár órával előre érzed ezt a boldogságot!»

Igy beszélgetett az ifjú, ki közeli halálának örült, az erős római katonával. Beszélgetésük akkor ért véget, amikor Reparatus szerep jelentette, hogy minden elő van készítve a börtönben a szentmise áldozatra. A két hű barát, az ifjú és a katona, széttékintett és Pongrác nagyon elcsodálkozott. Tudniillik szent Lucianus áldozópap — halálraitelt keresztények egyike — kínzóeszközzel kifeszítve feküdt a földön úgy, hogy felemelkedni sem tudott. Mellére Reparatus szerep három gyolcskendőt terített, mint ahogy oltárainkon is három oltárterítő van; e három kendőn volt a buzakenyér, a kelyhel borral és vízzel, amit a szerep tartott.

Az ősz pap fejét felemelték, hogy olvastassa a miseimádságokat. Aztán angyali ájtatossággal és mélységes hálával, szemében könnyel járult hozzá mindenki, hogy megáldozzék, köztük szent Pongrác is.

Igy tehát a halálraitelt keresztények mégsem maradtak szent áldozás nélkül.

Ugyanaznap reggel Pongrácot a többi elítélttel együtt a római színházba, a vadállatok elé vitték. Az út a színházba folyosón át vezetett. Ott látta szent Sebestyént, mellette egy köpenybe burkolt, sűrűn lefátyolozott urnót. Az ifjú azonnal fölismerte az urnót, letérdelt előtte, megfogta kezét gyengéden megcsókolta és így szólt: «Áldj meg engem, drága anyám ez órában, melynek te épúgy örülsz, mint én.»

«Tekints fel, gyermekem, az égre — mondta szent Pongrác anyja — oda nézz, mert ott vár reád Krisztus az összes szentekkel. Légy bátor, most mutasd meg, hogy híven szereted Megváltódat.»

Pár perccel reá mindenféle vadállat közt állt az ifjú; azok reá rohantak de neki nem estek, hanem, mikor közelébe értek, vagy körülötte kezdtek farkukkal dühösen csapkodva szaladni, vagy megálltak előtte de nem bántották.

Ekkor a kedves szent ifjú így szólt a bámuló pogányokhoz: «Párduc ölte meg atyámat, mikor hitéért halálra ítéltétek, talán nekem is párduc szerzi meg a mennyei koronát.»

Erre kibocsátották ketrecéből a párducot; a fenevad feléje csúszott, villámgyorsan az ifjú torkának ugrott, szent Pongrác még egy csókot vet kezével szent Sebestyén felé és holtan esett össze.»

Sok örömet az újévben!

AJÉZUSKA jászolánál állunk még. Ő újévet ad nekünk, hogy továbbra is szerethessük. Főntartja testünket, hogy magunkhoz vehessük. Meg fogjuk-e tenni sokszor?

Ugyebár, aki gyakran szokott áldozni, jól tudja, hogy azért az ő élete nem szomorú. Épenséggel nem, hiszen a gyakran áldozó gyermek vidámabb, mint mások; csak abban különbözik másoktól, hogy örömei, vígságai tiszták és büntelenek mindig, de nagyobbak is, mint a lanyha és Jézus iránt hidegszívű gyermekekéi. Ennek pedig az az oka, hogy ő nem egyedül örül, hanem vele együtt Jézus is az ő szívében. És mennyire tud Jézus még a kis dolgokon is örülni? Ő maga mondotta, hogy ha csak egy pohár vizet adunk is valakinek az ő nevében, azért is megjutalmaz. Pedig ugy-e nem sok egy pohár víz — s Jézus annak is örül. Ha azért valaki gyakran áldozik és minden kötelességét buzgón teljesíti,

mennyire örül vajjon Jézus ennek a gyermeknek a szívében? Innen van, hogy az ilyen gyermeknek olyan nagyon könnyű a szíve, mintha Jézus szárnyakat adna neki, hogy már a földön is megízlelhessen némiképp a mennyei örömeket.

Nem tudok nektek jobbat kívánni újévkor, mint hogy ennek az évnek igen sok napjáról jegyezhesse meg Jézus, hogy szívetekbe bement: akkor igazán sok örömeitek, boldog újévetek lesz.

EUCHARISZTIKUS SZÖVETSÉGEK.

Veszprém. Bizonyára nagy öröm az Úr Jézusnak, hogy ilyen sokan és lelkesen léptek a gyakran áldozók Szövetségébe. Sőt a 224 gyermek szövetségi tagon kívül van még Ifjak és Leányok Szövetségi csoport is. Sok buzgóságot kívánok kis barátaim!

Csurgón is gyarapodott a szövetség.

Taszáron és *Székelyhidon* is van egy kis csapat. Legyetek rajta gyermekeim, hogy társaitok is belépjenek a szövetségbe.

Nezsíder. Nátatok is terjed a szövetség. Sokat adok rátok gyermekeim, mert a ti szövetségtek az elsők közé való.

Nagymagyar. (Komáromm.) Cyönyörűen indul nálatok a szövetség! Isten hozott fiúk! De azért fognak leányok is belépni? Úgy-e?

Fertőszéleskút. Szervuszatok kicsinyek! Gondolom, lesztek még többen is.

Fehérvár-Zámoly. Kaptatok-e gyermekeim felvételi cédulát! S Újságot nem rendeltek?

Muzsla. Aranyos soraitokat, Szabó Ilona és Szilva Ágnes ezerszer köszönöm. Bizzatok az Úr Jézusban, ő nem hagyja el a szövetséget. Őtel mindnyájatokat az igazgató bácsi. A kis pesti szökevény kártyáját megkaptam. Gratulálok az örömnephez.

Sümege. «Ifjak Szövetsége» alakult. Örül a lelkem, hogy nálatok annyi nemes fiú akadt egyszerre. Csak legyetek buzgók!

Pápa. Lelkesen kezdődik, kis leányok nálatok a szövetség. Beszéljétek rá fiútestvéreiteket is, hogy ők is lépjenek be minél többen.

~ Az érmekről ~

Az érmekből már 3000 fogyott el. Milyen nagyszerű elgondolni, hogy ennyi gyermek keblén ott ragyog a díszes érme. Egyik oldalán a kis Tarzicius vértanú, tőle akarjuk tanulni szeretni az Úr Jézust, a másik oldalon ami legdrágább kincsünknek, az Oltáriszentségnek képe. Remélem, mind hordjátok, szép fehér szalagon. A fehér szín az Oltáriszentség színe,

de figyelmeztet arra is, hogy ilyen tiszta fehér legyen a mi lelkünk amikor áldozunk.

Az érme ára 30 fillér. Szalagot, sajnos, nem küldhetek, mert nem tudok annyit csináltatni, amennyi folyton kellene. Bizonyára lesz minden faluban vagy városban egy buzgó hívő tanítónéni vagy más nénike, akik az Úr Jézus iránti szeretetből megcsinálják őket.

Eucharisztikus tagok!

Kedves kis Barátaim!

Ami kis ujságunk — nagy ujság lett! Tizenhat oldalra terjed, s még mindig csak 4 fillérbe kerül.

És milyen gyönyörű címlapja van. Egy nagy művész rajzolta külön nektek gyermekeim, hogy minél jobban megszeressétek az édes Jézust! Majd a következő hónapban külön meg is magyarázom a képeket. Addig csak gondolkozatok magatok rajta.

Magyarországon nincsen szebb ujság, mint a mienk, — szeressétek azért, olvassátok szorgalmasan. Minden eucharisztikus szövetségi tag vegye meg magának! Egy hónap alatt mindenki tud magának 2 krajcárt összetakarítani.

Az Úr Jézus bő áldása legyen a mi ujságunkon és minden kedves tagunkon ebben az új esztendőben!

Isten veletek!

Igazgató-bácsi.

Kedves igazgató bácsi!

DILYEN nagy öröm, milyen nagy boldogság az nekünk, hogy most magunkhoz vehetjük az Úr Jézus szent testét! Arra fogunk törekedni, hogy minél jobban szeressük az Úr Jézust, minél gyakrabban járuljunk a szentáldozáshoz és lelkes tagjai legyünk a szövetségnek. Mindig iparkodni fogunk az Oltáriszentség előtt oly szépen viselkedni, mint ahogy viselkedett az a kis gyermek Jézus előtt, mikor az apostolok közé állította. Mikor a szentáldozáshoz járulunk, mindig Jézus szavaira gondolunk: «Ha nem lesztek mint e kisdetek, nem mentek be mennyeknek országába.»

Mohácson, 1913. dec. 1-én.

Kezeit csókolja

Thiel Boris V. el. oszt. tan.

Alvinczy Peti karácsonya.

NAP-NAP után az utcán üldögélt a szegény Peti. Mindenki ismerte, de azért senkisé is törődött vele. Pedig a városkának volt árvaháza, kórháza s ez már sok és elismerésreméltó egy olyan kis várostól. A lakóai jó keresztényeknek is tartották magukat. Alvinczy Peti ezt nem tapasztalta. Nem volt árva, így hát nem juthatott be az árvaházba, nem volt beteg, így hát a kórházba se vették föl. De nyomorgott és éhezett végtelen sokat. Peti sohasem játszott. Akkor volt legboldogabb, ha csendesen ott ülhetett a küszöbön s maga elé bámulhatott. De ha onnan belülről kihallatszott az anyja hangja, akkor összereszt, mert az ritkán jelentett jót. Ha pedig apja is otthon volt, akkor legjobban valamely biztos helyre szeretett elbújni, ahová az apja haragja és keze el nem ért. Legbiztosabb helynek kínálkozott az a kis előcsarnok, amely a bezárt templomajtó előtt volt. Peti itt néha órákon át gubbasztott s nézte a nagy betűket felette, amelyek vörös, kék és arany színeket játszottak. Olvasni nem tudott s ha tudott volna is, akkor sem értette volna meg a nagy és szent üzenetet: «Jöjjetek énhozzám mindnyájan, kik fáradtak vagytok és terhelve és én megennyhítlek titeket».

Igen, Ő téged is meg akar vigasztalni, szegény kis Peti, de vajjon talál-e követet, aki az üzenetet neked átadja? Az egyházi már négyezer elkergette, legutóbb már a botot is suhogtatta, azóta Peti szivesebben ült a szülői ház küszöbén, mint a templomajtóban. Egyszer a lelkész is ott volt, mikor elkergették. «Kinek a gyermeke ez!» kérdezte. — «Óh ez annak az iszákos Alvinczynek a fia — haszontalan kölyök, mindig itt üldögél.»

A tél nehéz idő volt szegény Petinek. Meleg cipője és harisnyája nem volt s a küszöbön olyan kegyetlen hideg volt. Ilyenkor a kis madarakat nézte s azt gondolta magában: «Ezek is fáznak», s ez egy kis vigasztalásra szolgált. Morzsákat szórt nekik a kenyérből: «Pi-pi». Milyen hamar elkapkodták, hogy morzsolgatták a csőrükkel s milyen gyorsan-sűrűgtek forogtak! Pi-pi, pi-pi! Hogy kerestek még többet is. Peti sovány kék kezecskéi újra dobálják a morzsákat, ha ő maga éhezett is. Gyermeki szive erős szeretetre volt képes s mivel senki se vágyakozott szeretetére, csak a verebek, így hát azokat szerette szívének teljességével. Senki sem kívánta a te szeretetedet, szegény gyermek? Igazán senki?

Karácsonyi idő, boldog idő! Minden szeretetet lehel. A szeretet hirnökei szorgoskodva, gondoskodva járnak szerteszét. A jótékony egyletekben egész halominá növekednek a szorgalmas kezek alatt az ingek,

ruhácskák, harisnyák. Isten áldjon meg benneteket! A segítségre szorultak névsorában sok név van följegyezve; az árvaházak és kórházak lakóiról is megemlékeznek. Alvinczy Péter neve nincs fölírva. «Haszontalan család. Az apa nem volna szegény, ha nem innék, az anya pedig lusta és piszkos.» Hát Peti? Az ott ül a küszöbön és senki sem törődik vele.

A szent ünnep egyre közeledett. Peti rá se igen gondolt. Egy beteg-félig megfagyott madarat fogott. Kezei közt, meg a kabátja alatt melengette s mikor végre elkezdett csipogni és két kenyérmorzsát is meg-evett, akkor Peti oly végtelenül boldog volt, mint még soha életében. Maga mellé tette a kölpcsőre. A kis madár csendesen ült és ránézett megmentőjére. Ó, most meg van szelidítve!

De jaj, az édesanyja hívja Petit! Hangja éles és haragos. Peti ijedten ugrik föl. «Mindjárt madárkám, mindjárt visszajövök. Várj meg.» De ez nem ment olyan gyorsan s a madárka nem is várt. Két lépcsőn leszködécselt, egyet csiripelt és akkor épen arra jött a mézáros fekete macskája. Szegény, szegény kis Peti! Épen abban a percben lépett ki az ajtón, mikor a macska a madárral elszaladt. Peti csak egyetlenegy sikoltott, de aztán leült az ajtóba, csendesen, könnytelenül, nem úgy mint egy gyermek, hanem mint egy öreg, nagyon öreg ember, akit az élet gondja már egészen megdermesztett.

A szomszédház kerítésénél ott állt a jókedvű Márta. A nagy rőzse-köteget, amelyet épen most hozott az erdőből, a kerítésre támasztotta, mozdulatlanul nézett Petire. Nem értette meg fájdalmát és mégsem tudta elfordítani róla a tekintetét, mert ő is gyermek volt és gyermek szive volt neki is. Végre ledobta a rőzsét, átment Petihez s így szólt hozzá: «Te, holnap karácsony lesz». Peti meg sem mozdult.

«Hallod-e», szólott ismét Márta egy kis szünet után, «mit állsz itt?» Beteg vagy!» Peti a fejét rázta. Ujabb szünet. Márta félénken az ajtó felé pislogott. «Talán bizony az apád megvert?» Peti megint a fejét rázta. Márta zavartan állt egy darabig, aztán lassan indulni akart. Nem tudta, mit csináljon Petivel, de mégis megint megállt és megsimogatta Peti keskeny arcát. «Peti, Peti! Hallgass csak ide, kedves Petikém! Holnap karácsony lesz, a kis Jézuska eljön és hoz neked valamit. Egész bizonyosan! Majd érted jövök!» és rőzsás ajkáról ujjongva hangzott az ének, amint tova futott:

«Ó te boldogító, ó örömet hozó,
Kegyelmet adó karácsony!»

Az arra menők közül többen nyájasan intettek neki, némelyek megálltak s mosolyogva néztek utána. Tudták ők szeretni a gyermekeket, ha azok vidámak, tiszták és jó magaviseletűek voltak. De az az Istennek

tetsző szeretet, mely meglátja a nyomorúságot s szívére veszi az elhagyottak ügyét, ó, az olyan ritka!

Peti tovább ott ült a küszöbön. Ráért gondolkozni és fájni. A párnyi kis nyomokra meresztette tekintetét, amelyeket beteg madárkája hagyott a hóban, de aközben újra meg újra megszólalt fáradt, szomorú szívében ez a hang: «Te, Peti, holnap karácsony lesz! Te Peti, érted jövök!»

Várt Mártára és a várakozástól már izgatott lett. A hideg szél megszöen fújt. Peti úgy érezte, mintha láz borzongatta volna. Reszketett egész testében, bement volna a szobába, mert hiszen apja aludt, anyja meg nem volt otthon, de várni kellett, míg Márta meg nem érkezik.

(Folytatása következik.)

Az aranycsipke

(Vége.)

A molnármester erre mindent elmesélt viselt dolgaikról a páternek, ki nagy figyelemmel hallgatta.

— Hogy hívják a kis fiadat?

— Lacika.

— Barna szeme van és fekete haja?

— Igen.

— Mehemed basa Leila nevű leánya volt itt egyszer nálunk egy kis fiúval, kit Lacinak szólított. Alighanem ő lesz a te fiad.

— És mit akartak nálad?

— A templomot megnézni. Laci annyit mesélt Leilának a keresztény templom kedvességéről és díszéről, hogy az előkelő török nő megnézni akarta. bő fekete fezdésbe burkolva gyaloghintón idehozatta magát és alaposan megnézett mindent. Laci is vele volt, és különösen a boldogságos Szűz képét mutogatta Leilának.

Látod úrnóm, mondogatta, a katolikus vallás nem tanítja ám, mint a tietek, hogy az asszonynak nincsen lelke, hanem csak a férfinak, sőt inkább az asszony nagy dicsőségre jutott nálunk, mert a Boldogságos Szűz lett az angyalok királynéja.

— Ki beszélte ezt neked? — csodálkozott Leila.

— Édesanyám. Ő adott a nyakamba szűz Mária érmecskét is és a lelkemre kötötte, hogy mindig nagyon szeressem Istennek szűz Anyját.

— Ez Laci! Igen, ilyen az én kis fiam! Ő szereti annyira az Úr Jézust és a boldogságos szűz Máriát.

Ó hol van az én kis Lacim? és merre lakik Mehemed pasa? Mondja meg kérem főtisztelendő úr!

— Mehemed pasa jelenleg Perzsia határszélén harcol, de palotája itt van a Perautóban. A jó főtisztelendő úr aztán elment velük együtt a pasa palotájába, hol az ő szavára Leila rögtön engedélyt adott, hogy bejöjjenek. De mikor meghallotta miért jöttek, az ifjú török nő nagyon elkomorodott.

— Hogyan? Én Lacit átengedjem, életemnek örömét, napjaimnak csillagát, ki nekem a keresztények égi nagyasszonyáról beszél?

Ó engedd át... nem kérjük ingyen és a molnár a remekműű aranycsipkét csillogtatta meg Leila szemei előtt.

Ez hatott. Leila roppantul szerette a szép, finom, ékes ruhafélét és átengedte az aranycsipkéért Lacit édesatyjának.

Laci elbúcsuzott kedves úrnőjétől és édesatyjával, meg Mariskával hazafelé indult. A jó páter elkísérte őket egy darabon. Mikor javában búcsuzgattak egymástól egy vágató lovon bő fekete köpenybe öltözött alak jött feléjük. Leila volt. Vigyetek magatokkal, keresztény akarok lenni. Itt van az aranycsipke is! Visszaadom, csak engedjétek, hogy veletek menjek! — mondta.

De a pasa! — figyelmeztette a molnár — mit fog mondani a pasa?

— Azzal most nem törődöm. Szívem azé, akit Laci imád és ki örök boldogságot ad az asszonyoknak is! Egyébként oly ügyesen rendeztem a dolgot, hogy estig aligha veszik észre szökésemet.

Mit volt mit tenni? Magukkal vitték Leilát is.

Néhány év múlva Laci, mint fiatal papnövendék tanult az aradi ferencrendiek kolostorában. Szíve vágya vonzotta e pályára és már előre örült annak a nagy napnak ha először mutathatja be szentmiséjét az Úrnak. Végre eljött ez a szép nap is! Az oltár szépen fel volt díszítve, az aranycsipke pedig a Bold. Szűz szobrán csillogott. Az áldoztató rácsnál ott térdepelt Laci édesatyja, Mariska és a kereszttségben Magdolna nevet nyert Leila is.

Mikor pedig áldást osztott szentmise után az ifjú pap, mind megcsókolták a kezét, de legájtatosabban talán Mariska, ki azt gondolta: boldog kéz, ki tartottad az egek Urát és mindnyájunk megteremtőjét!

A XV. évfolyamba!

Az «Örökimádás» januári számával a XV. évfolyamba lép. Az újabb országunkban tapasztalható vallási megújulás ezen néhány év munkája. És munkája a legméltóságosabb Oltáriszentségnek, melyből a papok és hívek lelkes tevékenysége s a katolikus hitélet örvendetes fellendülése fakad. Létkérdése tehát hitünknek és katolikus tevékenységünknek az Eucharisztia megismerése, imádása és a szentáldozásban való kiaknázása.

Karoljuk azért fel teljes erőnkkel és legtisztább lelkesedéssel az «Örökimádás» folyóiratot, amely egyenesen a legméltóságosabb Oltáriszentség és a neki szolgáló oltáregyesületnek zászlaját lengeti.

Igyekezzünk mindenekelőtt terjeszteni az «Örökimádás»-t, mert ezzel óriási mértékben mozdítjuk elő az Oltáriszentség nagy és szent érdekeit.

Támogassuk értelmi és erkölcsi erőnk legjavával, mert hiszen az Urat akarjuk szolgálni.

Munkatársaink közreműködését a XV. évfolyam számára is tisztelettel kérjük.

Az évi előfizetés marad továbbra is csak 3 korona.

Az előfizetéseket kérjük — Budapest, IX., Üllői-út 77. sz. címre küldeni.

A szentségi Jézus kegyes áldásával kezdjük munkánkat! Budapest, 1914. január 1. «Örökimádás» szerkesztősége.

A budapesti központi Oltáregyesület választmánya. Igazgató: Kántor Károly prelátus, apát, kir. udvari plébános, I., Vár, Palota-tér; elnök: örgróf Pallavicini Edéné, I., Vár, Verböczy-u. 23. sz.; társelnök: Marie de Jérušalem anya, főnöknő, IX., Üllői-út 75. sz.; másodelnök: Kiss Aladárné, VIII., Múzeum-körút 41. sz.; választmányi tagok: gróf Almásy Dénesné, IX., Erkel-u. 15. sz.; özv. dr. Bangha Istvánné, Nyitra; Cziráky Lujza grófnő, IV., Ferenciek-tere 9.; Cziráky-Almásy Erzsébet grófné, IV., Váci-u. 48. sz.; Fehérvári Celesztin, VIII., Rökk-Szilárd-u. 22.; Felmayer Vilma, VIII., Baross-u. 44. sz.; Ghiczzy Ida, V., Sas-u. 11.; Győry Teréz grófnő, IV., Szép-u. 4. sz.; özv. Heinrich Ferencné, VIII., Üllői-út 32. a.; özv. gróf Korniss Miklósné, VIII., Baross-u. 10.; özv. Návay Kálmáné, I., Istenhegyi-út 40. sz.; báró Orosdy Fülöp, VI., Damjanich-u. 12.; Pálffy Anna grófnő, VIII., Eszterházy-u. 44. sz.; özv. Reviczky Gáborné, Esztergom; Szögyény-Marich Júlia, Székesfehérvár, Kégl-u. 14. sz.; Török Hermin grófnő, Szobránc; özv. báró Vécsey Józsefné, VIII., Rökk-Szilárd-u. 24. sz.; Vécsey Eszter bárónő, VIII., Rökk-Szilárd-u. 24. sz.; Zichy Lujza grófnő, Pécs.

Röptében a nagyvilág körül.

A budapesti oltáregyesület karácsonyi vásárja az idén különösen fényes volt és jól sikerült. December 4-én nyílt meg *Klotild* főhercegnő, továbbá *Auguszt*a és *Erzsébet* főhercegnők jelenlétében, kik a köréje gyűlt előkelő mágnás világnak kitűnő példát mutattak a vásárlásban. Az egyházi előkelőségek sem hiányoztak. Mindenütt előkelő úrnők kínálgatták holmijukat és a szent cél iránti lelkesedésükben fáradhatatlanul mutogatták a hasznos és mulattató karácsonyi és mikulási ajándéktárgyakat. *Pallavicini* örgrófné őexcellenciája lebilincselő kedvességgel teregette ki a javarészt saját kezével horgolt és kötött téli gyermekruhákat. A kegyelmes asszonynál fáradtabb talán csak agg édes anyja lehetett, ki 81 éves kora dacára versenyt dolgozott vele a rengeteg sok téli ruha elkészítésében. A bazárt már 7-én akarták bezárni, de oly nagy volt az érdeklődés és látogatottság, hogy még 8-án is nyitva kellett tartani. Úgyszólván minden elfogyott. Különösen vasárnap és ünnepen (7-én és 8-án) egész nap szorongásig volt tele a bazar helyiség. Az árusítás nehéz munkáját e két napon kongreganistáink végezték páratlan buzgósággal, mert hiszen az ő kedves Örökimádás-templomuk javára fáradtak. Az Úr Jézus nagy áldása kísérte az idei bazárt, talán csak azért, mert minden munka és rendezés terhét az Eucharisziáért élő reparatrix-anyák végezték. Csak ők tudnák elmondani, mennyi fáradságba és áldozatba került a sok csillogás és öröm, mely a bazar látogató közönségét jótékonyásra hangolta.

Magyar Nemzeti Zarándoklat a Szentföldre. Hercegprímási hozzájárulással és a püspöki kar több tagjának védnöksége alatt zarándoklatot vezet a Szentföldre Gaibl Sándor p. prelátus, apát-kanonok (Pozsony, Káptalan-utca 3.) 1914. február 28-iki indulással, a résztvevők számának korlátozásával. A 37. napra terjedő és rendkívül változatos és látványosban is gazdag programmú utazás díjai: az I. osztályon 1000 kor., a II.

oszt. 800; a III. oszt. 480 korona. Jelentkezni 1914. jan. 1-ig lehet, részletes programokat válaszbélyeg ellenében küld az érdeklődőknek.

Automobil-templom. A modern technika egy jellegzetes alkotása elől, az automobil elől eddig az emberek félve menekültek és mégis sokszor gázolt keresztül emberi testeken. Az egyház megnemesíté ezt a találmányt is, szinte szentesíti, mint az Istentől adott észnek egyik alkotását, melyet, csak az emberi szenvedély tesz gonosszá! Most már részleges adatokat olvashatni arról a nevezetes automobil templomról, amelyet az észak-amerikai missiótársulat építtetett egy hithirdető számára. Az automobil belseje 12 láb hosszú és 6 láb széles és 170 métermázsát nyom. A hatalmas járművel Mexikó azon részeit járták be, ahol a szegény nép, templomot sem bir építeni. 240 kilométert minden baj nélkül tettek, rengeteg kegyelmet osztva mindenfelé. Az egész szerkezet tulajdonképen 2 részből áll. Az első rész a hithirdető teljesen modernül berendezett lakása. A hátulsó rész a kápolna, melynek oldalfalai mozgathatók és részut oldalvást kitolhatók. Ha kifeszítik az 50 láb hosszú és 20 láb széles sátor, az oltárt, mely villanyfényben pompáz, szőnyeggel leterítik, akkor a szokatlan templom az esti sötétségben szokatlanul áhítatra gerjesztő. A harangokat harmonikus egybehangzó rézcsovek helyettesítik. Utközben az autót a sátorponyva védi meg a bajtól. A nagyszerű vándorkápolna, melynek a csodájára járnak az emberek, 45.000 koronába került. Mindenütt óriási lelkesedéssel fogadták, sokhelyen lovaskisérettel kísérték a faluba. Az örömben úszó nép siet a vándorkápolnából az Úr Jézust magához venni, ki minden eszközt felhasznál, hogy a hivek lelkéhez férközhessenek.

20,000 kilogrammos harangot ajándékoz a pápa Rouen városának. Most öntik Annecyben. Az *orléansi szűzet* X. Pius avatta a boldogok sorába. Nem felejtették el még a franciák azt a megható jelenetet, mely ekkor 40.000 francia zarándok lelkéből fakasztotta ki a rajongó szeretetet a szentatya iránt. Mikor a szentatya a boldoggá-avatás ünnepi aktusa után kivonult a templomból, a szellő arcához érintette a lengő francia zászlót, melyet ő tiszteletteljesen megcsókol. Most ismét az orléanski szűzzel kapcsolatban fordul a szentatya felé a hívő francia nép szimpátiája. A hatalmas 20.000 kilogrammos harangot az ő tiszteletének szánta. Most ez Franciaország legnagyobb harangja, mely még a párisi Notre Dame «Savoy arde»-jét is felülmulja. A Rouen-i székesegyház egyik tornyát foglalja majd le, a másik számára egy hölgy ajándékozott tizenkilenc kisebb harangot Mindannyinkat villamos erő fogja megszólaltatni.

Boldog új évet kívánunk minden kedves olvasónknak!

IRODALOM

Elmélkedések az egyházi év minden napjára és ünnepére Nádasdy Mariantól a legújabb meglepetése a magyar aszketikai könyvpiacnak. Kitünő megérzését jelenti ama szükségletnek, hogy még mindig nagyon szegények vagyunk magyar elmélkedésekben. Az előszót Prohászka Ottokár püspök írta hozzá, aminél jobb ajánló levél már nincsen. Maga a szerző könyvének elején rövid néhány kis fejezetben oktatást ad az elmélkedés céljáról, hasznáról és módjáról. Ezzel kimondhatatlan fontos munkát végez. Mert világi hivek alig ismerik az elmélkedési imát. Nem ismerik a mély elmerülést a vallási gondolatokban és igazságokban, ami igazán méltó arra a meghatározásra, melyet az imára alkalmazunk: Istennel való társalgás. Az ilyen elmélkedő imában azután sok lelki világosság, erő, vigasz, bátorítás jut a léleknek. A kegyelem csak ilyen imában fér igazán lelkünkhez.

Nem tudjuk azért e könyvet eléggé ajánlani olvasóközönségünknek.

Az elmélkedések rövidék — egy oldal — és világos egyszerűséggel szólnak a lélekhez. Szent tanaink, szentek példája és élete gyönyörűen szűrődnek egymásba. Remek kiállítása kívülről is vonzóvá teszi a hasznos könyvet. Ára 4.20 K. Kapható az *Örökimádás zárdában* is (Budapest, IX., Üllői-út 77.)

***

Karácsonyi szindarab. Kisebb köröknek, ifjúsági egyesületeknek, iskoláknak, intézeteknek karácsonyi ünnepélyen előadásra különösen alkalmas darab: «A gyermek álma». Karácsonyi kép 2 felvonásban. Írta. Wimmer Károly. A darab látványos betanítása könnyű négy főszereplővel. Ára 30 fillér. Kapható az Egyházmegyei könyvnyomdában Veszprémben.

***

A «Religio» és «Hittudományi folyóirat» egyesítése. A «Religio» és a «Hittudományi Folyóirat» 1914 kezdetétől számítva egyesülnek olyképp, hogy az utóbbi az előbbibe beleolvad s a közlöny címe ez lesz: *Religio Hittudományi és bölcséleti folyóirat.*

A «Religio» új alakjában tárgyalja első sorban a hittudomány minden szakját: a szentirati tudományokat, a hitvédelmet és az ágazatos hittant, az erkölctant, egyházjogot, lelkipásztorkodást s az egyházi műrégiségtannak és az egyházi művészetnek is szívesen ad helyet. Emellett tárgyalja a bölcséletnek mindazokat a részeit, melyek a világnézet megalapozására vagy kiépítésére szolgálnak. Röviden a világnézet

kérdéseinek tudományos tárgyalását vallja hivatásának s mint ilyen egyrészt semmiképp el nem hanyagolható területet művel, másrészt sajátos hit- és bölcelettudományi jellegét megtartva, semmi más vállalat területére át nem lép.

A «Religio» ezentul julius és augusztus kivételével minden hónapban, tehát évenként tizszer jelenik meg 4—6 íves füzetekben.

Minden füzet három főrovathól fog állni. I. Értekezések. II. Vegyesek. III. Irodalmi értesítő. Főképp a II. és III. rovatok teszik kívánatossá a gyakoribb megjelenést. Az egyes szakokat illető mozgalmak képviselőire külön szakírókat fogok felkérni.

Mind a három rovatban minél tökéletesebbet és korszerűbbet kívánok nyújtani s e végből folyóiratom köré, mint eddig is tettem, a hit és bölcelettudomány legkiválóbb művelőit igyekszem csoportosítani. Nevezetesen a budapesti egyetem hittudományi karának egyes tagjai is készségesen kilátásba helyezték értékes közreműködésüket. Többi közt dr. Breznay Béla és dr. Dudek János tanárok, a «Religio»-nak nagy időnkön át érdemes szerkesztői és kiadói ezentul is kedveltjüket fogják benne látni s javára tevékenyen közreműködni. A mostani lelkes szerkesztő, dr. Hanuy Ferenc tanár pedig, ha meg is szűnik kiadó és felelős szerkesztő lenni, szívesen fog a lappal ezentul is törődni és soha nem szünetelő egyházjogi kutatásainak eredményeivel a «Religio» olvasóit megörvendeztetni.

Ugy a «Religio», mint a «Hittudományi Folyóirat» eddigi munkatársait s az összes erre hivatottakat kérem, szíveskedjenek fáradozásuk eredményeinek legjavával a «Religio»-t mint immár egyetlen magyar katolikus hittudományi és bölceleti közlönyt virágzásra juttatni. A dolgozatok szerzőit tiszteletdíjban részesítem; erről a hozzájuk intézendő levélben szándékozom szólni.

Megrendelési ára ezentul is évi 12 korona.

A «Religio» eddigi pártfogói tartsák meg iránta ezentul is hathatós jóindulatukat.

A rokonérzésű sajtó szíves támogatását is nagyon kérem.

Vajha a «Religio» eddigi nagynevű szerkesztőinek méltó utódjuk lehetnének!

A «Religio»-val, mely Isten országát, megismerését és tiszteletét igyekszik terjeszteni, legyen ezentul is az Ő áldása.

Budapest, 1913. december 6.

IX., Mátyás-utca 18.

Dr. Kiss János,
egyetemi tanár.

EGYESÜLETI ÉLET.

Őrgróf Pallavicini Edéné, a budapesti központi oltáregyesület elnök asszonya december 16-án ülte névünnepe. A fáradhatatlan kegyelmes asszony épen Brixenben volt kénytelen tartózkodni s ezért a 15-iki választmány csak mint távollevőt köszönthette elnökújét. Imáinkban kértük az Úr Jézus bő áldását őexcellenciájára, aki a legméltóságosabb Oltáriszentség dicsőségére olyan kimondhatatlan sokat fáradozik.

A budapesti Közp. Oltáregyesület december hó 15-én tarott választmányi ülést, melyen sajnosan kellett nélkülözni az elnökő őexcellenciájának jelenlétét. Jelen voltak: Káner Károly igazgató, Kiss Aladárné alelnök, a zárda-titkár, dr. Tiefenthaler József szerkesztő, továbbá Ghyczy Ida, Fellmayer Vilma, özv. Heinrich Ferencné, Szölgyény-Marich Júlia, Székesfehérvárról és br. Orosdy Fülöpné választmányi hölgyek. A jegyzőkönyv felolvasása után az elnökő igazgató beszámol azon válaszról, melyet a püspöki kar küldött a budapesti oltáregyesület memorandumára. A nevezett memorandum a bécsi euh. kongresszusból kifolyólag ment a magas püspöki kar elé, az oltáregyletek mindenütt való szervezése és központosítása érdekében. A válasz úgy kívánja, hogy minden megyéspüspökkel külön történjék a tárgyalás,

Megemlíti egyúttal az igazgató, hogy a napokban hercegprimásnak is adott át egy memorandumot az esztergom-egyházmegyei oltáregyletek rendezése ügyében.

Az igazgató reméli, hogy őhercegsége csakhamar dönt a fontos kérdésben.

Örömmel hallja a választmány, hogy az erdélyi püspök úr pártolja a szövetség eszméjét és csatlakozni óhajt a budapesti központhoz.

A hercegprimás egyenes óhajára, melyet az igazgató előtt volt kegyes kinyilvánítani, a görög egyházmegye is fel fognak szólíttatni az oltáregyletek szervezésére.

Nagy élvezettel hallgatta a választmány a jelenlevő székesfehérvári oltáregyesület méltóságos elnökőjének szavait, amellyel a budapesti központhoz való tántoríthatatlan ragaszkodását fejezte ki. Székesfehérváron egyébként élénk oltáregyleti munka folyik, úgy hogy minden pénzüket az egyházmegyéből fel tudják dolgozni, viszont a központból nem is várnak ajándékot.

Loewel Matild (X. ker.) Révay Olga (IV. ker.) és Hofer Ferencné (IX. ker.) úrnők terjesztőnek választattak meg.

Január 10. és 18. között engesztelő szent kilenced lesz az Örökimádás templomában.

Az igazgató adományokat is ad

át a pénztárnak, melyekből legtöbb Miskóné úrnő gyűjtése.

Értesül a választmány dr. Császik István beszercebányai egyh. igazgató leveléről és kívánságát örömmel teljesítette.

A dunaföldvári Oltáregylet 1913. nov. 16-án tartotta évi közgyűlését, melyen örömmel jegyezhetjük meg, a tagok évről-évre nagyobb számmal jelennek meg. A közgyűlést P. Szencsár Péter szent ferencendi házfőnök, o. e. igazgató nyitotta meg, szép beszéddel. A gyűlés alkalmával Gedeon Sándor helybeli káplán nagyhatású felolvasással ismertette a kath. sajtó pártolásának szükséges voltát, ugyanekkor megalakult a kath. sajtó hölgybizottsága is.

A beszercebányai oltáregyesületi igazgató dr. Császik István levele a központi olt. igazgatósághoz.

A következőkre kérem a központi oltáregyesületet.

1. A tárgyakat a központi kiállítás után mind címekre kegyeskedjék küldeni, hogy az itteni kiállításon is bemutathassuk azokat.

2. Ha Zólyom-, Nyitra-, Bars-, Túróc vármegyékben a mi egyházmegyénk egyházközségei folyamodnának, e kérvényeket méltóztassék hozzánk áttenni, nehogy két oldalról is kérjenek a lelkész urak segítségét. Bár ez nem igen fog többé előfordulni.

Legutolsó megbeszélésünkre vonatkozólag legyen szabad megten-

nem a következőkben szerény észrevételemet. Nálunk, ha valahol fiókegyesület van alakulófélben, én küldök az illető lelkésznek alapszabály-mintát, melynek segítségével a helyi viszonyok figyelembevételével megcsinálja az egyesület alapszabályait és két példányban hozzám nyújtja be, melyeket én terjeszték fel az egyházmegyei hatósághoz jóváhagyás végett. A megerősített alapszabályok ismét hozzám jönnek be, ki is azokat itt beiktatom, a nyilvántartásba bevezetem, s azzal küldöm el az illető lelkésznek, hogy az egyesület most már megalakult s így a számadásról az eszeresnek kimutatás készítenő évről-évre, az anyakönyv felütemető, az eset pedig a historia novumba bevezetendő. Nagy segítség ez sokszor kezemben, ha a buzgóság egy hanyagabb utódnál esetleg lohadni kezd.

Évről-évre közgyűlést tartunk mi a központban, melyre meghívjuk a helyi igazgatókat is, s melyen legtöbbször ott van a püspök is. E közgyűlés keretében beszámolunk az évi munkáról. Igen jól bevált az a praxisom is, mellyel december elején körleveleket bocsátok szét a fiókegyesületek igazgatóihoz felszólítván őket, hogy az adományokat küldjék be a hó folyamán, hogy én is elkészíthessem a közgyűlés elé terjesztendő számadásomat, mely számadás a közgyűlés jegyzőkönyvével évről-évre az egyházmegyei főhatósághoz terjesztetik fel.

KIMUTATÁS

(Folytatás.)

1913. november hóban befolyt tagdíjak. Spandring Anna 1 K, Csaplár Katalin 2 K, Rudinszky Irma 1 K, Hitterin Mária 1 K, Apró Mária 24 f, Kiss Mária 50 f, Mátyás Teréz 1 K, Krizsán István 1 K, özv. Krizsánné 1 K, Mundi Vilmosné 1 K, özv. Koch Ferencné 4 K, somogyvári tagok 12.18 K, özv. Husulán Mártonné 1 K, özv. Kahler Albertné 4 K, Slanics Mihályné 1 K, özv. Barna Jánosné 4 K, özv. Koller Károlyné 2 K, Brandstätter Mária 2 K, deméndi tagok 16 K, Bilinszky Dezsőné 4 K, Kernács Károlyné 4 K, Takáts Jenő 2 K, Csécsey Teréz 4 K, özv. báró Wodianer Albertné 100 K, Alsószelystei tagok 10 K, Jobbágyi tagok 8 K, Skafszyk Adolfné 2 K, Kurucz Gézáné 2 K, Bike Gyuláné 2 K, özv. Stiepek Pálné terjesztőnő által: özv. Gemeiner Istvánné 6 K, özv. Kichter Jánosné 2 K, Rusz Ferencné 4 K, özv. Gerstenbrein Józsefné 2 K, Sritsek Margit 3 K, özv. Stiepek Pálné 6 K, összesen: 23 K, Pálffy Teréz 40 f, Kiripolszky Margit 40 f, Kiripolszky Jánosné 40 f, Piekársky Lujza 4 K, Piekárszky Jeromos 4 K, Ondó Ferencné 60 f, Fodorné Szegedy Ilona 80 f, Dobrik Adél 2 K, Bobula Jánosné 10 K, Sztancsánfalvi tagok 13.36 K, Bélvatai és illésházi tagok 2.40 K, Pausitz Mária 3 K, özv. Foky Zsigmondné 2 K, Lolonszky Adolfné 1 K, Petrovics Péterné 1 K, Metykó Jánosné 1 K, Böczén Gyuláné 1 K, Rupert Mihályné 1 K, Tóth Teréz 2 K, Pétervásári tagok 50.16 K, bajnóci kerületi tagok 13 K, Lengyel Katalin 2 K, Jelínek Erzsébet 2 K, Belenye Piroska 1 K, özv. Dapsy Gyuláné 4 K, Szafranszky Anna 2 K, Stefancsik Aranka 2 K, Kubesch Katalin 2 K, Horvát Anna 4 K, Horvát Emma 4 K, Horvát Etel 12 K, Barta Fülöpné 1 K, Szabó Teréz 48 f, Kún Józsefné 2 K, Krencsik Róza 4 K, Bognár Ágnes 24 f, Viktora Katalin 1 K, Chrenkó Józsefné 1 K, Schnell Mária 2 K, Holló Józsefné 2 K, özv. Demeter Sándorné 1.20 K, Thinschmidt Gyuláné 2 K, Friesz Verona 4 K, Jászfényszaru-i tagok 10.60 K, Dudás Erzsé 2 K, Galli Betti terjesztőnő által: Sac:lláry Györgyné 5 K, Saitz Lászlóné 4 K, Hoffmann Irma 2 K, Kauser Józsefné 2 K, Kauser Vilma 2 K, Felsmanné Kauser Klarisse 2 K, Gerlőczy Károlyné 2 K, összesen 19 K, Udvardy Kornélia 2 K, Erdéli Mária 3 K, özv. Fekete Ferencné 2 K, Havassy Anna 1 K, Skopetz Erzsébet 1 K, dr. Udvardy Lászlóné (Eger) 50 fill., Pichlmayer Albert 1 K, Balaton-Edericsi tagoktól 12.60 K, Jurán Gizella (Bécs) 4 K, Kátay József 2 K, Kátay Józsefné 2 K, Selmebányai tagok 17.20 K, Freiszmutz Lipót 2 K, Bodnár Izabella 2 K, özv. Dankos Ferencné 10 K, Abosi tagok 38.72 K, Németújvári tagok 23.04 K, özv. Braun Jánosné 8 K, Farkas Jánosné 24 fill., Farkas Ilona 24 fill., Szőke Viktor 50 fill., Molnár Veronka 50 fill., Juhász Mari 1 K, Verona László 2 K, özv. Máhárt Vincéné 2 K, Pusztai Lipót 2 K, Árkossy Teréz 8 K, Pusztai Lipótné 2 K, Tamás Mária 4 K, Bozóky Bonaventura 2 K, Pintér Endréné 2 K, Kunszt Julia 3 K, özv. Ulrik Pálné 1 K, Starovits Johanna 2 K, Fromm Julianna 1 K, özv. Bárdy Istvánné 2 K, Nazarszik Zsuzsanna 4 K, Szóts Miklósné 8 K, Mayerhofer Krescenz 5 K, Wagner Margit 5 K, Kálvin Mariska 2 K, Patyulák Mária 2 K, Sárp Teréz 1 K, Élő Mária 4 K, János Irén 4 K, Steuberger Antónia 2 K, Bögehold Oszkárné 1 K, Molnár Juliska 1 K, Wachter Teréz 2 K, Sturm Irén 2 K, Kaldenecker Mária 1.20 K, Stankovics Mihályné 2 K, Török Árpádné 4 K, Stali Juliska 2 K, gróf Csekolics Endréné 25 K.

(Folytatása következik.)

Oltáregyesületi érmek

aluminiumból, újezüstből vagy valódi ezüstből többféle kivitelben kaphatók Kalocsán a Rózsafüzérkészítő Háziipari Vállalatnál. Csinos és tartós szentolvasók. Érmek, kereszték, szentképek, skapulárek, skapuláre-érmek és egyéb kegytárgyak. Első szentáldozási képek. Imakönyvek és hitbuzgalmi művek. Lurdi víz.

Árjegyzék ingyen és bérmentve.

Cím: _____

RÓZSAFÜZÉRIPAR, KALOCSA.

Walsér-Varga-féle

Örökimádás imakönyv az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival
megjelent és kapható

Közönséges papíron:

Vászonkötés	3 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	5 „ — „
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	6 „ — „

Műnyomó papíron:

Vászonkötés, vörösvágás	4 K — f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal	5 „ 50 „
Bőrkötés, aranyv., tokkal	6 „ 50 „
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával	8 „ 50 „

Japán papíron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás	4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 „ — „
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 „ — „
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 „ — „
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 „ — „

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamal még kaphatók _____ egyenként **1 K 40 fill.-jével.**

Walsér-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs hatodik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál: K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papíron:

Vászonkötés	4 K 60 fill.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 „ 50 „
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 „ 50 „

Japán papíron:

Vászonkötés, bindre fűzve	5 K 20 fill.
Bőrkötés, bindre f., vörösvágás, tokkal	7 „ 50 „
Bőrkötés, bindre f., aranyv., tokkal	8 „ 50 „
Borjúbőr, bindre f., aranyv. párnázva kazettával	11 „ — „

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmélkedések).

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készül ben.

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy
utánvétellel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS.

PASSER INVENIT SIBI DONUM

ETTURTUR NODUM ALTARIA.

QUI FRUMENTUM

ELECTORUM CONSERVASTI

XV. ÉVF. 1914. 2. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

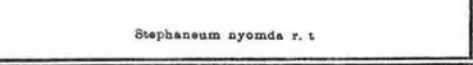
Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

ECCE AGNUS DEI

ECCE PANIS ANGELORUM FACTUS CIBUS VIATORUM VERE PANIS FLORUM

CUJUS NON SUM DIGNUS...

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: Főmélt. dr. Csernoch János hercegprímás szentbeszéde. — Dr. Hoós József: A veszpréme gyházmegyey oltáregyietek viszonya a budapesti központi Oltáregyiet-hez. — Haldésy Endre: Szent áldozáskor (Költemény). — Lukácsy István: Örök-lámpa. — Dr. T. J.: Örökimádás ciboriumának képei. Szent Mária. — Történelmi-tár. Tilmár Kálmán: Farsangi szentségimádás. — Eucharisztikus élet a pozsonyi szent Ferenc harmadrendben. — Gyakori szentáldozás. Rovatvezető: Reviczky Aladár főmunkatára. A papok buzgótsága és a hívek vágya. — Jézusom, örömm. Rovatvezető: Dr. Szyllaba Emil. A szentek az oltárnál. — Euch. Szövevények. Erzsébet főhercegnő ő császári és királyi fensége. — Tanácsosok. — Felső bíbók. Alvinczy Peti karácsonya. — Mária Radnai csoda. — A jubileumi búcsu. — Röptében a nagyvilág körül — Egyesületi élet. — Irodalom. — A budapesti központi Oltáregyiet választmánya és terjesztőnői. — Kimutatás.

A budapesti központi Oltáregyesület választmánya.

Igazgató: Kántor Károly prelátns, apát, kir. udvari plébános, I., Vár, Palota-tér; elnök: őgróf Pallavicini Edéné, I., Vár, Verbőczy-u. 23. sz.; társelnök: Marie de Jérsalem anya, főnök, IX., Űllői-út 75. sz.; másodelnök: Kiss Aladárné, VIII., Múzeum-körút 41. sz.; választmányi tagok: gróf Almássy Dénesné, IX., Erkel-u. 15. sz.; őzv. dr. Bangha Istvánné, Nyitra; Cziráky Lujza grófnő, IV., Ferenciek-tere 9.; Cziráky-Almássy Erzsébet grófné, IV., Váci-u. 48. sz.; Fehérváry Celesztin, VIII., Rökk-Szilárd-u. 22.; Fel-mayer Vilma, VIII., Baross-u. 44. sz.; Ghiczy Ida, V., Sas-utca 11. sz.; Győry Teréz grófnő, IV., Szép-u. 4. sz.; őzv. Heinrich Ferencné, VIII., Űllői-út 32 a.; őzv. gróf Korniss Miklósné, VIII., Baross-u. 10.; őzv. Návay Kálmánné, I., Istenhegyi-út 40. sz.; báró Orosdy Fülöpne, VI., Damjanich-u. 12.; Pálffy Anna grófnő, VIII., Eszterházy-u. 44. sz.; őzv. Reviczky Gáborné, Esztergom; Szőgyény-Marich Júlia, Székesfehérvár, Kégl-u. 14. sz.; Török Hermin grófnő, Szobránc; őzv. báró Vécsey Józsefné, VIII., Rökk-Szilárd-u. 24. sz.; Vécsey Eszter bárónő, VIII., Rökk-Szilárd-u. 24. sz.; Zichy Lujza grófnő, Pécs.

A budapesti központi Oltáregyesület terjesztőnői.

Az I. kerületben: Barcsa Andrásné, Abel Jenő-u. 13.; Karkés Málvin, Tigris-u. 2. sz.; Lorenz Adél, Palota-tér; Miskó Józsefné, Árpád-u. 13. sz.; őzv. báró Skerlecz Károlyné, Skerlecz Casa bárónő, Uri-u. 64. sz.; Szabó Lajosné, Fehérvári-u. 16. sz.; őzv. Zubriczky Józsefné, Naphegy-u. 1. sz.; Kántor Vilma, Kántor Erzsi, Pauler-u. 2. sz.; Heckelsmüller Gizella, Kaszinó-u. 2. sz.; Páyer Istvánné, Naphegy-u. 13. sz.; őzv. Weiss Gyuláné, Logódy-utca 29—31. sz.;

A II. kerületben: Blaskovics Ida, Oszlop-u. 23.; Gervay Lujza Erőd-u. 4.; dr. Jambrikovics Lászlóné, Ébl Miklós-tér 5. sz.; Knapp Konstancia, Toldy Ferenc-u. 30. sz.; Lutter Nándorné, Fő-u. 42. sz.; Rosner Ferencné, Ébl Miklós-tér 2. sz.; őzv. Zuber Kálmánné, Csaba-u. 12. sz.; Balonyi Ilona, Nyúl-utca 8. sz. Révay Olga, II., Batthányi-u. 2.

A IV. kerületben: Finta Róza, Veres Pálné-u. 27. sz.; Fischer Róza, Város-ház-tér 4. sz.; Hellebronth Berta, Királyi Pál-u. 4. sz.; Novák Mártonné, Ferenciek-tere 2. sz.; Tausch Hermin, Borz-u. 1. sz.

Az V. kerületben: őzv. Aigner Gyuláné, Rudolf-rakpart 9. sz.; Hámov Józsefné, Dorottya-u. 1. sz.; Papp Jánosné, Árpád-u. 6. sz.; Perczel Crescence, V., Vécsey-u. 5. sz.

A VI. kerületben: Kraemer Gézáné, Rákóczy-út 10. sz.; őzv. Lafrankó Jánosné, Erzsébet-körút 58. sz.

A VII. kerületben: Harer Gyuláné, Bajza-u. 14. sz.; Kluzatsek Rezsőné, Vörösmarty-u. 10. sz.; Madaras Józsefné, Rákóczy-út 53. sz.; Steiner Mártonné, Egressy-út 96. sz.; Peterdy Alice, Király-u. 102. sz.

(Folytatás a 64-ik oldalon.)

Főmélt. dr. Csernoch János hercegprímás szentbeszéde.

Mondotta jan. 18-án a legm. Oltáriszentséget engesztelő kilenced végén az Örökimádás-templomban.

SZENT BERNÁT, az egyház mézesajkú doktora és Jézus legszentebb nevének költője, azt mondja abban a szentbeszédben, amelyet ma Jézus legszentebb nevének ünnepén olvas az egyház a breviáriumban, hogy neki semmiféle beszéd nem kedves, amelyet Jézus neve nem fűszerez, és hogy száraz minden eledel, amelyet át nem jár Jézus szentséges nevének édessége. Mily kedves lehet előtte a mi ájtatosságunk, amely nemcsak Jézus nevének szól, hanem legszentebb testének van szentelve, amelynek minden egyes részét nemcsak Jézus nevének említése fűszerezi, hanem egyenesen Jézus valóságos testének és vérének dicsőítése és imádása.

Imádása és tisztelete a lélek eledelének, amely maga az az édesség, amely Jézus nevében rejlik. A léleknek forró vágyával jövünk a mai ünnepen a legízesebb lelkieledelhez, mert annak közelségében ébred a lélek igaz értékének öntudatára.

Mikor fárasztó munka, gyötrő gondok és aggodalmak után megjelenünk az Oltáriszentség előtt, mindig hallani véljük az Úrnak figyelmeztető szavát: «Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, lelkének pedig kárát vallja? Mi váltságot adhat az ember a lelkéért?» (Máté 16, 26.) Megdöbbenő hatásuk van ezeknek a szavaknak. Lehűtik az ember minden szenvedélyét, kijózanítják minden elő-

ítéletből s nyugott határozottsággal föltárják a valót, hogy nekünk tulajdonképen egy igaz és maradandó értékünk van: *a lelkünk*, amelyet meg kell mentenünk, amelynek föntartó és tápláló eledele maga az Úr Jézusnak teste és vére. A modern ember olyan, mint az a győztes király, ki diadalmas csapatai élén büszkén, boldogan akart bevonulni kényelmes otthonába, de a tömegből valaki rákiáltott: Mentsd meg lelkedet! s — a király elborult, szomorú lett, érezte lelkének nehéz terhét, nem tudott örvendeni semminek. A modern ember rengeteg fáradsággal munkálja anyagi jólétét, műveli a tudományt, fejleszti a kultúrát, menti az emberi életet orvosi képzettséggel, rendőrséggel, jóléti intézményekkel; de amikor nagy erőfeszítések után élvezni akarja kulturájának javait, feléje hangzik a figyelmeztetés: Mentsd meg a lelkedet! Akár a lelkiismeret mélyéből, akár kívülről jön is ez a kijózanító hang, az embert megzavarja s elveszi a kultúra édes ízét. Magábaszállásra indítja s rávezeti a szomorú tapasztalatra, hogy az utolsó évtizedek lázas munkája a lélek jogait és értékét nem vette figyelembe s azért a lelket elsorvasztotta. Az embert kiüresítette s az öntudat nélkül haladó áramlatnak pusztá eszközévé tette. Ezek után nem csoda, ha a gyöngye, erőtlenség szűkséget szenved s mint a száraz föld az eső után, úgy áhítozik megfelelő táplálék után. Azért a lélek gondozása és művelése a legsürgősebb feladat.

Ezt a feladatot végzi az Oltáregyesület, amely az Oltáriszentség tiszteletének emelésével és gyakori szent áldozással közelebb hozza Krisztust a lélekhez s ezzel kiemeli, mintegy szemmel láthatólag mutatja a léleknek méltóságát s a lélekért folyó munkának értékét, mert a léleknek eledele maga az Úr Jézus Krisztus s váltsága az Üdvözítőnek érette kiöntött legszentebb vére. Az oltár, a legméltóságosabb Oltáriszentség két kultúra elválasztó vonala. Amint a zsidók elhagyták Krisztust, mikor a lélek eledeléről beszélt, mert ők csak testi eledelt és csak anyagi világot ismertek; s amint az apostolok épen az Oltáriszentségben találták meg a lélek végtelen értékének bizonyítékát s a lélek kiművelésének, a bensőséges egyéni élet kifejlesztésének egyedül hatásos eszközét: úgy ma is az oltár a próbakő, a mely megállapítja, hogy a világ gyermekei az égnek ajándékát, azt az egy talentumot, amelyet kaptak — a lelket a földbe, a húsba, vérbe takarják; míg viszont az oltár vonzza és hívja azokat, akikben a lélek igényei és vágyai megszólalnak, akik a lélek értékét fölismerték, akik azt megtenni, sőt kamatoztatni akarják. Mert csak az Úr Jézus maga tudja a lélek éhségét kielégíteni s csak az Isten Fiának drága vére mentheti meg a lelkeket. «Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, annak örök élete legyen.» «Aki pedig nem eszi az Ember fiának testét és nem issza az ő vérét, nem lesz élet őbenne.»

Amint akkor, amikor Krisztus a Kálvária hegyén a kereszten füg-

gött, senki a lelkére gyakorolt hatás nélkül a kereszttel nem állhatott, úgy most az oltár mellett senki egykedvűen el nem mehet. Föltartoztatja őt az Üdvözítőnek hangos kiáltása: Ti is el akartok menni? Ti is el akarjátok hagyni az örök élet forrását? Amint ott a kereszttel előtt megnyilatkozott az emberek gondolkodása, itt az oltár előtt is színt kell vallani. Vagy meg kell vallani az Urat szent Péter apostollal: Uram, hová menjünk? Mi tudjuk, hogy az örök élet igéi Tenálad vannak, vagy megkeményedett szívvel a veszedelembé rohanni. De ki tudna az Üdvözítő hívásának ellenszegülni, ki tudna oly érzéktelen, oly lelketlen lenni, hogy amikor belekerült az Üdvözítő szeretetének büvkörébe, amikor a léleknek eledele és váltsága önként kínálja magát, kiszakítaná magát erőszakkal s az öngyilkos elszántságával rohanna a halálba? Helyesen, a lélektan törvényeinek, az emberi szív érzelmeinek megfelelőleg cselekszik tehát az oltáregyesület akkor, amikor mindent elkövet, hogy a hivatást az oltár elé hozza s azután az oltárszekrény isteni lakójára bizza a többi, aki a lelkeket magának megnyeri.

A lelkek szeretetének iskolája az Oltáriszentség.

Xavéri szent Ferenc az Oltáriszentség előtt tanulta meg a lelkeket becsülni. Azért vándorolta be kimondhatatlan szenvedések között a világot s mikor az első pogány gyermeket megkeresztelte, aki nemsokára azután meghalt, így kiáltott föl: «Minden fáradságom megtalálta már a jutalmát». Az Oltáriszentség nagy szentjei mind örömmel adták volna oda életüket, ha csak egy lelket tudtak volna azzal megmenteni. A szent papok az oltárról szívtak lelkesedést, annál az isteni Üdvözítőnél, aki a lélekért legtöbbször áldozott s aki a lelkek apostolait annyira becsüli, hogy nem hívja őket többé szolgálóknak, hanem barátainak. Ennek a barátságának az ereje hajtotta Borromei szent Károlyt, páli szent Vincét, szalézi szent Ferencet kimondhatatlan fáradságon át, ez üzte szent Adalbertet és szent Bonifácot még öreg korukban, hogy a legveszedelmesebb munkaköröket válasszák s vérüket onthassák. Azért, akinek vérét annyiszor itták az Újszövetség oltára előtt.

S mennyi lelket térítettek meg azok a szent nők, akik nem mehettek ugyan ki apostoli munkára, de az Oltáriszentség előtt imádkozva, kérték a lelkek számára a megtérés kegyelmét. Genuai szent Katalinról olvassuk, hogy az ő imádsága annyi embert vonzott a templomba, hogy három pap alig győzte a gyónásukat meghallgatni. Lám, egy jámbor szentségimádónak könyörgése három papnak adott szakadatlan munkát. Mekkora eredményeket érhetünk el, ha a szentségimádók százai és ezrei egy egész országban, a magán és nyilvános kápolnáknak, a templomokban ostromolják az oltáron jelenlevő Úr Jézust, hogy a lelkeket magához vonzza! Azért az oltáregyletek munkája megbecsülhetetlen és megmérhetetlen

áldások forrása, mert toborozza, összehozza a szentségimádók jól elrendezett csapatait, amelyeknek kérése bizonyára meghallgatásra talál, mert az Úr megígérte: akármit kértek az Atyától az én nevemben, azt megadja nektek.

Mint a főváros főpásztora, a legnagyobb lelki örömmel és vigasztalódással látom, milyen sikereket érnek el ebben a templomban azok az apostoli lelkek, akik az Oltáriszentség előtt örökös imádással engesztelik a lelkek legfőbb pásztora a főváros lakóinak számtalan bűneiért és isteni kegyelmébe ajánlják a hiveket, akiket az élet ezernyi tarkasága csábít el és tart távol Krisztustól. Biztos vagyok benne, hogy a lefolyt kilenced alatt ismét sok lélek érezte a kegyelem érintését. Eljöttek ide, ahol ártatlanok térdreessenek előttük s könyörögnek nekik, hogy könyörüljenek meg lelkükön. Istenről nevezett szent János többször térdreborult a bűnösök előtt s kérte őket, hogy térjenek meg a bűn útjáról. Ugyanezt teszik az oltáregyletek szentségimádó tagjai. Az Úr előtt térdelnek ugyan, de a bűnösök, akik érzik imádságuk erejét, megszégyenülve nézik az értük való megalázódást, amely hangos figyelmeztetés a megtérésre.

Sokat dolgozik az egyház a lelkek javáért. Dolgozik a templomokban, az iskolában, a társadalmi egyesületekben, a családban, a nagy nyilvánosság előtt és a magányban. Sok munkatársa van az egyháznak e munkában, de igazi munkatársai az egyháznak csak azok, akik munkájuk végcéljául tényleg a lelkek javát tüzték ki. Más célt az egyház nem akar ismerni, más hivatása nincs a földön. Az én országom nem e világból való, mondja Krisztus Urunk, s utasításul adja hiveinek: keressétek mindek előtt a mennyek országát és az ő igazságát.

Az egyház minden heroizmusa, minden türelme, minden szenvedése, minden bátorsága a lelkek szeretetéből fakad. Ezt a szeretetet pedig állandóan élesíti és erősíti benne a legméltóságosabb Oltáriszentség, amely az örökkévalóság mélységéből hozza az egyház számára az erőket s ezekkel az erővel örök érvényű munkát végeztet vele. Plinius írja, hogy látott egy fát, amelynek törzsébe a legkülönbözőbb gyümölcsfajok voltak beoltva. Kora tavasztól késő őszig hozott gyümölcsöt. De a fa csakhamar kimerült. Nem győzte a sokféle ágat táplálni s a sok gondal ápolta fát kiszáradt. Az egyház ehhez a fához hasonlít. Hatalmas törzséből a tevékeny erények hajtásai nőnek ki. Gyümölcsöt hoz minden időben. De nem szárad ki soha, mert végtelen az ő erőforrása: az Oltáriszentség. Minden munkának a nyoma elvész a földön. Az idő nagy folyama alatt a természet erői nivellálják mindazt, amit emberi kéz alkotott, de örökké megmarad az, amit a lelkekért tettünk. Birodalmak és kulturák egymásra omlanak, de minden egyes lélek örökké él, amely az

Oltáriszentség előtt megjelent s az evangéliumi százados imádságát ismételte: Uram, csak egy szóval mondjad s meggyógyul az én lelkem. Jó cselekedet az is, ha ideiglenes életünket jóvá és széppé tesszük, ha országok sorsát bölcsen intézzük, ha tudásunkat gyarapítjuk, ha az ember testi életét védjük, ápoljuk, boldogítjuk: de elmúlik ez a világ és az ő dicsősége. Egyetlen egy az okvetlenül szükséges, az, hogy a lelkünket az örökkévalóság számára megmentjük. «Keressétek az Istent és élni fog a lelketek.» (Zsolt. 68, 33.) Azért az oltáregylet minden tevékenység között a legjobb részt választotta, amely el nem vétetik tőle, azaz amelynek érdemei nem maradnak itt a földön, hanem elkísérik az embert az örök Biró elé.

A veszpréme gyházmegyei oltáregyletek viszonya a Budapesti Közp. Oltáregyesülethez.

Előadta dr. Hoós József veszpréme gyhm. oltégy. igazgató, az oltáregyl. igazgatók országos értekezletén.

A BUDAPESTI Központi Oltáregylet méltóságos elnökének felszólítására vállaltam a megtisztelő megbízást, hogy a m. t. értekezlet előtt néhány szót mondjak a veszpréme gyházmegyei oltáregyletek viszonyáról a budapesti központi egyesülethez. S itt mindjárt az elején ki kell jelentenem, hogy ennek a felszólításnak készséggel tettem eleget. Örültem, hogy egyszer a nyilvánosság előtt is köszönetet mondhatok azért a jóakarátú támogatásért, melyben a Központi Oltáregylet bennünket eddig részesített, másrésztől meg úgylátom, hogy mi, akik a periferiákon élünk, nem érezzük az élet hullámveréseit oly mértékben, mint a nagyváros, magunkra hagyatkozva sokszor a pusztában bolyongunk céltudatlanul. Keresnünk kell a kapcsolatot egymás közt, hogy az élet lüktetése a központból, a fővárosból, mint egy delejes áram szétmenjen a legtávolabb fekvő egyesületbe is, hogy ott is elevenséget, tetterőt, buzgóságot váltson ki. Hogy ez az eszme testet öltön vagy legalább a lelkekben mielőbb megérlelődjön, célja e felszólításnak s hacsak egy szemernyivel sikerül is a kitűzött célhoz ügyünket közelebb vinni, úgy érzem, nem hiába veszem igénybe a m. t. értekezlet szíves türelmét.

A történelem az élet mestere, így tanítottak bennünket az iskolában. A történelem, a multa visszapillantás vezet rá, hogy csak az összeműködés, az összetartás létesíthet tartós eredményeket. Így voltunk mi is a veszprémi egyházmegyében, ahol az Eucharistia tiszteletének érdekes nyomaira akadunk. Az 1798-iki Bajzath-féle, majd később az 1816. évben kelt templomlátogatási okmányok egyikében-másikában

feljegyezve találjuk, hogy az illető plébániák területén fennáll az Örökimádás-társulat az Oltáriszentség tiszteletére. Részletesebb felvilágosítások a társulatról azonban hiányzanak. Úgy látszik, ezeknek maradványai még *Lókúton*, egy bakonyi községben, meg *Mindszentkállán*, egy zalamegyei községben — s talán egyebütt — eddig fennállott örökimádásegyesület. A jó zalai nép, meg a világtól régebben elzárt Bakony jobban megtartotta a tradíciókat s a jámborabb családok hagyományaiban élt a mult emléke még a gyakorlatban is, amennyiben meghatározott napokon rendszeren az éjeli órákban imaórát tartottak a szentségi Üdvözítő tiszteletére. Többet az idő rövidsége miatt nem sikerült megtudnom mibenlétükről.

Az újabb idők eucharisztikus mozgalma összefügg a Budapesti Központi Oltáregylet megalakításával. Az akkori mozgalmakban a veszprémi egyházmegye területéről résztvett báró Fiáth Ferencné akai lakos, aki az eszmét a fővárosból saját falujába is magával vitte. Így alakult meg 1859 vagy 1760-ban az akai oltáregylet báró Fiáthné buzgólkodására. A legöregebb társulati tagok még ma is emlegetik, hogy a 60-as években 3—4 társulati tagnak báró Fiáthné egy kis kocsit bocsátott rendelkezésére, amely elé csacsit fogva házról-házra jártak és gyűjtöttek az oltáregylet céljaira búzát, rozsot és egyéb terményt. Az értékesített eleségből befolyt összeget részben a budapesti központba küldték, részben alapítványt tettek belőle, mely a mai napig is fennáll. Kamatait az egyik verzió szerint a község két legjobb erkölcsű leánya, a másik szerint a legények kapják. Báró Fiáthné után jámbor leánya vette át anyja örökét, de az öregség már őt is megtörte, a régi hagyományokból már csak kevés él.

Ugyanezen báró Fiáthné férje később főispán lett Veszprémben. A vallásos hölgy itt is folytatta Akán megkezdett működését. A főispáni lakás állandó találkozási helye volt Veszprém előkelő hölgyvilágának, ahol nem haszontalan tereferéről járt a beszéd, hanem ahol kézimunkáztak az euch. Krisztus dicsőségére, ahol vallásos felolvasásokat tartottak a lelkek művelésére. Boldogult Jánosi nagypréposttól hallottam, hogy ő is többször megfordult a háznál s felolvasásokat tartott, néhai Palotai nagyprépostról pedig épen a napokban mondották nekem, hogy egy vagy két ízben lelkigyakorlatot is tartott az oltáregyleti úrnők részére. Fiáthné távozása után az egyesület fennállott a 90-es évek elejéig — bár nem az első intenzitással — azután feledésbe ment. Fiáthné nemes, előkelő, jámbor személye volt az összekötő kapocs az egyesület tagjai között, akinek hiányát hamarosan meg is érezték, mert mint oldott kéve, széthullott a szép reményekre jogosító társulás. Az oltáregyesület akkori tagjai igaz kegyelettel szólnak a volt elnöknőről, a tagok jámborságáról, tevékenységéről.

Mikor 1895-ben a központi oltáregylet kezdeményezésére az egyes egyházmegyékben megalakultak a vidéki fióktársulatok, a veszprémi egyházmegyében is bizonyos élénkséget tapasztalunk. Sorban alakulnak a falvakban a helyi egyesületek. De ez az élénkség úglátszik, csak az első lelkesedés szalmalángja volt, mely lassan-lassan alábbhagyott, évről-évre kevesebb lett az adományok összege, de a kérvények száma is, utoljára ez utóbbiak egészen elmaradtak.

Az egyházmegyei eucharisztikus mozgalmak új lendületet ezelőtt három éve vettek. A veszprémi hölgyek kezdeményezésére ismét életre keltették hamvaiból a régi oltáregyesületet. Az érdeklődés általános volt városszerte, úgyannyira, hogy a nem is népes, vegyes vallású Veszprémből hamarosan 300-an jelentkeztek a felvételre a társadalom minden rétegéből. Azóta ez a szám lassan bár, de állandóan növekvőben van.

A veszprémi központi egyesület megalakulása az egyházmegye több részében visszhangra talált. Két évre a veszprémi mozgalmak után követte példánkat Kaposvár városa 700 taggal, megalakult a fióktársulat még Nagykanizsán, legujabban Pápán, továbbá több falusi plébánián, az egyik helyen pláne több mint 500 taggal. Ez időszert az egész egyházmegyében, 43 községben, 27 plébánia területén 4141 taggal szerepel az oltáregylet, több helyen az alakulás most van folyamatban. Ennyi szív imádsága s a nyomán fakadó nemesebb élet ugyebár mégis jelent valamit az Eucharisztia tiszteletében?

Szervezetünket illetőleg a veszprémi oltáregylet úgy szerepel, mint egyházmegyei központi egyesület. A helyi viszonyoknak megfelelő külön alapszabályok szerint működik, melyeket az egyházhatóság megerősített. Az egyesület élén áll az igazgató, elnök, elnöknő, továbbá a tisztikar, az ügyek vezetésében segítségül van a választmány. Ügyeit egészen önállóan intézi. Vannak rendes, alapítótagjai, ez utóbbiak adományai egyesületi alaptőkeként gyümölcsözőleg kezeltetnek. A befolyó tagsági díjak, bibornok megyéspüspök úr és a székeskáptalan évi ajándékai s egyéb adományok a veszprémi oltáregylet jövedelmei. Ezek alapján állapítatik meg az évi költségvetés, az egyházaknak nyújtandó felszereléseket ennek keretén belül készítik úrnőink. Az imaórákat kiki magánosan végzi, akinek ideje nem futja, az a közös havi szentóra alatt. A készített tárgyakból a munkaév végén kiállítást rendezünk.

Az egyházmegye területén létező oltáregyületek kapcsolatban vannak a veszprémi központtal. Így a kaposvári egyesület, bár ügyeit szintén függetlenül intézi, mégis annyiban kötve van, amennyiben az általa készített tárgyakat csak azoknak az egyházaknak adományozhatja, amelyek nevében a veszprémi központhoz folyamodások érkeztek. A falusi társulatok kérvényeiket, adományait Veszprémbe küldik. Ide

terjesztik a tagok névsorát, innen kapnak tagfelvételi lapokat, az oltár-egyleti fióktársulat megalapítására minden útmutatást a veszprémi központ ad. A tagok névsorát nyilvántartja, a fióktársulatok megalakítását szorgalmazza, ellenőrzi, vajjon a kérvényező egyházakban van-e fióktársulat s ha nincs, mikor alakul meg. Az egyházmegyei kérvényekben foglalt szükségletekről a kimutatást az egyházmegyei igazgató megküldi Kaposvárra. Kaposvár ad, amit tud. A további hiányokat Veszprém pótolja. Amint a két egyesület nem nyújthat, azt adja a Budapesti Központi Oltár-egylet, ahova a kaposvári és veszprémi megállapítás után a kérvények szintén felmennek. Ennek a támogatásnak fejében Budapestre küldjük a vidéki társulatok adományait. Ez az elmúlt 1912/13. munkaévben 811 koronára rúgott s mi ennek ellenében kaptunk a budapesti központtól körülbelül 3000 korona értéket. Ez így ment viszonylagosan az előző években. A mi egyesületeink is adtak 3000 korona értékű felszerelést, tehát összesen kaptak az egyházmegyei szegény egyházak 6000 koronát nem pénzben, hanem értékben. Amikor ezt a plébános urak a körlevélben olvassák s híveiket erről felvilágosítják — nálunk több helyen szokás — kell, hogy arra a meggyőződésre jussanak, hogy az oltár-egylet nemcsak kér, hanem nyújt is s talán többet, mint amit viszontkap. És hogy ennyit adhatunk, abban nagy része van a Budapesti Központi Oltár-egylet igazán jóakarató támogatásának.

Azt olvastam a multkor az Egyházi Közlönyben, hogy a belgiami oltár-egyletek mind szervezve vannak s ennek a szervezettségüknek köszönhetik azt a fényes eredményt, amelyet eddig elértek. Nálunk is virágoznak az enemű társulatok, ügylátszik azonban, hogy belefulladásnak a partikularizmusba, az erők szétforgácsolódnak s az eredmény sokszor nem látszik. Eddigi tapasztalatomra támaszkodva, tisztelettel arra kérem a megjelent oltár-egyleti igazgató urakat, lépjenek kapcsolatba a Budapesti Központi Oltár-egylettel, miként mi. A központ önállóságukat nem érinti, munkásságukat feleslegessé nem teszi, sőt fokozza, a kölcsönös érintkezés az egyesületi életet pedig mozgalmassabbá teszi. A központi oltár-egylet támogatni akar minket és nem megkötni, mellénk áll jó tanáccsal, előnyök biztosításával, adományával. A központi oltár-egylet nem egyházmegyei intézmény, az több akar lenni s joggal. Szíve, élte-tője, mozgatója minden eucharisztikus ügynek. M. t. értekezlet, értsük meg egymást s ne feledjük, hogy concordia parvae res crescunt. S akkor azt hiszem, az oltár-egyletek révén lesznek Isten szent fölségéhez méltó templomok, Istennek tetsző nemes tiszta szívek.

— SZENT ÁLDOZÁSKOR —

Betérdeltem az oltárnál.
S úgy éreztem, mintha ottan
Tárt karokkal engem várnál.

Igaz, Úram, hogy Te látod
A lelkemre nehezedő
Szörnyűséges, sötét átkot?!...

— Igaz!...

Megremegett gyöngye testem
És halovány ajkaidról
Bátorító szókat lestem.

S Téged halálra keresnek?...
Téged!?!... Aki ételt, italt,
S ruhát adsz az inségesnek?!...

— Igaz!...

Igaz, Úram, hogy Te nékem
Bűbanafos harcaimban
Betörölöd a verejfékem?!...

Oh, mondd, Úram, igaz hát az,
Hogy végtelen jószágoddal
Még nékem is megbocsátasz?!...

— Igaz!...

És Tégedet megtagadnak?...
Téged!?!... Aki a keresztfát
Megfaragtad önmagadnak?!...

--- Igaz!...

Igy hát, Úram, maradj nálam,
Mindenható Üdvözítőm,
Te vagy az én erős váram!...

— Igaz!...

Jfalácsy Endre.

— Öröklámpa —

Elmélkedés.

QIKOR belépsz a templomba, a főoltár előtt csüngő öröklámpa rögtön szemedbe ötlük. Különösen ha alkonyatkor keressük fel az Isten házát, mikor künn már szárnyait bontogatja a sötétség, benn a templomban pedig gyászfényhoz hasonló lepel borul az oltárra, a szószékre, a szobrokra, a padokra, akkor az öröklámpa úgy tűnik fel ott az oltár előtt, mint a kigyuladt ragyogó csillag, mely reszkető fényével mint szelíd üzenet integet felénk a más világból.

Leborulva az oltár előtt úgy érzed, mintha a hit angyala suhanna melléd s leoldana szemedről egy fehér kendőt, mely eddig látásodat akadályozta.

Csodálatos, isteni dolgok raja bontakozik ki előtted.

A fény és világosság mindannak jelképe, ami szép és kedves, ami

jó és vigasztaló, ami boldogító és dicsőséget árasztó. Ezért nevezzük az Istent fényességnek; Jézus Krisztust a világ világosságának; mikor pedig kedveseinket az anyaföld ölébe eresztjük, utánuk sóhajtjuk, hogy az örök világosság fényeskedjék nekik. Mivel pedig Jézus, a mi Urunk és Üdvözítőnk, maga a végtelen tudás, bölcsesség, minden boldogító igazság kútforrása, mennyei boldogság, kegyelem és áldás, azért az egyház a tabernakulum lakója az Oltáriszentség elé az öröklámpa világosságát gyújtja.

Mindennek, ami a templomban van, az a hivatása, hogy az oltár előtt térdelő ember lelkét, szívet, érzéseit mintegy szárnyra kapja s a templom fenséges lakója felé irányítsa. Láttad már napfölkeltkor a mezőt, mikor még csak pirkad s a látóhatár szélén megjelenik az a biboros függöny, mely mögül a nap fényes arca emelkedik ki?! Millió virág színes kelyhe áhítatos remegéssel tekint kelet felé s remegő várakozással lesi a fényes sugarat, mely végigszalad a tájon s fényt és világosságot csókol a harmatos virágszirmokra. Az Isten házában is minden az oltár felé tekint, az isteni szeretet örökké lobogó szent csipkebokra felé; a néma csendben diadalmas s fenséges alleluják szállanak, hódolatul Krisztus szent testének s drága szent vérének.

Mikor pedig a pap az oltár elé jő, fehérbe és arannyal átszőtt ruhába öltözve s kiveszi azt az arany rózsát, a monstrenciát, melynek közepén fehérlik a szent ostya, titokzatos érzés viharzik a sziveken keresztül; lesütjük szemünket, meghajtjuk térdünket, összekulcsoljuk kezeinket. Ha pedig tömjén szemeket szór az izzó parázsra s a füst felszáll s befátyolozza a szentségtartót, az orgona hangja mellett fölharsan az ének, az alázatos, a dicsőséges, a kérő, a diadalt kiáltó hymnus, a szívek puhulnak, vidulnak, nyiladoznak s úgy ömlik ki belőlük az imádás, hódolat, könyörgés, engesztelés, áldás, mint a rózsaszirmok közül az ég felé szálló illat.

Érzed-e nyilni a te szívedet is? Emelgeti-e szárnyait, hogy feléje repülj, mint a madár-fiók hívogató anyja után? Gyulad-e a te lelked is, tüzesedik-e a te szíved is, izzanak-e a te érzéseid is, mikor feléd csap az Oltáriszentségben rejlő Jézus Krisztus szentséges szíve szeretetének forró lehelete?

Nézd, kedves lélek, az öröklámpát s ha azt akarod, hogy a te szíved is égjen, lobogjon Jézus Krisztus előtt, mint az örökfény, figyelj tanítására s kövesd azt...

I.

Az öröklámpa *csendes magányban* s elrejtettségben lobog. Távol a világtól s annak zajától; a templom falai által védve a vihartól, a hűvös

esőktől, a zugó szelektől s égiháborútól; abban a néma mozdulatlan-ságban ontja fényét, mely az oltást körülöleli.

Igy hagyd el te is a világot, követve Jézus szavait: «Jertek külön egy pusztára helyre és pihenjete meg egy kisé.» (Márk 6. 31.) Ott túl a tengeren, a világ hiúságának, tülekedésének, a töméntelen sok kín és fájdalom tengerének másik partján, az Isten közelségének csendes partjain van a ti igazi világotok. Emitt az élet piaci zaja elfojtja imádságtok hangját, a grúny hűvös szelei kifagyasztják az áhítatos érzések palántáit, a szenvedélyek viharai kitépik sziveitekből az örök élet reményeit s a bűnös élet égiháborúja tönkreteszi bennetek az Isten képmását, lelketeket kárhozatba dönti.

Abban a másik világban, az Oltáriszentség környezetében, a csendes elvonultságban nincs más, mint Isten és lélek, az Üdvözítő és az elvesztett báránka, a Megváltó és a meggyógyított betegek, megvigasztalt szomorkodók s a bűneiktől feloldozott bűnösök. Ha hideg a szíved, az ő szerető szívének lángjainál áttüzesedik; ha beteg, az ő keze érintésére meggyógyul; ha bűntől szennyes, az ő kegyelmének árában fürödhetik. A lelkiélet magányában merül el az ember az isteni szeretet mélységeibe, úgy, hogy egyszerre azon veszed észre magad, hogy nincs vágyad s örömid más, mint Krisztus, ami után az Apostol oly megindító epedéssel áhítozott: «Élek én, de nemcsak én, él bennem a Krisztus. Vivo ego, sed non ego, vivit in me Christus.»

S ez a lélek igazi boldogsága...

II.

Az öröklámpa *gyöngye üvegből van, könnyen törékeny*. Aki gondolozza, óvatosan bánik vele, nem dobálja ide-oda, nem veri a földhöz. Mert eltörik s szétömlik belőle az olaj, elhamvad a világossága, kialszik a tüze.

A mi szívünk, az ember gyöngye, gyarló szíve is törékeny. Ha azt akarod, hogy a kegyelem olaja ki ne csorogjon belőle, az isteni szeretet lángja ki ne hunyjon benne, óvatosan, gyöngéden, féltő gonddal kell vele bánnod. Krisztus Jézus hűséges szolgája, a lelkes evangeliumhirdető szent Pál is erre int, mikor írja: «Tudja mindenitek birni az ő edényét szentségben és tisztességben; mert törékeny edényben van a mi kincsünk.» (I. Tesszal. 4. 4–5.)

Legnagyobb veszedelemnek vagon kitéve a mi lelki épségünk, ha a kevélység szenvedélye rázogtatja. Aki magát nézi s önnön dicsőségébe van elmerülve, az nem látja Istent s nem találja meg kegyelmét. Egészen úgy, mint az imádkozó farizeus, kit önbizalmának dőllye

vaksággal vert meg s messze elterelt az Úrtól. Az alázatos vámos szégyenében földig alázta meg magát szemeit lesüti, mellét veri s lelkét eltölti saját nyomorúságának érzése. De ahogy a fekete, jól átszántott földből nő ki a legszebb kalász, úgy az alázattal és bánattal áthasogott lélekből a fohások felszálltak az Úrhoz s kegyelmet találtak nála. Az üdvös félelem felnyitja lelke szemeit s tisztán látja, mily örvények zúgnak lábai előtt, ha elszakad az Istentől, szívére felhő borul, melynek árja megindul s szemeiben megjelenik a világ legértékesebb gyöngye, a bánat könnye. Aki így tesz, megigazul...

III.

Az öröklámpát sokszor *megtisztítják és új olajat öntenek bele.*

Gondolod, hogy haladva az élet országútján, van önmagadtól annyi erő, hogy a tövist, mely megtép, kikerülheted s a föld sarát, hogy rá ne hulljon arra a hófehér öltönyre, melyet a keresztség szentségében öltöttél magadra?

A mi jóságos Üdvözítőnk előre látta a mi lelkeinket a bűn ostromában, elepedve a szomszagtól éhezve, mint a koldus, vergődve, mint a megsebzett madár. Látta a millió előbb hófehér lelket szégyenletes rabságban sínylődni, miket a bűn rak az emberre... Megteremtette a bűnbánat szentségét, mely tisztára mossa a lelkeket s az Oltáriszentséget, mely felüdíti arcukat, mint a hulló harmat a tikadt virágokat.

Mi tart vissza, hogy oda ne borulj a gyóntatószék elé s elmond gyarlóságaidat, bűnbocsátó feloldozásért esedezve s mi lehet az akadály annak, hogy ajkaidhoz ne emeld a kelyhet, mely a szüzeket nevelő bort, Krisztus piros szent vérével nyújtja?! Az a drága olaj, mely a lélek tüzeit, melegét mindig épségben tartja, a legméltóságosabb Oltáriszentség. Miként az Olajfák hegyén kipermetezett a legillatosabb s legtisztább olaj, Krisztus Urunk homlokát elborító vérizzadás, akként a szentáldozás asztalánál mintegy csodálatos csatornán keresztül feléd áramlik a kegyelem olaja a leggazdagabb adagokban. Tartsd alája életed lámpáját naponként e csatorna alá, szeresd a szentmisét, áldozzál gyakran s meglásd, hogy vidul a szived s lelked s hogyan lobban eleven fényes lángra e mennyei szent olajtól.

Igen, édes Jézusom, mint «az öntő olaj, olyan a te neved». Te töltögeted az olajat sziveinkbe, a mi szegény, te utánnad törekvő sziveinkbe is. Miként szent megtestesülésed által Máriának, a te édesanyádnak szívére a kegyelem teljességével árasztottad el, akként akarod irgalmaságod, jóságod egész áradatát a szentmisében, a szentáldozásban a mi lelkeinkbe is vezetni. S miként szűz Anyád lelke ekként előtted

mintegy mennyei öröklámpa égett, úgy szeretnők mi is, ha lelkünk előtted ilyen öröklámpává változnék «*Lucerna ardens et lucens*».

Különösen akkor lobogjon fel bennem ez a szent láng, ha majd életem esteledik, utolsó óram alkonyodik... *Lukácsy István.*

«Örökimádás»-templom ciboriumának képei.

2. Szűz Mária.

OH AZ A SOK szép Madonna-kép és Istenanya-kép, mennyire szeretjük őket, milyen bensőséges, vallásos érzelmeket játszanak lelkünk húrjain! Ott van a spanyol Murilloé, melyen a szent Szűz mélyeséges lelkületét sejtető tűz ül; ott vannak Ráfaelnek finom szépségű és játszi áhítatú Madonna- és Istenanya-képei. Másoknak szívére inkább Fiesolenak mennyei bájta és földöntúli áhítatot sugárzó Istenanya-képei, vagy Tiziánnak fenségesen komoly Szűz Mária képei ihletik vallásos hangulatra. Nem is szólunk azokról a remekművekről, melyek a Szűzanyát az Angyali üdvözlés pillanatában, a szent család bájában, a kereszt fájdalomában, a mennyei boldogság dicsőségében ábrázolják. Az Örökimádás-templom áldoztató kelyhén úgy sem található egyik sem. Nem az anyai öröm szentségét, nem a fájdalmas Anya keservét, sem szűzi tisztaságának báját kellett az áldoztató kelyhen kidomborítani, hanem a szűz Mária hódolatát és imádatát a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt.

A boldogságos szűz Mária kétségkívül mély imádatot vett körül már a földön az ő isteni Fiát. Hiszen ő volt legbiztosabb arról, hogy minő kinccsel bír az Úr Jézusban. Neki mondta Isten követe, az angyal: És a szent, ki tőled születik, Istenfiának fog hivatni és nevét Jézusnak hívod. Az Isten fia vett tőle emberi testet, ép azért imádtá ő már a földön az ő szent gyermekét, az Isten Fiát.

De az Úr Jézus mégis és tényleg gyermeke volt a szűz Máriának, ki tehát a szülői tekintély szentségével állt az Úr Jézussal szemben. És a szentírás nem is habozik mondani az ifjú Jézusról: és engedelmes vala nekik, t. i. földi szüleinek. Az Istenanya-képeken pedig mindenütt ott ragyog az anyai méltóság apotheozisa, vagy a királynő, az Istenanyai fenségesség emelkedettsége.

Az Oltáriszentség legmélyebb titkával szemben azonban a szűz Mária lelkében sohasem élt más érzelem, mint a mély imádat, az áldozatos meghódolás, ugyanaz, mint amelyik valamikor ezen szavakat adta ajkára: Ime az Úr szolgáló leánya, legyen nekem a te igéd szerint. Az Örökimádás-templom áldoztató kelyhén ez a szűz Mária látható. Az a szűz Mária, aki nem ül az istenanyai méltóság fenségében és nem ragyog

a mennyei dicsőség árában, hanem aki Isten legengedelmesebb, legalázatosabb szolgálója: Ime az Úr szolgáló leánya. Ez az igazi Oltáriszentségről nevezett szűz Mária, Mária de Eucharistia.

A francia származású Ingres Domonkosnak is van egy Mária de Eucharistia képe. Oltáron álló kelyhen rajta lebeg a szent ostya, két oldalán

Ingres: Szűz Mária imádja az Oltáriszentséget.

angyali kezek gyertyát tartanak, a szűz Mária pedig összetett kézzel áll, kissé féloldalt fordulva, utánozhatatlan áhitattal, melyen bensőség, nyugodtság és boldogság ömlik el, tekint a legszentebb Eucharistiára.

A mi áldoztató kelyhünk képe egyszerűbb. A főnt említett alázatos Szűz, ajkán az «Ime az Úr szolgáló leánya» igével, szemében az imádás hódolatával, egész alakján a megsemmisülés alázatával kulcsolja kezeit, hogy imádja az ő isteni Fiát, aki a legméltóságosabb Oltáriszentségben lakik a mi lelkünk táplálására.

Dr. T. J.

TÖRTÉNELMI TÁR.

Farsangi szentségimádás.

A FARSANGI szentségimádás Rómában vette eredetét s engesztelésül szolgál a farsangi vigadozásokkal elkövetett bűnökért. Míg a világ fiai a farsang három utolsó napján élvezetek után futkosnak, a mulatságok zaját és mámorát keresik, a buzgó hivek hetvenedvasárnapon s a rákövetkező napokon az Isten házába gyűlnek az Oltáriszentségnek folytonos imáadására. Ezen engesztelő imáddal megkérlelik a szentségi Úr Jézust a világnak bűneiért.

A farsangi szentségimádást a múltban is épúgy, mint napjainkban, nagy buzgósággal tartották meg a jó lelkületű hivek. Hazánk multjából is hivatkozhatunk több lelkesítő adatra.

1. *Budán* a Nagyboldogasszony-templomban (mai Mátyás-templom), míg ez a plébánia a jézustársasági atyák vezetése alatt állott, kiváló buzgóságot fejtettek ki a farsangi szentségimádásnak megtartásában. A hivek valósággal özönlöttek a templomba a legméltóságosabb Oltáriszentségnek imáadására. A vallásos társulatok és a különböző céhek, a tanulóifjúság és a katonaság óránként fölváltva végezték imáadásukat. Így a templom sohasem maradt ájtatoskodók nélkül. Nagy fénytel tartották meg farsang keddjén a szentségimádást befejező esti körmenetet. Hasonló pompát fejtettek ki ilyenkor, mint a feltámadási körmenet alkalmával. A templom-teret fényesen kivilágították; a térnek különböző pontjain tűzerek élesztettek szuroklángokat serpenyőkben. A körmenet megkerülte a Szent Háromság-szobrot. A hivek égő gyertyával, énekszóval vettek részt a szentségi körmeneten. Közbe-közbe a templom zenekara a templom erkélyén egyházi darabokat adott elő. Valóban festői látvány lehetett a kivilágított tér s a körmenetben hömpölygő ájtatos embersokaság. Így módon tartották meg Budán a farsangi szentségimádást a XVII. századnak végén s a XVIII. század folyamán.¹

2. Miként Budán, úgy másutt is a vallásos társulatok tagjai jártak elől jó példával. Különösen kitűntek e tekintetben az országszerte viruló Mária-kongregációk tagjai. Bámulatos dolgokat jegyeztek föl egyebek közt a *szakolcai* gimnáziumi Mária-kongregációnak évkönyvei.

1694-ben egyik kongreganista farsang három napján sanyargató övet öltött magára s nemcsak a nappalt töltötte imádságban, hanem éjjel

¹ Némethy Lajos: Nagyboldogasszonyról nevezett budapestvári főtemplom története. Esztergom, 1876. 140. és 176. l.

is virrasztva, imádkozott. 1702-ben voltak a kongreganisták között egyesek, kiket szüleik kényszeríteni akartak, hogy a farsangi multságokban résztvegyenek. A buzgó kongreganisták titokban elmentek hazulról s a jézustársasági atyák kápolnájában az Oltáriszentség előtt naphosszat imádat végeztek.¹

A régi társulati tagok példaadása buzdításul szolgálhat az eucharisztikus lelkeknek.

Timár Kálmán.

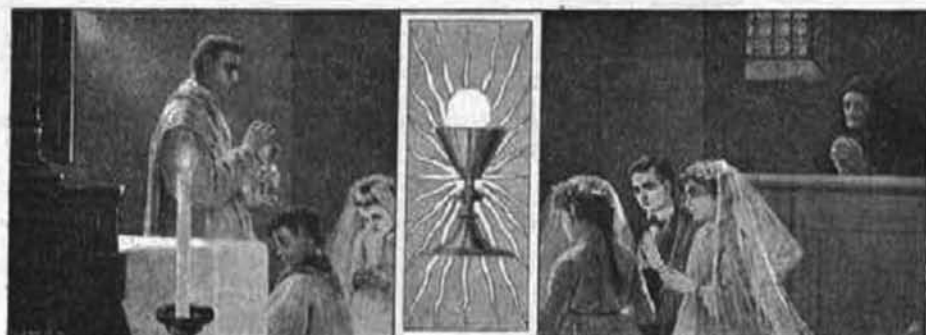
Eucharisztikus élet a pozsonyi Szent Ferenc harmadrendben. Szent Ferenc szelleme manapság újra életre kel. Fölfedezi értékét a tudomány, művészet, irodalom egyaránt. A magyar irodalomban a közel múltban két előkelő tollból látott napvilágot a «Fioretti» (Erdős Renée és Kaposi), amelynek remek legendatörténeteiről evangéliumi erővel és tündéres bájjal tör elénk szent Ferenc krisztusi szelleme.

Természetes dolog tehát, hogy a már-már divatját multa harmadrendben is újraszületik szent Ferenc creje. Örök dicsősége marad az asszisi szentnek, hogy közel hozta a maga korát Istenéhez. Megtalálta Istent a természetben, a madarakban, halakban, megtalálta és fölfedezte újra az emberek számára a templomokban, melynek renoválása, Istenházává való szépítése volt működésének kiindulópontja. Ennek a ferences szellemnek a megérlelése sugárzik ki a pozsonyi harmadrendből, midőn megalakította és működésének sarkpontjává tette az «eucharisztikus szakosztály»-t s ezáltal közel hozta megint az embereket, a harmadrendet az Úr Jézushoz.

Mélyeséges oltáregyleti szellem uralkodik a szakosztályok révén a harmadrendben, gyakorlati oltáregyleti élet lüktet benne, mert imádják az Oltáriszentséget, buzgón járulnak a szent áldozáshoz, sőt egyházi munkaórákat is tartanak.

S ha ez az eucharisztikus működés szent Ferenc szellemének modern megértése, akkor másrészt diadalt is jelent az oltáregyletek számára, melyekből a hitéleti egyesületek a legméltóságosabb Oltáriszentségnek megbecsülését, megszeretését és kegyelmeinek kiaknázását tanulják.

¹ Weiser: A katolikus iskolaügy Magyarországon. Kalocsa, 1885. III. k. 1. r. 264. és 277. l.

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: REVICZKY ALADÁR, főmunkatárs.

A papok buzgósága és a hívek vágya.

A PAPOK, akiknek szívében a buzgóság tüze ég, meg nem szűnnek a gyakori és mindennapi szentáldozást bevezetni mindenütt, ahol csak arra alkalom kínálkozik. Sok plébánia van egyházmegyében, ahol a hívek kisebb-nagyobb csoportokban járulnak napról-napra az Úr asztalához. Vannak ismét plébániák, ahol virágzik a havi közös szentáldozás, vagy az engesztelő szentáldozások társulata, vagy Jézus szentséges Szíve tiszteletére a hónap első péntekén bevezetett szentáldozás. Ezek a tények a mérvvesszői a papok buzgalmának és a bretagnei nép hitéletének.

Ha eddig bizonyos szabadsággal tárgyalhatták a theologusok a gyakori szentáldozás kérdését, annak feltételeit, most a szentszék véget vetett ezen szabadságnak és új, biztos, határozott zsinórmértéket állított fel, midőn 1905-ben kiadta. «A trieszti szent zsinat» c. rendeletet. Ez a rendelet a mi egyháztörténetünknek egyik legkiválóbb és legnagyobb eseménye. Mi apostoli tekintélyünknel fogva megparancsoljuk összes áldozópapjainknak, kikre hívek vagy gyermekek lelki üdvössége van bízva, hogy a fenti rendeletet átolvassák, áttanulmányozzák, annak minden szavát jól megfontolják, annak igazságáról meggyőződjenek, annak értékét szívökbe véssék és miután át vannak hatva annak igazságától, a híveknek szentbeszédjeikben azt hangoztatni, azt melegen ajánlani s őket ezen tanításról minél tökéletesebben kioktatni meg ne szűnjenek.

A túlszigortól tartózkodni kell, mert ellenkező esetben könnyen a janzenizmus tévtanába eshetnek, mely az ember méltatlanságának ürügye alatt távollartja a híveket az Úr szent testének vételétől. Ne legyenek

szigorúbbak, mint az isteni Üdvözítő volt s az anyaszentegyház, mely az Úr jegyese.

Az szent igaz, hogy a gyakori és amennyiben ez lehetséges, a mindennapi szentáldozást a Szentatya, az egyház feje nagyon óhajtja, következésképen az Úr Jézus is, kinek ő a földi helytartója. Az Úr Jézus mondotta: Ha nem eszitek az ember Fia testét és nem isszátok az ő véré, nem lesz élet tibennetek» (Ján. 48. 53.)

Az Úr terített asztalához való lépést kivétel nélkül minden hívőnek legyen az bármely állású vagy rangú, meg kell könnyíteni. A hívőknek a gyakori áldozáshoz való jogából folyik a lelkipásztornak ama kötelessége, hogy gyónógyermekait figyelmezzé kell tennie arra, hogy sokszor, sőt naponta járulhatnak az Úr asztalához.

Hogy valaki ezt mindennap megtehesse, csak két feltétel szükséges: először, hogy a megszentelő malaszt állapotában legyen, másodsor, hogy jó szándék vezérelje minden egyes alkalommal.

Ha ez a két feltétel megvan, akkor nemcsak szabad a mindennapi áldozást megengedni, hanem tanácsolni is kell azt. «A mindennapi szentáldozás — mondta a metzi eucharisztikus kongresszuson P. Lintelo — a megszentelő kegyelem állapotában élő kereszténynek rendes életmódja.»

Katholikusok, kik jó példát akarnak adni és másoknak mintaképül akarnak szolgálni, járuljanak gyakran az eucharisztikus vendégséghez és így Jézus testének és vérének vételével együtt lelkükbe vonul az önmehtagadás, az önuralom, a fegyelmezettség, a felebaráti szeretet és az életszentség szelleme.

Igy lesz ez, szeretet híveim, minden plébániámon, ha a X. Pius pápa által hirdetett új keresztes hadjárat meghozza eredményét. Mi, Bretagne gyermekei, csak engedelmességgel fogunk akkor, midőn a szentéges Atya tanácsol és parancsol. Papok és világiak, azonnal hozzá akarunk látni a munkához, ut sumant et dent ceteris: hogy magunk vegyük és másoknak is adjuk.

Egyházmegyénknek minden lelkészén és intézményében a napi-rendre kell tűzni a gyakori és mindennapi szentáldozást és a ti érsekek örömmel üdvözli egyhangú elhatározástokat, mint új buzgalmazók előjelét, mint egy gazdag és virágzó kegyelmi életnek biztos zálogát, mint az összes plébániákon a lelki újjászületésnek áldott hajnalhasadását.

Igen, a gyakori és mindennapi szentáldozás lesz a mai romlott világ megváltása!

Dubourg, rennesi érsek pásztorleveléből (1909. év).

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: DR. SZYLLABA EMIL.

A szentek az oltárnál.

SZENT JÁNOS apostol földi életében nyitva látta az eget. Ott látta az Úr Jézust, Bárány alakjában. Látta körülötte a szenteket is, korona a fejükön, füstölő a kezükben. Boldogan élnek az égben s nincs, ami elszakítaná Jézusuktól.

Csak hogy a szentek nem mindig laktak a mennyországban. Nekik is előbb a föld volt a lakóhelyük. Őket is kísértette az ördög, a rossz emberek és saját romlott természetük — sokszor jobban, mint minket. Némelyik közülük életének egy-egy részében rosszabb volt, mint bármelyikünk. Hogyan lettek tehát szentekké? Úgy, hogy e földön megszerették az oltáron lakó Úr Jézust, aki őket nagy szeretetükért megerősítette a rossz ellen s így magához emelhetette az égbe.

Nemde, mi is ugyanabba a mennyországba akarunk jutni, amelyikben a szentek vannak? Hiszen nincs két mennyország: egy a szentek s másik azok számára, akik nem akarnak szentek lenni! De akkor iparkodunk kell Jézust az oltáron úgy szeretni, mint ők.

Lássunk azért néhány példát e hónap szentjeinek életéből, hogy mennyire szerették a legméltóságosabb Oltáriszentséget.

Február 4-én van *Korzini Szent András* fezuai püspök napja, gondoljunk akkor az ő első és utolsó szentmiséjére. Mind a két szentmiséjén megjelent neki a boldogságos szűz Mária.

Ez a szent ugyanis az Isten Anyjának kiválasztott fia volt, ámbar eleinte sehogy sem akart azzá lenni. Főnemes olasz családból származott. Szülei megfogadták, hogy fiukat az Istennek és a boldogságos Szűznek szolgálatára nevelik föl. Ámde úgy látszott, mintha az Úristen és a

Szentszűz nem akarnák ezt mindjárt. Tudniillik még András születése előtt való napon azt álmodta az anyja, hogy a fia farkas, aki a kármelita szerzetesek templomába fut, de amint a templomba belép, báránnyá változik. A kis András eleinte csakugyan farkasnak látszott: minél nagyobb lett, annál jobban szerette a bűnt és semmit sem törődött szüleinek intéseivel és fenyegetéseivel, pedig azok ugyancsak szomorkodtak miatta. Mikor egyszer nagyon tiszteletlenül bánt anyjával, anyja szomorúan mondta: «Valóban, fiam, hasonlítasz a farkashoz. Álmom első részét beteljesedve látom rajtad; mikor teljesedik be már a másik része is, hogy farkasból báránnyá változzál?» András kíváncsi lett; kérdezte, mit jelent sen ez s mikor erre anyja elmondta álmát s elmondta azt is, hogy atyjával együtt Isten és szűz Mária szolgálatára ajánlották fel, térdenállva kért anyjától bocsánatot, aztán elment a kármeliták közeli templomába, ott leborult szűz Mária képe előtt, kérte a Szentszűzet, fogadja őt a maga szolgálatába és segítse a jóban.

András tehát farkasból báránnyá változott s szűz Máriának igen kedves báránya lett, mikor már több éven át szentül élt, áldozópappá szentelték. Ekkor hallotta, hogy első szentmiséje napján az ő barátai drága lakomát és világi pompát akarnak rendezni. Ő azonban életének e legszebb napján egyedül Jézusára kívánt gondolni. Mit tett tehát? Egy két mértföldnyire fekvő kolostorba utazott s ott egész csendben végezte első szentmiséjét. Ámde szűz Mária vele ment; megjelent neki első szentmiséje alatt és így szólt hozzá: «Te az én szolgám vagy, én választottalak téged és akarom, hogy megdicsőíts engem».

Csakugyan szűz Mária szolgálója volt testestül-lelkestül. Ezt annyira megbecsülték benne, hogy fezulai püspököknek választották meg. Szent András ekkor 58 éves volt. Alázatosságában nem tartotta magát méltónak arra, hogy püspök legyen, azért elrejtőzött a karthauzi szerzetesek kolostorában. Ámde az Úristen mást akart: egyszerre egy háromszten-dős gyermek kiáltani kezdte: «Az Isten Andrást választotta; András a karthauzi kolostorban van és imádkozik». Erre rátaláltak és szent András nem ellenkezett többet: elfogadta a püspökséget.

Tizenhárom évet élt mint püspök. Ez idő alatt rendkívül sok jót tett. Mikor 71 éves korában, épen karácsony ünnepén a szentmiseáldozatot bemutatta, ismét megjelent neki a boldogságos Szűz és tudtára adta, hogy január 6-án meghal. Ez volt az utolsó szentmiséje, másnap már betegágyán feküdt s az előre mondott napon elhunyt.

Ó, bár bennünk is a boldogságos szűz Mária segítségével báránnyá változnék, ami farkastermészet. Meg is lesz, ha gyakran vesszük magunkhoz a kenyér színe alatt az Isten Bárányát.

2. E hónap 5-én három szent minisztráns fiú ünnepe van. Három

japán gyermek ez. Mind a három 1597-ben szenvedett vértanúságot Jézusért. A legidősebb, *Tamás*, 15 éves; a középső, *Antal*, 13 éves; a legkisebbik, *Lajos*, körülbelül 10 éves volt. A felnőttekkel, kiket velük együtt Miakóban elfogtak a pogányok, huszonnégyen voltak. Valamennyinek hátrakötötték a kezét, a piacra vitték, talyigára tették őket és csúfságból körülhordozták a város utcáin. Azután Miakóból Nangazaki városába viték őket. Ez az utazás télen történt és több mint három hétig tartott: elgondolhatjuk, mennyit szenvedtek a hidegtől! Nangazakiban azután a városon kívül, egy halmon elkészítették számukra a keresztfákat, amelyekre őket feszíteni akarták. Mindnyájan örültek, megcsókolták és átölelték a keresztfájukat. Lajoson, a legfiatalabbikon, különösen bámult mindenki. Ugyanis, amint a halomhoz ért és megpillantotta a sok keresztfát, hangosan kiáltotta: «Ugyan hol van az én keresztem?» Mikor azt neki megmutatták, nagy örömmel átölelte és rövid imádság után azonnal rá is feküdt. Majd rákötötték valamennyit a keresztfére, később pedig a poroszlók lándzsájukkal átdöfték a szívüket.

Mekkora erőt kaptak e szent fiúk az Úr Jézustól, akinek oltáránál buzgón szolgáltak! Kedves fiúk, akik e sorokat olvassátok és még nem tudtok minisztrálni, tanuljátok meg azt! És ti, akik szolgálni szoktatok az áldozópapnak az oltárnál, gondoljátok el, hogy e kis vértanúk milyen angyali módon minisztrálhattak, és kövessétek őket! A buzgó minisztrálásért azzal jutalmaz meg az Úr Jézus, hogy igen erős lelket ad.

3. Azonban van e hónapban oly szentnek az ünnepe is, aki a leányok és nők között tűnt ki a legméltóságosabb Oltáriszentség szeretetével. Ez *Ricci Szent Katalin*, apáca. 1522-ben Flórenben, Olaszországban, főnemes családból született. Az Úr Jézus igen sok fájdalmat bocsátott reá, mivel ő maga kérte az Urat, hogy annyit szenvedhessen, mint Jézus a keresztfán. Nagy fájdalomában azzal erősítette meg magát, hogy a keresztre tekintett és az Oltáriszentséghez járult. Többször lehetett látni, hogy a szentáldozáskor mennyei fényesség vette körül, azután pedig teste a magasba emelkedett.

Kövessétek őt! Ha bármi szomorúság ér, járuljatok a szent áldozáshoz: Jézus meg tud vigasztalni s ha életekben nem is, az utolsó napon a magasba, szép menyországába emeli testeteket. *Dr. Szyllaba Emil.*

EUCHARISZTIKUS SZÖVETSÉGEK.

Erzsébet főhercegnő Ő császári és királyi fensége.

SOHASEM hozott még a pósta olyan kedves levelet, mint Beke Gyula kis tagtársunktól *Alcsutról*. Boldog örömmel közli Beke kis barátunk, hogy Alcsuton Erzsébet királyi hercegnő őfensége adta fel az eucharisztikus szövetségi érmet. Kimondhatatlan nagy kitüntetés ez, melynél nagyobb e földön nem érhet eucharisztikus szövetségi tagot. Eddig csak *tündérmesékben* olvastunk arany szívű hercegisasszonyról s most tudjuk, hogy ilyen jóságos főhercegnő valóban él is. Ne muljék el egy nap sem, hogy imádkozásba belefoglaljátok őfenségét, főleg ti boldog alcsuti tagok; de az országos euch. Gyermekszövetség 10.000 tagja közül mindegyik ajánljon fel legalább egy szentáldozást Erzsébet főhercegnő őfenségéért, aki buzgó *mindennapi* áldozó és azért mindnyájunk buzgóságának mintaképe.

Tanácsosok.

VAN SOKFÉLE tanácsos: királyi tanácsos, titkos tanácsos, miniszteri tanácsos és a többi. Az Eucharisztikus Gyermekszövetség is választott Budapesten tanácsosokat, ezek azonban szebb feladatot teljesítenek, mint a királyi, titkos vagy miniszteri tanácsosok, mert ők az Úr Jézus tanácsosai s arra ügyelnek fel, hogy tagtársaik mindinkább megszeressék az Úr Jézust.

A választást külön gyűlés végezte s a fiúknál megválasztottak: Sári Lajos és Novák István az Üllői-úti polgárban, Szentpéteri Gyula és Reichel József a práter-utcai polgárban, Hoskencz Józsa és Basta József a Szvetenai-utcai elemiben, Kollmann István és Sermann Béla a tűzoltó-utcai elemiben. Még mindegyik iskolában kell egy-két tanácsost választani s azonkívül még a mester-utcai gimnáziumban, a Knézits-utcai polgárban és néhány elemi iskolában.

A leányok a következő tanácsosokat választották meg: Hrabetz és Novák a Ranolder-elemiben; Bauer, Németh Anna és Pataki a práter-utcai polgárban; Mayer, Rottenbücher, Tóth, Drahovszky és Lázár a mester-utcai polgárban. A tanácsosok választása a leányoknál sincsen még befejezve.

A tanácsosok *kötelességei*, melyeket nyomtatásban bármelyik szövetségnek megküldök 20 filléres bélyeg beküldése ellenében a következők:

Tanácsos az a tag, kit az igazgató jelöltjei közül az eucharisztikus szövetségi tagok megválasztanak. A választás félévre szól.

A tanácsos kötelességei:

1. Állandóan szemmel tartja azt a csoportot, mely reá van bízva.
2. Rögtön jelenti az igazgatónak, ha valaki a csoportjából megbetegszik vagy iskolát változtat, inasnak megy stb.
3. Igyekszik a maga csoportját figyelmeztetni, hogy a heti gyónást és szentáldozást elvégezzék.
4. Minden hónapban figyelmezteti a maga embereit, hogy a «Jézusom, örömom» ujságot biztosan megvegyék.
5. Az igazgató iránt legyen a tanácsos engedelmes és jelenjék meg pontosan, ha az igazgató tanácskozásra hívja.
6. A tanácsos tartozzék magaviseletben, vallásos buzgóságban és iskolai szorgalomban az elsők közé.

Ezen szabályok állandó betartását köti minden tanácsos szívére az *Igazgató*.

«Jézusom, örömom» ujságunkat megnagyobbodott alakjában óriási örömmel fogadták mindenfelé. Nyolc ezret nyomattam januárban és már alig van belőle.

A sok *karácsonyi és újévi* jókívánatokat hálásan köszönöm. Mind-egyikért, aki megemlékezett rólam, imádkoztam.

Tallós. Leveleteknek nagyon örültem. Bizony, idén nem igen lehet innét zászlót kapni, mert rossz esztendő volt s nagyon kevés ajándékot küldtek az oltáregyesületnek. Ha írtok a muzsalaiknak, hát én is üdvözlöm őket. A színelőadáshoz gratulálók!

Pinkafő. Úgy látom, hogy nálatok sok a buzgóság. Persze a buzgó tisztelendő urak és a kedves nővérek sokat fáradnak veletek.

Székyhid. Szegénykék ti. De gondoljátok meg, hogy az Úr Jézus mennyit szenved értünk, akkor majd el tudjátok viselni a bajotokat.

Királyrév. A kis Czirák levelét köszönöm. Üdvözöllek benneteket és az áldott jó plébános urat.

Szombathely egyik büszkesége a gyermekszövetségnek. Sok tag van, buzgók, szeretik a «Jézusom örömom» ujságot. Öllek benneteket.

Csákvár. Csókollak Bozory barátom, aranyos leveledért. Társaidat üdvözlöm.

Vértesszirma. Új szövetség alakult. Isten hozott!

Vágfarkasd-on már 116 tag van. Minden hónap első vasárnapján litánia után gyűlést tartanak az Oltáriszentségről. Öröm reátok gondolni, kedves tagok. Az esperesplébános urat tisztelettel üdvözlöm.

Nagyperkátu. Hála a jó Jézusnak, hogy mennyire lelkesedtek a szövetségért és az ujságért! Szervusztok! «Gazsika krajcárja» igen helyes, de mivel nagyon sok a cikk, nem tudom, mikor kap helyet.

Pancsova. Végre megalakult nálatok is kedveseim a szövetség. Sok tagot gyűjtsetek és buzgók legyetek. Pá!

*

Nagyon sok cikkecske, levél és költemény érkezett be a tagoktól. Csak türelem, ha lesz hely, közlöm őket.

Alvinczy Peti karácsonya.

(Vége.)

VÉGRE megérkezett Vállai Márta, hogy hívja Petit karácsonyfájához. Szomorú arccal jött. «Nem engedi meg, anyukám, hogy bejöjj hozzánk, mondotta Petinek, mert a te atyád olyan, olyan... mert az édesanyád olyan furcsa.» «De nézd meg legalább az ablakból», biztatja Márta és egy szép szentképet nyomott a kezébe. «Látod Peti, ez itt a képen a Jézuska, az a gyermek az ölében meg te vagy. Jézuska szeret téged is.» Ezzel hazaszaladt, Peti pedig odavánszorgott Vállaiék ablaka elé. Sóvár szemű hol a tündöklő karácsonyfát nézték, hol meg a szép szent képet, melyen a Jézuska volt.

Ez itt a képen szereti őt, ölébe is venné, nem találna nagyon piszkosnak.

Peti szeméi lassankint lecsukódtak. Föl akart kelni, de nem tudott, úgy érezte, mintha odanőtt volna a hideg, kemény kőhöz. De föl kell állni, mert különben elalszik s akkor — akkor megfagy.

Éjjeli tizenegy óra lehetett, mikor az éjjeliőr erősen megkopogtatta a kórház ajtaját. «Egy gyermeket hozok! Nem tudom, él-e vagy meghalt, a Vállaiék ajtaja előtt találtam a hóban. Az Alvincziék fia. Isten legyen neki irgalmas! Jobban járna, ha meghalt volna, No, jóéjszakát!»

A madárka megtalálta a fészket. Csitt, csitt, te szegény, félénk kis madár! Az ápolótestvér nyájasan megfogja Peti sovány kezét. Nem látszik szeretetreméltónak ez a gyermek, inkább visszafasztó rajta, az öregségnek és gondnak kifejezéseit ezen a fiatal arcon és mégis megnyerte az Anna testvér szívét. Szereti ezt a gyermeket jobban, mint bármelyiket az egész teremben. S vajjon, miért? Mikor e látszólag életlen gyermekről lehúzták a kabátot, megmerevedett kis kezében, melyet mintegy melegíteni a kabátja elejébe dugott, egy kis képet találtak:

«Jézus megáldja a gyermekeket». Anna testvér szemében könnyek szöktek. «Ez volt egyetlen kincse!» — suttogta meghatottan — igen, Ő a bárányokat összegyűjti, ölében hordozza őket. Ő, kis bárány, te a Megváltó báránya, úgy hordoz Ő is téged, mint te Őt.» Ettől fogva Anna testvér szerette a gyermeket s mennél betegebb lett, annál gyöngédebben szerette. Sok időbe került míg szeretetének sikerült megnyitni a félénk gyermek szívét és ajkát, de mikor végre sikerült, akkor is az a kép segítette rá.

Aznap Peti beteg tüdeje nagyon fájt s a szenvedés igen nyugtánná tette a gyermeket.

— Add ide a képet, Anna testvér, akkor csendesebben tudok feküdni — kérte. A testvér odaadta s aztán míg ő szobában port törülgetett, Peti egészen csendesen feküdt láztól égő arccal, nagy, szomorú szeméit mozdulatlanul a képre függesztette. Anna testvér az ágy mellé lépett: «Petike mit gondolsz, mikor ezt a képet nézed?»

— Márta azt mondta, hogy ez én vagyok — rebegte akadozva és kérdőleg, miközben a gyermekre mutatott, mely a Megváltó ölében ült.

— Szeretnéd, ha te volnál az a gyermek? — kérdezte Anna testvér.

Peti olyan csodálatos tekintettel nézett rá, hogy Anna testvér önkéntelenül megölelte.

— Lásd, Petike, így fog téged a Megváltó a karjaiba venni és elvinni oda, ahol többet nem fogsz sem fázni, sem éhezni, sem sírni, ahol mindig, de mindig karácsony lesz.

Ó, boldog kis Petike! Ezt a beszédet megértette. Most már Anna testvér sokszor odaült mellé és beszélt neki a Megváltóról. Mit is tudott róla Peti, mielőtt a kórházba jutott? Semmi egyebet, csak amit az a kép, meg a Márta ajka beszélt neki róla és mégis szeretni tudta Őt. Peti most már nem volt elhagyatott gyermek. A Megváltó és az angyalok vártak reá, integettek neki. «Ma jön el? vagy holnap? vagy holnapután? Anna testvér?»

— Nem tudom, Petikém! Csak várj! nem soká! A városka jámbor lakócai eljöttek Petit meglátogatni. Mikor piszkosan és nyomorultul ott ült a szülői ház küszöbén, akkor csak a bűn gyermekét látták benne, eszükbe se jutott, hogy azoknak a «kicsinyek»-nek egyike lehessen, akiről a Megváltó irgalmas keze ezt a védőlevelet állította ki: «Ami cselekesztek eggyel az én kicsinyeim közül, azt én velem cselekesztek.»

Most már tudták ezt és sokat cselekedtek. És Ő, aki mindeneket lát, bizonyára látja azt is, amit most a kis Petiért cselekesznek. Igaz, látta azt is, amit azelőtt elmulasztottak. Egy részük érezte is ezt, legkeserűbben Márta édesanyja.

— Márta, szólt Peti, a képet magammal viszem az égbe, megmutatom az Úr Jézusnak s majd azt mondom neki: «Nézd, mikor még senki sem szeretett, akkor már Márta szeretett s ezt adta nekem».

Ez a halála előtti este történt. Másnap délben hazament. Anna testvér karjai közt tartotta, apja és anyja ott álltak mellette. Félénken néztek gyermekükre. «Apám, imádkozzál! Anyám, imádkozzál!» — mondotta Peti. De hogyan tudtak volna imádkozni? Kezeiket összekulcsolták és hallgatták, amint Anna testvér fennhangon imádkozott s mikor gyermekük utolsó mosolyát látták, hangosan elkezdtek sírni, aztán hazamentek rideg otthonukba. Halk borzadállyal lépték át az üres küszöböt. Úgy tetszik, mintha az ítélet sötét felhője borongott volna fölötte. «Apám, imádkozzál! Anyám, imádkozzál!» Mintha a falak gyermeküknek ezt a halálkiáltását visszhangoznák. Vajjon elhallgattathatják-e ezt a kiáltást?
Közlük: *Szász Margit és Jolán.*

A mária-radnai csoda.

1695-ben, mikor a török szultán, Musztafa, bevette Lippa várát és az egész Maros-vidékét tűzzel-vassal elfoglalta, birtokába jutott Mária-radna, a híres búcsujáróhely is. A törökök a templomot minden kincsétől megfosztották és az volt a szándékuk, hogy felgyújtják. Evégből a szultán elküldött egy spáhit (török katonát), hogy gyujtsa föl a kápolnát. Mikor a katona égő fáklyával a kezében a kápolnához közeledett, lova egyszerre megállott és nem tudott továbbmenni, mert lába mintegy odanőtt a földhöz, melyen állt. Isten akarata volt ez. Még ma is látni a kis kápolnába azt a kőlapot, melyben a ló lába megakadt.

A mi lelkünknek is vannak ellenségei, melyek elakarják pusztítani lelkünket. De mink megmenthetjük lelkünket a gyakori szentáldozással. Mert akkor, ha gyakran és buzgón járulunk a szentáldozáshoz, akkor a jó Jézus nem engedi, hogy ez megtörténjék.

Közlük: *Rottenbricher Ilonka*, a «Leányok euch. szövetség» tagja.

A jubileumi búcsu.

1600 éve, hogy a keresztény vallás felszabadult. Az anyaszentegyház egy külön ünnepséget rendezett, melyet a temesvár-józsefvárosi elemi leányiskola IV., V., VI. osztály november 6., 7., 8-án tartott meg. Igazán meghatározó jelenet volt, mikor párosan, nagy csendben átmentünk a plébánia-templomba. Az ájtatosság kezdetén az árvaleányok elénekelték: «Jőjj el, Szentlélek-Úristen» című éneket. Utána nagyságos Láng Dávid

igazgató urunk beszédet tartott, melyben megmondta az ünnep jelentőségét, a keresztények 300 évi üldözését, Nagy Konstantin megtérését és a búcsu elnyerésére szükséges tudnivalókat. Igaz, hogy nekünk VI. osztályosoknak, a hitoktató urunk sokat beszélt már azelőtt az iskolában erről, de szükséges volt ismételni a templomban azt is, mert a IV. és V. osztály nem tanult még egyháztörténelmet. Továbbá elmondotta, hogy a kereszt védelme alatt ne féljünk semmitől. Beszéd után elmondtuk az öt Miatyánkot, Üdvözlégyet és egy Hiszekegyet, Utána körmenetben átmentünk a zárdatemplomba. Elöl egy fiú vitte a keresztet, mi pedig összetett kezekkel, a tanítónők kíséretével utána mentünk. A zárdatemplomban énekekkel fogadtak minket. Az igazgató urunk kivette a legméltóságosabb Oltáriszentséget. Előtte elmondtuk a búcsuimákat, aztán áldást kaptunk a legméltóságosabb Oltáriszentséggel. Következő két napon ép úgy történt minden, mint az első napon, csak hogy a főtiszteendő hitoktatóink is prédikáltak. Az első napon gyóntunk, kétszer áldoztunk. A harmadik napon volt a közös áldozás. Majdnem 300 leány vett részt ünnepségünkben. E napok alatt önmegtagadásokat gyakoroltunk; úgy hát biztosan hisszük, hogy elnyertük a búcsut. Emlékezetünkben fog maradni e nap.

Temesvár.

Cirler Vilma VI. o. t., Euch. sz. tag.

A magyarok és a bécsi eucharisztikus kongresszus. Az elmúlt év őszén folyt le Bécsben a XXIII. nemzetközi eucharisztikus kongresszus, amely alkalommal az öt világrész minden tájáról képviselt államok között szent István koronájának országai is résztvettek. Az Országos Katholikus Szövetség, mint a magyar csoport középponti bizottsága, összegyűjtötte az akkor elhangzott beszédeket és előadásokat s az egész mozgalomnak a magyarokat érintő adatait. Így összeállítva ez esemény történetét, a «Katholikus Közlöny» ezidei 22. számában 126 oldal terjedelemben kiadta. Az első lapon a magyar csoport fővédőjének, *Izabella* főhercegasszony-nak arcképe van, majd a bevezetés néhány szóval vázolja a kongresszus jelentőségét, majd a főhercegnő elnöklete alatt tartott alakuló ülések lefolyását, a bizottság megválasztását s az előkészítés munkáját írja le. Megemlékezik arról, hogy a magyar csoport elnöksége és a püspöki kar a megnyitás előtt Erzsébet királyné sírját megkoszorúzta, majd közli a három értekezleten elhangzott nagyérdékű előadásokat. Befejezésül az *Izabella* főhercegnő elnöklete alatt tartott záróülést, a körmenetet, a magyar zászlónak körmenet után a főhercegnőnek történt átadását, *Esterházy* Miklós hercegnek, mint a magyar csoport elnökének, százezer aláírással ellátott emlékalbum átadását és az Országos Katholikus Szövetség közgyűlését, ahol a kongresszusi beszámolót tartották, írja le.

Röptében a nagyvilág körül.

Örökimádás-templom szent kilencede a legméltóságosabb Oltáriszentség engesztelésére január 10. és 18. közt folyt le nagy fénnel és pompával. A szent novena mutatta meg leginkább, hogy mennyire finomul a buzgó katolikusok szeretete az Úr Jézus iránt. Megérik az Úr Jézus szenvedését, szomorúságát és elhagyatottságát, mely neki a legméltóságosabb Oltáriszentségben olyan bőségesen kijut. Ép azért buzgón látogatták a templomot, tömegesen járultak a szentáldozáshoz s példás bensőséggel tartottak imaórákat.

Naponkint délelőtt 10 órakor assisztenciás nagymise volt, délután pedig ünnepi szentbeszéd és áldás. A novena szónokai voltak: Kanter Károly prelátnak, P. Müller S. J., P. Biró S. J., dr. Andor György prelátnak, Toma István, dr. Tiefenthaler József. Istentiszteleteken pedig a következők celebráltak a fenti szónokokon kívül: dr. nemes Antal c. püspök, Novotny János prem. kormányzó, dr. Hanauer István, dr. Vass József igazgatók, Bán Sándor plébános és dr. Saly László prefektus. A lelki-gyümölcsökben gazdag novenát dr. Csernoch János hercegprimás fejezte be. A herceg úr most már harmadszor fordult meg az örökimádás-templomban s bizonyos, hogy sok kegyelem árad ki innen a főpásztor apostoli tevékenységére.

Templomrablások. Az erkölcsök eldurvulása valójában tetőpontját éri el. Egymást érik Magyarországon az olyan események, melyeket a vallástalanoknak kikiáltott franciák csak a forradalom vérengzése és borzalmi közepette engedtek meg maguknak. Sorban rabolják ki gonosz kezek a templomokat és hallatlan elvetemültséggel becstelenítik meg a legméltóságosabb Oltáriszentséget.

Törökbálinton fölfeszítették az oltárszekrényt és elszórva a Legszen-
tebbet, igyekeztek a szent edényeket magukkal hurcolni. Még be sem fejeződött a buzgó lakosság megkérdelő vezeklése, midőn már egy másik

betörésről hallottunk, mely *Nagyszebenben* történt. Vérfagyasztó gonoszsággal bántak az irgalmas Jézussal *Szombathelyen* a templomrablók, ahol a szentostyákat szerteszórták a földön.

Mikor már szent Pál apostol a méltatlan áldozóról azt mondja: hogy vétkezik az Úr teste és vére ellen mint a Júdás, milyen rettenetes lehet egy ilyen szerencsétlen templomfosztogatónak a bűne! Az Úr legyen neki irgalmas. Mi pedig tegyünk úgy, mint a szent nők Krisztus sírjánál. Odasiettek meglátogatni, imádni és megkérdelni Őt, kit a Krisztusgyilkosok megöltek, mi is siessünk a meggyalázott Úr Jézus meglátogatására, hogy imádjuk, kérleljük s gonosz embertársaink bűnei folytán szent Szívén ejtett sebeit behegesszük.

Vég nélkül dicsőíttessék és magasztaltassék,

A legméltóságosabb Oltáriszentség!

A szentmise titkai. Calderonnak «A szentmise titkai» című ünnepi drámáját adták elő *Kalocsán* január 1-én és 6-án a kisszeminariumi növendékpapok. A darab a világtörténelem nagy, isteni drámájába állítja be a szentmisét. A világtörténelem miséje — amint maga Calderon nevezi darabját — remek beállításban szemlélteti az összefüggést a szent titok ünneplésének egyes mozzanatait s az isteni kinyilatkoztatás réndjében történt főbb események között. A nagyszabású darabot meglepő ügyességgel adták elő a szereplők. A bécsi eucharisztikus kongresszus alkalmából a berlini Calderon-társaság is színre hozta a darabot. Akik mind a két előadást látták, odanyilatkoztak, hogy a kalocsai kispapok nagyobb közvetlenséggel, több melegséggel és átérzéssel játszották a darabot, mint a berliniek. Dicséretükre válik ez a kalocsai levitáknak.

Vajha a kalocsai példa követésre találna s oltáregyesületi jubileumok, eucharisztikus értekezletek alkalmával másutt is előadnák ezt a fontos darabot.

EGYESÜLETI ÉLET.

Januári választmányi ülést a budapesti központi oltáregyesület 12-én tartotta. Jelen voltak: Kanter Károly igazgató, gróf Pallavicini Edéné elnöknő, Mária de Jerusálem főnöknő, Kiss Aladárné alelnöknő, a zárdatitkár, dr. Tiefenthaler József szerkesztő, továbbá gróf Pálffy Anna,

özü. Heinrich Ferencné, özü. Návay Kálmánné, Ghyczy Ida választmányi úrnők.

A jegyzőkönyv felolvasása után ajánlja az igazgató, hogy Rómába való tartozásunk kifejezésére küldjön a központi oltáregyesület alalmaznát a római törzstársulatnak.

Ezzel kapcsolatban bizonyos összeget ajánl meg az oltáregyesület a budai Erzsébet-apácák templomának is, ahol oltáregyleti istentiszteletek tartatnak.

Szükségesnek tartja az igazgató előterjesztésére a választmány, hogy a görög egyházmegyék oltáregyleti ügyei rendeztesse; kérvény tengersok szokott érkezni és pénzdórmány nem. Mi sem áll annak útjában, hogy a templomkasszából küldjön minden plébánia legalább 2 koronát.

Ezután több oltáregyleti kérvény került megbeszélésre. Feltűnést keltett kölcseni Kende Zsigmond kérése, hogy a központból kapjanak egyházi szerek. A szatmáregyházmegyei panasz egy azon sebek közül, amelyek a központtól való elszakadás nyomában fakadtak.

A Hungária-uti Vakokat gyámolító egyesület a hercegprímás ajánlásával kér egy terem számára oltárt és főszerelést, ahol bejáró hívek is hallgathatnának szentmisét. Az oltáregyesület erején felüli áldozatot hoz, ha a kérést kielégíti, mert utóbbi időben már túlsok tornatermet szerelt föl, másrészt meg erősen nélkülözi a kalocsai és esztergomi aulák részéről elmaradt adományokat.

Jelenti az igazgató, hogy a kőbányai oltáregyesület és szent Szivtársulat ezentúl közösen tartják ajtatosságait, továbbá mindkettő vezetésére az ottani plébános megbeszélése folytán Blieszner Ágoston segédlelkész lesz főlkérve.

Miután az úrnők külön is meghivatnak a szent kilencedet bezáró ajtatosságra, melyet a hercegprímás ő főméltósága tart, az ülés a szokott imával véget ért.

A budapesti közp. oltáregyesület választmányának szűkebbkörű bizottsága január 13-án tartott több órás értekezletet, melyen Pallavicini örgrófné őexcellenciája elnökölt. A kérvények kielégítése került tárgyalás alá. A budapesti oltáregyesület évenként erején fölül jár el, mikor évenként százával ajándékozta szét az országban a remek egyházi ruhákat és templomkészletet. Ez alkalommal 130 kérvény fölött történt döntés.

A pécsi oltáregyesület 1912/1913. évi kimutatása szerény keretek közt jelenik meg, de annál tevékenyebb életről tesz tanubizonyságot. Tizenegy ülést tartott az oltáregyesület, amelyeken sohasem hiányzott a valóságos lelkiület mélyítését célzó előadás. Terjeszkedett, új tagokat és egyesületeket alapított, templomot restaurált, Pécsen 1500 inasnak szerzett szentmisét és nagy számban készített küldöttszét az egyházmegyében egyházi szerek. Több mint 50 fiókegyesület tartozik az egyházmegyei központhoz, melynek igazgatója: Wa'dits Gyula p. prelátus, elnöknője: Zichy Lujza grófnő; alelnöknője: Kreszhacz Mihálné; titkára: dr. Kozma Ödönne; pénztárosa: özv. Obermayer Ernőné; munkavezető nő: Németh Ilona; II. titkar: Gyulay Ilona; ellenőrök: özv. Szinkovich Pálné és Simon Ilka; könyvtáros: Máhl M. Augusztá.

IRODALOM

A Szent-István-Társulat rendes tagilletménye. Nehezen szoktuk várni évről-évre azokat a csinos apró könyvecskéket, melyek finom megérzéssel találják mindig el a divatos kételyekre a feleletet és aktuális szükségletekre az orvosságot.

Az idén *szépirodalmi kötetet* is találunk a könnyvek közt. Ezt a gondolatot nem lehet eléggé méltányolni. Egy kis szépirodalom mindenkinek kell s másrészt a családi regénytár ezáltal szélesebb körben fog ismeretessé lenni.

Kapva kaptunk *Martin Aurél dr.: «Szent Pál»* című fejezetén. Az őskeresztény apostoli kornak nincsen nagyobb alakja, mint a «nemzetek apostola», másrészt azonban alig találunk történelmi nagyságot, kinek tüneményes erejét és férfias karakterét olyan kevésbé aknáznák ki és ismernék mint szent Pál apostolét.

Giesswein Sándor dr. keresztény szocial filozófiai nézőpontból tesz összehasonlítást a «*Világegyetem és a lélek világa*» között. A sokoldalúan tudós Giesswein írásai mindig nagy nyereségei irodalmunknak.

Dr. Fischer-Colbrie-Ágost püspök. «*A kereszt császára*» címen mutatja be Konstantin császárt a kereszténységet felszabadító nagyságában. Ez egyik jubileumi mozzanata a Nagy Konstantin szabadítói rendelet 1600-ik évfordulójának. A püspök megragadja az alkalmat, hogy a szent kereszt diadalát vázolja az egyén, a család, az állam és a társadalom életében.

A gazdag tagilletményt kiegészíti a Szent-István-Társulathoz egyháziilag jóváhagyott kiadványa jegyzékét és a tavalynál sokkal szebb naptár.

***

Görgényi Jenő esperes-plébános fordításában (Tasnád, Szilágy megye) a következő hitbuzgalmi könyvek jelentek meg.

A pokol. Ára 4 kor. Irta: dr. Bautz József, münsteri akadémiai tanár. Második kiadás. Tartalma: A kinyilatkoztatás tanítása a pokol létezéséről, A pokol helyének meghatározása. A pokoli büntetések kezdete s örökévalósága. A pokoli büntetések felosztása. Az eredendő bűnben meghalt gyermekek állapota. A pokoli tűz természete. Az ördögök a poklon kívül. Tevékenységük a földön. Az elkárhozottaknak látható alakban megjelenéseik. Az elkárhozottak testi büntetései. Mellékes büntetések. A pokoli társaság. A pokoli büntetések örök változatlanúsága. A pokol ugynevezett örömei.

A mennyország. Ára 3 kor. Irta: Reffo Jenő. Második kiadás. Tartalma: Mi a mennyország? Belépés a mennyországba. Az örök dicsőség fénye, a dicsőség foka. Jézus, Mária és József a mennyben. Isten látása

és élvezése. A lélek dicsősége. A test dicsősége. A boldogok és angyalok lársasága. A menny örökkévalósága. A mennyország előize a földön; a mennyország utja és kapuja.

A tisztítóhely. Ára 5 kor. Irta: Louvet cochinchinai hithirdető. Harmadik kiadás. Tartalma: A lélek a külön ítélet után. A tisztítóhely létezése és helye. A tisztítóhelybeli büntetések. A büntetések különböző fokai. A tisztítóhelyen való tartózkodás időtartama. Szellemjelenések. A tisztítóhelybeli lelkek irántunk való pártfogása. A szenvedő lelkek segítése az emberek részéről. Segítésükre az emberek által végezhető jó cselekedetek: szentmise felajánlása, alamizsna, ima, önmegtágadás, búcsuk felajánlása. Önmagunknak a tisztítóhelytől megmentésünkre szolgáló eszközök. A lelkek kiszabadulása a tisztítóhelyről.

Az utolsó ítélet és a világ vége. Ára 4 kor. Irta: Reffo Jenő. Tartalma: Az utolsó nap előjelei. A halottak feltámadása. A bíró megjelenése. A számadás. A jók különválasztása a gonoszaktól. Krisztus szavai a világ végéről. Az Antikrisztus. Hénok és Illés megjelenése. A végítélet a harag napja. Jozafát völgye. A kereszt megjelenése az égen. Az örök bíró. Az ítélet nagy könyve. A véghatározat. A szentek bevomulása a mennybe. A világ megégése. Uj egék és uj föld.

A budapesti központi Oltáregyesület terjesztői.

(Folytatás.)

A VIII. kerületben: báró Bárkóczy Ilona, Sándor-u. 27. sz.; özv. Bányai Miklósné, József-u. 20. sz.; gróf Batthyány Tivadarné, Horánszky-u. 24. sz.; özv. Goszthonyi Kálmáné, József-u. 63. sz.; Hermann Lászlóné, Német-u. 37. sz.; özv. Hoffmann Tódorné, Mária-u. 22. sz.; Holeczy Józsefné, Kemény Zsigmond-u. 22. sz.; Holzschuh Lajosné, Baross-u. 59. sz.; Jungmayer Mihályné, Nagytemplom-utca 31. sz.; Kvassay Jenőné, Röck-Szilárd-u. 41. sz.; özv. Lafrankó Károlyné, Mária-u. 21. sz.; Murmann Alexandra, Horánszky-u. 28. sz.; Kőcsay Valéria, Sándor-u. 23. sz.; gróf Serényi Istvánné, Szentkirályi-u. 16. sz.; özv. Stiepek Pálné, Jázmin-u. 9. sz.; Tihanyi Béliáné, Szentkirályi-u. 11. sz.; Haász Emília, Váci-u. 79. sz.; gróf Zichy Livia-Klára, Scitovszky-tér 2. sz.; Éberling Józsefné, Üllői-út 66. sz.; Varady Elekne, Szigony-u. 16. sz.; Szilágyi Lajosné, Orczy-út 10. sz.; Molnár Györgyné, József-u. 23. sz.

A IX. kerületben: Cseley Józsefné, Üllői-út 79. sz.; Kemenes Jánosné, Mester-u. 3. sz.; gróf Keglevich Miklósné, Erkel-u. 15. sz.; Peathy Árpádné, Bakács-u. 8. sz.; Rabolt Margit, Üllői-út 9. sz.; Kégl Gizella, Üllői-út 85. sz.; Rumpler Gézáné, Üllői-út 85. sz.; özv. Marchán Jánosné, Ranolder-u. 23. sz.; Hofer Ferencné, IX., Üllői-út 101. sz.

A X. kerületben: Herfort Ilona, Herfort Irén, Füzér-u. 34. sz.; Mitskó Ferencné, Szapáry-u. 34. sz.; Loewel Matild, X. Ónody-u. 5. sz.

KIMUTATÁS

(Folytatás.)

Gróf Cziráky Luiza 5 K, Szefelder Lajosné 1 K, Moldova Béliáné (Bessenyő) 2.88 K, Czibor Ernőné 1.20 K, Huszits György 1 K, Huszits Györgyné 1 K, Henz Katalin 20 fill., Uyka Anna 40 fill., Richter Mária 1 K, Molnár Józsefné 4 K, Práda Vilma 2 K, Durci Julianna 2 K, Hernyák András 2 K, Márkus Julia 1 K, Szlinák Margit 2 K, Szlinák Mária 2 K, Zebédits Julia 1.40 K, Bakos Mária 2 K, Danczinger Józsefné 2 K, Szabadits Anna 2 K, Sárvári tagok 25.04 K, Simon János 1.50 K, Simon Jánosné 1.50 K, Hermann Lászlóné terjesztőnő által: Köhler Gizella 2 K, Hermann Lászlóné 4 K, összesen 6 K, özv. Zubritzky Józsefné terjesztőnő által: Krantz Józsefné úrnő 4 K, dr. Zubriczky Józsefné 2 K, dr. Zubriczky József 2 K, Huber Antalné 1 K, Sik Magdolna 60 fill., özv. Zubriczky Józsefné 8 K, összesen 17 K 60 fillér; Steiner Mártonné terjesztőnő által: Mennerdaff Kálmánné 2 K, Hegyessy Árpádné 2 K, Wodicska Árpádné 2 K, Karonya Antalné 2 K, Svinček Irma 2 K, Pogány Józsefné 2 K, Balogh Lászlóné 5 K, Neimann Sámuelné 5 K, Szeicuk Tamásné 2 K, Szubriszky Anna 2 K, Kafka Fány 2 K, Csorba Ferencné 2 K, Fuchs Irénke 2 K, Rácz Anna 2 K, Steiner Mártonné 4 K, Steiner Katica 2 K, Lónyai Béliáné 2 K, Smukács Prokóbne 2 K, Hajducska Gézáné 2 K, Nonn Annuska 2 K, Nonn Józsefné 2 K, Nonn Laura 2 K, Nonn Adelle 2 K, Tréglér Ferencné 2 K, Lanyás Gizella 2 K, Wajda Jánosné 2 K, Totth Ferencné 4 K, Begna Ferencné 2 K, Németh Gézáné 2 K, Lasky Gézáné 2 K, özv. Raics Antalné 2 K, Wawrek Róza 2 K, összesen 74 K; Gervay Lujza terjesztőnő által: özv. Lubinszky Györgyné 2 K, Schauschek Matild 2 K, Zimka Ilona 1 K, Zimka Gergely 1 K, Perger Juliska 24 f, Perger Mária 24 f, Lustig Borbála 24 f, Zimka Alajos 2 K, Bozor Borbála 1 K, dr. Cunner Kornélné 24 K, Gervay Luise 2 K, összesen 35.72 f, Rumpler Gézáné terjesztőnő által: Pelle Józsefné 2 K, Kovács Jánosné 2 K, Mohr Ádámné 1 K, Polonyi Julia 2 K, Barsi Lajosné 3 K, Simoncsik Mária 2 K, összesen 12 K; Knapp Konstancia terjesztőnő által: Klein Róza 1 K, Peheim Antalné 2 K, Kaspel Ferencné 1 K, Knapp Endréné 2 K, Koncz Istvánné 2 K, Knapp Konstancia 2 K, összesen 10 K; Murmann terjesztőnő által: Kampf Karolin 40 f, Kastér Erzsébet 24 f, Bartel Erzsébet 24 f, Rusó Róza 24 f, Bartlinczky Mari 40 f, Feitch Juli 40 f, Sefer Juli 40 f, Hegedüs Mari 40 f, Wetzel Erzsébet 1 K, Keller Magdolna 50 f, Micik Ignác 50 f, Micik Róza 50 f, Bothen Teréz 50 f, Witten Anna 24 f, Hubert Magdolna 26 f, Junger Erzsébet 30 f, Söhn Anna 40 f, Göte Borbála 40 f, Junker Erzsébet 40 f, Ménnig Dorothea 40 f, Liskó Erzsébet 40 f, Göte Anna 40 f, Hungár Kati 40 f, Szöllösy Ilona 2 K, Forián Albert 2 K, Fejes Lina 1 K, Komjáti Ilona 1 K, Papp Lászlóné 1 K, Kiss Józsefné 1 K, Krizsák Andrásné 1 K, Almásy Zsuzsi 1 K, Jeszenszky Róza 1 K, Takács Ilona 1 K, Dabai Paula 1 K, Stefán Anna 1 K, Gubás Juliska 1 K, Balogh Györgyén 60 f, Sindler Mari 24 f, ajándék 18 K, Bálint Ernőné 4 K, Kostka Irén 4 K, Ámán Jánosné 2 K, Báthory Istvánné 4 K, Jordán Ferné 4 K, Szelke Józsefné 4 K, Wederber Józsefné 2 K, Pieke Józsefné 2 K, Fekete Emerencia 2 K, Sziver Lujza 1 K, Brankner Veron 2 K, Árkosy Károlyné 2 K, Fok Ferencné 1 K, Fok Mariska 1 K, Fok Emma 1 K, Ottinger Károlyné 1 K, Ottinger Lajoska 1 K, Ottinger Irén 1 K, Ottinger Ilonka 1 K, Ottinger Nándorné 1 K, Vermes Mihályné 1 K, Winkler Erzsébet 1 K, Kramarik Karola 1 K.; Murman Alexandra 20 K, összesen 186.90 K.

(Folytatása következik.)

Női kézimunkákhoz

szükséges himzőanyagok nagy választékban
legolcsóbb árban kaphatók. Képes árjegyzék
bérmentve. — Intézeti és iskolai szállítók

Berger és Feiszinger

Budapest, IV., Korona-u. 4. szám.

Walsér-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik
teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival
megjelent és kapható

Közönséges papíron:

Vászonkötés ... 3 K 50 f.
Bőr-kötés, vörösvágás, tokkal 5 " — "
Bőr-kötés, aranyvágás, tokkal 6 " — "

Műnyomó papíron:

Vászonkötés, vörösvágás ... 4 K — f.
Bőr-kötés, vörösv., tokkal ... 5 " 50 "
Bőr-kötés, aranyv., tokkal ... 6 " 50 "
Borjúbőr-kötés, aranyvágás,
párnázva, kazettával ... 8 " 50 "

Japán papíron: (az egész könyv egy ujj-
nyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás ... 4 K 50 f.
Bőr-kötés, vörösvágás, tokkal 6 " — "
Bőr-kötés, aranyvágás, tokkal 7 " — "
Borjúbőr, párnázva, kazettával 9 " — "
Borjúbőr, hordozható tokkal 18 " — "

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-1k évfolyamal
még kaphatók ————— egyenként 1 K 40 fill.-jével.

Walsér-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs hatodik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel
nagyobb a kisebb alakú kiadásénál: K. Sávely Dezső
festőművész rajzaival.

Jó papíron:

Vászonkötés ... 4 K 60 fill.
Bőr-kötés, vörösvágás, tokkal ... 6 " 50 "
Bőr-kötés, aranyvágás, tokkal ... 7 " 50 "

Japán papíron:

Vászonkötés, bündre fűzve ... 5 K 20 fill.
Bőr-kötés, bündre f., vörösvágás, tokkal 7 " 50 "
Bőr-kötés, bündre f., aranyv., tokkal 8 " 50 "
Borjúbőr, bündre f., aranyv. párnázva
kazettával ... 11 " — "

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmélkedések).

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülõben.

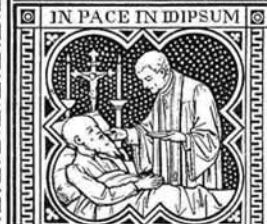
Ezen könyvek megrendelhetõk:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz elõleges beküldése mellett, vagy
utánvétellel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET TURTUR NIDUM ALTARIA

ELECTORUM CONSERVASTI

XV. ÉVF. 1914. 3. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA
AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephanenum nyomda r. t.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU-

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM

ELECTORUM CONSERVASTI QUIJUS NON SUM DIGNUS

Hivatalos oltáregyesületi érem. Kapható: Oltáregyesületi iroda. Budapest IX., Üllői-ut 77. Egy darab ára ezüst kivitelben: 2.60 korona. Aluminium kivitelben: 90 fillér.

Női kézimunkákhoz szükséges hímzőanyagok nagy választékban legolcsóbb árban kaphatók. — Képes árjegyzék bérmentve. — Intézeti és iskolai szállítók.

BERGER ÉS FEISZINGER
Budapest, IV., Korona-utca 4. szám. ☒

Az Örökimadás templomban minden szerdán lesznek nagybójt beszédek. Tartja: Dr. Saly László.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Komlósy Miklós*: Lila színek. — *Felmayer*: Elmélkedjünk Jézus szenvedéséről a nagybójtben. — *Dr. Tiefenthaler József*: Örökimadás-templom ciboriumjának képei. 3. Aquinói szent Tamás. — *Tomor Arkád*: Útrákészen. — *Lukácsy István*: Fehér nyakkendő. — Történelmi tár. *Tindár Kálmán*: A debrői szent Pál-társulat. — Vándoreladásaim az egyházi művészetről. (P. Velics.) — *Gyakori szentáldozás*. Rovatvezető: *Reviczky Aladár* főmunkatárs, Eucharisztikus Szövetségek. — *Jézusom, örömmöm*. Rovatvezető: *dr. Szyllaba Émil*. Eucharisztikus nagybójt. — Eucharisztikus szövetségek. — Felső bimbók. Igen tisztelt Igazgató bácsi! — Kedves Társaim és t. Vendégeink. — Tiszteld az útmenti szobrot. — A kis Kovács és a nagy Kovács. — Röptében a nagyvilág körül. — Egyesületi élet. — Irodalom. — Szentgyakorlatok. — Kimutatás.

Lila színek

A SZINEK hatását a lélekre, az ember kedélyvilágára, senki sem tagadhatja! Hiszen a festő művészete a színek keverésében, az új színek elővarázsolásában és merész, megkapó és mégis természetes egymásmellé-helyezésében áll. Az Isten, a legnagyobb művész szintén hat reánk a színek segítségével, amikor a rétet bevonja a légkülönbözőbb színű virágszőnyeggel. Egymás mellett nyilasztja ki az erősen piros pipacsot s a halványkék buzavirágot s ott látjuk a sárga boglárka mellett a fázós kankalint. Csupa erős szín, csupa látszólagos ellentét és mégis kedvesen, kellemesen hat lelkületünkre! Az egyház kezdettől fogva felismerte azt az erőt, amellyel a színek különbözőségei bírnak s méltányolta azt a szinhatást, amelyet ezek a lélekből kiváltak; azért az egyházi szertartásoknál tág teret nyitott a különböző színek variálásának. A legnagyobb örömmünnepe, a karácsony színe a fehér; s ez a fehér szín uralkodik végig a karácsony utáni időkben, hogy azután hamvazó szerdán átengedje helyét a komoly lila színeknek! Lilaszín — ibolyaszín — tavasz színe! S az emberek mégis elkomorodnak a nagybójt említésére, pedig ez a lilaszín ideje az egyházban. Még fagyosan csapja a szemembe a zuzmarát a február szele és én mégis a tavaszra, az ébredésre gondolok, mert a nagybójttról beszélnek az emberek. De hisz' ez természetes is, mert ez az idő tavaszi idő, a kegyelem tavaszának az ideje.

Amikor úgy visszagondolok a bibliai időkre, s főleg azokra a

mozgalmas és érdekes napokra, amikor csapatosan vonult ki a városokból és a falvakból a nép a Jordán felé, ahol az a nagy próféta és remete predikált, hogy emberek tartsatok bűnbocsánatot, mert elközelt az Isten országa — akkor úgy képzeletben azt látom, hogy komoly lila köd, párázat szállt fel a folyóból, amelynek partján ott szónokolt az Úr előhírnöke, keresztlő szent János. Ebben a lila környezetben azután komoly, szent hangulat lepte meg az emberek szívét is és fejüket meghajtva, mellüket verve fogadták János kezéből a keresztséget.

Hamvazó szerdán, amikor az egyház e komoly lilába öltözik s fejünkre szórja az elmulás hamuját, a mi lelkünkben is adjunk helyet e komoly gondolatnak; tartsunk bűnbánatot.

Bűnbánat... bőjt... önmegtagadás... önlegyőzés! Minő távol állnak ezek a fogalmak a mai kor emberétől! Egészen úgy gondolkodik, mintha ez csak a *mult* kötelessége lenne s a *ma* semmivel sem tartoznék Istennek! Azt hiszi a mai *modern* ember, hogy eléggé megtiszteli az Istent, ha vasárnaponként néha-néha benéz az Isten házába. Pedig ez még nem penitencia, ez nem bűnbánat, ez nem Istenszeretet.

Az a nagybőjt lila színe a nagypéntekre mutat, a kálváriára tekint s bűnbánó Magdolnákat lát szívesen a kereszt tövében! Alázat, szerénység, bánatkönnyek, ezek illenek a bőjt hangulatba! S csakis az ilyen hangulat teremti meg a természet tavaszában a lélek tavaszát!

Amikor így tavasszal a langyosabb szellő csókolja végig a dermedt hegyoldalakat s ezen szellőérintésre apró erecskék kigyóznak lefelé csevegve-csobogva, önkénytelenül is a kegyelem kisebb-nagyobb csermelyére, patakjaira és folyóira gondolok, amelyek az emberi szívekbe ömlenek s ott meghallgatásra, észrevezésre várnak! Mindenkinek juttat az Isten ezekből az erecskékből, csak az a baj, hogy oly sokan nem akarják észrevenni! Mindenki szívét meglegyinti a kegyelem tavaszi szellője, csak a dermedtségnek nem szabad makacskodni, hanem fel kell olvadni, Isten felé kell fordulni.

Elnézem hosszasan az Olajfák hegyén térdelő és földreboruló Krisztust, amint arcán a véres gyöngyök gurognak alá! Végtelen a fájdalma, végtelen, tenger nagy a bánata, mert a jövőbe néz isteni szeme, s látja azokat a dermedt szíveket, melyek nem akarnak engedni a kegyelem, kérő, hívó, esdő szavának! Ez a nagy hidegség, ez a közöny, ez a bűnökben való megátalkodottság sajtolja ki homlokára a véres verejték-cseppeket! S ezt látva «minden állat megindul, csak a bűnös nem busul».

Minő kevés, amit viszonzásul vár tőlünk a Krisztus! Csak penitenciát, csak bűnbánatot!

Amint az advent előkészület a nagy örömnappra, a karácsonyra, azonképen a nagybőjt is előkészület a nagypéntekre és a husvára! Az a

négyezeréves várakozás, mely a megváltásra irányult, az nagypénteken teljesült be, amikor maga az Isten fia áldozta fel önmagát mennyei Atyjának, hogy a végtelen megbántásért végtelen engesztelést adjon Istennek! Ez olyan szeretet, aminőre csak Isten képes, s amelyre ember gondolni sem tudna. S ugyanezen végtelen áldozatért mit vár tőlünk Isten, az Úr Jézus? Semmi mást csak penitenciát, csak tiszta szívet. S ebben látom én a lelki tavaszt, a lelki megújulást a bőjt időszakban! Ilyenkor mindenki, akiben az Isten iránti hálának és szeretetnek csak egy parányi lángja ég, lázas igyekezettel kell, hogy siessen lelkének megmosására, megtisztítására, hogy ezzel szerezzen örömet urának, Jézusának! Így tudom én megérteni azt a szokatlanul nagy tolongást a husvéti időben a gyóntatószék körül, hogy tudniillik az emberek hálások akarnak lenni Krisztusnak. Az egyház azonban amikor látta, hogy az a buzgóság, amely az elsőkeresztények lelkét betöltötte, lanyhulni kezd, akkor jött a szeretet sugalta intés helyett a paranccsal, hogy a hanyagok, a hidegek, a lanyhák, legalább ilyenkor, husvét táján tartsanak bűnbánatot s táplálják lelküket Krisztus testével és vérével. Belesírja az egyház, mint a jó anya gyermekei fülébe, hogy csak a keresztfához menjetek, mert máshol nem lelhetek nyugodalmat lelketeknek! A keresztfáról pedig reánk tekint a megkínzott Üdvözítő jóságos tekintete; véres arcát a bűnös felé fordítja s miként a megtért latornak — nekünk is mennyországot ígér.

Akik ismerik a pusztá prófétájának intő szózatát, akik megértik az olajfák hegyén vértizzadó Krisztus szenvedésének, fájdalmának okát, azokat nem is kell buzdítani, azok maguktól is sietnek a kegyelem forrásához, az Eucharisziához. Azonban minő sokan vannak — sajnos — kik ezen gondolatoktól távol élnek; kiknek alkalmuk sincs a mai rideg, zürzavaros világban a lelkük mélyén felbukkanó ilyesféle gondolatokat táplálni, erősíteni s végül valóra váltani! Hány ember érzi meg a mostani szent bőjt időben is, hogy az egyház komoly lila színe bűnbánatot hirdet, de amikor kiér az utcára, ennek a lázas életnek a piacára, akkor ezek a gondolatok elsatnyulnak, elsárgulnak, mint a pincei hajtások, mert a millió elzárja ezen gyenge csira elől a napsugarat, az éltető kegyelem növesztő erejét. S ezeket a lelkeket talán magukra hagyjuk? Talán az egyház ne gondoljon az üres tarisznyával vándorló tékozló fiaira? Az egyház édesanyja, már pedig az édesanyának nincsenek mostoha fiai! Itt mindenki otthont lel, itt mindenkire terített asztal vár a legdrágább eledellel, a lélek eledelével. Azonban ezeknek a kóborló gyermekeknek vezetőre, világosságra, erőre van szükségük s ezért felénk tárják ki esdően karjukat, hogy segítsünk rajtuk! A lelki élet kizár minden rideg egoizmust, kizár minden önzést; a lelki élet csak

szeretetet, csak irgalmat ismer és irgalmat gyakorol. A tévelygő lelkek is számítanak a kegyelem lényében, melegében sütkérező lelkek segítségére, imájára! Az Eucharisztia diadalmas századában, — mert úgy látszik, hogy a huszadik század méltán nevezhető annak — sok ember van — Istennek legyen hála érte — kik a gyakori szent áldozás révén valóban állandóan a kegyelmi árban fürdenek. Ma sok ember tud könnyedén beleereszkedni a hullámzó Betsaida kegyelem vizébe, hogy megerősödve keljen ki abból; hisz naponta magához veheti az isteni szeretet zálogát, Jézus Krisztust. Ezek a kegyelemben fürdő lelkek most a bűnbánat komoly napjaiban gondoljanak gyakran imáikban azokra a testvéreikre is, akik az oltártól távol élnek! Ezek az irgalmas lelkek a napi szent áldozásaikból ajánljának fel egynehányat azokért is, kiknek a szíve még nem enged a langyos tavaszi szellőre, a kegyelem érintő fuvallatára.

Ne kérjünk egyszerre sokat, csak a husvétii szentgyónásukat végezzék el ezek a fáradt, unott lelkek s az Isten kegyelme majd segítségére jön s lesznek még ezekből is gyakori áldozók! Az Úr Jézus és a Szent atya óhaja nemcsak a husvétii szentgyónásra és szentáldozásra szorítkozik; ők állandó kegyelmi életet szeretnek látni a hívek lelkében s ezt csak a gyakori szentáldozások révén lehet elérni! Ne mondja ma már senki, hogy elég egy évben egyszer vagy legfeljebb kétszer a szentségekhez járulni! A janzenizmus csődje bekövetkezett s a janzenista papok és hívek száma is folytonosan apad! Maga a husvétii gyónás és szentáldozás nem tarthatja meg az embert *állandóan* a kegyelemben; már pedig az Istennek nem bandukoló, csetlő-botló, hanem egyenes járású, biztos úton haladó, törekvő lelkekre van szüksége! Ezt pedig csakis a gyakori szentgyónás és gyakori szentáldozásokkal érhetjük el!

Amikor a múlt ősszel lehullt zörgő harasztban lépkedek s az egyik fatövében feltűnik az első kis szerény lila szírom, felujong a szívem, mert ibolyát találtam s tavaszt látok magam előtt telve madárdallal, illattal, új élettel. Amikor hamvazó szerdán a templomba lépek s látom a lila komoly színébe öltözött egyházat s a «memento mori» apró hamuszemcséi gurognak alá homlokomon, lehajtom a fejemet s bánatom jeléül megütöm a mellemnt! Azután pedig felfrissülök a bánat könnyeiben, megerősödöm a kegyelem asztalánál s szintén felujong a lelkem s örömmel indulok neki egy új tavasznak, amelyben az én tiszta lelkem édes öntudata a boldogító madárdal s a kábító illat s ez kielégít s boldoggá tesz engem.

Komlósy Miklós.

«Krisztus szenvedett testében a mi bűneinkért, hogy mi a bűnnek meghaljunk s az igazságnak éljünk.»
(Szent Péter ap.)

Elmélkedjünk Jézus szenvedéséről a nagybőjtben!

NAGYON boldog vagyok — mondotta egy nénike, mikor halálos ágyánál álltam — mert a jó Isten csak egy nagy kérésemet teljesítette azzal, hogy ezt a kínos betegséget adta rám. Egyszer kint voltam a kálvárián s imádkoztam. Imádságközben elgondoltam: mennyit kellett a jó Jézusnak szenvednie, míg a kereszten nagy kínok között meghalt!... s értem szenvedte mindezt! Nagy szomorúság fogta el szívemet s így térdeltem ott sokáig, majd esdve kértem az Úr Jézust: adjon nekem valami szenvedést, amelyet viszonzásul Óérette viselhetek el. Hosszas imádság után azzal a meggyőződéssel jöttem le a kálváriáról, hogy kérésem meghallgatásra talált. Tényleg meghallgatott a jó Jézus, mert ime, itt van a kért szenvedés.

Ennek az egyszerű nénikének — aki több mint két évig tartó kínos betegségét bámulatos türelemmel viselve, boldog mosollyal ajkán lehelte ki lelkét — szavai jutnak eszembe nagybőjt, a magábaszállás idejének kezdetén, amikor az anyaszentegyház arra int bennünket, hogy gyakran gondoljunk az Úr Jézus szenvedésére s tartsunk bűnbánatot.

Mennyi kereszt, szenvedés van a földön! Nincs ember, akinek vállaira ne nehezédnek valami kereszt. Egyiknek kisebb, másiknak nagyobb, de mindenkinek jut a szenvedésből. S a sok-sok keresztcipelő emberek közül alig hallhatjuk valakitől: «Boldog vagyok, hogy szenvedhetek». Ellenkezőleg csaknem mindet halljuk sóhajtozni, keservesen panaszkodni épen a kereszt miatt.

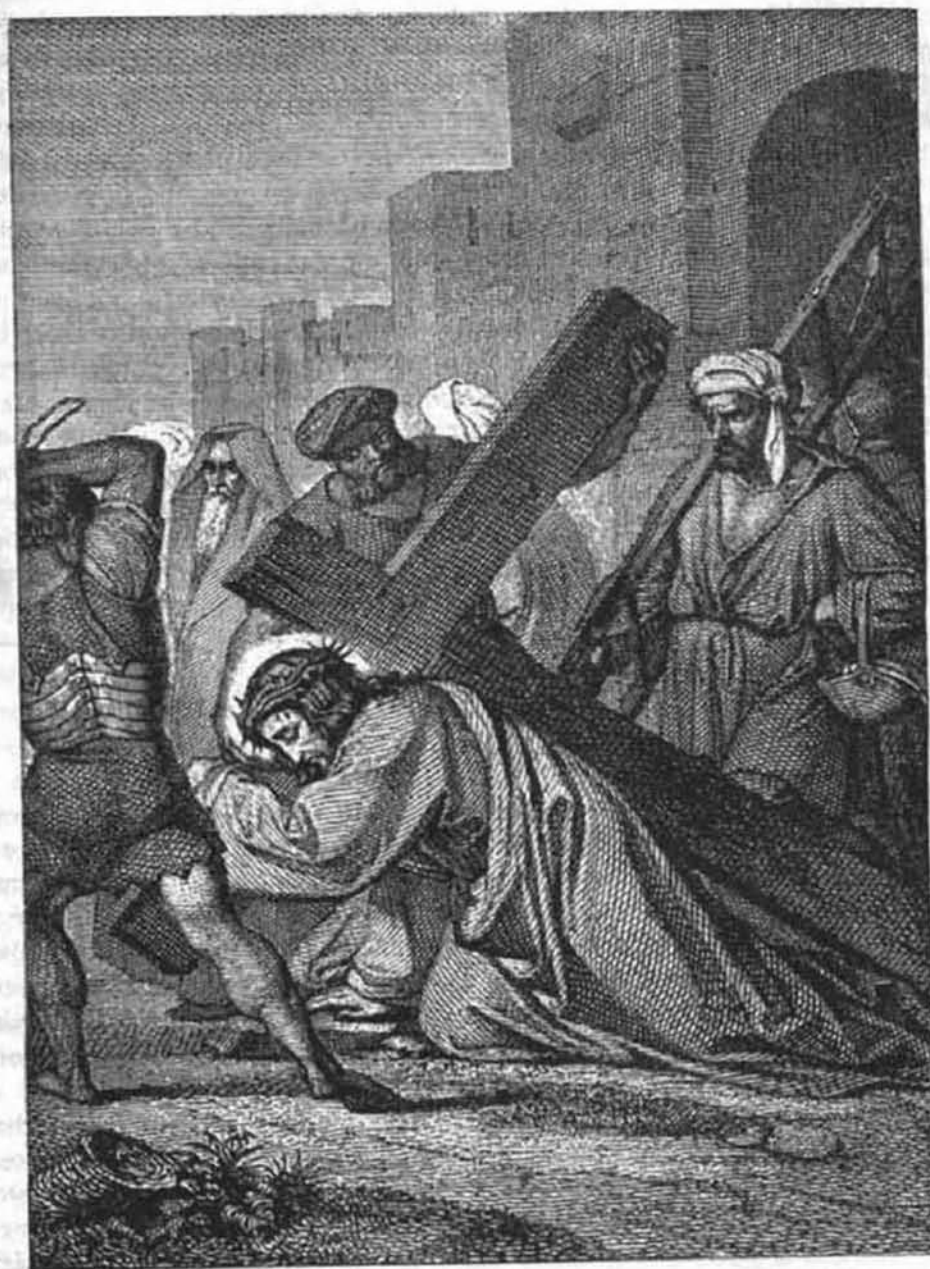
Pedig a szenvedés nem félelmetes valami, amely elől menekülni kellene mindenkinek, mert csak bajt, kárt okozna mindenkinek. Nem! Ép ellenkezőleg! Mert amióta az Úr Jézus az ő keserves szenvedése s kínos halála által megszentelte a fájdalmat, azóta a kereszt az embereknek csak üdvöt, áldást és boldogságot jelent.

Tagadhatatlan tény az, hogy az Úr Jézus nélkül boldogság nem létezik. Aki őt meg nem találja, nem találja a boldogságot sem. Az Úr Jézushoz pedig nem a kincs, élvezet, jólét útján, hanem a szenvedés, a kereszt útján juthatunk. «Aki tanítványom akar lenni, vegye fel keresztjét s kövessen engem», mondja ő maga. Nemcsak a mennyországba nem lehet szenvedés nélkül jutni, hanem még itt a földön sem lehet igazán boldog az, akinek szenvedése nincs. A jó mód, vagyon, tisztelet, ünneptetés adhat valamelyes örömet, látszólagos boldogságot, de igazit nem, mert az emberi szívet mindez kielégíteni teljesen nem tudja. Ha találunk a földön boldog embert, azt nem a hírnév, vagyon, hanem igenis az Úr Jézusért elviselt sok szenvedés tette boldoggá és pedig sokszor

olyan boldoggá, hogy a szenvedéstől az életben meg sem tudnának válni. «Vagy szenvedni, vagy meghalni», volt a jelszava szent Teréznek. «Adj Uram, szenvedést, különben haljak meg, mert szenvedés nélkül egy percig sem kívánok élni», mondogatta Pazzi szent Magdolna. «Ha szenvedéseimmel s imáimmal valamit segíthetek, hagyj ezer esztendeig élnem, de engedj meghalnom, mielőtt csak egy bűnnel megbántsalak», mondotta boldog Emmerich A. Katalin súlyos szenvedéseiben. «Távol legyen mással dicsekednem, mint az Úr Jézus keresztyével, amely által a világ nekem meghalt s én a világnak», mondta szent Pál. Ismerek egy nőt, akit immár 30 esztendeje gyötör kínos betegsége, s azt mondja: «nem volnék boldog, ha valaha egészen meggyógyulnék; kérem is az Úr Jézust, hogy engedje, amíg élek, mindig szenvedni valamit.

Az ilyenek hallatára a legtöbb ember legfeljebb csodálkozni tud, de megérteni nem tudja és pedig azért nem, mert nem ismeri a szenvedés rendkívül nagy hasznát az emberi életben. Ezek az emberek bizonyára igen keveset gondolkoztak a jó Jézusnak értünk viselt nagy szenvedéseiről. Ha erre többször gondolnának, más fogalmuk lenne a szenvedésről. Ha többször tekintenének a keresztre, másképp értékelnék azt. A kereszttel ugyanis könyv, amelybe vérpíros betűkkel van beírva váltságunk drága ára. Ha ezt sokszor olvassuk, lehetetlen meg nem indulnunk.

Nagybőjt van most, azon idő, midőn az anyaszentegyház az Úr Jézus szenvedéseit állítja lelki szemünk elé s bűnbánatra buzdít. Gondoljunk hát a nagybőjt folyamán mindennap Jézus szenvedéseire s elmélkedjünk róla, bámulatos hatást fogunk észlelni. Egy-két hónappal ezelőtt jelent meg egy kitűnő könyv, Nádasdy Márian: Elmélkedések; ebben a nagybőjt minden napjára találunk egy-egy elmélkedést Jézus szenvedéseiről. Meghatott lélekkel vezet végig Jézus szenvedésének egész történetén.¹ Ha rendszeresen elmélkedünk Jézus szenvedéséről, először is bámulni fogjuk a kínok nagyságát s a jó Jézus végtelen szeretetét, amellyel azokat értünk elviselte. Azután szégyenpir önti el arcunk, hogy a mi szívünk üres, nincs benne sem szeretet, sem áldozat az Úr Jézus számára, majd bánat kel szívünkben. «Bánom lelkem vakságát, szívem gonoszságát... De fölkelek s Atyámhoz megyek, míg időm s alkalmam van hozzá... Megvizsgálom ma benső ügyeimet, hogy mielőbb teljes rendben tarthassam lelkemet». (Nádasdy: Elm. Bőjt első vasárnap előtti szombat). Csakhamar azon leszünk, hogy valamelyest tűrhessünk, szenvedhessünk is viszonzásul Jézusért... «Isten szerelméért tűrök. Ma sem szóval, sem egyéb külső megnyilatkozással nem mutatom, mi fáj szívemnek» (Bőjt első szerdája). «A hit és töredelem szellemében fogadom el Isten kezé-

Az Úr Jézus elesése a kereszttel súlyát alatt.

¹ E könyv az «Örökimádás» kiadóhivatalában is megrendelhető. Ára 4 kor. 20 fill.

ből a kellemetlenségeket, hallgatagon és szent türelemmel viselem is el azokat Jézusért». (Bőjt harmadik szombatja). Az Üdvözítő szenvedéseim gondolkodva, kínjait szemlélve, megismerjük a teremtmények hiú voltát s azokat a károkat, amellyel ezek boldogságunkat fenyegetik, iparkodunk tőlük elszakadni: «Semminemű teremtményért vagy hiú csillogásért el nem adom, el nem hagyom Üdvözítőmet» (Bőjt első szombat). Majd egészen Jézusnak adjuk át magunkat: «...Egyetlen meghitt, igaz barátom, mindenem az Úr Jézus. Lemondok Érette bármely földi vigasztalásról és szeretetről... Mit kell Jézusért még ma multhatatlanul az áldozat oltárára tennem»? (Bőjt, negyedik hétfő).

Ilyen érzelmek s elhatározások fakadnak lelkünkben a nagyböjt folyamán, ha mindennap vetünk egy-egy pillantást az értünk szenvedő Jézusra. Könnyebb lesz elviselni a kellemetlenségeket, édes teher lesz az a sok kisebb-nagyobb kereszt, melyek nap-nap után ránk nehezedenek. Nem kívánunk ünnepeltetést, vagyont, jómódot, csak egy érdekel bennünket: az értünk szenvedő, végtelen szeretetű Jézus. Őérette dobog szivünk, Őt kívánja lelkünk, nem félünk, ha szenvedni is kell («Nem menekülök többé az élet keresztjeitől», Nádasdy: Elm. Nagypéntek) csak Ő a mienk s mi az Ővé lehetünk.

Felmayer.

«Örökimádás»-templom ciboriumának képei.

3. Aquinói szent Tamás.

RORTÁRSAI a hittudorok sasának, az egyház «angyali tanító»-nak nevezik. Tudomány és életszentség, értelmi nagyság és lelki mély alázatosság alig egyesült valakiben olyan magas fokban, mint szent Tamásban. Lehetett volna püspök, érsek, bibornok, akár pápa is, de mindvégig egyszerű domonkos-szerzetes akart maradni. Legnagyobb szomorúság akkor tépdeste lelkét, amikor IV. Kelemen pápa őt nápolyi érsekké nevezte ki. Szent Tamásnak természetesen engedelmeskednie kellett az egyház fejének, aki azonban látva a szent mélységes szomorúságát, visszavonta e kinevezést.

1225-ben született Nápoly környékén, Rocca Sicca nevű várban. Ősi grófi családja királyi házakkal állott rokonságban. Szülei vallásosak voltak, arra azonban egy percig sem gondoltak, hogy gyermekük szerzetessé legyen. S bizony több évi fogságot, ártatlanságának aljas megkísértetését s kimondhatatlan sok zaklatást kellett elszenvednie hivatásáért. De Isten hívását, mely őt a szerzetbe szólította, nem lehetett szent Tamás szívében elfojtani. Istent igazán, mindenekfelett szerette. Már gyermekkorában folyton Isten után kérdezősködött s bámulatosan éles eszével

legelőbb a legfelsőbb lény megismerésére törekedett. S hogy a legméltóságosabb Oltáriszentségben Isten van jelen, azt nálánál jobban soha senki nem hitte és nem érezte. Az ő idejében történt, hogy IV. Orbán pápa több csodálatos dologtól kényszerítve, az Úrnap külön megülését elrendelte. Az Úrnap fenséges zsolozsmáját a pápa megbízásából szent Tamás készítette. A legenda szerint a szent végtelen alázatában a feszület elé borulva, könnyes szemmel kérde az Urat, hogy jól írt-e róla? S a feszület feléje hajolva, suttogta neki: «Jól írtál rólam, Tamás».

Énekei, himnuszai az Oltáriszentségről felülmulhatatlan bensőségnek és mélységnek a szülőttei.

Költői szárnyalásuk mellett a legszigorúbb pontossággal foglalják magukban az Oltáriszentség összes igazságait s dogmáit. Ész és szív, tudás és hit egyaránt diadalmaskodnak bennük. (Pange lingua, Sacris solemniis, Verbum supernum s mindenekfelett a Lauda Sion kezdetű énekek). Szűztiszta lelke az Eucharisztia árában fürdött, a legméltóságosabb Oltáriszentség napjából táplálkozott, azért látott mindent olyan csodálatos világossággal, még a legmélyebb és legtitokzatosabb igazságokat is. Az Üdvözítő mondása: «Mit akarjak egyebet, minthogy tüzet gyújtsak», szent Tamásnál valóra vált. — Benne az Oltáriszentségben lakó Úr Jézus lángja, napja égett — azért került szent Tamás az áldoztató kehelyre és pedig úgy, hogy keblén ott tündökölt a nap, szertelővelve fényesóvíait, miként eucharisztikus hite és szeretete már sok száz éven át szétárad az egyházban. A maltai eucharisztikus kongresszus tündéri díszítései között mindenkinek a bámulatát fölkellette a kormányzósági palota tere, ahol sokszinű villanylámpákból mesésszépességű és óriási méretű szentségtartó ragyogott, melynek egyik oldalán egy hatalmas méretű aquinói szent Tamás-kép függött. Keblén szintén ott ragyogott a nap.

De a mi ciboriumunkon szent Tamás mellképén a keblét díszítő nap mellett ott látunk jobbában még egy könyvet is. Ez az angyali doktor szimboluma, jelképe. Angyali szent Tamásnak tisztasága és ártatlansága, angyali doktor pedig azért, mert az angyalnak az okosságával és éleslátásával tudott a vallásos igazságokon áttekinteni. Mintha rája nem is állna az eredeti bűn átka, hogy az értelem elhomályosodott. Éveket töltött Köln, Páris, Róma, Nápoly és sok más nagy városnak egyetemi tanszékein és szószékein. Az alig negyven éves Tamásért, kit az egész világ a «hittudósok fejedelmének» tisztelt, az egész kereszténység nagy egyetemei és híres szószékei versenyeztek, úgy hogy a rendi káptalanoknak nagy gondot okozott a kérelmek elutasítása. Midőn a káptalan döntése folytán a párisi egyetemet elhagyva, Nápolyba jött, úgy fogadták, mint egy diadalmas hadvezért, vagy egy csodatevő szentet szokás. Tudása élet volt benne, melyet ép olyan lelkesedéssel hirdetett a szószéken,

mint amilyen tudományos komolysággal tanított az egyetemi tanszéken. Könyvei, melyeket írt, egész könyvtárt tesznek ki és elolvasásukra egy emberöltő szükséges. Korának minden tévtana ellen tollat ragadott, nem a vitatkozó epésségével, hanem a lelkekért hevülő apostoli lélek szellemével. Azonkívül az ő Summa Theologiájában, ami a legnagyobb műve, a krisztusi tan teljes tartalmát, minden igazságát végigelemezte az ész és hit világánál, úgy hogy a szent theologia, a hittudomány ma is szent Tamásból él és nélküle egy igazságot sem tud eléggé értékelni.

Munkáit a vatikáni zsinat atyái a szentírás mellé tették az oltárra, annak bizonyosságául, hogy az evangéliumi igazságokat ő fejtegette igazán krisztusi szellemben, a nagyészű XIII. Leo pápa őt választotta a hittudomány védőszentjévé, itthon Magyarországon egy tudós társaság, az Aquinói Szent-Tamás-Társaság őrzi és fejleszti szellemi kincseit. Mi hívő lelkek pedig tudjuk bensőséges lélekkel kérni a szentet, kinek március 7-én üli az egyház ünnepét, hogy adjon az ő szeretetéből, az ő imádásából, az ő hitéből, amellyel az Úr Jézust nézte az Oltáriszentségben.

Dr. Tiefenthaler József.

ÚTRA KÉSZEN

Utadon jártam: utamat állták,
Mérgek kigyók mindegyre martak,
De te, Uram, kebledre vontál,
Vérző sebem meg betakartad.

Fejemre nyomtad koronádat,
Nádszálat adtál balkezembe,
És megindultunk csendes-szóltan,
Egy hosszú útra felővezve.

Uállamra tetted édes terbed,
— Hisz' nincsen könnyebb a keresztnél —
De midőn láttad, roskad a térdem,
Mosolygó arccal Simonom lettél.

É könnyem csorgott két szememből,
É sok idővis fejembe vágott —
Menjünk, Uram, menjünk tovább csak:
Igy győzted meg te a világot...

Comor Árkád.

Fehér nyakkendő.

CORBLET abbé, ki a párisi Saint Sulpice papnevelőintézetnek volt hosszabb időn át tanára és előljárója, írja le memoirjaiban¹ e kedves és megható történetet.

...Mikor tanári és előljárói tisztem megengedte s időm volt, szívesen kerestem föl Páris alsóbbfokú iskoláit és gimnáziumait, hogy ott az

¹ Corblet: Enfants à la sainte Table.

ifjúságnak hittani órákat adjak. Franciaország ifjúsága, édes zsöngéje nyüzsgött előttem e termekben s én igazi papi hittel s szívem megindulásával iparkodtam lelkükbe önteni a szent hitet s szent vallásunk tanait. Tavaszkor, ibolyanyiláskor, mikor a kék égen fehérebb felhők kergették egymást, következett el az ifjúságnak a husvéti szentáldozásra való előkészítése. Nem tudok meghatottság nélkül visszagondolni e szép időkre, mikor a szent Sacramentumról való magyarázásokban az ifjú lelkek nyiladozni kezdtek, az arcokat túlvilágról kapott ihlet pirja borította el, az a fényes sugár, amit a természetben lát az ember, midőn a felkelő nap biboros ragyogása végigvonul az illatos virágokkal borított bársonyos mező felett.

Egy alkalommal az ifjúságnak első szentáldozása után az Ecole Micheletnek egyik harmadik osztályú növendéke jelent meg szobámban. Georg volt, egy állami tisztviselő szerény anyagi viszonyok közt élő özvegyének egyetlen fia. Emlékeztem rája, hogy mindig áhítattal leste szavaimat, különösen ha Jézusról szólottam, ki az Oltáriszentségben szent testével és vérével táplálja a gyenge, törékeny emberi lelkeket.

A fiú egyenesen a szentáldozás asztalától jöhetett, ünnepi, diszes ruhába volt öltözve. Szépen fésült haja nyíltan hagyta homlokát, arca derült volt s tiszta színű, mint egy rózsaszirm; balkarján fehér moireselyemből készült szalagcsokor, hófehér virággal, keblén pedig egy tiszta, makulátlan fehér nyakkendő.

— Vajjon mit akarhat tőlem ez a fiú — kérdeztem magamban, mikor komoly ünnepiességgel elélem állott.

— Atyám — mondta Georg s hangja kissé reszketett — a lelkem mélyén, mikor az Úr Jézus szent testét mai első áldozásomkor magamhoz vettem, egy gondolat, egy vágy, egy forró óhajtás szállott fel, melyet el akarok önnek mondani. Mindaddig viselni óhajtom e fehér nyakkendőt, melyet ma reggel anyám kötött csokorba, míg halálos bűnt nem követek el.

— De, fiam...

— Igen, tudom, hogy nehéz feladat lesz, de mit adjak viszonzásul az Úrnak, ki ma felkeresni méltóztatott szegény szívemet, mint ama erős elhatározásomat, hogy ameddig bírja gyenge erőm, nem fogom Őt kiűzni lelkem oltáráról. Erre fog engem naponként figyelmeztetni e fehér nyakkendő.

Megremegett egész benső valóm, magamhoz öleltem Georgot, áldást adtam fejére s csak annyit tudtam neki mondani:

— Menj, fiam, boldogítson téged a te nagy hited s a jó Jézus adjon erőt, hogy szent elhatározásodat valóra válthassad.

...Néhány év mulva kiűtött a 70-es évek véres, nagy francia-német

háborúja. Egész Franciaország fegyverbe öltözni látszott s felvonult a keleti határokra, hogy a német benyomulásnak útját állja. Sorba következtek a véres, szörnyű csaták: a gravellotti, vionvillei ütközet, a rettentő mézszárlás Wörthnél és Saarbrückennél, mikor a halál oly irgalmatlan kézzel pusztította a francia ifjúságot. Mi, papok is a csataterekre siettünk, hogy a sebesülteket ápoljuk, a haldoklókat égi vigasszal s a szentségekkel lássuk el. A Pout a Moussou melletti csatában a németek rémes ágyútüze egész sorokat söpört el egyszerre, hirtelen s döntött a pusztulás karjai közé. Szemeim könnyben úsztak s a lelkem vonaglott fájdalomában, mikor a sok szerencsétlen sebesültet a francia tábor hátvédje mögött összehordták.

Oda térdeltem egyik haldokló mellé s kérdeztem, akar-e meggyónni?

— Nem, atyám, nem tudok olyast, mi lelkemet nyugtalanítaná, két nap előtt végeztem szent gyónásomat; csak áldozni szeretnék, hogy Jézust még egyszer s utóljára, mielőtt szent színe elé jutnék, magamhoz vehessem. S azután egy kérésem volna...

A haldokló arca egészen elhalaványodott, homlokát ellepte a gyöngyöző veríték, ajkai kintől vonaglottak, hisz jobblábát tövestől letépte egy gránát ágyugolyó.

— Itt fekszik mellettem a táskám; abban talál egy fehérsejtem szalagcsokrot, meg a rózsafüzéremet; mindkettőt édesanyám adta elsőszentáldozásom alkalmával. Vigye vissza ezeket neki Párisba, hűségesen őriztem e kedves tárgyakat s most visszaküldöm, mint gyermeki szeretetemnek s üdvözetemnek utolsó jeleit... A katonakabátom alatt pedig keblemen nyugszik egy fehér nyakkendő; ezt is édesanyám kötötte fel, mikor először áldoztam. Megfogadtam akkor, hogy le nem vetem addig, míg lelkemet nagy bűnnel be nem szennyezem. Nem kellett soha leoldanom, tisztán megőriztem fehérén s csak most pirosodott meg, a véremtől...

Az ifjú hős még egyszer s utóljára magához vehette Krisztus szent testét. Arcán a kín elülni látszott, a fájdalom kegyetlen vonásai elsimultak rajta. Halovány, gyenge mosoly ült ajkaira s szemei lassan lecsukódtak. S lelke csakhamar ott csapongott a fellegekei túl, az örök élet boldog hazája felé.

Az ifjú, ki karjaim közt hunyt el, Georg volt.

Lukácsy István.

Szent Ambrus: *«Semmiiben sem bámulom annyira Jézusnak isteni szeretetét, mint keresztútjának szomorúságában és szorongatottságában.»*

TÖRTÉNELMI TÁR.

A deprődi szent Pál-társulat.

DEBRŐDÖN (Abaujtorna m.) a XVII. században működött egy vallásos társulat, mely sok rokonvonást tüntet föl a mai oltáregyesületek életével. Szent Pál apostolról csak azért nevezték el a társulatot, mert Pál fordulásának napján, mint a deprődi templom védőszentjének ünnepén tartotta évi gyűlését. A társulat egyébként teljesen eucharisztikus jellegű volt. Célja volt a szentségi Úr Jézus tiszteletét terjeszteni, az istentisztelet fényét emelni s a templomot gondozni. Világot vetnek erre a társulatnak 1633-ból fennmaradt alapszabályai.¹

A társulatnak élén állott az atya (pater confraternitatis), ki a társulatnak vagyónát is gondozta. A társulat vezetésében segítségére volt a két dékán. Kivülök még egy tisztviselője volt a társulatnak: a sekrestyés. A sekrestyésnek az újonnan belépett tagok segédkeztek. A tisztviselőnek bizonyos kiváltságos jogaik voltak. Így pl. a vasárnapi és ünnepi szentmise alatt az oltár előtt égő gyertyát tartva, térdeltek a dékánok.

A tagoknak elő volt írva, hogy naponként 5 Miatyánkot és Üdvözlégyet imádkozzanak a társulat élő és elhunyt tagjaiért. Kötelesek voltak évenként többször a szentségekhez járulni. Mikor az Oláriszentséget beteghez vitte a pap, a társulat tagjai égő gyertyával kísérték a szent útravalót.

Különös fénnel és buzgósággal tartották meg Úrnapját. Körmenetben vonultak be a közelfekvő Jászóra, ahol résztvettek az úrnapi ünnepségen. A társulat tagjai a körmenetben a tanuló ifjúság előtt haladtak, párosával, koszorú a fejükön. A társulat tisztviselői és tekintélyesebb tagjai, számszerint tizenketten, a mennyezet mellett lépdeltek s égő gyertyát vive, szolgáltak a Legszenetebbnek díszkiséretül. Akkoron — egészen 1649-ig — Jászón székelt az egrí káptalan s az egrí püspökök is rendszerint Jászón laktak. A deprődi társulatnak nagy tekintélyére vall, hogy a jászói fényes úrnapi körmenetben oly előkelő szerep jutott a társulat tagjainak.

A deprődi templom főoltára szolgált társulati oltáru. A főoltárnak, a hozzátartozó szerelvényeknek s egyházi ruháknak, továbbá az öröklámpának gondozását teljesen magára vállalta a társulat.

A társulat híven ápolta a tagok között az egyetértést és kölcsönös testvéri szeretetet. A haragottartó, egyenetlenkedő tagokra bírságot róttak,

¹ Kandra Kabos: Adatok az egrí egyházmegye történelméhez. I. köt. 383—387. l.

visszaesés esetén pedig kizárták ezeket a társulattól. A szegény és beteg tagokat a társulat pénztárából segélyezték. Ha valaki megbetegedett, a tagtársaknak gondjuk volt rá, hogy az illető ne haljon meg a szentségek méltó fölvétele nélkül. A nagybeteg tagok mellett föltváltva, éjjel-nappal ott volt két társulati tag; ápolták és vigasztalták a haldoklót. Ha meghalt, a ravatalnál is fölváltva őrködtek. A ravatalon fekvő halottnak lelki-üdvéért misét szolgáltatott a társulat. Mise alatt a tagok 2 Miatyánkot, Üdvözlégyet és Hiszekegyet imádkoztak a halottakért, offertoriumra pedig egy szál gyertyát adtak. A temetésen is résztvett a társulat; a tagok közül négyen égő szövétnekkel haladtak a koporsó mellett.

A társulat tagjai a beiratkozás alkalmával 25 dénárt és egy font viaszt fizettek. Az évi tagdíj 12 dénár volt. Ezen díjból és a büntetés-pénzekből szerezték be a gyertyákat s egyéb szükséges dolgokat.

Egyesek adományából is gyarapodott a társulat vagyona. Igy *Tolnai István* egri érkanonok 50 forintot hagyott a társulathoz; ezen összeget a végrendelet végrehajtója, *Maurovich Mihály* nagyprépost (1628—1633.) két hordó borral váltotta meg. *Marosiné Bede Kata* földesúrnő gyümölcsös-kertet és szőlőt ajándékozott a társulathoz. Anyagiakban gyarapodva, még többet tehetett a társulat istenházának földszítésére. *Timár Kálmán.*

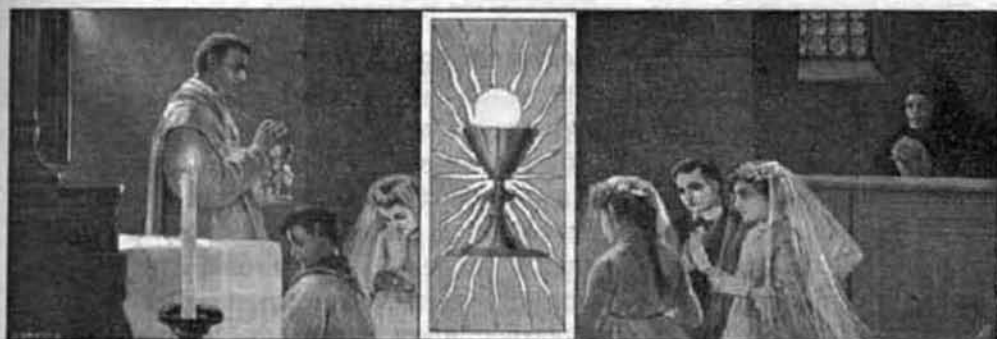
Vándorelőadásaim az egyházi művészetről. Irta: *Velics László S. J.* múzeumőr. Budapest, 1912. A Szent-István-Társulat kiadása. Ára 3.50 K.

Velics, az egyházi művészetnek lelkes apostola, évenként bejárja hazánk nagyobb városait és szemléltető előadásokat tart az egyházi művészetnek valamelyik ágáról. Oltáregyesületi s egyéb eucharisztikus ünnepségek alkalmával ismételtén tartott előadásokat Budapesten s a vidéken. Ezen előadásokat adta ki a tudós szerző összegyűjtve.

Az a lendület és élénkség, mellyel a művészetért hevülő, lelkes előadó magával ragadja hallgatóságát, művén is végigvonul. A 30 összetartozó előadás szerves képét nyújtja az egyházi művészetnek. Az eucharisztikus vonatkozású előadások, így a *Leonardo da Vinci Utolsó vacsorájáról*, *Raffael Disputájáról*, továbbá az oltár, a miseruha, a kehely, a himzés és csipkék fejlődéséről s művészetéről szóló fejezetek közelebbről is érdeklők az oltáregyesületi tagokat. Sok tanulságot és élvezetet meríthetnek ezen előadások olvasásából.

Ájtatosság lisiéxi Teréz boldoggáavatásáért. A kalocsai rózsafüzérgyár kiadása. 100 példány 1 kor.

Hazánkban is egyre nagyobb érdeklődés mutatkozik a kis Teréz nővér boldoggáavatásának ügye iránt. Ez tette szükségessé ezen kis imádság kiadását is.

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: *REVICZKY ALADÁR* főmunkatárs.

Eucharisztikus szövetségek.

SOKAN vannak, kik még nem szereztek tudomást arról, hogy a budapesti «Örökimádás-templom»-ban négy eucharisztikus szövetség van szervezve. S ép a nagybójt az ő szent hangulatával a legalkalmasabb idő arra, hogy ott, ahol a főnti négy szövetség még nincs bevezetve, bevezessük, ahol pedig már be van vezetve, ott fejlesszük és terjesszük.

A négy szövetség neve:

- «Eucharisztikus Szövetség»,
- «Ifjak Eucharisztikus Szövetsége»,
- «Leányok Eucharisztikus Szövetsége»,
- «Eucharisztikus Gyermekszövetség».

E négy szövetség tagjainak közös köteletségük van: a heti és gyakori szentáldozás. A szövetség tagjai kötelezik magukat, hogy hetenként legalább egyszer áldoznak és nevüket a törzskönyvbe beírják.

A főnti szövetségek célja a gyakori szentáldozás *tömeges* terjesztése. Igaz, hogy ezek nélkül is terjedhet a gyakori szentáldozás, de ha azt egy organumhoz kötjük, úgy nagyon megkönnyítjük munkánkat. Ma, ha a *tömegeket* akarjuk megnyerni egy-egy eszmének, úgy oda nem elég sok apró eszköz, hanem egy *hatalmas szervezet* kell. Terjed a gyakori szentáldozás, ha az áldozópapok erről predikálnak, ha jó füzeteket terjesztünk, ha a hitbuzgalmi társulatokban ezen eszmét hirdetjük, ha felebarátaink szívéhez szólunk, ha a jó példákat a templomban látjuk, ha a folyóiratokban erről egy-egy cikket olvasunk, de ez a nagy tömegeket nem fogja az Úr asztalához vonni. Lehet, hogy sokan, talán egy-két helyen igen sokan fognak e nélkül is a gyakori áldozók közé állani, de *tömegek* és

nagyon sok helyen csak jól szervezett egyesület, vagy szövetség, vagy ilyesmiféle révén lesznek rávehetőek.

A Szentatya szándéka és kívánsága az, hogy az első keresztyének példájára a hívek zömét vezessük az Úr asztalához. Az első századokban az áldozópappal együtt vették a *jelenlevő hívők* az Úr testét. A trienti szent zsinat is ezt hangsúlyozza: «Minden szentmise-áldozaton a *jelenlevő hívek* ne csupán lelkileg, hanem valósággal is áldozzanak, hogy a szentáldozat gyümölcseiben annál nagyobb mértékben részesüljenek». Krisztus Urunk is és az egyház is azt akarják, hogy hétköznapi szentmisék alatt is ne csak szórványosan, egy-két buzgó lélek járuljon a szentáldozáshoz, hanem a *hívek tömege*, vagy legalább is egy *jó nagy része*. Ez az eszménykép. Erre kell mindnyájunknak törekednünk. Mily fölemelő, remek látvány s mily beszédes prédikáció, midőn a lazaristák budapesti szent Vince-templomában úgy vasárnap, mint köznapokon a szentmisék alatt a jelenlevő hívek 50—70%-a járul a szentáldozáshoz! Ez folytonos és élő prédikáció a szentáldozásról. Ez hat leginkább!

Van már egy *nagy, országos szervezetünk*, az «Eucharisztikus Szövetség», mely rövid két évi főnállása óta is fényesen bizonyítja, hogy arra van hivatva, hogy a *tömegeket* nyerje meg a gyakori áldozás eszméjének. A főnti szövetségeknek már sok ezer tagjuk van s az egész országban napról-napra nagyobb lesz az utánuk való érdeklődés és lelkesedés. Napról-napra hozza a posta a sok-sok levelet, cikket, a száz és száz új tagok névsorát, a buzdítást a továbbiakra, a hála érzelmeinek kifejezését, a nagy örömet, mely kiváltódott a tagok szívéből, a kérdezősködéseket, az útbaigazításokat stb. Szóval szövetségeink behatolnak a szívek mélyére és ott nagy tettek, nemes elhatározások, jó föltételek, egy ideálisabb élet rugóivá válnak.

Lássuk először a hívek eucharisztikus szövetségének ismertetését:

A közös célon, a heti szentáldozáson kívül programjába vette, hogy tagjai iparkodnak a szövetségnek minél több új tagot szerezni, a gyakori szentáldozást élő szóval, e tárgyról szóló füzetekkel s főleg példájukkal terjeszteni, ha szülők: gyermekeiket eucharisztikus nevelésben részesíteni, őket az első szentáldozásra előkészíteni, nekik az «Eucharisztikus Gyermekszövetség», vagy az «Ifjak és Leányok Eucharisztikus Szövetség»-ét ajánlani, felebarátaikat az irgalmasság testi-lelki cselekedeteiben részesíteni, őket a vasárnapi és ünnepnap szentmise hallgatására buzdítani, a haldoklókat a nagy útra minél méltóbban előkészíteni, a katolikus mozgalmakban résztvenni, a katolikus egyesületeket tehetségük szerint anyagilag és erkölcsileg támogatni, pénzbeli adományokkal a gyakori áldozást megkönnyíteni és annak terjedéséért imádkozni.

Ime, ez a nagy program! Mindenki kivetheti belőle a maga részét.

Mindenki megtalálja itt a neki való munkakört. Így lesz az eucharisztikus élet katolikus élet. Hisz ez természetes!

A 2. és 3. szövetség az «Ifjak Eucharisztikus Szövetsége» és a «Leányok Eucharisztikus Szövetsége». Mindkettőnek alapszabályai ugyanazok. A tagok arra törekednek, hogy lehetőleg a szentmise alatt s minél gyakrabban járulhassanak a szentáldozáshoz, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentséget naponként meglátogassák, hogy a szentmisén köznapokon is jelen legyenek. Iparkodnak a szövetségnek minél több tagot szerezni, a gyermekeket, főleg fiatalabb testvéreiket a hit- és erkölcsstanra oktatni és az első áldozókat a szentáldozásra minél méltóbban előkészíteni és őket az Eucharisztikus Gyermekszövetségbe való belépésre buzdítani.

Ez az egész. Nem sok, de elég. Itt a fő dolog a saját lelki életünknek tökéletesítése s csak kevés apostoli teret nyújtunk, nehogy túlterheljük őket. A hívek már jobban apostolkodhatnak. Tehát ezen szövetségek tagjai az Oltáriszentség mélységes tisztelete által iparkodnak lelküket megszentelni, azért szoktatjuk őket a napi szentmise hallgatására, szentséglátogatásra és szentáldozásra; de bevezetjük őket az apostoli munkába is.

Ezen szövetségek nagyon fontosak. A 12—20. évig vannak ifjaink és leányaink a legveszélyesebb korban. Itt kell őket megvédeni a rengeteg sok kísértéstől. Ha itt sikerül őket az erény útján megtartani, akkor a többi könnyű. A leghathatósabb eszköz erre az Oltáriszentség, főleg a gyakori gyónás és áldozás.

A fiatalságot is tömöríteni kell egy szövetségbe. Szórványosan nem igen fognak az Úr asztalához járulni, de ha néhányan akadnak minden községben hajadonok is, meg legények is — már pedig akadnak, mert nagy fogékonyságuk és hajlamuk van a tiszta életre — akik örömmel lépnek be a szövetségbe, úgy hamar megnövekszik a számuk, csak egy kis buzgóság szükséges a jó Isten kegyelmén kívül. Nagyszerűen és könnyű módon lehet bevezetni szövetségünket az ifjúsági egyesületekbe, legényegyesületekbe, gimnáziumokba, középiskolákba, polgári, ipar- és kereskedelmi iskolákba, Mária-kongregációkba stb. Városokban épügy, mint faluhelyeken. A művelt ifjagnál úgy, mint a nép gyermekeinél. Némely intézet, gimnázium előjárósága százával küldi be a belépett ifjak és leányok névsorát. Ha meg akarjuk menteni a jövő nemzedéket, úgy minden községben és városban meg kell honosítanunk ezen szövetségeket.

Kik értették meg legjobban eszménket? A gyermekek. Az aranyos gyermekek. Miként az Úr Jézust, a megtestesült szentséget, ártatlanságot ösztönszerűen követték mindenhová a galileai gyermekek földi tartózkodása alatt, úgy édes hazánkban is mindenütt ösztönszerűen sereglenek

zászlónk alá, hogy ugyanazon Úr Jézust minél gyakrabban vehessék szívükbe a szentáldozásban. Valóságos forrongás van a kicsinyek szívében. Szent tűz, a lelkesedés tüze lobog a gyermekszövetség tagjainak szívében. Ezt mutatja az a garmada levél, melyek az «Örökimádás» lap szerkesztőségének fiókjában vannak. Mennyi örömet, boldogságot, szeretetet, szorgalmat, engedelmességet, jóságot beszélnek el ezen kis levelek! Közülök néhányat olvashatunk hónapról-hónapra a «Jézusom örömöm» című rovatban.

Tízezer gyermek iratkozott be ezen szövetségbe. Tízezer gyermek vállalkozik önként arra, hogy a szentségi Jézust szívébe fogadja. S ez a tízezer gyermek a lelkeséget, a nemesebb életet akarja. Ó, mily boldogok azon szülők, kiknek ilyen gyermekeik vannak.

De kedves szülők, nevelők, tanítók és tanítónők, kérlek titeket: ismertessétek meg a gyermekekkel ezen szövetséget, beszéljetek róla kedvesen s vonzóan s meglátjátok, nagy eredménye lesz buzgalmatoknak.

S ti mindnyájan, kik ezen sorokat olvassátok, álljatok be a szövetségbe,¹ terjesszétek azt odahaza ismerőseitek, növendékeitek körében s aztán *írjatok pár sort* az «Örökimádás» lapunkba, hogy mi ment végbe a ti lelketekben s hogyan apostolkodtatok felebarátaitok között.

Az Úr Jézus gyűjtsa lángra szívetekben a szeretetet a gyakori szentáldozás iránt! S ha ez meglesz, akkor szövetségünk zászlója alá száz-ezrek sorakoznak majd!

Sokat imádkozunk, főleg szentáldozásaink után, hogy ez valóra is váljék.

Reviczky Aladár C. M.

A német katolikus nagygyűlés előkészületei. Az idei (hatvanegyedik) német katolikus nagygyűlést augusztus 9—13-ik napjain tartják meg Münsterben. A nagygyűlés előkészítésére a vasárnapi ünnepélyes nagymise után megalakult a helyi bizottság. Részt vett többek között Pogyenbury münsteri püspök, gróf Droste-Vischering, a nagygyűlések központi bizottságának elnöke, dr. Jugenblodt főpolgármester, a westfaliai nemesség, a papság és a város intelligenciájának képviselői. Az üdvözlő beszédek után megalakították a helyi bizottságot, melynek elnöke Hüsser, kereskedelmi tanácsos, könyvkiadó, alelnökei Schmedding tartományi és titkos kormánytanácsos és Terrahe ügyvéd lettek. Megalakították ezután a helyi bizottság 14 osztályát.

¹ Az eucharisztikus szövetségek országos igazgatója a budapesti «Örökimádás-templom» lelkésze. (IX., Üllői-út 77. sz.)

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: DR. SZYLLABA EMIL.

Eucharisztikus nagybőjt.

ITT A BŐJTI idő, az Úristen legkedvesebb ideje. Örülni szoktunk a szép májusnak, mert akkor szebb az égboltozat, ragyogóbb és melegebb a nap, mint télen; virágok is nyílnak akkor s madárdal tölti be a rétet és az erdőt. Az Úristennek ilyen a nagybőjt. Hiszen e szent időben az embereknek kedvesebb a mennyország, mint máskor. Sokan, olyanok is, akik máskor nem igen gondolnak lelkükre, most meghallgatják a bőjti prédikációkat s megindítja szívüket, hogy Jézus nekik is megnyitotta halálával a mennyországot. Már ez a szeretet a szenvedő Úr Jézus iránt is gyönyörűsége virág, szép rózsza az Úristen szemében. A szeretet pedig arra bírja a lelkeket, hogy töredelmesen megbánják vétkeiket: ez a bánat az Úristennek kedves és illatos ibolya. Majd meggyónják bűneiket: az őszinte és töredelmes ember gyónása kedvesebben cseng az Úristen fülében, mint a mienkben a madárdal; az ember lelke fehér lesz, mint a hófehérke s mikor bűneitől megtisztult, könnyűvé válik szíve, mintha ég felé versenyt akarna repülni a pacsirtával s vele versenyt dicsérni az Úristent. Ezért mondom, hogy a nagybőjt az Úristennek legkedvesebb ideje.

Ebből azonban az következik, hogy az eucharisztikus gyermeknek a nagybőjtöt nagyon drága időnek kell tartania. Hiszen a nagybőjthöz tartozik nagycsütörtök is s ha nem lett volna az első nagycsütörtök abban a jeruzsálemi házban, ahol Jézus az ő apostolaival a husvéti bárányt megette, mennyivel szomorúbb lenne az életünk! Nem kaptuk volna örökségül Őt magát a kenyér és bor színében. Megszerezte volna nekünk a keresztséget és a többi szentséget, de nem az Oltáriszentséget. Megnyitotta volna nekünk a mennyországot, de itt a földön nem adna

nekünk mennyországot a szentáldozásban, mert szentáldozásunk nem is lenne. Hinnők, hogy holtunk után kiterjesztett karokkal vár reánk Jézus és bevezet az égbe, de soha sem remélhetnők, hogy országából lejön a földre, szívünkbe.

Lásd be, gyermekem, aki az Oltáriszentséget szereted, hogy legnagyobb szerencsédet épen a nagybójtú időknek köszönöd. Épen azért hálás szívvel állj a te kegyes Jézusod szent keresztje előtt. Járulj a nagybójtúban minél gyakrabban az ő szent asztalához: hidd el, hogy nagy szeretetét azzal hálalod meg legjobban, hogy minél többször áldozol.

És amikor áldozol, légy jó szívvel szenvedő Jézusodhoz. De ne légy hasonló a zsidókhoz, akik egyik napon hozsannával dicsőítették s nagy örömmel ünnepélyesen bevezették Jeruzsálembe, a szent városba, hat nap múlva pedig, mikor Pilátus Jézust szabadon akarta bocsátani, azt kérték, hogy inkább az embergyilkos Barabást bocsássa ki a börtönből, Jézust pedig, az ártatlant, feszítse keresztre. Ki lenne e zsidókhoz hasonló? Az a gyermek, aki egyik napon áldozik, de nemsokára nagy bünt követ el. Amikor áldozott, nagy öröme volt; bevezette Jézust a maga szívébe és szíve akkor oly szent volt, mint Jeruzsálem. De jaj! azon a napon, amelyen súlyos vétékbe esett, elébe állt a csábító ördög és azt kívánta, hogy Jézust, aki szívében volt, űzze ki és helyette fogadja be lelkébe a bünt. A gyermeknek választania kellett Jézus és a bűn között, mint a zsidóknak Jézus és a gyilkos Barabás között. Ugy-e, nem volt nehéz választania? Hiszen Jézus mindig végtelenül jó, a bűn pedig gyilkol, nem is testet, mint Barabás, hanem lelket. És a gyermek mégis a gyilkos bünt választotta! Ugy-e, nem így fogtok cselekedni? Inkább csináljatok örömet Jézusnak ama gyermekek helyett is, akik őt bűnnel megbántják.

Szentáldozásaitokban sokat gondoljatok Jézus szenvedésére. Mikor lelketekben van a kegyes Üdvözítő, gondoljatok szent sebeire. Úgy tegyetek, mintha megcsókolnátok áldott jobbkezét, ott, ahol a szeg verte át és mondjátok: Édes Jézusom, e kezében tartottad először az utolsó vacsorán a te szent testedet a kenyér színében; kérek, áldj meg velem, amint megáldottad vele a kenyeret: a kenyér szent testeddé változott, hadd legyen lelkem olyanná, mint a tied. Úgy gondold aztán, mintha Jézus szeggel átvert balját csókolnád meg és mondd: Felejtsd el, Jézusom, bűneimet, esennen kérek. Képzeld, mintha lábához borulnál és jobblábát csókolva, mondd: Adj nekem erőt, hogy azon az úton járjak, amely a mennyországba vezet és teljesítem a te parancsaidat és szüleim s előljáróim parancsát. Mikor pedig ballábad csókolod a szeg helyét, sóhajts fel: Jézusom, az én ballépéseim, azaz vétkeim voltak az okai, hogy vérezned kellett! Ó, kérek, ne engedd, hogy még egyszer letérjek a mennyország útjáról, melyet nekünk megmutattál! Végül úgy gondold,

mintha Jézus átdöfött szentséges Szívét néznéd magadban. Mélyen leborulsz előtte és mondd: Ó, Szentszív, mily meleg a szereteted, mellyel a legméltóságosabb Oltáriszentséget kigondoltad — s mily hideg volt a lándzsa vashegye, amellyel átszúrtak! Szegény szívemnek mélyéből köszönöm jószágodat és kérek, add, hogy úgy szerethessem a legméltóságosabb Oltáriszentséget, mint te.

Gondolhatsz az Úr Jézus más megkínzott testrészeire is. Pl. sebes vállára, amelyen a keresztfát hordozta: ma is nagy keresztet hord, az emberek hálátlanságát, akik őrá nem is gondolnak. Vagy szomjas ajkára: ezekkel az ajkakkal mondta ki az utolsó vacsorán a boldog szavakat: Ez az én testem... Ez az én vérem; e szavakkal rendelte azt a szentséget, amely lelkünk szomjúságát és éhségét oltja. Gondolhatsz tövissel koronázott szent fejére is és ígérd meg, hogy gondolataidban sem túrsz meg bűnös dolgot, mert a vétkes gondolat rettenetes tövis, amely megöli a te lelket és megsebzí Jézus szentséges Szívét.

Ime, gyermekem, elég alkalmad van, hogy a szentáldozást Jézus kinszenvedése tiszteletére végezd. Te teheted legkedvesebbé a nagybójtú az Úristennek. Tedd is meg: egyszer majd az égből le fogsz tekinteni a földre s áldva fogsz visszagondolni a mai napra, amelyen ezt olvasod — de csak akkor, ha meg is cselekszed, amit olvasz.

EUCCHARISZTIKUS SZÖVETSÉGEK.

Sárvár. Aranyos soraitokat szívből köszönöm. Ugy-e, megbocsátotok nekem, hogy olyan soká kellett várni az érmekre? Isten veletek!

Temesvár—Józsefváros. Osztozom örömtölkben, gyermekeim! Biztos vagyok benne, hogy a fényes gyűlésnek meg lesz az eredménye. Szervusztok!

Érsekújvár. Szívből gratulálok! Óriási szövetség van nálatok. 600-an vagytok. Csókol benneteket az Igazgató b.

Királyrét 43 új tagot vett fel az Úr Jézus kedvencei közé.

Csabrendeken 123 tag van. Isten hozott benneteket! Tartsatok ki a buzgóságban és gyakori szentáldozásban.

Fehérvár—Zámoly. 23 fiú és 14 leány lépett a szövetségbe. Örömmel fogadunk tagjaink közé.

Óbecse (Bácsm.) 54 taggal alakult meg a szövetség. Öleltek benneteket, gyermekeim.

Somogy—Karád. Éljen! Csak rajta, legyetek örömei az Úr Jézusnak!

FESLŐ BIMBÓK

Igen tisztelt Igazgató bácsi!

NAGYON örülök, hogy a mi újságunk, amelyből olyan sok jót és szépet tanulunk, nagyobb lett. Én szívesen fizetnék három krajcárt is. Mennyi pénzt elpazarlunk torkosságra s ez csak elrontja a gyomrot és nem táplálja se a testet, se a lelket. De a kis újság erősíti lelkünket, a jóra vezet, szívünkbe oltja a legjobb Úr Jézusnak szeretetét. Bizony, igazgató bácsi, én az Úr Jézushoz akarok hasonlítani s azért most engedelmes, jó és szorgalmas vagyok.

Szorgalmasan járok a szentáldozáshoz és igen boldog vagyok, hogy mehetek. Mindig így akarom az Úr Jézust szeretni. Foglalja bele a szentmisébe, igazgató bácsi az én törekvésemet.

Én csak azt sajnálom, hogy igazgató bácsit személyesen nem ismerhetem, de messze vagyok Budapeستől. Sokat imádkozom az Igazgató bácsiért, mert a szövetséget alapította, meg az újságot küldi.

Pozsony.

Kezeit csókolja
Gusztí.

Kedves Társnőim és tisztelt Vendégeink!

Megnyitó beszéd, mondotta *Molnár Erzsike* a temesvár-józsefvárosi első euch. gyűlésen.

CSAK NÉHÁNY szóval akarom előterjeszteni egybegyűlésünk okát. Mi a mai napon egy fontos eseményt jegyzünk fel, mert ma tartjuk első eucharisztikus gyűlésünket. E szóval: eucharisztikus gyűlés, kifejeztem, hogy miért is gyűltünk ma össze. Vannak talán köztetek olyanok is, akik kérdik magukban, «mire való ez a gyűlés», megmondhatom fáradtság nélkül. Csak azért, hogy buzgóságot öntsünk a jelenlevő tagokba, buzdítsuk őket a gyakori szentáldozás terjesztésére s buzdítsuk őket, hogy nemcsak gyakran, nemcsak minden héten, hanem mindennap járuljanak ők is az Úr asztalához. Ez gyűlésünk célja s mint reméljük, ez idő nem fog reátok nézve haszontalanul elmulni, hanem lehetőleg nagyobb buzgóságot fog hozni a temesvári eucharisztikus szövetség tagjainak. Lelkesüljünk tehát, társaim! Isten nevében kezdjük első gyűlésünket, hogy ugyanígy folytathassuk az ezt követőket. Mindent Isten nevében végezzünk a minden héten áldozó gyermekek. Mi is így kezdünk e kellemes munkához s bizonyára Isten áldása lesz rajta!

TISZTELD AZ ÚTMENTI SZOBROT!

Az útmentén áll egy szobor,
Szűz Máriának szobra az,
Durva kőből van faragva,
Kifestve farkán és bájfalan.

Nem védi a lomb semmitől,
Se a széltől se esőtől,
Föltekint kalaplevéve,
Egy néhány jámbor arramenő.

Budapest.

Hátán teherrel jön egy asszony,
És térdre hull a szobor előtt,
A nap fénye körülözönlí
A szobrot és a férdelőt.

És föltekint a szoborra,
Arcát kezeibe zárva,
Megenyhül és bájosnak látja,
Az egyszerű Mária szobrát.

Irta: *Pödör Ferenc.*
Ifjak euch. szövetségének tagja.

A kis Kovács és a nagy Kovács.

SZÉP AZ ÉGBETÖRŐ bércek koszorúja, fenséges a beláthatatlan alföldek síkja, de kedvesen bájos a magyar dombvidék is. Magasabb hegyekből kiágazva szegik be a laposabb, domború, kisebb hegyek sok hazai folyóknak partvidékét. Olyan kedves, meghitt, szinte otthonias a dombok láncolatossorozata! de meg az is, mikor ide-oda huzódnak a domborok, egymást keresztezve és egymásnak hátát támogatva, hogy a köztük rejlő völgyek patakocskái csak nagy fúrfanggal, sok-sok kerülővel juthatnak ki a síkságra.

Bergengóciának hívja a magyar nép humora az ilyen tájéket. Sokan lemosolyogják: eh nem ér semmit az ilyen vidék, pedig lám, kettőt egyesít sokszor magában: a természet báját és a termékeny földeket is, amit ugy-e, a bércecs óriások tájáról a legjobb akarattal sem lehet mondani?

Karvalyfalú is ilyen vidéken feküdt. Magas dombhát szegélyezte egyik oldalon csevegő patakjának partját. A patak másik oldalán rétek terültek el és aztán meg szélesebb és laposabb domború következett. Csak a falú felső részén szorult jobban össze a völgy, mert itt a patak mindkét oldalán emelkedtek meredek dombok. És épen e helyen, a Tamás-hegynek nevezett domb aljában állt a «nagy» Kovács háza. Ő volt a falú legtehetősebb gazdája, a ház is ezt hirdette. Magas falait nagy, csillagó ablakok díszítették, tetőzete piros cserépből állt. Körülötte kertek, gazdasági épületek terültek el és ez épületekben annyi szép állat volt, hogy a nagy Kovács melle csakúgy dagadozott a büszkeségtől, ha végignézett rajtuk.

— Hm! van-e még ilyen tehető ember a fabuban, mint én? — kérdezte a feleségét, Julis asszonyt, ki a baromfietetésre ügvelt fel.

— Nincs! A Pálos Andrisnak kevesebb a földje, a Szekeres Józsiának meg a marhája — felelte rátartón az asszony. Ott állt pedig Kovács gazda legidősebb fia, a tízéves Andris is és pufók, piros arca szinte még pufókabb lett a nagy örömtől, hogy olyan gazdag az apja.

— Andris, nem jössz játszani? — kiáltotta le a Tamás-hegyről Kovács Ferkó.

Ő a «kis» Kovácsnak volt a fia, ami annyit jelentett a falusiak nyelvén, hogy az ő atyja a szegényebbik Kovács. Kis, egyszerű házikójuk egy nagy díófa árnya alá bujt el, mintha szégyellené kicsi voltát. Kert, gazdasági épületek meg egyáltalán hiányoztak körülötte, csakis néhány kisebb ölféle bujt el a hátamögé, amiben néhány csirke és egy pár malac volt az egész állatállomány. A kis Kovácsnak földje nem is volt, csak egy kis szőlője és két kezének erejét mások gazdaságának megmunkálására fordította, csak napszámos volt szegényfeje.

— Nem megyek én veled játszani! — kiáltotta fel a dombra a rátarti András.

— Aztán miért nem, te?

— Kódisfajta vagy, kódis az apád is!

Ha Ferkó olyan, mint a többi falusi gyerek, no, akkor erre cifrán válaszolt volna. De ő más volt, egészen más! Szelid, mint a galamb és olyan finom, kedves szavú, mint ha úrigyerek tett volna.

— A szegénység nem szégyen! Krisztus Urunk is szegény volt! — felelte Feri és azzal bement a házba.

Másnap az iskolában András csunyán járt nagyon. Egy árva szót sem tudott a leckéjéből.

— Ejnye, Andris, ha ilyen tudatlan maradsz — mondta a tanító úr — bizony eluszik apádnak nagy gazdasága.

— Az is az én bajom lesz! — vetette oda nagy dacosan a büszke gyerek.

— Kovács Ferkó — szólt a tanító — most felelj te.

Ferkó úgy felelt, mint a vízfolyás. Ő volt a legjobb tanuló az iskolában.

Andris úgy nézett reá, mintha fel akarná a szemeivel nyársalni, különösen mikor a tanító úr kijelentette: belőled, Feri, már lesz valami, nem úgy, mint ebből a lusta Andrisból.

Mikor hazafelé mentek, Andris odaszólt Ferinek:

— Te kódis, jól elvernélek, de ilyen éhenkórásért, sajnálom a kezemet fárasztani.

— A tél abban az évben szokatlanul erős volt. Sokat havazott és a dombok hóba temetkeztek. Mikor pedig eljött a tavasz és melegebben sütött a nap, a hó mind megolvadt. A folyók, patakok megáradtak, még

Karvaly falu kis patakja is színültig megtelt és olyan lett, mint egy kisebb folyó. Mintha csak azt akarta volna megmutatni, hogy tud ő másmilyen is lenni, mint hitvány kis patak. Hullámai zúgtak, dagadoztak és ott, ahol Kovács gazda háza állt, nem értek a medrükbe. Annak a háznak pedig szerencsétlenségre nem csekély hibája volt. Még Andris öregapja építtette, de csak vályogból és alacsonyra, mert hát ő még nem volt nagyon tehetős. A fia már jobban megszédte magát és urasabb házra vágyott. Ekkor nem épített teljesen új házat, hanem fősvénységből meghagyta a régi falakat és csak magasabbra emelte azokat. Ez lett most veszte! A patak kiáradt, piszkos hullámai körülfojták a házat és a gyöngye vályogfalak több helyen sárrá mállottak. Épen éjjel történt pedig ez a rettenetes dolog. A «nagy» Kovács háznépe mélyen aludt, mikor egyszer csak recsegní-ropogni kezdtek a falak és az épület bedőlt.

— Úristen, segíts! — kiáltotta Julis asszony, fölkapta két kis leányát és kimenekült. — Férje hamarosan kivette a ládafiából a pénzeszacskót és szinte kifutott. A cselédek is megmenekültek idején.

— Mind itt vagyunk? — kérdezte Kovács gazda, térdig vízben gázolva, míg szemei végigfutottak a kintlévőkön.

— Jaj, az Andris! Hol van az Andris! — kiáltotta Julis asszony.

— Az ám! Hol van a gyerek?

(Folyt. következik.)

Kassai Kath. Egyházi Tudósító. A kassai kath egyházak, tanintézetek és egyesületek hivatalos közlönye. Szerkeszti és kiadja: Konrady Lajos plébános.

De nem az irodalom rovatába való ez? Nem, mert ez a folyóirat kortörténet, ez a folyóirat esemény, ez a folyóirat a modern városi lelkipásztorkodásnak nagyszerű kivirágzása. Mit jelentene ilyen folyóirat Budapesten! A sok templom és plébánia egymásról mitsem tudva működik, állandóan hullámozó hívek és templom közt semmiféle kapcsolatot nem létezik; a közös bajok megbeszélése, az üdvös intézkedések megismerése és átvétele, az istentiszteleti rend megismerése — mindezen bajok és szükségletek nyernek megoldást egy ilyen tudósító által. A bécsi euch. kongresszuson hallottam, hogy a templomok és plébániák templomrendjüket és egyéb szükséges tudnivalókkal megküldik a kerületük házmestercinek, hogy a fekete táblán kifüggeszék. Sok magyar ember hallotta ezt az okos dolgot, de sehol se talált nálunk visszhangra. Ime a Kassai Tudósító még sokkal jobb eszköz az istentiszteleti rend megismertetésére, a vallásos érdeklődés felkeltésére, talán ennek akadnak utánczóik.

Röptében a nagyvilág körül.

Az Örökimádás-templom gyásza. Január 20-tól 22-ig méla csend ült az Örökimádás gótikus ívezetei alatt. Nem az örökimádás csendje, hanem halotti csend, mert ott volt felravatalozva örgróf Pallavicini Ede. A legméltóságosabb Oltáriszentség nem foglalta el a szokott módon az oltár trónusát, hanem ott maradt a tabernakulum aranyos ajtai mögött. Mély gyász, komoly megilletődés szállta meg a lelkeket, midőn a fájdalomsvujtott özvegy, az örgrófné őexcellentiája ott térdelt az Urban elhunyt férje ravatalánál, kivel együtt vezetelt évtizedeken át a katolikus hitéleti és társadalmi mozgalmak mindegyikében. Alig van nemes törekvésű egyesület, mozgalom, melyben a fenkölt házaspár tevékeny részt ne vett volna. Hisz a templom be se tudta fogadni a küldöttségek, képviseltek és koszorúk végtelen számát. De azért egyik sem nőtt úgy a szívükhöz, mint az Örökimádás-templom és zárda, melyeknek létrehozatala nélkülök aligha történt volna meg.

Mintaképe volt Pallavicini örgróf a modern katolikus főúrnak, aki tekintélyét, nevét és tehetségét nem hevertette parlagon, hanem hite és nemzete javára kamatoztatta. Hitt és dolgozott. Méltó volt arra, hogy Magyarország hercegprimása szentelje be holttestét. Az Örökimádás, mely befogadta porhüvelyét, még inkább gondol az elhunyt lelkére, hogy minél előbb az Ő Urának szinelátására jusson. A gyászoló kegyelmes asszonynak adjon megnyugvást az Ur Jézus és tartsa meg hatalmas munkaerejét, hogy még sokat tehessen a legméltóságosabb Oltáriszentség dicsőségére.

• **Jézus Szent Szive társulata.** Miként tisztelt olvasóink tudják, a «Jézus Szent Szive társulata a haldoklók lelki segélyezésére» c. egyesület az «Örökimádás»-ban szokott magáról időről-időre jelentést adni. A társulat célja a haldoklók megmentése. Naponkint átlag százezer ember hal meg s ezek közül mily sok lehet halálos bűn állapotában! Ezekért, ezek meg-

téréseért, a tökéletes bánat kegyelmének megszerzéseért, jó gyónás végzéseért, az utolsó kenet felvételéért könyörögnek a tagok Jézus irgalmas Szívéhez. S ha naponkint száz és száz résztvevő szívből száll fel ezekért az Ur Jézus trónjához forró imádság — akkor remélhetőleg leszáll részökre az irgalom, a megbocsátás, a megigazulás, a megtérés nagy kegyelme s kinyílik egykor számukra a mennyország ajtaja!

A társulatnak jelenleg 1009 tagja van. Isten segítségével tehát már a második ezerbe értünk. Legtöbb tag van Esztergomban: 273. Azután jönnek: Vágkeresztúr: 183, Budapest 180, Nagysalló: 97, Zemplén megyéből 88, Kúnágotya: 66, Székesfehérvár: 43, Muzsla 41. Tagok vannak még a következő helyeken: Pozsony, Nagyvárad, Temesvár, Pécs, Győr, Varannó, Nagybánya, Bátaszék, Zsombolya, Ölbő, Egyed, Abaujszemere, Felsőapáti, Kisköre, Szolnok, Kassa, Aranyosmarót és Bajmok.

Terjesszük buzgón a főnti társulatot s azon reményben imádkozunk szegény haldokló felebarátaink megtéréseért, hogy egykor az irgalmas Ur Jézus visszafizet nekünk is halálos ágyunkon s midőn mások lelkének megmentésén fáradozunk, akkor saját lelkünket is a jó halál kegyelméhez segítjük.

Beiratkozni s felvilágosítást kérni lehet a budapesti lazaristáknál. (IX. Oát-u. 6.)

EGYESÜLETI ÉLET.

A Budapesti Központi Oltáregyesület választmányi ülést tartott február 9-én. Jelen voltak: Kanter Károly igazgató, özv. örgróf Pallavicini Edéné elnöknő, Kiss Aladárné al-elnöknő, zárdatitkár, dr. Tiefenthaler József szerkesztő, továbbá özv. br. Vécsey Józsefné, br. Vécsey Eszter, Fehérvári Coelestin, Ohyczy Ida, Návay Kálmánné, gr. Pálffy Anna, özv. Heinrich Ferencné választmányi úrnök.

A jegyzőkönyv felolvasása után az igazgató úr a választmány mély részvétét tolmácsolja az elnöknő őexcellentiájának. Nem akarja — úgy mond — a friss sebeket fel-

tépni, de igazán átérzi a fájdalom nagyságát és biztosítja őexcellentiáját, hogy az oltáregyesület s főleg a választmány nem szűnik meg imádkozni az elhunyt mennyei boldogságáért és a kegyelmes asszony keresztényi megnyugvásáért.

A felolvasott jegyzőkönyvre való hivatkozással kijelenti az igazgató, hogy a megszavazott 50 koronát a római törzstársulat számára évenként kívánja az oltáregyesület beküldeni az odatarozás dokumentálására. Az oltáregyesület egyben siet üdvözölni a Mária Reparatrix-rend ujonnan megválasztott generalis főnöknőjét. A választásra a buda-

pesti főnöknő is elutazott Rómába s nagy volt a félelem, hogy ő lesz a központi főnöknő.

A választmány átvesz 40 koronát, melyet egy esperes-plébános hagyott végrendeletben az oltáregyesületnek. Bár minél többen emlékeznének meg végrendeleteikben az Úr oltáraitól.

Esemény számba megy a csanádi egyházmegyei központi oltáregyleti igazgató személyének megváltoztatása. Glattfelder püspök nagykonceptiójú és a messze jövőbe tekintő egyházkormányzata úgy kívánta, hogy az egyházmegye központjában, Temesvárott székeljenek a vallásos társulatok központi igazgatói. Így hát *Geiger Alajos* plébános felmentett hivatalától, amelyet 21 éven át vezetett felülmulhatatlan buzgalommal és még több szeretettel. A budapesti választmány egyhangúlag odanyilatkozott, hogy az egyházmegyei igazgatók mintaképe volt a távozó Geiger plébános, kinek emlékét kegyeletes szavakkal kívánja a jegyzőkönyvben megörökíteni.

Az új igazgató indítványára üdvözli a választmány az új egyházmegyei igazgatót: dr. Czapik theologiai tanárt, kinek buzgósa és munkaereje mindenesetre virágzó kort hoz a csanádi egyházmegyei oltáregyleteknek. A választmány reméli, hogy a budapesti központtal való barátságos viszony az új igazgató alatt is megmarad.

Révay Olga úrnő Oravicza számára kér egy kis figyelmet. A központ a temesvári intézőséghez küldi

a dolgot, hogy intézkedjék az oravicai oltáregylet felvirágoztatása iránt. Nagy örömet és megnyugvást kelt a választmányban a hír, hogy a *hercegprimás* őfőméltósága valamelyik legközelebbi körlevelében egy csapással rendezi a főegyházmegyében dúló áldatlan helyzetet az oltáregyletek közt.

Az ősi budapesti oltáregyesület lesz egyuttal egyházmegyei központ s az igazgatója egyházmegyei igazgató. Pozsony kiváltságos helyzetét elismeri a hercegprimás is, de kívánja, hogy a központtal kontaktust tartson fel, referádáit beküldje, az Örökimádást hivatalos közlönyül használja, sőt esetleg anyagilag is támogassa a központot. Pozsony vármegye továbbra is Pozsonyhoz tartozik. Egyébként teljes egészében fogjuk hozni annak idején a körlevelet s bizonyára sok egyházmegye mintául fogja venni a központtal való viszonyának rendezésénél. Intézkedés történik aziránt, hogy az oltáregylet számadásai a hercegprimás elé terjesztessenek. Görög egyházmegyéket illetőleg valószínűleg ő hercegsége is fog odahatni, hogy oltáregyleteket alapítsanak, pénzt küldjenek és ne csak kérjenek folyton.

Popescu Péter nagyváradi g. r. plébános kérvénye visszaküldetett, mert a nagyváradi görög püspökségből egy fillért sem küldenek.

Az igazgató jelenti, hogy irt dr. Dolek Pál székesegyházmegyei igazgatónak, mert a nevezett egyházmegyéből mindössze egy kérvény

érkezett, amiből akarva-nemakarva az oltáregyleti élet pangására kell következtetni.

Ismét szóba jött *Kőbánya* ügye. Az igazgató személyesen járt kinn s oltáregyleti vasárnap gyanánt lett megállapítva az I. vasárnap, amelyen a legm. Oltáriszentség 10-től délután 5-ig marad kitéve. — Pályi Gyulának köszönetet mond a választmány eddigi munkájáért. A *tallósi* eucharisztikus egyletek zászlókérdése meghallgatást nyer. A zászló részletenként törleszhető.

A primás ajánlatával próbál a selmecbányai templomrendezési részvénytársaság részvényjegyzést gyűjteni.

A győregyházmegyei Hegyeshalomból jövő kérvény nem fogadtatott el, tekintettel arra, hogy a győri oltáregylet megtagadja a budapestivel való kontaktust.

Miután az igazgató felhívja a választmány figyelmét a templomkibantartandófarsangitriduumra, melynek szónoka: *dr. Robitzek Ferenc* és a szerdai napokon tartatni szokott nagybőjti beszédekre, az ülés a szokásos imával véget ér.

Besztercebányai Oltáregyesületi Közgyűlés. Hatvanad vasárnap, február hó 15-én tartotta meg a besztercebányai oltáregyesület V. közgyűlését, melynek keretében számolt be a vezetőség az elmúlt évben végzett munkáról. A római katolikus polgári leányiskola díszterme d. u. 5 órára teljesen megtelt fényes közönséggel, s úgy várták az egyesület fővédnökét: *dr. Radnai Farkas* besz-

tercebányai megyéspüspököt. A közgyűlést dr. Császik István theologiai tanár, egyesületi igazgató «Az Oltáriszentség beteg társadalmunk legjobb orvosa» címmel tartott beszédje nyitotta meg. Majd Kócsy Jánosné, főtanácsosné, az egyesület fíradhatatlan buzgósa elnöknője tett jelentést arról az áldásteljes működésről, melyet az egyesület a Budapesti Központi Oltáregyesület hathatós támogatása mellett Bars, Turóc és Zólyom vármegyékben kifejt. Az elmúlt évben 2646 korona értékben kaptak segítyt e vármegyék szegény templomai, míg az egyesület alapításától kezdve (1909.) 7238 korona értéket képviselnek a szétesztott ajándékok. A lelki gyakorlatra, melyet az elmúlt évben is P. Áronffy Ferenc missziósatya tartott, 155 jegyet bocsátottak ki. Érdekes a könyvtárosnő által benyújtott kimutatás is, melyből megtudjuk, hogy az elmúlt évben 151-en vették igénybe az egyesület könyvtárát. Olvastak pedig 126 drb hitbuzgalmi könyvet és 305 nemesen szórakoztató olvasmányt. A tagok száma 5500-ról 6300-ra emelkedett s ezzel párhuzamosan 5 új fiókegyesület alakult püspöki leg megerősített alapszabályok szerint s így 38 fiókegyesülete van a székesfővárosi egyesületnek. A közgyűlés végén vetített képekkel (K I V E) tartottak előadást (A harang szava) dr. Czeizel János és Szkalók Gusztáv leányiskolai hitoktató.

Tallósi Oltáregyesület nem régen alakult meg s már buzgó tevékenységet fejt ki. — Oldala mellett meg-

alakultak az eucharisztikus szövetségek az ifjúság és gyermekek közt. Valóságos eucharisztikus éra köszöntött be Tallóson Pintér József tevékenysége folytán. Az egyesület és a szövetségek a budapesti központban zászlót rendeltek maguknak.

Farsangi engesztelés. A besztercebányai oltáregyesület ez évben is engesztelő ájtatosságot tartott farsang utolsó napján. Reggel 8 óra-

kor ünnepélyes szentmise volt közös szentáldozással, mely után kitétetett imádásra a legfölségesebb Oltáriszentség d. u. 6 óráig. Az egyesületi tagok félóránként váltakozó négyes csoportokban jelentek meg a szentélyben az Úr Jézus kiengesztelésére. Délután 2 órakor a tót ajkú hívek részére, 5 órakor pedig a magyar ajkúak számára tartottak ájtatosságok.

IRODALOM

Éjjeli szentségimádás. Irta: *Klett S. J.* Neve már ismeretes az eucharisztikus irodalomban, az Örökimádás olvasói előtt is. Az éjjeli szentségimádás a modern lelkipásztorkodás egyik legszebb tüneménye. A régi vigiliák tartalmasabb kiadásban. Keletkezésük azonban nem a mai kor érdeme. Ha a párisi Montmartre éjjeli szentségimádásainak elragadó fénye és eredménye nem is varázsolható mindjárt templomainkba, mindazonáltal a budapesti Jézus Szive templom éjjeli imádásai is sok-sok lelket, férfit vezetnek az Úr Jézushoz. A fenti kis füzet mindenesetre erre igyekszik a figyelmet felhívni. Tartalomjegyzéke: Mit akarunk? — Az éjjeli imádás története. — Miért szeressük az éjjeli imádást. — Az éjjeli imádás és egyéni szentség. — Az éjjeli imádás társadalmi jelentősége. — Egy példakép. — Éjjeli imádás kettős szervezete. — Gyakorlati tanácsok. Éjjeli imádás és a Jézus Szive Ájtatosságok.

Kapható: Jézustársasági rendház, Budapest, VIII., Mária-utca 25. Ára 50 fillér.

***

A «Kis Könyvtár» felhívása. Katholikusok! Oly igaz, mint a nap az égen, hogy manapság az emberek nagyon szeretnek olvasni. És ez nem is rossz. Okosabbak, jobbak akarnak lenni. De nézzük, mit is olvasnak? Jót? Abból mentül kevesebbet, a rosszból, mentül többet. Alig győzi a vasút szállítani azt a sok hitetlen, erkölcstelen ujságot, könyvecskét, kalendáriumot. A falusi háznak tornácában ott ül egy pápaszemes néni és az imakönyv helyett a krajcáros ujságot olvassa. A gyári munkás dolgozgató felesége előtt a rémhíreket, gyilkosságokat, házasságtöréseket betűzi. A serdülő ifju és leány a napilapokból tanulják a kalandos történeteket, hitványságot, a bűnt. Nem elszomorító dolog ez? És mi a követ-

kezménye? Romlik, bomlik, vadul az ifjúság. Oly dolgokat követnek el, nemcsak az esti szürkületben, hanem világos nappal is, hogy az embernek fájdalommal telik meg a szive. A rossz ujság következtében a felnőtteknél is elakad a hitélet, feledik az imádságot, lelkükkel nem törődnek, Istennek nem szolgálnak. Hányan vannak ma, akik csuffá teszik, lábbal tiporják az állapotbeli tisztaságot, a házassági hűséget, a becsületességet! Hogy mily hitványak lettek az emberek, jórészt a sok ujságolvasás következtében, abból is láthatod, hogy 1910-ben Magyarországon 1560 gyilkosságot és 3987 öngyilkosságot követtek el. Persze, sok gyilkosságnak a mértéktelen ital is az oka.

Látva ezt a züllést, tovább nem tudtam magam türtöztetni és elhátároztam, hogy a többi jó ujsággal, folyóirattal, könyvecskével én is kiállok a csatasorba. Itt vagyok: «Kis Könyvtár» a nevem. Tudd meg, kedves olvasóm, ott akarok lenni minden katolikus család asztalán, bele akarok hatolni az emberek szívébe, föl akarom világosítani értelmüket, vallási kételyeket akarok oszlatni, hitéletet akarok terjeszteni. Szeretném, ha az emberek jobbak, okosabbak lennének olvasmányom által. Nem fogok én új tanokat terjeszteni, hanem a régi, örök igazságokat fogom új alakban hirdetni. Szemébe nézek azon nehézségeknek is, melyeket a mai világ állít az emberek elé. Sikraszállok a katolikus egyházért, védeni fogom a katolikus hitet, küzdeni fogok a katolikus család szentségeért. Segítőtársa akarok lenni a lelkipásztoroknak, tanítóknak, szülőknek, a jó híveknek. Hányan vannak ezek között, kik messze laknak az Isten házatól, úgy hogy évenként alig hallanak egyszer-másszor egy kis szentbeszédet. Én ezeknek a missziós papja szeretnék lenni. A missziós pap persze csak ritkán jelenik meg egy városban, községben, én azonban ha Isten segít, gyakrabban szeretnék eljönni hozzátok. Jöveteletem a katolikus ujságok fogják mindig jelezni.

Egy-egy kiadvány mindössze 10–20 fillérbe kerül és csinos formájukkal bárkinek tetszését megnyerik, különösen missziók alkalmával terjeszthetők kitűnően.

A «Kis Könyvtár» eddig megjelent számai: 1. szám. Bangha Béla S. J. Jézus Szívének nagy ígérete. 2–3. szám. Jámbor László S. J. Missziós-émlék. 4. szám. Müller Lajos S. J. Ne mentegesd magad! vagyis: Meghívó az Úr Jézus lakomájára. 5. szám. Jámbor László S. J. Levelek egy Mária-leányhoz. I. rész. 6–7. szám. Bíró Ferenc S. J. Gyónás és egészség.

Ezen könyvecskék kaphatók a pénz vagy levélbélyeg előzetes beküldése mellett a következő címen: *Jézustársasági rendház, Budapest, VIII., Mária-u. 25.* Egyes szám ára 10 fillér, 100 darab ára 8 kor.; kettős szám ára 20 fillér; 100 darab ára 16 kor.

«Rózsafüzér az oltári szentség előtt.» Ez a kedves kis könyvecske a rózsafüzér tizenöt titkát foglalja magában színes képekben, rövidke imákkal. A képek és díszítések páratlanul szépek. Ily diszes kiállítású s ennél fogva bármily alkalomra illő ajándék-könyv még nem jelent meg a magyar könyvpiacra. Fekete, kék, égszínkék, skarlát, stb. színű pergamoid kötetekben. Ára 1 K.

1914-ik évi nagybőjti szentgyakorlatok.*

Február 25-től március 1-ig az Oltáregyesület Választmányára és a «Keresztény Anyák» kongregációja számára. Tartja: *ft. P. Bernhard Zsigmond S. J.*

Március 4-től 8-ig a kereskedelmi osztályhoz tartozó fiatal leányok «Virgo Reparatrix II.» kongregációja számára. Tartja: *ft. P. Rónay J. S. J.*

Március 11-től 15-ig német lelkigyakorlatok. Tartja: *ft. P. Rónay Jenő S. J.*

Március 18-től 22-ig francia lelkigyakorlatok. Tartja: *ft. P. Charles, sz. F. r.*

Március 25-től 29-ig az Oltáregyesület nyilvános lelkigyakorlatai az Örökimádás templomban. Tartja: *ft. P. Rónay Jenő S. J.*

Április 4-től 8-ig a tanítónők «Jézus Szent Szíve» kongregációja számára. Tartja: *Ngs. és ft. Hanauer István apát.*

KIMUTATÁS

(Folytatás.)

Balonyi Ilona terjesztőnő által: Korbély Sándorné 24 f, Szabó Emília 1 K, Fray Istvánné 2 K, Bulykó Irén 2 K, dr. Kovács Gyuláné 10 K, Lukács Károlyné 24 f, özv. Hampel Antalné 2 K, Arnold Tilda 2 K, Rónay Mária 2 K, összesen 21.48 K; Kégl Gizella terjesztőnő által: Gömör Róza 1 K, Hamarák Ferencné 1 K, Szabó Lujza 2 K, özv. Jung Mihályné 3 K, özv. Günther Tivadarné 4 K, özv. Farnék Józsefné 2 K, Gudeiner Anna 3 K, Kelemen Antalné 3 K, Minye Lujza 2 K, Minye Ilona 2 K, Kégl Gizella 2 K, Bigány Józsefné 2 K, összesen 31 K; Kocsis Jánosné, Vásárosdombó 2 K, Nagyikindai tagok 9.06 K, Postl Hugóné 2 K, özv. Tömöry Károlyné 200 K, özv. Heinrich Ferencné 200 K, Kubis Anna 4 K, Kérey Zsuzsika, (Mármarosziget) 1 K, Barna Lászlóné 1 K, Bosnyák Erzsébet 1 K, Steinkugler Edéné 1 K, Máriaradnai tagok 6 K, Bánó Józsefné 20 K, Huszár Miklósné 10 K, Eperjessy Ferencné 1 K, gróf Cziráky-Almássy Erzsébet 10 K,

* Kérjük mindazokat, akik a lelkigyakorlatokon résztvenni óhajtanak, jelentkezzenek megelőzőleg IX., Üllői-út 75. sz. alatt.

Holzschuh Lajosné gyűjtése 22 K, Sperling Józsefné 2 K, Modosné 2 K, Kriegs-Au Mella 2 K, Eisenhofer Erzsébet 2 K, Janura Teréz 1 K, Schöner Józsefné 1 K, Petrik Máténé 3 K, Hegedüs Istvánné 1 K, Németh Sándorné 30 f, Takács Péterné 1 K, Kovács Ferencné 50 f, Szabó Sándorné 2 K, Bacher Józsefné 50 f, özv. Bárczy Istvánné (Rozsnyó) 4 K, Józsa Jánosné 1 K, Takáts Zsigmondné 2 K, Nagy Ferencné 1 K, Magyarpécskai tagok 1.30 K, Köverling Róza 30 f, Grolmus Júlia (Nyitra-bánya) 30 f, Sipos Mária 2 K, Szemeti Lujza 2 K, Ludányi tagok 20 K, Budajenői tagok 13 K, Csekei tagok 34.60 K, Bars-alsóváradi tagok 5.08 K, Vágfarkasdi tagok 48.48 K, Gyerki és Horváti-i tagok 207.14 K, Holly Emma 1 K, báró Huszár Imréné 50 K, Nagydívenyi tagok 50 K, Világosi tagok 5.40 K, tatárszentgyörgyi tagok 20.90 K, Tiszapüspöki tagok 12 K, özv. Szatmáry Józsefné 2 K, dr. Boliváry Illés 4 K, Boliváry Illésné 4 K, Mellen Mihályné 2 K, Szalay Józsefné 1

1913. decemberben befolyt tagdíjak: Vámosmikolai tagok 60 K, Eperjesi gk. tagok 34.90 K, Galba Józsefné 2 K, Galba József 4 K, Manherdt Klára 1 K, Boros Istvánné 1.20 K, Abek Mari 1 K, Vankó Györgyné 2 K, Pilisszentiváni tagok 15.36 K, Kőszegi Antalné 1 K, Wohner Mátyásné 1 K, Tornai tagok 30 K, Bartos János 15 K, Balló Ferencné (Sárközújlak) 5 K, Vámosmikolai tagok 60 K, Eperjes gk. egyhm. tagok 34.90 K, Galba József 4 K, Galba Józsefné 2 K, Manherdt Klára 1 K, Boros Istvánné 1.20 K, Abek Mari 1 K, Vankó Györgyné 2 K, Pilisszentiváni tagok 15.36 K, Kőszegi Antalné 1 K, Wohner Mátyásné 1 K, Tornai tagok 30 K, Bartos János Gálszécs 10 K, Balló Ferencné Sárközújlak 5 K, özv. Benedek Mária 4 K, Mika Ferenc 2 K, Kraicsik Mária 2 K, Petes Antalné 5 K, Winckle Paula 4 K, Török Hermin grófnő Szobránc 4 K, Schreil Jánosné 4 K, Csatalmár Jánosné 24 f, özv. Szüts Lajosné 1 K, Szórádi Jánosné 1.60 K, Kémenczy Jánosné 1 K.

(Folytatása következik.)

Szerkesztő: Dr. Tiefenthaler József.

Most jelent meg a harmadik kiadásban:

Röpirat a mindennapi szentáldozásról.

Jöjjetek hozzám mindnyájan!

Irta Reviczky Aladár C. M. 34—54. ezer. Ára 10 fill. 100 drb 9 kor.

≡ Tömegterjesztésre kitűnő irat. ≡

Kapható a Szent-István-Társulat könyvkereskedésében, Budapest, IV., Kecskeméti-u. 2. sz.

Oltáregyesületi érmek

aluminiumból, újezüstből vagy valódi ezüsből többféle kivitelben kaphatók Kalocsán a Rózsafüzérekészítő Háziipari Vállalatnál. Csinos és tartós szentolvasók. Érmek, keresztek, szentképek, skapulárek, skapuláre-érmek és egyéb kegytárgyak. Első szentáldozási képek. Imakönyvek és hitbuzgalmi művek. Lurdi víz.

Árjegyzék ingyen és bérmentve.

Cím: _____

RÓZSAFÜZÉRIPAR, KALOCSA.

Walsér-Varga-féle

Örökimádás imakönyv az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival
megjelent és kapható

Közönséges papíron:

Vászonkötés ... .. 3 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 5 " — "
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 6 " — "

Műnyomó papíron:

Vászonkötés, vörösvágás ... 4 K — f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal ... 5 " 50 "
Bőrkötés, aranyv., tokkal ... 6 " 50 "
Borjúbőr-kötés, aranyvágás,
párnázva, kazettával ... .. 8 " 50 "

Japán papíron: (az egész könyv egy ujj-
nyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás ... 4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 6 " — "
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 7 " — "
Borjúbőr, párnázva, kazettával 9 " — "
Borjúbőr, hordozható tokkal 18 " — "

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamai 1 K 40 fill.-jével.
még kaphatók _____ egyenként

Walsér-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs hatodik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel
nagyobb a kisebb alakú kiadásénál: K. Sávely Dezső
festőművész rajzaival.

Jó papíron:

Vászonkötés ... .. 4 K 60 fill.
Bőrkötés, vörösvágás tokkal ... .. 6 " 50 "
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal ... .. 7 " 50 "

Japán papíron:

Vászonkötés, bindre fűzve ... .. 5 K 20 fill.
Bőrkötés, bindre f., vörösvágás tokkal 7 " 50 "
Bőrkötés, bindre f., aranyv., tokkal 8 " 50 "
Borjúbőr, bindre f., aranyv. párnázva
kazettával ... .. 11 " — "

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmékedések).

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülöben.

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges bektüldése mellett, vagy
utánvétellel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

IN PACE IN IPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS.

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NODUM ALTARIA.

ELECTORUM CONSERVASTI

XV. ÉVF. 1914. 4. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

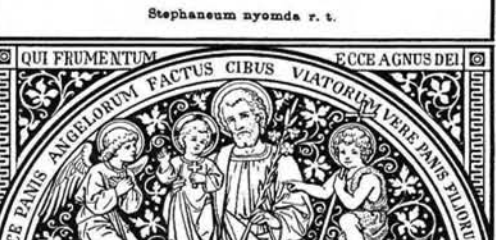
Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

QUI FRUMENTUM

ELECTORUM CONSERVASTI

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES.

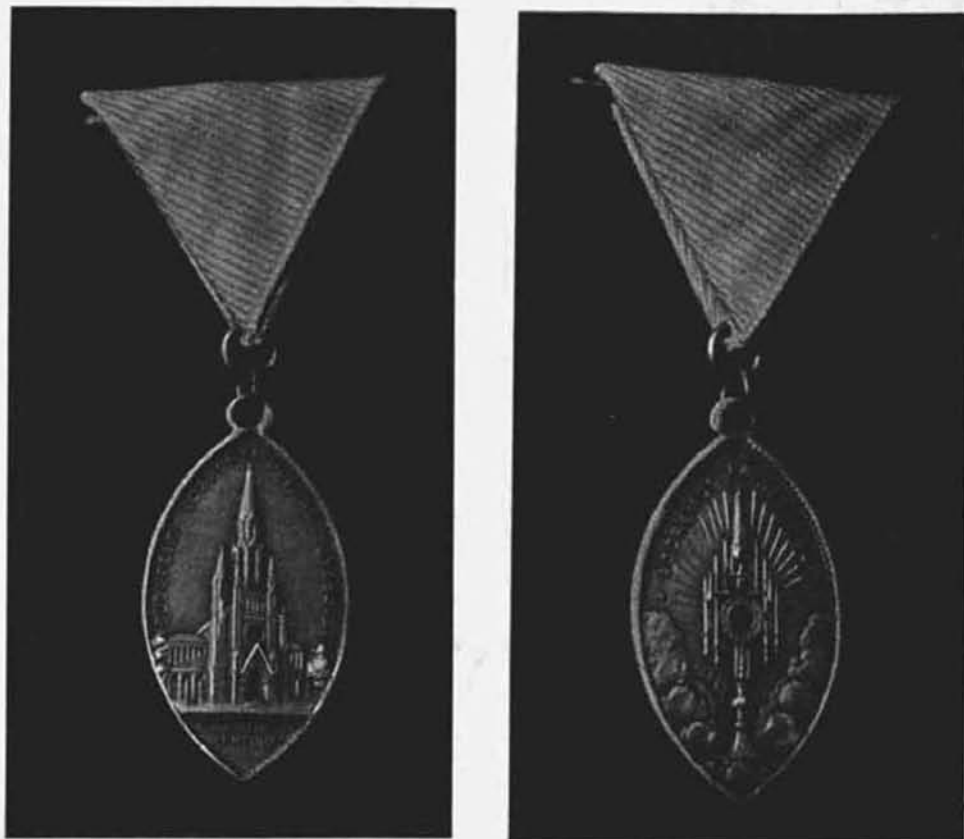

PARCE POPULO TUO.

CUJUS NON SUM DIGNUS...

Központi oltáregyesületi érem.

Hivatalos oltáregyesületi érem. Kapható: Oltáregyesületi iroda. Budapest IX., Üllői-ut 77. Egy darab ára ezüst kivitelben: 2.60 korona. Alumínium kivitelben: 90 fillér.

Női kézimunkákhoz szükséges hímzőanyagok nagy választékban legolcsóbb árban kaphatók. — Képes árjegyzék bérmentve. — Intézeti és iskolai szállítók.

BERGER ÉS FEISZINGER
Budapest, IV., Korona-utca 4. szám. ☒

Kitűnő bérmaajándék! «Jézusom, örömm» imakönyv. Bőrkötés vörösvágással: 2 korona, aranyvágással: 3 korona 50 fillér, párnázva: 4 korona.

ÖRÖKI MŰVÉSZET

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: A hercegprimás körlevele az oltáregyesületekről s azok viszonyáról a budapesti központhoz. — *Pázmándi*: Krisztus az Olajfák hegyén. — *Dr. Baburcz László*: A feltámadás öröme. — *Rudnyánszky Gyula*: Az élet vándorútjain. — Történelmi tár. *Timár Kálmán*: Rákóczi husvétja. — *Gyuhori szentáldozás*: Rovatvezető: *Reviczky Aladár* főmunkatárs. A férfiak gyakori áldozásáról. — Eucharisztikus szövetség Ausztriában. — *Jézusom, örömm*. Rovatvezető: *Dr. Szyllaba Emil*. *Igazgató b.*: Szent Tarzicius itthon — Fehérvasárnap. — *Komlósy Miklós*: Aranypillangók. — Eucharisztikus szövetségek. — Feslő bimbók. A kis Kovács és a nagy Kovács. — Röptében a nagyvilág körül. — Egyesületi élet. — Kimutatás.

A hercegprimás körlevele az oltáregyesületekről s azok viszonyáról a budapesti központhoz.

Az 1913. évi november 7-én tartott püspökkari tanácskozmány az oltáregyesületek elterjedését, egyházmegyei és országos szervezését kívánatosnak mondta ki és helyeselte a bécsi eucharisztikus kongresszus magyar szakosztályának erre vonatkozó határozatát.

Ennek a püspökkari óhajtnak megfelelőleg az esztergomi főegyházmegyében következőleg rendelkezem:

1. A budapesti középponti Oltáregyesületet, amely a római törzstársulatba 1882. január 1-én bekebelezetett, az esztergomi főegyházmegye területén az összes oltáregyesületek központjának jelentem ki. Igazgatója egyszersmind az esztergomi egyházmegyei oltáregyesületek legfőbb igazgatója.

2. Mivel a pozsonyi oltáregyesület csak egy évvel későbbben létesült, mint az 1859-ben alakult budapesti, a római anyatársulatba szintén szabályszerűleg bekebelezetett s Pozsony vármegye területén kezdettől fogva a budapesti központtól függetlenül működött: azért a pozsonyi oltáregyesület mint Pozsony város és vármegye központja továbbra is önállóan működik, tagjairól törzskönyvet vezet, a tagsági díjakat és adományokat bevételezi s azok felhasználásáról gondoskodik. Megkívánom mégis, hogy a pozsonyi oltáregyesület olyan viszonyba lépjen a főegyházmegyei és országos budapesti központtal, amilyen viszonyban vannak

ezzel azon egyházmegyei központi oltáregyesületek, amelyek az országos központhoz csatlakoztak. Kötelessége lesz tehát tagjainak létszámáról, a beérkezett adományokról, a végzett munkáról évenként Budapestre (IX., Üllői-út 77.) jelentést tenni és a templomsegélyezések tervezetét végrehajtás előtt a budapesti központnak bemutatni. Ezt azért tartom szükségesnek, mert ha az egyes oltáregyesületek egymásról mitsem tudva végzik a segélyezést, előfordulhat, hogy egyes szegény templomok két helyről is kapnak ajándékot, más érdemesek pedig egy helyről sem. Egyébként a budapesti központ a pozsonyi oltáregyesület szétesztási tervezetét meg nem változtathatja, hanem csak tudomásul veheti és észrevételeket tehet rá.

A pozsonyi központ területén is az oltáregyesületek hivatalos közlönye a budapesti központi oltáregyesület kiadványa az «Örökimádás» lesz. Óhajtható volna, hogy a pozsonyi oltáregyesület a saját kiállítása előtt vagy után egyes templomfölszerelési tárgyait a budapesti központban is kiállítsa s, hogy tehetsége szerint anyagilag is támogassa az országos központot, mely az Örökimádás-templomát és az oltáregyesület házáat nagy költséggel létesítette és fenntartja. A kiállításon való részvétel és az anyagi támogatás azonban teljesen a pozsonyi oltáregyesület vezetőségének elhatározásától függ.

3. A főegyházmegye egyéb városaiban és községeiben csak fiókolta-regyesületek létesülhetnek, amelyek tagjaikat a budapesti, illetve Pozsony vármegye területén a pozsonyi oltáregyesületbe beíratni kötelesek.

A nagyobb városokban, ahol elegendő számban vannak olyan buzgó úrhölgyek, akik az oltáregyesületnek első feladatán, az eucharisztikus Ur Jézus imadásán kívül a második feladatot, azaz a szegény templomok fölruházását nemcsak pénzadománnyal, hanem munkával is akarják megvalósítani, ott a fiókolta-regyesületeket elnökséggel és választmánnyal is lehet szervezni.

Az egyházmegye területén máris több városban (Esztergom, Nagyszombat, Komárom, Érsekújvár) vannak ilyen dolgozó fiókolta-regyesületek s ezek megalakítását a többi nagyobb városokban és községekben (Selmecbánya, Léva, Balassagyarmat, Ipolyság, Bazin, Szentgyörgy, Modor, Szokolca, Nagytapolcsány, Szentendre) is ajánlom.

Ezek a dolgozó fiókegyesületek csak a saját városuk vagy községük területén befolyó adományokat dolgozhatják föl, de más oltáregyesületek rendes tagsági díjait el nem fogadhatják. Működésükről évenként jelentést kell tenniök a budapesti, illetve a pozsonyi központnak s a központ támogatására bizonyos összeget kell küldeniök. Munkájukat saját városukban kiállítják és fölöle szabadon rendelkezhetnek, de fölosztás előtt

kötelesek a tervezetet a központnak bemutatni és annak esetleges észrevételeit figyelembe venni.

4. A községek oltáregyesületei a tagsági díjakat és egyéb adományokat minden levonás nélkül beszállítják a budapesti, illetve Pozsony vármegye területéről a pozsonyi központhoz. Segélyezések iránt az összes folyamodványokat az országos központba (Budapest, Központi Oltáregyesület Irodája, IX., Üllői-út 77.), illetve Pozsony vármegye területéről a pozsonyi oltáregyesülethez kell címezni.

5. Ami az oltáregyesület szervezetét illeti, az egyházmegyei és országos főigazgatót, valamint a pozsonyi anyatársulat és a fiókegyesületek igazgatóit a főpásztor közvetlenül nevezi ki. Az igazgatók kinevezéséről az egyházmegyei és országos igazgató, a Pozsony vármegyeiekéről a pozsonyi igazgató is értesítést kap. Az elnököt, a választmányt a társulat szabályai szerint választják. A dolgozó fióktársulatok az elnök és választmányi tagok neveit bejelentik a budapesti vagy a pozsonyi központnak. Budapest csak a főegyházmegyei hatóságnak, Pozsony pedig úgy az egyházmegyei hatóságnak, mint az országos központnak tesz jelentést. Ahol dolgozó hölgytagok nincsenek, ott az oltáregyesület igazgatója és a terjesztőnök, vagy ahol igazgató nincs, csak a terjesztőnök vezetik az oltáregyesületet a központi igazgató utasításai szerint. Azon plébániák lelkészeit, amelyek területén az oltáregyesületnek tagjai vannak, de igazgató még nincs, tegyenek nekem haladéktalanul jelentést.

6. Óhajtom, hogy az oltáregyesületet lehetőleg minden plébánián megalakítsák a lelkipásztorok. A tagok nem vállalnak vele más kötelezettséget, minthogy nevüket a társulat törzskönyvébe beírassák, havonként egy órai szentségimádást végezzenek s a szegény templomok fölsegítésére alamizsnát — legalább havi két fillért — adjanak. Ezzel szemben szinte kiszámíthatatlan az a lelki haszon, amely a jól vezetett oltáregyesület révén a hivekre háramlik.

Minden alakulásról az egyházmegyei hatóságnak és a budapesti, illetve a pozsonyi anyatársulatnak jelentést kell tenni. Ez utóbbiakhoz a tagok névsorát is be kell küldeni a társulati törzskönyvbe iktatás végett.

7. Hogy a tagok a havi szentségimádást elvégezhessek, gondoskodjanak róla a helyi igazgatók, hogy kisebb községekben havonként egyik vasárnap vagy ünnepnap délutánján legalább egy órai oltáregyesületi ájtatosság tartassék szentségkítéttel és szentbeszéddel. Nagyobb helyeken pedig az oltáregyesületi vasárnapon a legméltóságosabb Oltáriszentség egész nap legyen kitéve s a tagok föl váltva végezzék a szentségimádást. A templomokban az oltáregyesületi adományok részére külön perselyt kell fölállítani.

8. A társulati szellem fejlesztése, a tagok lelki nevelése céljából kívánatos, hogy a tagok minél nagyobb számban járassák az oltáregyesületek hivatalos lapját, az «Örökimádás»-t, amelynek kiadóhivatala Budapest, IX., Üllői-ut 77. alatt van.

Közös szervezet minél tökéletesebb kiépítése és a közös ügyek megbeszélése végett tartatni szokott egyházmegyei és országos oltáregyesületi igazgatói értekezleteken az igazgatók vegyenek részt s általában kövessék tanulékony és engedelmes szívvel a főegyházmegyei és országos központ utasításait és tanácsait, amelyek a szent ügy előmozdítását célozzák.

9. Az oltáregyesület megalakulásától kezdve a jövedelem tekintélyes részét képezték azok a misestipendiumok, amelyeket az egyházmegyei papság az oltáregyesület javára följánlott. Már 1867. dec. 1-én 1457. sz. alatt dicsérettel emlékezik meg az egyházmegyei hatóság a papság ezen áldozatkészségéről és a stipendiumok följánlását az oltáregyesület szent céljaira melegen ajánlja. XIII. Leo pápa Vigilanti, majd X. Pius pápa Öszentsége Ut debita kezdetű rendeletei után a misedijak átengedésének szokása a budapesti oltáregyesületnél teljesen megszűnt. Pedig Krisztus földi helytartói az idézett rendeletekkel csak az intenciókkal való kereskedésnek megszüntetését célozták s nem akarták a legszentebb célokra a papság áldozatkészségét csökkenteni. Az intenciók kezelésében elrendelt változás után is a papság szabadon rendelkezik azzal az összeggel, amelyet misestipendium fejében kézhez vesz s az oltáregyesületnek is juttathat belőle.

Fölvivom azért tiszt. Papságomat, hogy az általa elvégzett szentmisékért kapott alamizsnából néhány koronát nagylelkűen az oltáregyesületnek, a budapesti, illetve a pozsonyi központnak, beküldje s így az oltár szolgálatában nyert jövedelmezések egy részét az oltár díszítésére fordítsa. Az oltáregyesület miseintenciók közvetítésével ezentúl sem foglalkozhatik, azért attól intenciókat kérni vagy hozzá ilyeneket elvégeztetés végett elküldeni nem szabad, de az egyházmegyei papság az esztergomi érseki hatóságtól bármikor kaphat intenciókat és megfelelő stipendiumokat, ha maguktól a hivataltól nem kap elegendő számban. Így tehát mindig módjában van, hogy el nem foglalt napokon stipendiumért applikáljon és nem volna érzékeny áldozat, ha az Isten házának ékeségeért tehetségéhez képest néhány stipendiumképen kapott koronát az oltáregyesületnek ajándékozna.

Krisztus az Olajfák hegyén.

(Gondolatok a szenvedő Jézusról az Oltáriszentség előtt.)

ÓSZ FELÉ járt az idő. A nap sugarai már eltűntek a láthatáron. A templom ablakán homályosan szűrődött be a gyér esti világosság. Az öröklámpa halványvörös fénye, oly titokzatosan lobogott fel-fel, hol kisebb, hol nagyobb fényt árasztva maga köré; s egy-egy erősebb fellobbanásnál oly titokzatosan csillogott fel a félhomályban a tabernakulum aranyos ajtaja.

Csend körülöttem mindenütt.

Ott térdepeltem a szentély egyik padjában s néztem szeretettel az oltárszekrényre s gondolataim annak isteni Királyára irányultak.

Keztem voltunk: az Úr és én.

Mindig sötétebb lett. Szobor, kép elhomályosodott. S e jóleső csöndben jutott eszembe az értünk sokat szenvedett Krisztus az Olajfák hegyén! Mily keserves az éjszakája akkor! Egyedül, magában, egy hegy tetején imádkozik az Isten Fia: «Atyám, ha lehetséges, muljék el Tőlem e pohár», de utána teszi, mintha sokat mondott volna, mert hisz neki szenvedni kell egy egész világért, századok bűneiért — «de né az én akaratom legyen, hanem a Tied!»

Igen, neki szenvedni kell! A messze távolból századok ködéből Feléje sok fájdalmas esdő szem tekint, kik lelkük sebeit mutogatják — egyik szánalmasabb, mint a másik; — arcuk beesett, szemük tekintete oly révedező... S a kesergő Mesternek megesis rajtuk a Szive: Ecce venio! Ime, én jövök! Hozzátok megyek, szenvedő lelkek, hogy könnyeiteket letöröljem, sebeiteket bekötözsem, lelketeget meggyógyítsam!

Az édes Jézus imádkozik.

A getszemáni kert fái friss éjjeli tavaszi szellő zúg végig. A fák ágai oly siralmas hajlongással integetnek, mintha rájuk is nehezédnek a kesergő Istenember terhé.

S a Mestert fájdalom lepi meg. Szívét ismét újabb tör járja át. Judásra gondol, a hűtelenre.

Majd három évig volt mellette. Ő is egy volt a tizenkettő közül. Ő is ott volt a nyolcboldogság hegyén. Hallotta a szelid s a szegényeken szánakozó Mester jóságos szavait, ki mindenkinek, ő neki is boldogságot ígért és hozott. S ő mégis máshol keresi azt. Látta sírni, zokogni a bűnbánó Magdolnát, de az ő szeméi szárazak maradtak; pedig lett volna oka neki is földre borulni. Az örök mennyországot hirdető Jézus szavait is hallotta, hogy «gyűjtsetek magatoknak kincseket, melyeket a rozsda és a moly nem emészt»; — s az ő szemében mégis ragyogóbban

csillogott a 30 ezüst pénz, kezei reszkettek, mikor feléjük nyult azon a rettenetes éjjelen, s nem gondolt arra, hogy ott nem is olyan messze az Olajfák hegyének most fakadó ágai alatt szintén reszket, zokog, könnyezik Valaki, homlokáról vércseppek hullanak a földre, melyekből ő is, ki tudja hányat sajtolt ki...

S a Mester remegni kezdett. A homlokáról lehulló vércseppek, mint apró gyöngyöcskék sorakoztak egymás mellé, s amint rájuk esett a hold ezüstszerű fénye, e szomorú éjszakában úgy tűntek fel, mintha azok mindegyike azon drága kincs lenne, mely «hasonló a mennyek országához» s aki azt megtalálja, mennyországot talál.

S a Mester sírt...

De még valami úgy szaggatja Szívét.

Tizenkét tanítványa volt, kik elhagytak mindent az Ő nevéért, tengert, hálót, pénzváltó asztalt, apai házat, s ezeknek is azt mondotta, hogy ezért: «százszor annyit fogtok kapni és örök élettel fogtok birni». Nekik adta legdrágább ajándékát; ő értük fogja kiontani legelső sorban szent vérét, mert: Igyatok ebből mindnyájan, ez az én vérem *értetek* és sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára. Úgy szerette őket, mint testvéreit. Nagy szenvedései előtt is rájuk gondolt, oly meghatóan imádkozott értök Mennyei Atyjához: «Én értök könyörgök, nem e világért könyörgök, hanem azókért, kiket nekem adtál. Szent Atyám, őrizd meg őket a te nevedben, szenteld meg őket az igazságban. Míg velük voltam, megtartottam őket a te nevedben Akiket nekem adtál, megőriztem...» Ó milyen édes lehetett nekik ezt hallani, hogy az Istennek Fia esédezik értök, hogy el ne vesszenek. És nem is vezett el egy sem, csak Judás, a kárhozat fia.

Főlkisérték az utolsó vacsoráról a Getszemáni kertbe, s ott mi történt velük? Három kedves tanítványa Péter, Jakab és János, kik kívül maradtak a kerten, mintha valami meglepte volna őket, úgy ellankadtak. Mintha szívük hidegült volna el, pedig nemrég halloták a Mester intő szavait: «Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne esetek!» De a szó elhangzott s az esküdöző Péter s az annyira szeretett tanítvány, szent János, ki hallotta az ő édes Szívének dobogását és szent Jakab, mintha elfeledték volna mindazt a szerető szót, mit Ő mondott nekik, mintha nem is Ő roskadozna az Olajfák hegyének fái alatt; mintha ez nem is búcsuzó est volna... úgy elszunnyadtak!

A három kedves tanítvány alszik, Judás pénzét olvassa... s az értük imádkozó, vérét hullató, a fájdalomtól vonagló és kesergő Mester egyedül van a hegy tetején, — egyedül, elárulva, szereteteitől elfeledve, elhagyatottan...

S az elhagyatott, elárult Mester mégis ő értük szenved!

Olyan szomorú volt az az éj; a hold is csak néha bujt elő az apró

fellegek mögül, akkor csupán pár percre, hogy megvilágítsa azt a szomorú tájat; — de mintha megrettent volna maga is, csakhamar elbujt a fellegek mögé. Ismét sötétség lesz.

Nemsokára fáklyák fénye dereng a fák között, halk hangok ütik meg a Szenvedő fülét... Elöl jön egy sovány, a fáklyák sárgás fényétől kísértetiesen megvilágított alak. Ez Judás volt. Arca beesett, baljárai pénzét szorongatja. S a vért izzadott Jézus föláll: «Menjünk, közeledik, aki engem elárul!»... A Judás-csók megtörtént.

Az öröklámpa fénye oly sejtelmesen világított. Lelkem elmerengett e szomorú esemény fölött. Az édes Jézust itt az Oltáriszentségben is oly rejtelmes csend környékezi, mint valamikor régen az utolsó vacsora éjjelén. Rágondolok most is. Most is úgy fájhat neki a Szive, mint akkor fáj.

És oly kevesen vigasztalják! Pedig mily szívesen fogadná azt!

Most is úgy van itt az oltár magaslatán, mint volt elfeledve az Olajfák hegyén; elhagyják itt is. Vannak itt is Tőle távollevő áruló Judások s alvó tanítványok. S úgy fáj ez Ő neki!

Hányan lehetnek, kik úgy tesznek, mint az Iskarióti tett; kiknek lelkében sötét éj van, a halálos bűn éjszakája s odamennek a Szeretet forrásához szeretetlen szívvel. Ezek a kárhozat fiai...

Vannak még lelkek, alvó tanítványok, kik hallották is szavát a hívogató Mesternek, hogy: «Jöjjetek hozzám mindnyájan!» de szívük mégis oly hideg, nincs benne melegség, lelkük oly bágyadt, mintha álom nehezédnek rája, nincs benne élet, ami van, az is úgy elvész a világ zajában, pedig a szent ostyában csendesen őrködő és az élet forratagát szemlélő Mester nekik is mondja: «Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne esetek!»

Ó hogy szeretné az Ő szentséges Szívének lángoló szeretetét mindnyájunknak megmutatni, mint megmutatta Alacoque szent Margitnak, hogyan küldözi Ő innét szét nagy szeretetének sugarait az egész világba és fölkeresi az emberi szíveket, kiket maga iránt viszonszeretetre akar gyullasztani. De ő hányak jégkéreg veszi körül szívét, nem érzi az isteni szeretetnek tüzeit, hányak borult el lelki szeme s nem látja a Világ Világosságát, pedig oly közel van Hozzá!

S az oltáriszentségi édes Jézus sír!

Úgy van itt elhagyatottan, mint volt azon a keserves vértizzadó éjszakán. Nem hangzik körülötte egy vigasztaló szó sem a hideg szívektől.

Oly fagyos szellő fúj mellette: a fagyos lelkek hideg lehellete.

De mégsem! Mintha a hideg télből is tavasz lenne s a csillagtalan éjszakában is csillag ragyogna fel az égen, mintha sokan jönnének fénylő gyertyákkal, fehér rubában, fehér kezekkel a Zokogónak földre hullott

vércseppjeit, mint apró gyöngyöket szedegetvén össze maguknak, s elmennek vele örömtől repesve. — S a Szenvedő is mintha boldogabb lenne!...

Ezek a vigasztalást hozó és gyöngyöket gyűjtő lelkek a mindennapi áldozók serege. Ezek mennek oda reggelenként szívük szeretetével, lelkük tisztaságával kezükben fehér liliummal a Szeretet Királyához, hogy könnyeit letöröljék. Ezek elhagyták Érte a nagy világ bódító zaját, az élvezeteket hajhászó bűnös sereget és mennek lilimos tiszta szívvel, szeretettel az édes Jézushoz, kitől kapnak mindennap egy igaz gyöngyöt, az Ő szeretettől dobogó szent Szívét és kapnak Tőle megelégedést, minden élvezetet felülmúló, meg nem hálálható gyönyört s egy végtelenül boldogító ígérte a szentséges Szívtől, mert ezeknek is mondja: «Ti, kik elhagyatok érettem mindent, százszor annyit fogtok kapni és örök élettel fogtok birni.»

Pázmándi.

❧ A feltámadás öröme ❧

Hosszú téli álom után új életre ébredt a természet. Az élet éltető árama rezgett végig rajta és életre keltette, ami dermedt, ami halott volt. Édes virágillat és felvidámító madárdal járnak az újjáéledés nyomában, visszhangra találva, egyúttal a mi szívünkben. Kedves és szép a kikelet, mert életet szór szét hegyen-völgyön mindenütt.

A természet újjáéledésének szakába esik évről-évre a feltámadás lelket emelő ünnepe is. Az az öröm, melyet a természet feltámadása szerez nekünk, hatványozódva rezeg át a lelkünkön a nagyszombatnak esti óráiban. Az Alleluja örömtől lüktető éneke örömmel telíti meg a lelkünket is. A feltámadás kivilágított sírjánál valóban csak öröme, csak örvendezésnek van helye. A feltámadt Krisztus is azt akarja, hogy örvendezzünk, mert az ő élete a feltámadása után *örvendező élet*. Akivel csak találkozik, kogy kikelt a sírból, mind megörvendeztetni őket. A Szentírás, az a szűkszavú Szentírás ugyan föl nem jegyezte, de a hívő pietás mindig úgy tartotta, hogy a szentséges Szűzanya volt az első, akit a feltámadt Krisztus megörvendeztetett. Ki írhatja le ezt a találkozást? Még csak három nap előtt szintén találkoztak, hej! mily megrendítő találkozás volt az! Az Úr Jézus véresen, holtra kimerülve, a nehéz kereszt alatt görnyedve, vérbeborult szemmel, ziháló mellel, vértől csepegő kézzel ér arra a helyre, ahol édes Anyja már várt reá. Tekinteteik találkoznak, — szívük összeszorul, lelkük megrendül és fájdalmasan felzokog. Ó az agg Simeon jól jövendőt! Hétszeres tör hasogatta a legtisztább, a legszentebb, a legszeretőbb anyának, Máriának szívét és joggal mondhatta a

A mi Urunk feltámadása.

próféta szavaival: *Ó ti mindnyájan, kik átmentek az uton, figyelmezzetek és lássátok, ha vagyon-e fájdalom, mint az én fájdalmam.* (Siral. 1, 12.) De ime! most előtte áll a dicsőséges Jézus ragyogó alakja! Letörli Mária keserű könnyűit és örömmel, kibeszélhetlen örömmel tölti csordulig édesanyai szívét.

Az apostolok is szomorkodtak mindeddig, hisz Mesterükben — mindenüket vesztették! Csak a szeretet tanítványáról tudjuk, hogy ott állt a kereszt a tövében, ott a sírnál is, melyet a zsinagóga pecsétjével zártak le. De a többi mind elszéledt, szétfutott, mint a nyáj, mikor farkas csap közéjük. Félték és szomorkodtak. De ime! köztük terem Krisztus és biztatóan mondja: *Pax vobis!* Békét lehel háborgó lelkükbe, örömet önt kesergő szívükbe. Méztől csepegne ajkai, örömről tanuskodnak szavai: *Nolite timere!* Ne féljete! S felvidulnak, kik szomorkodnak, vigadnak szent vigassággal, kik a fájdalom ösvényén támolyogtak. A Krisztus pezsdül, lüktető örömmel tölté el szívüket.

S a sírnál ott siránkozik a bűnbánó Magdolna. Nem találja édes Jézusát a sírban s ezért vigasztalhatatlan. Hisz amióta ellentmondott az ördögnek s a bűnbánat útjára lépett, elválaszthatatlanul nőtt oda az irgalmas samaritánusnak, a jó pásztornak isteni Szívéhez. S most ez a Szív nem dobog, megszűnt élni, meghalt. Meghalt számára is minden öröm. De ime! ott terem Jézus, kertész alakjában és szól: *Mária!* — belelehelve e szóba nagylelkűen megbocsátó szeretetét, föltámadásának egész örömét is egyúttal. S nem hiába jelent meg kertész alakjában: nyomában az öröm és vigasság édesillatú virágai fakadnak. Nem csoda! A feltámadt Krisztus az élet teljét bírja magában, az életnek virága pedig — az öröm! Szomorú látvány is ám fa virág nélkül. Szomorú látvány ember és öröm nélkül. Az örömtelenség az élet hervadása, a kedvetlenség az élet betegsége! Szomorú lelkek legtöbbször beteg lelkek. A betegség pedig a halálba gravitál!

El, el az örömtelenség jégmezőiről! Ki, ki a kedvetlenség temetőiből! Fussunk Krisztushoz, lépünk bele az ő isteni bűvkörébe és enyhülést, vigaszt, örömet fogunk találni. Mindazok, akik a Krisztus nyomdokain haladnak, örvendő lelkek, bár véresek e nyomok és bár tuskék hevernek ez uton. A világ ellenkezőleg hímes, virágos pászittra csal minket, örömkelyhet kínál; de azok a virágok mérget lehelnek és az a kehely méreggel van tele. Mámorba, talán édesen jóleső mámorba ejt, de szörnyű azután a fölébredés! Nézzük csak a szenteket: mind örvendő lelkek. A bűn az öröm megrontója. Ha örvendő lelkek akarunk lenni, le kell vetnünk a bűnnek örömet ölő terhét. Álljunk bele a kegyelem örök tavaszába és élet és illat fogja lelkünket betölteni!

De ne feledjük, hogy a kegyelem országába csakis a penitencia

vezet, ha a bűn által onnét elszakadunk. Ha szomorú a lelkünk, mert a bűn tudata nyomja vagy ha az élet sivar örömei, gyarló javai nem tudnak öröme hangolni, fussunk a bűnbocsátó Krisztushoz s egy őszinte, töredelmes gyónással lépünk be a legméltóságosabb Oltáriszentség légkörébe, hogy a halottaiból dicsőségesen feltámadott, az örömteljes Krisztust fogadva szívünkbe, mindnyájan érezzük és élvezzük a húsvéti örömet szívünkben!

Dr. Babura László.

AZ ÉLET VÁNDORÚTJAIN.*

Vándorbot kezemben, ki nem zöldült, száraz,
A paradíság ellen alig támogat.
Nem mondta az élet: «Erős botot válassz,
Hogy ha megtámadnak, jól védhesd magad!»
Csak kezembe nyomta: — és én elindultam,
Gyenge vándorbottal messze vándoroltam...
Napkeleti csillag, égi Szűzanyám,
Ragyogj Te fölöttem felhős éjszakán!

Haladtam a vágyak sűrű erdejében,
Remény lombjainak árnyéka alatt;
De a csatódások ziványa keményen
Rám rivalt, elém állt és torkon ragadt.
Nem maradt más hátra: futva menekültem,
S kereszt alá rogytam: végkép kimerültem...
Napkeleti csillag, égi Szűzanyám,
Ragyogj Te fölöttem gondok viharán!

Szenvedélyek pusztá, vad, sivó homokján
Égetett ezután perzselőn a nap;
Ábrándjaim lombja mind, mind lehullott rám,
Lelkemben csupán a száraz ág maradt.
Szomjúságom győzött, egy hús cseppre vágytam,
A hit balszámában végre megtaláltam...
Napkeleti csillag, égi Szűzanyám,
Ragyogj Te fölöttem forró Zaharán!

Csak Te vagy, ó szent Szűz, az egyetlen erdő,
Melyben a szeretet nyújt áldó kezét;
Csak Te vagy a nap, mely, bárha szomjat kelthő,
Sugárval enyhe forráshoz vezet.
Te vagy a szent lépcső Isten zsámolyához;
Szárnyadon jutunk fel Fiad irgalmához...
Napkeleti csillag, égi Szűzanyám,
Ragyogj Te fölöttem céltom hajnalán!

Oh Mária! léged boldogság követni;
Uéled öröm, áldás a görönggyős ut.
Ha Te sírsz, kinunkat el lehet feledni;
Uized sose fogy ki, drága csoda-kút!
Megítátsz, gyógyító, fájdalmat zsonglító,
Szenvedést oszlátó, büra bátorító!...
Napkeleti csillag, égi Szűzanyám,
Ragyogj Te fölöttem élttem alkonyán!

Ó lakozzál bennem, Te malasztal teljes!
Ei nem érhetem bár szent tökélyedet:
Minden gondolatom fűződjék nevedhez,
Minden vágyaimnak adj Te életet!
Citokzatos rózsza, a keblemre tűzlék!
Mária, dicső név, hódolva betűzlek!
Napkeleti csillag, égi Szűzanyám,
Ragyogj Te fölöttem nappal, éjszakán!

Rudnyánszky Gyula.

* Nemrég elhunyt *Rudnyánszky Gyula* költeményeiből. A nagy költő vallásos munkái húsvét táján jelennek meg: «Mária-dalok és más vallásos költemények» címén. A legolcsóbb kiadás 3 korona 50 fillér.

TÖRTÉNELMI TÁR.

Rákóczi husvétja.

(Feltámadási körmenet Egerben.)

EGER városának talán sohasem volt oly nevezetes feltámadási körmenetben része, mint 1705-ben, mikor a nagyságos fejedelem, *II. Rákóczi Ferenc* töltötte ott a husvéti ünnepeket. Rákóczi február 28-án jött Egerbe, hogy a várost és a várat birtokba vegye s mint *Telekessy István* püspöknek vendége június 18-ig időzött ott. Április havában I. Lipót királytól követek jöttek a fejedelemhez, kik a husvéti ünnepeket szintén Egerben ülték meg. A követek *Széchenyi Pál* kalocsai érsek vezetése alatt azért keresték föl Rákóczit, hogy fegyverszünet vagy béke kötésére bírják. Az érsek kíséretében voltak mathai *Viza János* neszter-fejérvári püspök, kalocsai nagyprépost, *Szirmay István* és *Oholicsányi Pál*.¹

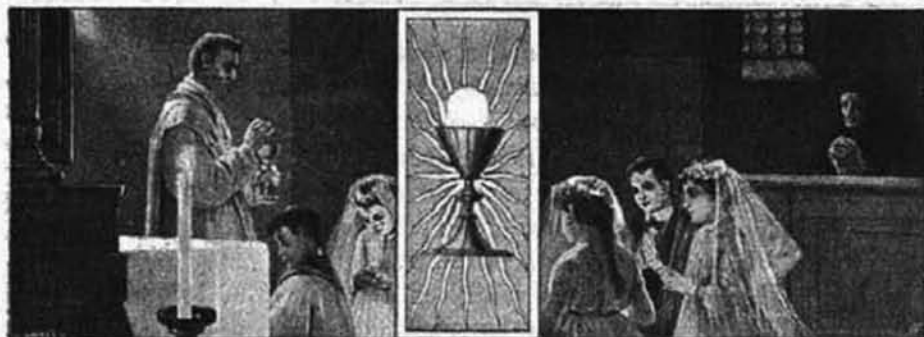
A békealkudozások ideje összeesett a husvéti ünnepekkel. Nagyszombaton nagy fénnel tartották meg a feltámadási körmenetet a jezsuiták templomában. Széchenyi érsek, ki kíséretével együtt a jezsuitáknál volt megszállva, vezette a körmenetet a püspökök segédkezése mellett. A körmeneten maga a fejedelem, Rákóczi Ferenc is megjelent udvarával, sőt zenekarát is odarendelte.² Így mutatta be hódolatát a fejedelem a királyok Királyának, így tett bizonyosságot élő hitéről.

Az ungvári és győri jézustársasági rendházak évkönyveiből tudjuk, hogyan tartották meg akkortájt a feltámadási ünnepséget a jezsuita templomokban. A szertartás a következő volt: Hármass *Alleluja* után *Feltámadt Krisztus ez napon* kezdetű éneket intonálta a pontifikáló pap. Erre megindult a szentségi körmenet. A körmenet végeztével az oltárnál a *Te Deum*-ot *Regina Coeli*-t intonálták. Majd a *Krisztus feltámadta* kezdetű ósrégi husvét éneket énekelték a hívek. Ezután következett a *Tantum ergo, Genitori*, végül áldás a legméltóságosabb Oltáriszentséggel.³ Egerben 1705-ben a hívek éneke mellett az udvari zenekarnak hangjai tették ünnepélyesebbé a szentségi Úr Jézus diadalmenetét.

A jézustársasági atyák, mint másutt, úgy Egerben is nagy gondot fordítottak az istentisztelet mentül fényesebb megtartására. A farsangi szentségimádás, a feltámadási és úrnap körmenet alkalmával egyaránt nagy pompát fejtejték ki. Messze földön híresek voltak az egri templomi ünnepségek és szentségi körmenetek.⁴ Koronája volt mindezeknek Rákóczi körmenete.

Timár Kálmán.

¹ Dr. Márki Sándor: *II. Rákóczi Ferenc*. Budapest, 1907. I. köt. 387. sk. 1. ² Kassuba Domonkos: *Az egri gimnázium*. I. r. (Egri főgimn. értesítő. 1894—1895. 19. l.) ³ Jablonkay Gábor S. J.: *Taxonyi János S. J. élete és erkölcsi példatára*. Kalocsa, 1910. 68. l. ⁴ Kassuba i. m. II. r. (Egri főgimn. é. t. sító 1895—96. 29. l.)

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: REVICZKY ALADÁR főmunkatárs.

A férfiak gyakori áldozásáról.¹

SZAJNOS, hogy a férfiakat nem igen lehet az Úr oltáránál látni. Pedig ő nekik is oly halhatatlan lelkük van, mint az asszonyoknak, nekik is vannak küzdelmeik ez életben, sőt még nagyobbak, mint az asszonyoknak s ők is csak be akarnak jutni a mennyországba, mint az asszonyok. Tehát a férfiaknak is szükséges a gyakori szentáldozás.

Hála Istennek, már sok helyen megértették hazánkban is a Szentatya szavát és férfaink közül is többen járulnak a mindennapi szentáldozáshoz. S ez nagyon természetes. A férfiaknak is természetfölötti életet kell élni. Nem elég az emberi természeti élet, milyent a szociáldemokraták akarnak, hanem krisztusi élet kell, ez pedig ebben áll: az embernek át kell adnia magát az Istennek, kinek legszentebb akarata szerint kell élni. Ezt pedig csak úgy érheti el, ha Isten kegyelmével él, melyet legnagyobb mértékben a szentáldozásban kap. Addig, míg magyar férfaink meg nem értik, hogy nekik természetfölötti, azaz krisztusi életet kell élniök, vagyis halálos bűn nélkül, a megszentelő malaszt állapotában kell élniök és halniök, addig köztük a gyakori áldozás sem fog elterjedni.

Kedves férfiak, ha megelégedetté és boldoggá akarjátok tenni földi életeteket s ezt folytatni akarjátok a másvilágon is, úgy tisztítsátok meg lelketeket a gyónás szentségében és szívjátok magatokba Isten kegyelmeit a gyakori szentáldozásban.

A vasár- és ünnepnapok szabad: szenteljétek meg az Isten akarata

¹ Egy fejezet szerzőnek legújabbán megjelent a «Jöjjetek hozzám mindnyájan» c. munkájából. Ára 10 fillér. Kapható a Szent-István-Társulatnál. Budapest, IV., Kecskeméti-utca 2.

szerint. Járuljatok a szentmise alatt a szentáldozáshoz is. Így jó példát adtok kedves családoknak, a fiataloknak és az egész községnek.

Egy asszony beszélt el ezen sokszor előforduló, örvendetes dolgot: «Férfjimmal eddig folytonos pörlekedésben, veszekedésben éltem, pokol volt életünk, de egyszer férjem így szólt: Asszony, másképp kellene élnünk, menjünk győnni, áldozni s javuljunk meg. Ezt meg is tettük. Azóta béke, boldogság uralkodik köztünk.»

Egy egyszerű, becsületes falusi ember írja ezen fölülte épületes sorokat: «Miután gyakori áldozó lettem, az édes Jézustól nyert kegyelemmel másokat is ezen tiszta lelki élet megkedvelésére buzdítani meg nem szüntem. Ezen célom elérésére fölhasználtam a hosszabb téli vasárnapi és ünnepnap estiét. Összejöveleteket tartottunk magánházaknál, hol a lelkiatyám által ajánlott könyvekből (Goffine katolikus oktató könyve, Kempis Krisztus követése, szent Ferenc Filotea, Berthe Jézus Krisztus élete stb.) fölolvadásokat tartottunk s az Úr Istennek szavaim által történt megnyilatkozása megtette a hatást egynéhány hívőre. Kezdetben csak 10—15-en, majd 20—24-en, később 40-en, még később 130—140-en jelentek meg fölolvadásaimon és beszélgetéseimen és kevés idő múlva vagy 8 lélek, többnyire *fiatalemberek* elhatározták a lelki tiszta élet megkezdését és egyúttal a gyakori szentáldozáshoz való járulást. Ezek után mindig többen és többen vágyódtak a léleknek tisztaságára.» E levélből ki kell emelnünk a következőket: A fiatalemberek (nemkülönben a hajadonok, mint ugyancsak ő írja egy második levelében) a legfogékonyabbak a lelki életre. A főnti levél írója jeles apostola a gyakori áldozásnak, melyet egy kitűnő eszközzel készít elő és terjeszt, s ez: a vasárnap délutáni összejövetel, melyen a jámborabbak összejönnek, egy épületes könyvből, melyet a plébános úr ajánl, fölolvadást tartanak s lelküket előkészítik a tiszta élet megkezdésére. Van minden községben jó lélek, ki ezt ép úgy megcsinálhatná, mint a főnti sorok írója. Az ilyen lélek segédapostola lenne a plébános úrnak a lelkek megmentésében.

Egy 20 éves cipészlegény, kinek buzgóságát egész község ismeri, több mint 280 embert beiratott a Jézus-Szive-Társulatba s mindenkép terjeszti a gyakori szentáldozást. Ily fiatalember is lehet segédapostol s fog reá minden jó lélek hallgatni, mert el van telve krisztusi lelkülettel.

Egy délmagyarországi asszonyság budapesti tapasztalatait megírta s többek közt ezt is említette: «Farsang napján a lazaristáknál hallgattam szentmisét. Igen-igen meglepett, hogy a férfiak is oly nagy számban járultak a szentáldozáshoz. Bizony errefelé nálunk a férfinem igen közönyös, vallására keveset ad.»

Gróf Zichy Nándor, a magyar katolikusok hön szeretett patriarkája, ki naponkint vette magához az Úr szent testét, a következőket írta a szerzőnek: «Mi a törekvésünk, ha nem a Megváltóval való egyesülés? Anélkül nincs kereszténység. A kegyszerek között a legméltóságosabb Oltáriszentség az, amelyet Krisztus Urunk az ő Egyházában a vele való egyesülésre rendelt. E szentség megújítja a malasztot, mely nélkül nincs tökéletesedés s vele nem egyesülhetünk. Azért adjunk hálát Istennek, ha megengedi, hogy gyakran részesülhessünk a szentáldozás kegyelmeiben.» Zichy Nándor grófot a szentségi Úr Jézus, a mindennapi szentáldozás tette naggyá, tette a katolikusok bölcs vezérévé.

Marx, düsseldorfi főtörvényszéki tanácsos a kölni eucharisztikus kongresszuson az egész világ katolikusaihoz ezt kiáltotta: «A legjobban megerősíti meggyőződésünket s legjobban hatunk embertársainkra, ha gyakran és ájtatosan járulunk a szentáldozáshoz.»

Gröber német birodalmi képviselő pedig a metzi eucharisztikus kongresszuson így szólt: «A papság és a világi katolikusok csak egyesült erővel képesek megvédeni a vallást, mint az államnak és társadalomnak alapját. Hűséges, bátor, áldozatos lelkületű férfiakat csak az Oltáriszentség nevel nekünk. Az Oltáriszentség minden erénynek iskolája, így azon erényeknek is, melyekre Krisztus katonájának szüksége van. Az Oltáriszentség minden kegyelemnek forrása. Ebből erő és édes boldogság árad az ember lelkébe. Az Oltáriszentség nekünk adja magát az Istent. A világ siralomvölgy, de Krisztus nem hagy minket magunkra, nem engedi, hogy küzdelmünk keserű és reménytelen legyen. Ő, ki legyőzte a világot, ha látja, hogy bágyadunk, csüggedünk, fáradtak vagyunk, a szentáldozásban önmagát ajándékozza nekünk.»

Az 1909. évben a protestáns hitből a katolikus hitre tért híres tudós, hallei egyetemi tanár, Ruville ezt írja könyvében: «A szentáldozásból bizonyos titokzatos erő áradt széjjel, mely forrongásba hozta egész bensőmet s lelkemet a boldogság érzésével töltötte el, melyet eddigelé még sohasem éreztem. Csak ezek után lettem egész katolikussá.»

Férfiak! táplálkozzatok gyakran az Úr testével és rátaláltok az igazi életre.

Krisztus a férfiakhoz is szól, midőn ezt mondja: «Jöjjetek hozzám mindnyájan!»

Reviczky Aladár C. M.

A budapesti országos központi oltáregyesület kiállítása április 23—24-én és 25-én lesz.

Eucharisztikus szövetség Ausztriában.

AMULT ÉVBEN a mienkhez hasonló eucharisztikus szövetséget szerveztek Bozenben Ausztria részére az eucharisztikus atyák. Miként az előbbi számban levő cikkünkben megírtuk, hogy a gyakori áldozás mozgalmát is szervezni kell s miként mi az eucharisztikus szövetségeket két év előtt megalakítottuk, úgy most Ausztriában is megalakult a hívek eucharisztikus szövetsége. Az ő szövetségük a mienkkel sokban megegyez. Azért talán érdekelni fogja lapunk tisztelt olvasóit, ha annak alapszabályait röviden közöljük:

1. Az áldozási szövetség célja a gyakori és naponkinti szent áldozás elterjesztése által az isteni Üdvözítő szándékait megvalósítani, aki végtelen nagy szeretetében a lelkek mindennapi kenyere akart lenni, hogy őket az örök haláltól megőrizze és Magával mindörökké egyesítse.

2. A szövetség tagja kötelezi magát, hogy egy bizonyos ideig naponkint vagy hetenkint többször vagy legalább hetenkint egyszer a szentáldozáshoz fog járulni. (A mieinknél előírás a heti áldozás s igen ajánlatik a gyakori vagy mindennapi szentáldozás.)

3. A terjesztők feladatairól szól.

4. A szövetség vezetője a tagokat minden hónapban szentmisére hívja s ezen alkalommal szentbeszédet is tart.

5. A tagok mindennap elvégzik X. Pius pápának imádságát a gyakori szentáldozás terjedéseért. (Mi is ezt szintén ajánljuk.)

6. Kötelességük egymásért, az egyházért és a Szentatya szándékaira imádkozni.

7. Kötelességük a gyakori áldozást buzgón terjesztetni, először családi körökben, azután többi felebarátjaik között, a kis gyermekeket az Úr asztalához meghívni, új tagokat szerezni és füzetek, röpiratok által a gyakori áldozást terjesztetni. (Ezek a mi szövetségünkben is mint ajánlatos cselekedetek bennfoglaltatnak.)

8. A tagok figyelmeztetnek, hogy elvállalt kötelezettségüknek eleget tegyenek.

9. A szövetség védői: Jézus Szent Szive, a szeplőtelenül fogantatott Istenanya: Mária és szent János evangelista, az Oltáriszentség apostola. (Mi is őket fogjuk védőinkül választani.)

10. Itt felsorolhatnánk a teljes és nem teljes búcsúkat. (A mienk éppen most kéri erre Öszentségét.)

Szívből üdvözöljük osztrák testvérszövetségünket és kívánjuk, hogy sokan lépjenek be ebbe az egyesületbe, melynek hivatása az eucharisztikus élet megteremtése és mindenek megújítása az eucharisztikus Úr Jézusban.

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: DR. SZYLLABA EMIL.

Szent Tarzicius itthon!

QÁR TÖBB, mint 1600 év mult el azóta, hogy a kis Tarzicius ott haladt Róma utcáin. Arcán mennyei áhitat ült, szemei gyengén lesütve. Földön járó angyalnak látszott. Minden járó-kelő megcsodálta és tiszteletteljes érzéssel tértek ki útfából. Nem tudták, de szívükben érezték, hogy ezen ifjú rendkívüli kincset visz. Szép feje mélyen ráhajolt a keble fölött egymásra kulcsolt kezére. Ajkának gyenge mozgása talán ezt suttogta folytonosan: Jézusom, örömöm. Mert Őt, az Úr Jézust az Oltáriszentségben rejtegette keble fölött, ruhái közt.

Abban az időben erősen dühöngött a keresztények üldözése. A keresztények ezrei és az Úr papjai majdnem mind elvérzettek hitükért. A vadállatok elé dobták, kiéheztették, kegyetlenül halálra kinozták őket. De azért mégsem tagadták meg az Úr Jézust. A még élő keresztények egy földalatti folyosóban — a katakombákban — gyűltek egybe szentmisére. Az agg pápa egy szent vértanú koporsója fölött mutatta be a szentáldozatot. Minden jelenlevő a szentáldozáshoz járult. Mindnyájan a legnagyobb áhitattal egyesültek az Úr Jézussal. Gyermekek és aggok, gyenge nők és erős férfiak fogadták szívükbe az Ő szent testét. S mindannyian hősök voltak, készek bármely percben meghalni, vérüket ontani az Úr Jézusért. A szentáldozások tették őket hőökké.

Megfeledeztek az üldözésekről, megfeledeztek szenvedéseikről és boldogan merültek el az Úr Jézussal való beszélgetésben.

De boldogságukat valami mégis megzavarta. Eszükbe jutottak azok a keresztények, kik Róma börtöneiben sinylődnék és várják a vértanúság koronáját. Hogy epedhetnek a szentáldozás után, melyből bátorságot merítenek az utolsó küzdelemre!

S ime az agg pápa a keresztények felé fordul és remegő hangon kérdi: Ki vinné el az Urat börtönben sinylődő testvéreinknek?

Mindenki kész vállalkozni, de Tarzicius hangja a legcsengőbb volt: «En, én szent Atyám.» S olyan nagy boldogság sugárzott le arcáról, hogy nem tagadhatták meg a kérését. Ismerték Tarziciust. Tudták, hogy ifjúsága megvédi őt a pogányok gyanuja elől, ha pedig fölismerik benne a keresztényt, inkább meghal, sem mint az Úr testét nekik adná.

Úgy is történt. Útja elé egyszerre csak sihedercsavargók vetődtek. Körülvették és követelték a kincset, melyet keble fölött rejteget. Ütlegeltek, földre teperték, kövekkel dobálták. De amit ruháiban rejtett, oda nem adta. Ő hát hogy engedhetné meg, hogy meggyalázzák, durva kezükkel illessék az Úr Jézust az Oltáriszékségen. Nem, inkább meghal!

De egyszerre csak egy hatalmas római katona erős karjai szórták szét a tömeget. Gyengéden keblére emelte Tarziciust, ki abban a pillanatban lehelte ki hófehér lelkét.

Meghalt. Meghalt az Úr Jézusért, kit életénél is jobban szeretett. S míg lelke az Úr Jézussal ölelkezett a mennyországban, addig ifjú testét titkon a keresztény katona visszavitte a földalatti helyiségbe, a katakombába. Keble alól kivették az Úr testét s az oltárra helyezték és azután eltemették a legfrissebb vértanút a többi hősi halált halt keresztény mellé.

Mikor később a béke áldásait élvezte a kereszténység, akkor felhozták a szent csontjait egy templomba. S ime szent Tarzicius vértanúnak csontmaradványaiból egy kis részecske most Magyarországra, Budapestre jött. Tarzicius a római csendes sírjában megérezte, hogy Magyarországon nevét áhitattal emlegetik, hogy itt sok-sok ezren szeretik és példáján lelkesednek.

Megérezte, hogy a magyarországi eucharisztikus szövetségek sok ezer tagja védőszentjének tiszteli és tőle tanulja a szeretetet az Úr Jézus iránt. Azért nem birt sírjában maradni. Gondoskodott arról, hogy egy az Úrnak szentelt személy meglepje a szent ereklyével az eucharisztikus szövetséget.

S az Úrnak 1914-ik esztendejében március 5-ikén megérkezett Budapestre, hogy innét az Örökimádás-templomban trónoló Úr Jézus oldala mellől lelkesítsen benneteket, kedves tagok. Mondjátok szívetek mélyéből szent Tarziciusnak: Isten hozott! Legyetek buzgók, kitartók, lelkesek! Csókoljátok meg örömmel alakját az érmteken! Ha majd valamikor az igazgató bácsihoz vetődtek, büszke önérettel csókolhatjátok védőszentünk szent ereklyéjét is, mert méltók voltatok hozzá.

Igazgató b.

☪ Fehérvasárnap ☪

SZÉP FEHÉR seregek vonulnak ma az oltárhoz, hogy először üdvözölhessék szívükben az Isten Bárányát, aki elveszi a világ bűneit. Mi, akik szeretjük az Úr Jézust és a gyakori szentáldozásunkból tudjuk, hogy milyen édes ő, igaz testvéri szeretettel köszöntjük kedves testvérkéinket, akiknek ma először jut a szentáldozás nagy öröme.

Testvérkéink, mi azt gondoljuk, hogy a kegyes Üdvözítő nagyon szívesen fogad titeket az ő asztalánál. Hiszen épen ezen a napon, husvét után nyolcadnapra, a legelső fehérvasárnapon, mondta Jézus a hitetlen Tamásnak: «Mivelhogy láttál engem, Tamás, hittél: boldogok, akik nem láttak és hittek.» Ugyebár, nem látjátok az Úr Jézust a kenyér színében és mégis hiszitek, hogy jelen van: tehát boldogok vagytok! Az Úr Jézus mondja rólatok, mikor az ő oltáránál az első szentáldozáskor rátok néz: «Gyermekem, boldog vagy, mert nem látsz és mégis hiszel bennem!»

Azt is hisszük, testvérkéink, hogy valamennyien majdnem olyan tiszta lélekkel járultok az Úr asztalához, amilyen tiszta volt a lelketek akkor, mikor jó keresztanyátok először térdelt veletek az oltár elé a ti keresztiségtetek után. Vannak bizonyára közületek sokan olyanok is, akik nem estek halálos bűnbe, amióta eszüket használják: ezek az Úr Jézusnak különös kedvencei, akárcsak az apostolok közül a legártatlanabb, tudniillik szent János. Kívánjuk is, hogy oly boldogok legyenek a szentáldozáskor, mint szent János, aki az ő első szentáldozásakor, az utolsó vacsorán, Jézus keblére hajthatta fejét. Kívánjuk azt is, hogy annyira tudják egész életükön át szeretni az édes Üdvözítőt, mint szent János apostol, akkor majd époly tisztán mennek egykor Jézus elé a világból, mint ma az ő asztalához.

Kedves testvérkéink, járuljatok nagy szeretettel az első szentáldozáshoz! Lám, mikor Jézus kínszenvedése hetének az elején ünnepélyesen bevonult Jeruzsálembe, a zsidó gyermekek is mentek a nagy népsereggel és ők énekeltek a legszebb éneket Jézus dicsőségére. Mikor pedig Jézust néhány nappal reá kínozták és gúnyolták, nem hiszem, hogy a zsidó gyermekek is gúnyolták volna. Nem, az ártatlan gyermekek bizonyára édes anyáikkal voltak, anyáik pedig siratták Jézust s a gyermekek velük együtt sírtak, mert nagyon szerették az ő legjobb barátjukat, az édes Megváltót. Megültük a nagypénteket, ti is bizonyára szomorkodtatok Jézus kínszenvedésén és halálán: de ő újból él, tud élni a kis szent ostyában, tud élni a ti szívetekben is: ünnepélyesen vezetitek be lelketekbe az első szentáldozáskor. Nagy népsereg van a templomban, mikor az Úr asztalához jártok, sokan könnyeznek, mikor ott látnak; de tudjátok

meg, Jézus szíve különösen értetek dobog, kiváltképen a ti szeretetek tetszik nektek, mint egykor ünnepélyes bevonulásakor a zsidó gyermekek éneke.

S még egyet! Vannak a világon oly helyek, ahol az éjszaka hat hónapig tart. Ugy-e, nem szeretnétek ott lakni? Milyen szomorú lehet ott az élet! Bizony nincs is ott virág, nincsen állat, csak rút lóka és kegyetlen jegesmedve; az emberek is picikék ott, akkorák, mint nálunk a hatéves gyermek és réműletos hideg van ott örökké. Lám, Jézust lelkünk napjának szoktuk nevezni, mert az ő tanításával épúgy felvilágosította lelkünket, mint ahogy a nap megvilágítja a földet. De ha valaki csak ritkán veszi őt magához a szentáldozásban, akkor annak lelke csak ritkán látja ezt az isteni napsugarat, hideg lesz szívében, mert nincs benne szeretet, eltölpül, nem tud erőssé, igazi nagy, erőshitű kereszténnyé lenni. Szomorú dolog lenne, ha ez veletek megtörténnék. Tegyétek fel azért magatokban erősen, hogy az első szentáldozás napjától kezdve minél gyakrabban fogjátok lelketek igazi napját, az Úr Jézust, magatokhoz venni.

Dr. Szyllaba Emil.

Aranypillangók.

GYERMEK, ti az én szememben aranypillangók vagytok! Lepkék vagytok, telve üdeséggel, csilingelő nevetéssel, telve ártatlan jó kedvvel! Füttyörésztok, daloltok és repültök vígan egész napon át. Üzitek a vesszőparipát. Sárkányt eregettek a tavaszi kék égbolt felé. Virágot téptek a réten és az erdei pázsitokon. Sárga cserebogarat kergettek a zöldelő dombokon, amikor a nap már-már biboros ágyába készül lepihenni s azután ti is hazamentek libegő pillangók módjára, ti is virágkehelybe akartok szállni alkonyatra, odahaza vár a virágkehely, vár e kehely méze: az édesanyátok kitárt két szerető karja s az ő mézédesege, az anyai csók! Kifáradtatok, de nem a munkától, hanem a játéktól, az örömtől. Nehéz lesz örökké mosolygó szemetek selymes takarója, a szempillátok és a mamátok csókja álomra zárja le azokat...

Pillangók, aranyos pillangók! Miért szeretnek titeket azok a nehézkes, munkától megrokkant emberek? Talán ti sem tudjátok, meg ők maguk sem tudják! Szeretik benneteket a lelketek ártatlan ragyogását; szeretik a kristálytisza szemetek üde kékségét, amelyből a bűnnélküliség bájos mosolya néz feléjük! Megcsókolnak titeket, melegen, szeretettel s nem is gondolnak arra, hogy az ártatlan lelkeket csókolgatják, amelyen még ott van a himpor, a tisztaság himpora! Amilyen meleg szeretettel örültök, ti gyermekek, a tiszta ragyogású pillangónak, ép oly melegséggel szeretnek titeket is a felnőttek, de csak addig — amíg *ártatlanok* vagytok!

Amilyen csalóka az idő, ép olyan csalóka az élet! Hányszor meg-

esik, hogy az aranyos hajnalpírra üdén, vígan hagyja el a kis lepke — otthonát, hogy elszálljon messze-messze a napsugár után és mézben fürödjék a harangvirágok kelyhe mélyén. Csupa öröm, csupa boldogság az élete s egyszer csak vihar éri utól és a szegény kis pillangó sírva, szépségétől megfosztja térhet haza! Megpacskolta az eső aranyos szárnyait, lemosta róla ragyogó himporát és betegen, csunyán, ékességétől megrabolva hajtja pihenőre fejét! Avagy talán nem is a vihar bántotta szegénykét, hanem egy rossz fiú tört reá, akit pedig ő jó pajtásának gondolt. Ép akkor fogta, érintette meg durva kézzel, amikor virágport szedett! Azt hitte a balga fiú, hogy tündöklő szárnyairól lesöpörheti az aranyport és így kincseket szerez. De mennyire csalódott! Az ő kezében a csillogó arany széjjelmállott és rút, fekete korom lett belőle, amely csak piszkít s foltot hagy a kezén! Balga fiú!

Szegény kis pillangó!

Gyermekek, aranyos pillangók! Hányszor repültök ki ti is boldogan, üdén, tisztán édesanyátok karjaiból! Kiszaladtok az utcára, az életbe az emberek közé! Ártatlan, tiszta a lelketek; ragyog, mint a pillangó szárnya, mert az Isten kegyelme, megszentelő malasztja ragyog rajta; és minő sokszor, amikor visszatértek már akkor, oda van ártatlanságtok! Elveszti varázsát a lelketek, a szemetek! Lehullott a himpor, a kegyelem himpora a lelketekről, mert ott ott künn megpacskolt benneteket a vihar, megérintett a rossz pajtás durva keze! Lesütitek szégyenkezve a szemetekeket, mert marcangolja gyenge lelketeket a bűn s a szempilláitok alul kivigyorog a sátán! Reátok néznek a ti édes szüleitek, reátok tekint az iskolában a tisztelendő úr s elszorul a szívéük, mert észreveszik, hogy beteg a pillangójuk; megtudják fájó lélekkel, hogy eggyel kevesebb ártatlan lélek jár a földön.

Minő fájó, ha betegek a pillangók...

Gyermekek, ti szegény beteg kis pillangók! Gyermekek, ti bűnbe esett kis, gyenge lelkek! Most jön a tavasz, a pillangók ideje! Most fog szépen ragyogni a napsugár, most nyílnak a virágok, a pillangók édes otthonai! Ha ti betegek vagytok, ha bűnben vagytok, akkor most a husvéti szentgyónásban mossátok meg jól tisztára, ragyogóra lelketeket! A szentáldozásban hintsetek szárnyatokra újra ragyogó himport, hogy a tavasz örömeit tiszta lélekkel élvezhessétek! Aranyos pillangók! Becsüljétek meg az Isten kegyelmét, becsüljétek, őrizzétek meg lelketek tisztaságát s akkor tudtok igazán örülni a tavasznak, akkor vígan fogtok játszani a meleg nyárban, mert könnyű lesz a szárnyatok, a lelketek.

Ha tisztaszívűek lesztek, akkor csilingelő nevetétek üde zaja fölveri a berek méla csendjét, ahol a harkály kopog, ahol a rigó füttyül s a kakukmadár szól.

Csak ártatlan lélekkel lehet örülni a tavasznak és a nyárnak!

Volt egy kis fiú. Lement a berekbe s meghallotta messze benn a berek mélyén a kakukmadár bánatos hangját. Felujongott a lelke a madár szavára és erősen belekiáltotta a berek visszhangos csendjébe, hogy «kakuk, kakuk, szólj, meddig élek?» s a kakukmadár mintha megértette volna, hogy mit kell felelni, *folytonosan* mondta, hogy kakuk — kakuk! A kis fiúnak felragyogott a szeme és futott haza, hogy megmondja otthon: mamám, én örökké élek!

Igaza volt! A gyermeki lelkek, az aranyos pillangók, az ártatlanok örökké élnek!
Komlós Miklós.

EUCCHARISZTIKUS SZÖVETSÉGEK.

Budapest—Kőbánya. Fáj nekem, kis barátaim, hogy Kőbányán még csak egynéhányan iratkoztak be az Eucharisztikus Szövetségbe. Kérjétek meg a tisztelendő urakat, hogy hozassanak számotokra felvételi cédulákat! Pá!

Heigl Ilonának Pinkafő. Gyönyörű leveled kézről-kézre jár. Mindenki akarja olvasni a pinkafői tagok buzgóságát. Mennyi ragaszkodás a Szövetséghez, mennyi kegyelet szent Tarzicius iránt, mennyi szeretet a legjobb Úr Jézushoz lakik szivetekben. Adja a jó Isten, hogy lángbuzgalmatok mindig megmaradjon és megihlesse azokat is, kik eddig még lanyhán viselkednek. Isten veletek!

Székelyhid. «Szilágyi Erzsébet levelét megírta» — mondja egy szép magyar költemény Mátyás király anyjának leveléről. — De az sem szerehetett nagyobb örömet királyi fiának, mint a székelyhidi Szilágyi Erzsébet levele az igazgató bácsinak. Üdvözöllek kedveseim mindnyájukat!

Eperjes. Messze vagytok ugyan tőlem a vasuti sinek útjain, de szivemhez nagyon közel álltok. — Az Úr Jézus szeretete hoz közel egymáshoz. — Szeretnék többet tudni rólatok! Üdv!

Algyő (Szeged mellett). Isten hozott Szövetségünkbe, kis barátaim. Örülök, hogy a heti szentáldozást olyan buzgón gyakoroljátok. Szervusztok!

Sümegen minden hónapban gyarapszik a buzgó áldozók száma. Legutóbb a Leányok Szövetsége is megalakult 32 taggal. A Gyermekszövetség 125 tagot számlál. Gratulállok!

Szombathelyen ismét nagyobbodott a Szövetség. Budapest és Temesvár után itt van a legtöbb tag. Székér Antal, Mezgár József, Horváth Lajos urak vezetnek nagyobb csoportokat. A legszívélyesebb üdvözet Budapestről.

Kenderes. Isten hozott, új testvérek! Legyetek buzgó tagok!

Magyarszék. Mitsem hallok felőletek. Jártok szentáldozáshoz?

Felsőleszete. Csak rajta! Legyetek buzgók és kitartók. Szervusztok!

Zselizkislak. Rólatok sem tudok semmit sem. Csaknem Iettetek hűtelenek az ígérethez, melyet az Úr Jézusnak tettetek!

Mohács. Sziebert Annus levelét igen szépen köszönöm. Buzgóságtoknak bizonyára nagyon örvend az Úr Jézus. Szeretettel üdvözöllek benneteket.

Szepesolaszi. Aranyos leveleiteket Krizsovszky Veron, Tencsár Paula, Kellő Melania köszönöm. — Ha magam nem is mehetek a szép Szepességbe, ahova ti olyan kedvesen hívtok, legalább szívből jövő üdvözetemet küldöm. Buzgó szentáldozásaitokban emlékeztek meg rólam is. Pá!

FESLŐ BIMBÓK

A kis Kovács és a nagy Kovács.

(Vége.)

ISTENEM! hol van az Andris gyerek — kiáltották kétségbeesetten, míg a ház recsegett-ropogott. Andris ott aludt a kemence mellett egy padon és pedig oly mélyen, hogy a recsegés-ropogás se ébresztette fel. De most, hogy a ház bedőlt, a víz betódult a szobába is és elérte Andrisnak fekhelyét.

— Segítség! — kiáltotta halálra rémülten a fiú.

Az apja be akart érte menni a szobába, de ekkor nagy robajjal bedőlt az ajtó feletti fal is. A deszkák recsegték, a víz zúgott, de meg hatalmas vihar is támadt, ami csak úgy rázta a ház romjait. Rettenetes helyzet volt ez! Az ajtó alsó részén maradt egy akkora rés, hogy egy gyermek átbujhatott volna rajta.

— Andris, gyere ki! — kiáltott az öreg Kovács, de a gyerek vagy nem hallotta, vagy már megfúlt.

Ekkor egy karcsú, könnyű gyermekalak bujt át a lyukon olyan fűgén és ügyesen, mint valami menyétke. Szerencsére a szobának csak fele volt bedőlve és épen az maradt épségben, ahol a halálra rémült Andris állt fenn a padon. Feri, mert ő volt a mentő, gyorsan gyertyát gyújtott, ami ott volt a szobában, ő csak a gyujtót hozta magával, még pedig a hajában, mert a zsebében megnedvesedett volna.

— Gyere hamar! és megfogva Andris kezét a rémületében magával tehetetlen gyereket maga után húzta ki a szabadba. Alig voltak kinnt, a vihar végkép ledöntötte a házat.

— Itt az Andris! — kiáltottak nagy örömmel odaki. Anyja megölelte, megcsókolta a fiát és így szólt Ferihez: gyerek, áldjon meg az Isten azért, amit tettél.

A víz mindjobban növekedett a nagy Kovács hamarosan kivezetette állatait az istállókból, a szolga pedig szekérbe fogott egy pár lovat. Asszony ülj a szekérbe és menekülj a gyerekekkel! — kiáltotta a gazda.

— Igen ám, de hová? A falu utcái víz alatt voltak. Szerencsére nem mind. Ott fent a hegyoldalon a «szőlők alja», ahogy azt a falurészt hívták, vízmentes volt.

— Jöjjenek hozzánk, ott nincs víz. Anyám szívesen látja magukat! Indítványozta nagy szerényen Ferkó.

Hát oda is mentek. Hiszen nem volt sem idejük sem tehetségük sokat válogatni. Feri anyja száraz ruhát adott nekik, ami ugyan kopottas meg foldozott is volt, hanem azért tiszta. A kis lányokat ágyba fektette, és amellet ráért még Kovácsné is vigasztalni: majd jó lesz még minden. A jó Isten megsegít titeket. A nagy Kovácsné keservesen zokogott: oda van mindenünk!

— Majd ad helyette mást a Mindenható! Andris Ferkóval a konyhában melegedett.

— Te Feri... kezdte akadozva, amit tettél nem felejttem el. Bocsd meg, hogy multkor olyan durva voltam hozzád.

— Elfelejttem, megbocsájtom szívesen. — Felelte a jó Feri.

— Tudod mit, legyünk ezentúl jó barátok.

— Szívesen.

— Ó Ferkó, de azért nem értek ámbár jól esett amit tettél. Hogyan lehettél ennyire jó?

— Én? Isten parancsolja, hogy megbocsássunk?

— No de mégis! Hiszen életedet kockáztattad és hozzá olyanért, aki megbántott.

— Andris, én mindennap áldozom!

— Ah! Hát azért?

Igen. Örültem, hogy jót tehettem. Az én drága Uram mindennap leszáll szivembe, nem utál, nem vet meg, hanem szeret kimondhatatlanul. Hát én is szeretem, a szívem úgy lángol érte, mint a tűz lángja. Förrón, örökre, teljes szivemből szeretem azt, ki mindennap táplál saját testével és vérével. Örültem azért, hogy tehetek valamit, ami neki tetszeni fog.

Andris bámulva nézte pájtását, kinek szemében kedves, meleg fény ragyogott, mint belső szeretetének kiverődő jele.

— Ó Feri, de más vagy, mint én, mennyivel jobb, okosabb!

— Semmivel, Andris, hidd el. Ezt csak a mindennapi áldozás teszi. Ha te is áldoznál mindennap, épen olyan jó lennél, hidd el.

— Csakugyan? Holnap veled megyek és mindig... Aki az életemet megmentette, legyen az én vezetőm ebben is.

Nap-nap után együtt járt ezután áldozni a két jó barát. Több más fiú is csatlakozott hozzájuk, növekedett a Krisztust annyira szerető mindennapi áldozók serege.

A tanító úr pedig nem győzött csodálkozni mennyivel jobbak az ő tanulói. Természetesen a lányok közt is akadt egy csapatnyi mindennapi áldozó.

Andris ezután teljesen megváltozott. A gögös, gonosz, pajkos fiú bár ezután is eleven és játékot szerető maradt, de jó és szorgalmas lett és a tanulása is alig adott kifogásra okot. A «nagy» Kovács felépítette a házat az árvíz lefolyása után. Most már persze téglából építette. Ő sem volt már olyan büszke, mint azelőtt. A nagy csapás, ami érte (mert sok gabonája, szénája is elpusztult) kissé megtörte és ami legnehezebb, kemény fejébe egy kis belátást is segített bejuttatni.

— Hm... a pénz, a vagyon nem minden! — mondta nem egyszer a feleségének. Ha jön Isten háragja, a csapás, amivel bűneinkért büntet, be jól esik felebarátaink segítsége! Olyankor a szegény is segíthet a gazdagon, a gyengébb tehetségű és kisebb vagyoni a tehetősebben. Mert a keresztény szeretett nincs úgy elosztva, mint a pénz. A legszegényebbnek lehet legtöbb és ez aztán juttathat belőle felebarátainak, amennyit akar.

— Az ám! — mondta Julis asszony, ki szinte alább hagyott már a nagy büszkeséggel. Milyen jól esett nekünk is a kis Kovácsék jóindulatja. Isten fizesse meg nekik. Többet ér az igaz jó szív, mint a sok zacskó pénz.

Ferkó most is olyan jó fiú, mint volt. Már a hatodik osztályba jár és mindig kitűnő. A mindennapi áldozás olyan szeretettel, jóindulattal tölti el a szívét, hogy mindig azon töri a fejét, miképen lehetne az embereknek nagyobb hasznára? Jövőjét úgy óhajtja kialakítani, hogy e nagy feladatot a lehető legsikeresebben oldhassa meg.

— Mert a szeretet gyújt. Nem azért hoztam tüzet a földre, hogy az ne égjen! — mondta az a nagyisten szeretet, ki földre szállott mi értünk.

Hát csak engedjétek, drága kis olvasóim, hogy kicsi szíveteket lángra gyujtsa. Hiszen ennél édesebb, jobb e földön nincsen! *Ant. Margit.*

Dr. Roth Viktor: Az erdélyi kelyhek stíbeli fejlődése. Budapest, 1913. (Az Iparművészeti Múzeum ismeretterjesztő előadásai.) Ára 20 fill.

Az Iparművészeti Múzeum által 1913. január havában rendezett kehelykiállításnak visszhangja ez a füzet. Az erdélyi kelyheket végigkíséri fejlődésüknek minden fázisán, meghatározza ismertetőjeleiket a kehely körvonalaiából, szervezetéből, díszítéséből és technikájából. Ezek a kelyhek tanúságot tesznek az erdélyi ötvösművészet fejlettségéről.

Röptében a nagyvilág körül.

A szentségimádásra vonatkozó legújabb határozatok. Az «Egyházi Közlöny»-ben olvassuk: A legutóbbi időkig egyik diszpenzáció-kérés a másik után ment Rómába, melyek azt kívánták, hogy a szentségkítételnek a «Constitutio Clementina» által előírt egyik vagy másik föltétele alól fölmentvény adassék. A legtöbb nehézség abban volt, hogy a negyvenórás éjjel-nappali szakadatlan szentségkítétel sok helyt lehetetlen. A fölmentést kérések rendszeresen kedvezően intéztettek el, amely csökkentette az előírások érvényét és erejét.

Az Acta Apostolica Sedis legújabb száma a Sacra Congregatio S. Officii, sectio de indulgentiis-ának egyik rendeletét közli, amely következő pontokat tartalmazza:

1. Megerősítetnek azok a búcsuengedmények, melyeket IX. Pius 1876. november 26-án adott a negyvenórás szentségimádásoknak, ugyancsak azok az oltárkiváltások, melyeket VII. Pius 1807. május 10-én engedélyezett.

2. Engedély adatik, hogy azokon a helyeken, ahol az illető püspöknek véleménye szerint az Instructio Clementinában előírt föltételek be nem tarthatók, háromnapos szentségimádásoknak tartására ugyanazon búcsuengedmények és privilegiumok mellett. Az első napon a reggeli vagy délelőtti órákban helyeztessék ki imádásra a Legméltóságosabb, este pedig tétessék be. Csak három napig tartson a szentségimádás, ha az éjszaka meg is szakítja.

3. Ha valamely ájtatossági gyakorlatnak, amely különbözik az itt említettektől, ugyanazon búcsuengedményeket és privilegiumokat adták valamikor, mint amelyeket IX. Pius és VII. Pius az első pontban említett engedményei tartalmaznak, ezek teljesen töröltetnek.

4. Ahol a legméltóságosabb Oltáriszentségnek állandó imádása van (értve alatta, hogy az imádás legalább egy hónapig tartson), ha az

éjszakára visszahelyeztetik is a szentség, teljes búcsút nyernek hetenkint egyszer azok a hívők, akik abban a templomban gyónnak, áldoznak és a pápa szándékára imádkoznak; hétévi búcsút azok, akik az itt kített Oltáriszentséget bűnbánó szívvel keresik föl. Ugyanezen templomban minden misének oltárkiváltása van.

5. Hétévi búcsu engedélyeztetik mindazoknak, akik bármilyen szentségkítétel alkalmával bűnbánó szívvel keresik föl a kenyérszin alatt rejlő Úr Jézust.

6. Mindezek a búcsúk a szenvedő lelkekre is alkalmazhatók.

A lourdesi eucharisztikus kongresszus. Heylen Th. Lajos, a belgiumi Namur püspöke, mint a nemzetközi eucharisztikus kongresszusok állandó bizottságának elnöke, a következő körlevelet intézte a kath. egyház összes püspökeihez:

Méltóságos és Fölisztelendő Uram!

Midőn a 25-ik nemzetközi eucharisztikus kongresszus megülésének ügye szóba került, szinte lehetetlen lett volna annak helyéül nem azt a Franciaországot kijelölni, ahol nemcsak annak eszméje fogamzott meg, de első, sőt majdnem legtöbb ülési is lefolytak. Afölött sem habozhattunk egy percig sem, hogy melyik város legyen ezen legközelebbi kongresszus színhelye. Mert, ha igaz, hogy szűz Mária által juthatunk legbiztosabban Jézushoz, úgy kétségtelenül Lourdesnek van ezen kongresszusra a legnagyobb és legtermészetesebb joga. Hisz ott vonzza szűz Mária már hosszú évek óta a híveket leginkább az Eucharistiához és ott az Eucharistia előtt osztogatja legfeltűnőbbben kegyeit is.

Azért tartjuk tehát Lourdesban a legközelebbi kongresszust, július 22-től 26-ig, hogy szűz Mária közvetítése útján ajánlhassuk föl a nemzetek Királyának legünnepélyesebb hódolatunkat és hogy szűz Máriától tanuljuk ott el az ő szent Fiához való legbensőbb ragaszkodásunkat. Ezen kongresszusra Méltóságodat is azon alázatos kérelemmel van szerencsém ezennel meghívni, hogy ezt már eleve is áldásában részesíteni és imáiba foglalni kegyeskedjék. Oda is irányul egyúttal hő óhajunk állandó bizottságunkkal egyetértve, hogy híveit is lehetőleg buzdítsa az ezen kongresszuson való részvételre, azon felhívással, hogy azon, ha már személyesen nem is, de legalább szívvel és lélekkel jelen legyenek. Erre csak még inkább buzdítson Szentatyánk azon jóakarata, mellyel teljes búcsút engedélyezett mindazoknak, az egész földkerekségen, akik július 26-án a szentáldozáshoz járulnak és ezáltal lélekben azokkal egyesülnek, kik Lourdesban az aznapi körmeneten résztvesznek.

Igen kívánatos volna, ha ezt az egész kath. egyház úgy ülné meg, miként a múlt évben néhány egyházmegye már megtette, hogy így a kongresszusnak befejező napja valóban diadalnapjává válna a legszen-

tebb Eucharistiának. Ilyenné pedig úgy válhatna, ha ezt a napot (például) Triduum (háromnapos ájtatosság) előzné meg, ha július 26-án szentségimádás tartatnék, ha általános gyónást végeztetnék, ha ünnepélyes körmenetet tartanánk vagy ezekhez hasonló egyéb nyilvános közös ájtatosságot végeztetnék.

Midőn mindezt Méltóságodnak buzgó jóakarátába ajánlom, maradok Méltóságodnak legalázatosabb szolgája

Namur (Belgium), 1914. január 26.

Th. Lud. Ep. Namurcen.

Ugyancsak valamennyi püspök úrnak írt Lourdes püspöke is a következő levélben:

N.-D. de Lourdes, 1914. február 11.

Méltóságos Uram!

Engedje meg, hogy miként Mgr. Heylen Namur püspöke, illetve a nemzetközi eucharisztikus kongresszusok állandó Bizottságának elnöke, úgy én Tarbes és Lourdes püspöke szintén meghívhasam Méltóságodat 25-ik kongresszusunkra, mely folyó év július 22-től 26-ig leend megtartva Lourdesban.

Ha a Szeplőtelen Fogantatás ezen kegyhelye Ión ez évben a kath. hit főnséges megnyilatkozásának színteréül kiválasztva, úgy ennek a választásnak legtalálható oka, miként Mgr. Heylen is mondja, azon tényben keresendő, hogy a mi legszentebb Szűzanyánk, mint akinek legfőbb célja a lelkek Jézus Krisztushoz való vezetése, épen eme csodás Grottát (Lourdest) avatta föl a legméltóságosabb Oltáriszentség imádásának legfőbb szentélyévé.

Ámde Namur püspöke nem elégszik meg csak annak kimutatásával, hogy Lourdesnak erre nézve mily mély az értelme és mily benső, felsőbb értelemben, az Oltáriszentség kultuszával való rokonsága, hanem emellett még azt is kiemeli és hangsúlyozza, hogy Franciaországot, ahol ezen kongresszusok eszméje megszületett és olyanná fejlődött, hogy ma már felölelheti az egész világot, maga a dolog természete is deszignálta ezen világünnepély 25-ik megülesének, tehát ezüstjubiléumának színteréül. Midőn Oméltóságának, mint az eucharisztikus kongresszusok állandó bizottsága elnökének, ezen fáradhatatlan buzgalmaért, mellyel szeretett hazám hitbuzgalmát emelni törekszik, hálás köszönetet mondok, szabadjon azon reményemnek is kifejezést adnom, hogy bizonyára Méltóságod is kegyes leend ezen ünnepélyünkön résztvenni.

Merjük hinni, hogy e kongresszus egyúttal világító fáklyául is fog szolgálni, sokkal inkább, mint a leghazafiasabb szónoklatok, mert ennek fényénél majd jobban átérezzük kötelességeinket és sokkal inkább megacélozzuk akaraterőnket. Ily módon aztán majd igyekezni fogunk Isten

segítségével arra is, hogy Jézus és Mária tisztelőit Lourdesban, sőt egész Franciaországban oly rokonszenvvel és oly odaadással fogadjuk, mely csak emelésére szolgáljon a katolikus hitbuzgalomnak, mit Belgium püspökei nemrég (1910-ben) igen találóan «hazafias vallásosság»-nak neveztek el.

Melegen óhajtom, hogy Méltóságodat, a Szeplőtelen Fogantatás buzgó tisztelőjét, semmiféle akadály se hátráltassa a mi kongresszusunkon való személyes megjelenésben. Mert jogunk van hinnünk, hogy ez a mi egyházunk történetének egyik legnagyobb jelentőségű eseménye és legmaradandóbb hatású momentuma leend. Hísz ha a világ-isten Megváltóról már nagyon is megfélekedve, kénytelen őhozzá újból visszatérni, az ő tanait ismét visszafogadni, hogyan és hol tehetné ezt alkalmasabban, mintha együtt találkoznánk mi Isten gyermekei mind, az egész világ püspökei és hívői, élükön Ő Szentségének küldöttjével, Lourdesban, hogy ott, mintegy Szűzanyánk vezetése alatt boruljunk le a legszentebb Oltáriszentségben jelenlevő Jézus Krisztusnak, a nemzetek Királyának, az örök élet forrásának, a mi lelkünk Megváltójának lábai elé. Per Mariam ad Jesum! (Mária vezessen bennünket Jézushoz!) Ez a legbiztosabb út a magas mennyországba, mely nyitva áll mindenki előtt és mely képes a maga fényével bevilágítani az egész föld kerekességét.

Mondanom sem kellene, hogy különös megtiszteltetésnek veendem és nagy örömmre szolgálnd, ha Méltóságodat vendégül fogadhatom. Csak azt sajnálom végtelenül, hogy nem fogok oly fogadtatást ígérhetni, aminővel szívem érzelmei szerint a püspök urakat fogadni szeretném. De anyagi körülményeim szerint iparkodni fogok figyelmes és szívélyes fogadtatásra. Ez okból kérem Méltóságodat, kegyeskedjék e szándékát lehetőség szerint minél előbb értésemre adni. (Lourdes.)

Nagyheti szertartások az Örökimádás-templomban.

Virágvasárnap: Reggel 3/47-kor barkaszentelés. Azután nem lesz többé szentelés, mivel az Oltáriszentség ki van téve. 7 órakor szentmise szentségkítéssel. Szentmisék.

Nagyhétfőn: Szentmisék. Délután 1/46-kor litánia és áldás.

Nagykedden: Szentmisék. Délután 1/46-kor litánia és áldás, utoljára husvétig.

Nagyszórdán: 7 órakor szentmise szentségkítéssel, utána áldás, melynek végeztével a legméltóságosabb Oltáriszentséget vissza helyezik a tabernakulumba. Délután 1/46-kor gyász-zsolozsma. Este 8 órakor «Stabat», alatta gyóniatás.

Nagycsütörtökön: 8 órakor nagymise, utána az oltárok megfosztása. A templom azután d. u. 5 óráig zárva marad a szentsír készítése miatt. Délután 1/46-kor gyász-zsolozsma. Este 8 órakor «Stabat».

Nagy pénteken: 9 órakor szertartások. Délután 1/46-kor *szentbeszéd*, utána gyász-zsolozsma. Este 8 órakor «Stabat». *(Jegyzet.* Egész nap szentségimádás a szentsír előtt, melyre jelentkezhettek a férfiak és nők, IX., Üllői-út 77. sz. alatt a portásnőnél. Virágokat és gyertyákat a szentsírhoz nagy hálával fogadunk.)

Nagyszombaton: 9 órakor szertartások. Egész nap szentségimádás. Este 6 órakor feltámadás.

EGYESÜLETI ÉLET.

A Budapesti Központi Oltáregyesület választmányának márciusi ülése 9-én folyt le. Jelenvoltak: Kanter Károly igazgató, Marie de Jerusalem főnöknő-társelnöknő, Kiss Aladárné alelnöknő, a zárda-titkár, dr. Tichenthaler József szerkesztő, továbbá Ghyczy Ida, Felmayer Vilma, Fehérvári Coelestin, özv. Heinrich Ferencné, özv. Návay Kálmánné, Szölgény-Marich Julia, br. Vécsey Józsefné, br. Vécsey Eszter és gróf Cziráky Lujza választmányi úrnők.

A jegyzőkönyv felolvasása után az igazgató jelenti az örömteljesen népes választmányának, hogy az elnöknő *öexcellentiája* Brixenben tartózkodik s azért kell jelenlétét nélkülöznünk. Azután üdvözlö a római útból visszatért főnöknőt, valamint az oltáregyesület szeretett alelnöknőjét, Kiss Aladárnét azon alkalomból, hogy kedves férjét a királyi kegyudvari tanácsossá nevezték.

Röviden megpendíti az igazgató azon — az oltáregyesületre, főleg a budapesti országos központra,

valamint az egyházmegyei központokra kiválóan fontos jellegű döntéseket és irányelveket, melyek az évtizedeken át vajudó központosítás kérdését egy csapással megoldják. A Via Nomentana, a római törzstársulat normái örvendetes világhosszot fognak hozni a félreértésekkel agyon bonyolított ügyekre. Az igazgató igéri, hogy mihelyt a dolog arra megérett, mindent közölni fog az illetékes közegekkel, természetesen a választmánnyal is.

Az igazgatónak, elnöknőnek és alelnöknőnek volt alkalmuk az oltáregyesület több évi számadását öhercegségének bemutatni. Ugyanakkor egy feliratot is intéztek a hercegprimáshoz, melynek alapján az oltáregyesületek égető kérdései ismét szőnyegre kerülnek a közelgő püspöki konferencián. Öhercegsége ismét megmutatta, hogy nagyra becsüli az oltáregyesület munkáját és igen értékeli a budapesti központ törekvéseit. Zichy Lujza grófnő, pécsi oltáregyesületi el-

nöknő a szombathelyi püspök úrnál figyelmeztető óvást tett a budapesti központtal szemben.

Az igazgató sietett a püspök urat helyesen tájékoztatni a dolog felől.

Hálás szívvel veszi tudomásul a választmány, hogy a hercegprimás öföméltósága 1000 koronát utalt át az oltáregyesületnek Braun esperes-plébános hagyatékából, mely összeg azonban eleddig még nem jutott az oltáregyesület birtokába.

Radnai Farkas besztercebányai püspök szívélyes szavakkal köszöni meg a gratulációt, mellyel az oltáregyesület valóságos belső titkos tanácsossá történt kinevezése alkalmából üdvözölte. Fries Károlyné (IX. ker.) és Mariai Károlyné (IX.) terjesztőknöknek választatnak meg.

Kőbánya is végre rendbe jött. Főt. Blieszner Ágoston ugyanis óriási elfoglaltsága miatt nem vállalhatta a kőbányai oltáregyesület vezetését. Most *Zachratka* Józsefet kérte fel az igazgató. Zachratka máris nagy buzgósággal igyekszik az Eucharisztia nagy ügyeit szolgálni.

Az oltáregyesületi *kiállítás* terminusa április 24. Midőn az igazgató lelkigyakorlatokra és husvéti szertartásokon való részvételre buzdít, az ülés imával véget ér.

A *topolyai Oltáregyesület*, mint a kalocsainak fiókegyesülete, jelenleg 195 taggal működik. Ugyanott az engesztelő szentáldozás szövetségének a hívek közt 250, a tanulóifjúság soraiban pedig 214 tagja van.

KIMUTATÁS

(Folytatás.)

Lindmayer József 4 f, Peringer Magda 50 f, Buday Mariska 26 f, Szalay Gyula 1 K, Szülek István 30 f, Szülek Sándor 30 f, Wimberg Antal 30 f, Poszternék Rózsi 26 f, Bordigán Teréz 40 f, Domomk Sándorné 50 f, Mátics Kálmán 10 f, Skerlec Cara bárónő terjesztőnő által: Böcsödi Teréz 40 f, Böcsödi Lidi 50 f, Neukirchner Magdolna 40 f, Matiacsik Mária 2 K, Miklin Emma 40 f, összesen 3.70 K; Kabits Erzs 40 f, Brunszvék Anna 2 K, Tópataki tagok 30 K, Fridrich Hermina 2 K, Fekete Eszter 2 K, Tóth Judith 24 f, Szabó Józsefné 2 K, Eisenkorb Katalin 1 K, Kopács Vilma 40 f, Huszár Erzsébet 24 f, Debreczeny Géza 24 f, Szabricszky Antal 40 f, Lámos Margit 30 f, özv. Pásztai Józsefné 24 f, Körössy Ilona 24 f, Tunkl Mihályné 40 f, Német Kálmán 30 f, Max József Erzsébetfalva 50 f, Max Józsefné Erzsébetfalva 50 f, Heincz Anna 50 f, Vorwith Irma 50 f, Szentadorjáni tagok 4.20 K, Máriafalvi tagok 18 K, Körmendi tagok 32 K, Letenyi tagok 20 K, Zalatárnoki tagok 5 K, Klapper Béla 12 f, özv. Mattag Istvánné 2 K, Weisz Lőrincné 3 K, Zsigárdi tagok 38.90 K, Barstaszári tagok 370 K, Baranyai Mária 4 K, Hegyessy Flóra 20 K, Ghyczy Ida 10 K, Rainer Zsigmond 10 K, Rainer Ilka 10 K, Rainer Irma 10 K, Szentirmay 5 K, Dósa Józsefné 1 K, gróf Serényi Istvánné 20 K, Sárközújlaki tagok 35.80 K, Koncsek Hermina 1 K, Kuszta Anna 2 K, özv. Gázder Józsefné 1 K,

Bányai Erzsébet 2 K, Ferenc Anna 2 K, Számek Mária 2 K, Pozsonypüspöki tagok 100 K, Laborcmezői tagok 52 K, Wagner Margit 5 K, Kalvin Mariska 2 K, Patyulák Mária 2 K, Sarp Teréz 1 K, Lengyel Júlia 2 K, Élő Mária 4 K, János Irén 4 K, Kaldenecker Margit 1.20 K, Steinberger Antónia 2 K, Bögehold Oskar Karolina 1 K, Molnár Juliska 1 K, Wachter Teréz 2 K, Sturm Irén 2 K, özv. Stromszky Lajosné 2 K, Kóczán Lászlóné 2 K, Mayer Katalin 1 K, Brunner Irma 1 K, Nyilas Teréz 2 K, Gergely Vilma 2 K, Gergely Gizella 4 K Németh Teréz 5 K, Radnay Gizella 2 K, Radnay Jánosné 2 K, Radnay Erzsébet 2 K, Takács Róza 2 K, Radnay Magda 40 f, Kreisz Gergely 2 K, Kálvin Jánosné 2 K, Kostyál Istvánné 4 K, Kostyál Emília 4 K, Mezei Johanna 2 K, Csizmadia Anna 1 K, özv. Venczelli Mihályné 8 K, Bellaágh Istvánné 6 K, özv. Belházy Emilné Gyöngyös 2 K, Garamújfalui tagok 4 K, Mészáros Ferenc Sándor Pusztaradvány 7.94 K, Nagyszentmiklósi tagok 254.72 K, Tihanyi Béláné terjesztő által: báró Pongrácz Júlia 2 K, báró Rudnyánszky Józsefné 4 K, Tihanyi Béláné 10 K, összesen 16 K; özv. Bányai Miklósné terjesztő által: Horvát Veronika 2 K, özv. Józsa Mártonné 1 K, özv. Lánicz Nándorné 10 K, özv. Müszöly Lajosné 10 K, özv. Bella Károlyné 3 K, Bergel Éva 2 K, Jeke falussy Rózi 4 K, Fehér Lidi 2 K, Pachmanné 10 K, Nagyvezensy 1 K, Nagy Mária 1 K, Varga Teréz 4 K, Pataki Ferenc 2 K, Szongad Gyuláné 6 K, özv. Lengyel Lászlóné 8 K, Spulárits Vilmosné 5 K, Spicz Teréz 2 K, Király Júlia 8 K, Sembery Miklósné 10 K, Csorna Anna 10 K, özv. Tamási Béláné 2 K, özv. Bányai Miklósné 5 K, összesen 108 K; özv. Laub Jánosné terjesztő által: özv. Gebhard Rezsőné 6 K, Gigler Istvánné 2 K, özv. Fallenbuckl Jánosné 2 K, Serger Róza 4 K, Weiser Rezsőné 2 K, Holles Istvánné 2 K, Willinger Ferencné 2 K, Dvorzsák Ferencné 2 K, összesen 22 K; Tallósi tagok 25.86 K, Baki Pálné 2 K, Boldizsárné 1 K, Perger Stefánia 2 K, Ohumacht Anna 2 K, özv. Szeidler Jánosné 1 K, Bucsek Erzsébet 1 K, Krausz Aurélia 4 K, Fries Gertrud 1 K, Truckenbroder Apollónia 1 K, Gellérti tagok 28.40 K, özv. Ujváry Istvánné Nempti 2 K, özv. Stiepek Pálné terjesztő által: Prehovszky Vincéné 4 K, Prehovszky Paula 4 K, Sörtes Mária 1 K, M. Fani 1 K, összesen 10 K; Király Józsefné 1 K, Miskó Józsefné terjesztő által: Plistel Jozefin 4 K, Kalovatz Mária 1 K, Szauer József 1 K, Szauer Józsefné 1 K, Búlucsek Jánosné 2 K, Zauberer Ferencné 2 K, Bozsnyákovits Miklósné 1 K, Stiefel Jánosné 1 K, özv. Ertl Jánosné 1 K, Ertl János és Béla 2 K, Mészáros Istvánné 1 K, Zselisznek Anna 2 K, Pafkó Istvánné 1 K, Juhász Mária 2 K, Killender Hermin 2 K, Meyer Ferencné 4 K, özv. Cseh Andrásné 2 K, Hegedüs Istvánné 2 K, Eybl Vilmosné 2 K, Elias Cecília 2 K, Korzenszky Antal és neje 8 K, Wolf Mártonné 4 K, özv. Giefing Istvánné 4 K, Szegevdin Katalin 1 K, Vágó János 5 K, Kiss L.-né 5 K, Wágner Béláné 4 K, Grinc Gusztávné 4 K, Franke Pálné 4 K, Zimmermann Tamásné 1 K, Hauszmann Alajosné 4 K, Horváth Erzsébet 4 K, Dobrzijnicz Gergelyné 4 K, Dobrzijniczki Stefánia 4 K, Pelzer Gyula és neje 4 K, összesen 100 K; Kétegyházi tagok 13.48 K, özv. Kutsera Hermina 2 K, Selmec-Istvánházi tagok 20 K, özv. Majláth Györgyné önmagméltsága 200 K, herceg Hohenlohe Klodwigné 20 K, ögróf Pallavicini Edéné 20 K, gróf Hadik Béláné 10 K, Bartl Malvina 10 K, özv. Érezhegyi Ferencné 2 K, Dömötör Mária 2 K, özv. gróf Wenckheim Frigyesné 24 K, Német Irén 1 K, özv. Eckhart Károlyné Romhány 1 K, Sztraczniczky Zsófia 24 f, Mayer

Júlia 1 K, Egyházzeljei tagok 17 K, Gungl Mária 1 K, Molnár Györgyné 4 K, Tollwieser 4 K, Dekbusz Adél 3 K, Priester Júlia 30 f, Hochstein Györgyné 4 K, Payer Istvánné 2 K, Haász Józsefné 2 K, dr. Haász Aladár 2 K, Haász Emília 10 K, Szilágyi Lajosné terjesztő által: Tretter György 2 K, Tretter Györgyné 2 K, Szilágyi Lajosné 2 K, Visznovszky Mátyásné 1 K, Tanninger Józsefné 3 K, Tanninger Ferenc 2 K, Tremmel Borbála 1 K, összesen 13 K; Veidinger Györgyné 4 K, Szesztrovics Antalné 2 K, Lorenz Adél terjesztő által: Telkessy Ivánné 2 K Guint Józsefné 1 K, Karkis Kornélia 2 K, Karkis Malvina 5 K, Goschy Mária 24 f, összesen 10.24 K; Gervay Lujza terjesztő által: dr. Schermann Istvánné 2 K, özv. Áldassy Antalné 4 K, Slávik Józsefné 2 K, özv. Melcher Mátyásné 1 K, Dragon Jánosné 1 K, özv. Keller Raimundné 4 K, Hofhauser Erzi 2 K, Bubola Sándorné 4 K, Keller Antalné 4 K, özv. Schmidt Lászlóné 2 K, özv. Tabermann Gusztávné 5 K, Gebel Lujza 1 K, Fuhrmanek Katalin 24 f, Bregovics Éva 24 f, Zwirma Ferencné 24 f, összesen 32.72 K; Gyöngyöshalmi tagok 12.08 K, Eberling Józsefné terjesztő által: Tihanyi Laura 2 K, Piusker Sarolta 2 K, Piusker Augusta 2 K, Günther Hermina 2 K, dr. Párványi Emil 4 K Párványi Emilné 2 K, Eberling József 2 K, Eberling Józsefné 2 K, Rejtő Sándorné 4 K, Schützenberger Ilona 2 K, Schützenberger Irma 2 K, Darnai Ilona 1 K, összesen 27 K; Tausch Hermin terjesztő által: Lutter Jánosné 2 K, Sgersits Gizella 2 K, Kola Éva 2 K, Szelke Árpádné 5 K, Tóth Jánosné 10 K, Gyimothy Józsefné 2 K, Juhász Józsefné 1 K, Lincz Rezső 2 K, Lincz Rezsőné 2 K, Tausch Hermin 2 K, Hirschler Adél 2 K, Váróné-Jórossy Róza 2 K, összesen 34 K; Kohányi Miklós 1 K, Fedák Róza 2 K, Kondé Istvánné 1 K, Meszoglád Anna 1 K, Miszoglád Emília 2 K, Gröszinger Józsefné 3 K, Nagy Juliska 1 K, Hornyák István 4.24 K, Keszthelyi tagok 2.14 K, Mauzák Ferencné 1.20 K, Podhorszky Irma 2 K, Szláncsik Luca 2 K, Kakamari tagok 45.12 K, Bársonyosi tagok 41.06 K, Hegedüs Gizella 2 K, Muha Mária 2 K, Dobis Mari 4 K, Gyurkóczy Éva 3 K, Komászky Mária 50 f, Brydzinski Józsefné 3 K, Bridzinski József 2 K, Geöcze Erzsébet 40 f, Váskó Gizella Gyertyánliget 5 K, Vincze Mária 1 K, Horánszky Ferencné 4 K, Csiffásy Teréz 2 K, Molnár Imre 2 K, Gregovetz Mária 1 K, dr. Cseley Józsefné 10 K, Schröder Klótild 1 K, Dormuth Magda 1 K, Pesthy Árpádné 4 K, Pesthy Margit 2 K, Czinger Mihály 1 K Czinger Mihályné 1 K, Bódi János 2 K, gr. Széchényi Imréné Somogyvár 20 K, Bussai tagok 20.20 K, Holló Györgyné 2 K, Lecskó Jánosné 80 f, Szaniszlói tagok 32.72 K, N. N. Wien 4 K.

1914. január hóban befolyt tagdíjak: Nagyakabfalvi tagok 107 K, Humor Károly 4 K, Eperjes gör. kath. egyházmegyei tagok 58.94 K, lukanényei tagok 24 K, Peti Róza Mármarosziget 2 K, Haász Erzsébet 1 K, özv. Funk Antalné 2 K, Vas Péterné 50 f., Magvassy Mihályné 2 K, özv. Szabó Eulália 5 K, gróf Zelenski Róbertné 5 K, Szombathely egyházmegyei tagok 111.46 K, Györffy Kálmánné 4 K, Hergert Szeréna 4 K, Vermösch Mária 50 f., Oláh Mihály 2 K, özv. Schäfner Rezsőné 4 K, Niklay Mária 4 K, Kassa egyházmegyei tagok 100 K, Szepes egyházmegyei tagok 371.92 K, békéscsabai tagok 65.92 K, Horvát József és neje 2 K, Szappanics Matild 2 K, Kovács Anna 2 K, Nemesányi Gyula 1 K, Herich Karolina 10 K, Szalma Péterné 3 K, Orosz Amália 40 f., özv. Finta Erzsébet 1 K, Kis György és neje Pázmánd 1 K.

(Folytatása következik.)

Walsér-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papíron:

Vászonkötés	3 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	5 " — "
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	6 " — "

Műnyomó papíron:

Vászonkötés, vörösvágás ...	4 K — f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal ...	5 " 50 "
Bőrkötés, aranyv., tokkal ...	6 " 50 "
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával ...	8 " 50 "

Japán papíron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás ...	4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 " — "
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 " — "
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 " — "
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 " — "

REMÉNYSÉGÜNK

1906, 1907, 1908, még kaphatók

1909-ik évfolyamai egyenként

1 K 40 fill.-jével.

Reviczky Aladár C.M. munkái:

Mindennapi kenyereink. Gyakran áldozók imakönyve. Ára 3, 4, 5, 10 kor.

Az Oltáriszentség. Ára 50 fillér.

Mindennapi lelki kenyér. Ára amateur kötésben 1.60 kor.

Jöjjetek hozzám mindnyájan. Ára 10 fillér, 100 drb 8 kor.

Az elrejtett kincs, vagyis a gyakori szentáldozás. Ára 16 fillér.

Megjelent tótul is. Ára 16 fillér.

Előadások az Oltáriszentségről. Ára 80 fillér.

Baylon sz. Paszkál, az oltáregyesületek patrónusa. Ára 80 fillér.

Imák és énekek. Ára kötve 80 fillér.

Katonai imakönyv. Ára kötve 40 fillér.

A vegyesházasságról. Ára 16 fillér. Megjelent tótul is. Ára 20 fillér.

Jöjj, Uram Jézus! A gyakran áldozó gyermekek imakönyve. Köt. 1.60 K.

Isten nevét hiába ne vedyed! Ára 4 fillér.

Kaphatók a Lazaristáknál Budapest, IX., Gát-u. 6.

Walsér-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs hatodik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál: K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papíron:

Vászonkötés	4 K 60 fill.
Bőrkötés, vörösvágás tokkal ...	6 " 50 "
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal ...	7 " 50 "

Japán papíron:

Vászonkötés, bindre fűzve	5 K 20 fill.
Bőrkötés, bindre f., vörösvágás tokkal	7 " 50 "
Bőrkötés, bindre f., aranyv., tokkal	8 " 50 "
Borjúbőr, bindre f., aranyv. párnázva kazettával	11 " — "

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmélkedések).

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülöben.

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy utánvétellel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

IN PACE IN DIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIE TUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS.

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NIDUM ALTARIA.

XV. ÉVF. 1914. 5. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZE GÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

VIRGO IPSUM. QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPRITUS CONTRIBULATUS.

PLORABUNT SACERDOTES.

PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI.

ECCE PANIS ANGE LORUM FACTUS CIBUS VIATORUM VERE PANIS FLORUM.
ELECTORUM CONS ERVASTI. CUJUS NON SUM DIGNUS...

Központi oltáregyesületi érem.

Hivatalos oltáregyesületi érem. Kapható: Oltáregyesületi iroda, Budapest IX., Üllői-út 77. Egy darab ára ezüst kivitelben: 2.60 korona. Alumínium kivitelben: 90 fillér.

Női kézimunkákhoz szükséges hímzőanyagok nagy választékban legolcsóbb árban kaphatók. — Képes árjegyzék bérmentve. — Intézeti és iskolai szállítók.

BERGER ÉS FEISZINGER
Budapest, IV., Korona-utca 4. szám. ☒

Kitűnő bérmaajándék! «Jézusom, örömm» imakönyv. Bőrkötés vörösvágással: 2 korona, aranyvágással: 3 kor. 50 fill., párnázva: 4 korona. Oltáregylet, IX. Üllői-út 77.

ÖRÖKI MÁJUS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: Dr. Horváth Győző püspök: Mária Magdolna nyomdokain. — Z. K.: A kis Teréz «légiója». — Holdásy Endre: Vezeklés. — T. J.: Az Istenanya két május hava. — Lukácsy István: Halál árnyékában. — Történelmi Tár. Dr. Herdeck Ferenc: A nagyszombati Krisztus legsz. testének társulata a XIV., XV. és XVI. században. — Timár Kálmán: A bártói Krisztus-vére ereklye. — Gyakori szentáldozás: Rovatvezető: Reviczky Aladár főmunkatárs. Első péntek. — Beszélő számok. — Euch. triduum Lakompakon. — Jézusom örömm. Rovatvezető: dr. Szyllaba Emil: A májusi királynő és a szentségi Jézus. — Fiam emlékére. — Eucharisztikus Szövetségek. — Felső bimbók. — Három Üdvözlégly. — Röptében a nagyvilág körül. — Egyesületi élet. — Irodalom. — Kimutatások.

Mária Magdolna nyomdokain.

Horváth Győző dr., martiropoliszi püspöknek a kalocsai oltáregyesületi kiállításon, 1914 ápr. 4-én tartott megnyitó beszéde.

MIKOR az egyházmegyei hatóság megbízásából Oltáregyesületünk kiállítását megnyitom s végigtekintek e drága gyűjteményen, melyet műértő kezek és áldozatkész szívek oly nagy bőségben hordtak össze: eszembe jut, ami épen ezen a napon, virágvasárnap előtti szombaton történt az Úr Jézussal Bethániában. Simon, a bélpoklos, akit valószínűleg Ő gyógyított ki a bélpoklosságból, lakomát rendezett e napon Jézus tiszteletére. Szokásban volt keleten az előkelő vendégnek a lábát megmosni, fejére pedig illatszert önteni. De Simon, a házigazda, ezt nem tette. Ezt a szolgálatot Bethániának egy előkelő hölgye, a lakomán jelenlevő Lázár nővére, Mária Magdolna vállalta magára. Nagyon drága illatszert hozatott — mert alabastrom edényben tartotta — s midőn Jézusnak feje fölött eltörte az edény nyakát s a kenetet Jézus fejére hintette, az egész ház megtelt a kenet jó illatával. Ott volt az iskariothi Judás is és sehogy sem tetszett neki a dolog. «Mire való e kenetvesztegetés?» (Márk 14, 4.) — mondta. Az ő szemében ez pazarlás volt. Jobb szerette volna, ha az általa hűtlenül kezelt szegények pénztárába folyt volna be a kenet ára.

Ime, Simon házában az isteni vendéget mily vegyes érzelmek környezték. Judás semmibe sem vette; Simon lanyha volt iránta; Mária Magdolna a szeretet gyöngédségével elárasztotta.

Az Úr Jézus a világ végéig állandó vendége e siralom völgyének a legmértősebb Oltáriszentségben. S itt is sok tekintetben olyanformán van vele, mint Simonnak bethániai házában.

Vannak olyanok, mint Judás: az Urat nem szeretik. A kereszténység előnyeiben szívesen részesülnek; de hogy az Urat kellően megtiszteljék, erre se gondjuk, se pénzük. Mire való az a vesztegetés — mondják — az a fény, az a pompa, az a szorgoskodás az oltárok körül? Nem jobb volna azt a pénzt inkább a nyomor enyhítésére fordítani? — Ó ezek a Judások! Mintha nem tudnák, hogy a könnyörületesség épen azokban a szivekben fakad önzetlenül, amelyeknek az elhagyott isteni vendég iránt legtöbb az érzékük. Azért nekik is azt mondja az Úr, amit Judáséknak mondott a bethániai Simon házában: Szegények mindig lesznek veletek;¹ gondoskodtam róla, hogy fölöslegeseket megoszthassátok a szegényekkel. De bezzeg nektek a szegényekre sem lesz gondotok, ha isteni szeretet nem lesz a szivetekben.

Mások meg olyanok, mint Simon. Ez becsülte ugyan az Urat, adott neki helyet a házában, másokat is meghívott a tiszteletére; de aztán gondolta — annak a szegény, igénytelen Jézusnak ez elég is lesz. Nem úgy fogadta, ahogy előkelő vendéget volt szokás. Mellőzte az udvariaság szabályait irányában; se meg nem csókolta, se lábát meg nem mosta, se kenetet nem öntött fejére. Ilyenek a lanyha lelkek. Azért, mert Jézus igénytelen formában van közöttünk, figyelmetlenek iránta.

De nem így Mária Magdolna. Ez nagyon szerette az Urat s azért nem nézhette, hogy Őt előkelő hidegséggel fogadják és sietett, ahogy tehette, pótolni Simon mulasztását. Ilyenek a buzgó lelkek. Ők tudják, hogy az Oltáriszentség igénytelen külseje mily előkelő vendéget takar. Tudják, hogy akik hozzá fordulnak, soha nem távoznak tőle vigasztalás nélkül. Mikor pedig közös és nyilvános imádsására sereglenek köréje, vagy fényes körmenetben hordják Őt körül: szinte kibontakoznak e számkivetés keserű gondoljai közül és szinte előre izlelik azt a diadalmas örömet, mely az Isten gyermekeire az apai házban vár a Bárány mennyei trónja körül. Tudják a Jézust szerető lelkek, hogy ennek az isteni vendégnek mily mérhetetlen a szerepe mint áldozatnak is. Nap-nap után végigvonul ennek a végtelen értékű áldozatnak a lángja az egész földkerekségen a szentmisékben s nincs az a bűn, melyért meg ne engesztelné Isten haragját. Nincs az az áldás, amit le ne esdene, nincs az Isten iránti köteles hódolatnak az a mértéke, melyet túlön-túl le ne róna helyetünk; még a purgatórium sötétjébe is lehatnak enyhítő fénysugarai. Mint lelki táplálék pedig megóvjá az isteni vendég a lelkeket a bűn rothadá-

¹ Máté 26, 11.

sától s napi gyarlóságaink sorvasztó betegsége ellen biztos orvosság. Ő tőle van a szüzek tisztasága, a hitvallók bátorsága, a vértanúk erőssége, a keresztény erények minden virágzása.

Tudják mindezt azok, akik az Úr Jézusnak szerető hívei és azért nem elégszenek meg azzal, hogy ez az isteni vendég a tabernákulumban csak hajlékot kapjon: ők Mária Magdolna figyelmes szeretetének a példájára előkelő vendéghez illő fogadtatásban óhajtják részesíteni. S hogy szorgoskodásuknak minél sikeresebb legyen az eredménye: egyesítik lelkesedésüket és tehetségüket Oltáregyesületekben, hogy így tudás és izlés, ügyesség és szorgalom, fillérek és koronák egyesült erővel valami nagyot, valami értékeset legyenek képesek alkotni az isteni vendég tiszteletére.

És ahogy betelt Simonnak egész háza a kenet illatától, úgy terjed szét az Oltáregyesületek gyöngéd hódolatának illata az egyházban. És ahogy az Úr Jézus megdicsérte Mária Magdolnát és megmondta, hogy ahol csak hirdettetni fog az evangélium, mindenfelé hirtel megy az ő figyelmességének!¹ époly dicséretes és épületes az Oltáregyesületek munkája is Isten és emberek előtt mindenfelé.

Ennek a tudata, az Úr Jézus elismerése, az egyház öröme és épülése — ez legyen a jutalma a kalocsai Oltáregyesületnek is, mely e fényes kiállításal életrevalóságának ismét oly ékesen szóló tanujelét adta.

A kised Jézusról és a Szent Arcról nevezett Teréz nővér.

2. A kis Teréz «légiója».

VILÁGMOZGALMAT indított meg a «kised Jézusról nevezett Teréz nővér». Az Örökimádás januári száma ismertető cikket kezdett a kis szüztől. Sok az írni való erről a szüztől.

Egyenlőre azonban egy sürgős cikkel félbeszakítjuk a rendkívül érdekes életrajzát.

Hadd ismerje meg és hadd élvezze a közönség azt az áldott gyümölcsöt, melyet a Kármel szüzi földjébe átplántált fa termett millió és millió lelkek megmentésére, többet mondom, megszentelésére, tovább megyek: *nagy szentekké átvarázsolására!*

Ez a gyümölcs az a légió, melyet kised Jézusról nevezett Teréz nővér hozott a világra.

Ezt a Légiót akarom ismertetni.

Ez a cikk a «kis lelkeknek» szól, vagyis azoknak, akikben nagy a

¹ V. ö. Máté 26, 13.

vágy szentekké lenni, akik a végtelenségig akarják szeretni az Istent, de gyengék és nem dicsekedhetnek azokkal a rendkívüli kegyelmekkel, amelyek arra indították a nagy szenteket, hogy emberfölköti szigort fejtek ki maguk ellen. Ezek a «kis lelkek» bátorságukat veszítik, mert nem képesek e nagy szentek példáját követni.

Ezeknek a *kis lelkeknek* Teréz nővér mosolyogva ezt feleli: «Csak egy a tennivaló ezen a földön: a kis áldozatok virágait szórni Jézus elé, őt éldegésekkel fogni meg... így fogtam meg én is őt és ezért fog ő engem oly jól fogadni.»

Nem akarunk az Anyaszentegyház határozatainak elébe vágni, de azért nem mondhatjuk-e, hogy a gyermek Jézusról nevezett Teréz a mi napjainkban úgy tűnik föl, mint egy angyal, akit a mennyei Atya avégett támasztott, hogy a tékozló gyermekek sokaságát az ő karjai közé vezérelje. Ez a szűz egész új és kedves módját hirdeti az Isten iránti bizalomnak és igyekszik a lelkeknek kinyilatkoztatni azt, amit Jézus szentes Szívének jóságáról és irgalmáról tapasztalt, arról a Szívről, mely «annyira szerette az embereket» és amely annyira szomjuhozza az ő szeretetüket!

Ennek a kis szűznek az élete angyali tisztaság volt, de azért túl nem becsülte magát; azt mondta, hogy ha nem vétkezett, ez azért volt, mert az Isten nem engedte, hogy erre alkalma legyen. És ha az Istennel való bizalmas és gyöngéd viszonyba jutott, azt sem erre a szűzi tisztaságra alapította, hanem az isteni szív irgalmas leereszkedésének tulajdonította. Ezt ily módon magyarázta meg az ő *önéletrajzában*:

Nem azért emelkedem föl az Istenhez a szeretet és bizalom által, mert meg lettem őrizve a halálos büntől. Ah! én érzem, hogy akkor sem vesztenék el semmit bizalmamból, ha lelkemet mind azok a bűnök terhelnék, amiket csak elkövethetnek az emberek; a bánattól megtört szívvel az én Megváltóm karjai közé vetném magamat. Tudom, hogy ő szereti a tékozló fiút, hallottam a Magdolnához, a házasságtörő asszonyhoz, a samariabeli asszonyhoz intézett szavait. Nem, nem! semmi sem volna képes engem visszariasztani; mert tudom, mit gondoljak az ő szeretetéről és irgalmáról. Tudom, hogy a bűnöknek mindez a sokasága egy szempillantás alatt úgy megsemmisülne, mint egy csepp víz a paráztsba dobva.

A pusztában élő atyák életében olvassuk, hogy egyikük egy nyilvános bűnös asszonyt térített meg, akinek kicsapongásai egy egész vidéket megbotránkoztattak. Ez a bűnös asszony a kegyelem hatása alatt a szentet a pusztába követte, hogy ott szigorú penitenciát tartson, midőn az utazás első éjszakáján, mielőtt még szent magányába ért volna, a szeretettől áradó bánat rohama szétszakította az ő halandósága köte-

lékeit; és a remete ugyanazon pillanatban látta, hogy lelkét az angyalok az Isten kebelére vitték. Ime, megkapó példája annak, amit mondani akarnék... de ezeket a dolgokat nem lehet szóval kifejezni.

Ferreri szent Vince életében az isteni Irgalmasságnak még megkapóbb példáját látjuk.

Egy nagy bűnös egy napon a szentnek gyónt, ez hétévi penitenciát rótt ki reá. Emberünk ekkor sűrű könnyhullatások közt így kiáltott föl: «Lehetséges-e, hogy az Isten az én iszonyú bűnömöt ily csekély elégtételért megbocsássa?» Szent Vince ily bánattól meghatva, ekkor így szólt: «Elég lesz fiam, ha három napon át kenyeren és vizen böjtölsz és az Isten irgalmasságot fog veled gyakorolni.» A bűnbánó, e szavakat hallva, még nagyobb zokogásban tört ki és könyeinek árja megkétszereződve ömlött alá. Ezt látván a szent, most így szólt: «Fiam, elég, ha három *Miatyánkot* és három *Üdvözlégyet* mondasz el és a te bűnöd el lesz törölve.»

A bűnbánó azonnal elkezdte az imát, de alig végezte el az első *Üdvözlégyet*, midőn teljes bánata túlradó hevében halva rogyott az Isten szolgája lábai elé.

Azután megjelent neki dicssugártól környezetten és kinyilatkoztatta neki, hogy egyenesen a mennyországba jutott, mert egészen megtisztult a szeretet könyeiben, amelyeket bűnbánatában hullatott.

«Az Isten igen irgalmas, mondá szent Dorothea szűz az ő vértanúsága alatt és nincs az a gyógyíthatatlan seb, amit be ne tudna hegeszteni. Az ő neve Megváltó, mert megváltja az embereket és nagyobb bűn kétségbeesni, az ő irgalmát nem remélve, mint őt a martiromság kínjai közt megtagadni.»

Az egykoron eltévedt, de most már az isteni Pásztor keblére tért juhoknak sem kell többé az ő mult bűneikre gondolniok az Isten igazságától való félelmükben, de eszükben forgathatják még azokat avégett, hogy az ő nagyságát és szeretetét csodálják, az ő jóságát dicsérik, az öröm és hála érzelmét magukban felköltsek. Bűneik emléke ne öntsön beléjük félelmet. Ó nem! Legyenek ők meggyőződve arról, hogy Jézus, megbocsátván az ő bűneiket, visszaadta lelküknek az ő tisztaságát és eredeti szépségét. Ő maga sietett elfelejteni az ő bűneiket, amelyeknek emléke époly fájdalmas rá nézve, mint e lelkekre nézve és most csak az az ő egyetlen vágya, hogy őket tökéletesítse, szentekké képezze és velük a legbensőbbben egyesüljön.

De milyen életmódot kell választaniok, hogy szentekké legyenek. Talán a pusztába menekülniök, mint Magdolna vagy magukat egy szűk cellába falaztatniok, mint Pelágia? Vagy testüket iszonyúan gyötreniök, mint azt sok bűnbánó szent életében olvassuk?...

Nem, ezek a jámbor túlzások nem szükségesek. A *kis lelkek* óvatosak a testsanyargatásban, Teréz példáját követve, akit ezentúl anélkül, hogy megsértsék, testvérüknek, mesterüknek, mintaképüknek tekinthetnek.

Hogy őt kövessék, először is meg kell érteniök azt, hogy a legérdemszerűbb sanyargatás az akaratnak gyötrése. Teréz is az engedelmesség anyala volt; nemcsak előjáróinak engedelmeskedett, hanem mindenkinek, sőt azoknak is, akiknek hatalma alatt éppen nem állott.

Az akarat gyötrése után a szív fékezése következik. Szükséges azt fékezni, azt a szegény szívet, mely egykor kétségkívül annyi bűnnek volt az oka. Le kell őt szoktatni a teremtményekhez való ragaszkodásról, az ő egész szeretetét az Istenhez kell irányítani és ha azt valami mulandó tárgyért dobogni érzi, siessen Jézushoz és mondja neki: «Vedd el a magad részére én szívem dobbanásait; én ezentúl csak téged akarok szeretni».

A kis lelkek a jó Istennek még egy sereg apró áldozatokat hoznak, oly áldozatokat, amelyek nem fárasztják a lelket és éppen nem ártanak az egészségnek, minők: «Nem mentegetni magát, környezetének apró szolgálásokat tenni anélkül, hogy azoknak értékét tulajdonítson, a szeretetreméltóság egy szavát hangoztatni, midőn hallgatni akarnánk vagy nemtetszésünket nyilvánítani.»¹

Z. K.

(Folyt. következik.)

VEZEKLEÉS

Gondolattal, szóval, tettel	Vad poroszlók arculcsapnak;
Vétkeztem, óh, sok a vétkem!...	Áhitatos szívem tépik.
Uram! Hozzad fohaszkodom:	Atyám! Nézd a vergődésem!...
— Kegyelmezz nekem!...	— S bocsáss meg nekik!...

Halácsy Endre.

Az Istenanya két május hava.

IRÓASZTALOM felett Uhdének tündérszép Mária-képe függ. A kép alá aranybetűkkel e szavakat rótták: In treuer Hut — hü védelem alatt. De az aláírás csak annyit mond nekem a képből, mint egy fejezet a hatalmas, soklevelű könyvből. Lelkem sokkal többet lát. Lankás hegyvidék és zöldelő erdő szegélyezte virányos tisztáson a kised Jézus fekszik kimondhatatlanul bájosan és kedvesen. Mellette ül angyali szendéséggel és a legszentebb anya varázslatos szépségével az ő édes anyja, a szent

¹ Az «Egy lélek történeté»-ből.

Szűz. Két kezét könnyedén és imádkozva kulcsolja a kised aranszőke feje fölé. Nyugodt boldogság és csendes, háborítlan öröm honol az Istenanya arcán és alakján, pedig melyik anya szeretete lehetett aggódóbb és gondossága odaadóbb! A kised előtt angyalok térdepelnek és égi hozsannát zenélnek. Talán a betlehemi glóriát játsszák éppen, vagy a pástorok egyszerű örömet mondják el a húrok behizelgő nyelvén. S a kis Jézuska csillogó szeme édesen mosolyog. Felettük báránypelát derült ég, körülöttük a virágok szinpompája, az illatok édes árja, csupa tavaszi pompa, csupa üde szépség, mellyel nemes versenyre kél az angyalok ragyogó öltönye. Ó mennyi melegség, mennyi szeretet árad e képből bensőmbé! S lelkem úgy érzi, hogy ez az Istenanyának *első* május hava, melyet pázsitos réten isteni gyermekével együtt töltött.

***

Zsong-bong az estvéli harangszó: első májusi litániára hív. Örömmel lépem át a szentegyház küszöbét. A főoltár trónusáról a szentségi Úr Jézus kegyelme árad felém. Játszi tömjénfellegek symbolikája arra figyelmeztet, hogy imádságos hódolatom az illatos tömjénhez hasonlóan szálljon az én Istenem színe elé. A gótikus szentély díszes ablakain pompás szivárványkéve szóródik be: a lenyugvó nap utolsó sugarai. A sokszínű fénysávba beleesik a legméltóságosabb Oltáriszentség is. A szentostya patyolatfehérése s a gyémántos arany szentségtartó villogása csak fokozza a napsugarak tündéri báját, mely éppen a Mária-oltáron ömlik el. Lelkemen átcikkázik a gondolat, hogy az Úr Jézus napsugaras ujjával mutat rá a Mária-oltárra, Ő akarja, hogy szentanyját most különösen tiszteljük, szeressük. Azért egész figyelmem a Mária-oltárra irányul. Fényárban, virágtengerben díszleg az Istenanya szobra. Amire a hívői lélek áldozata és gyermeki szív szeretete képes, mindaz ott pompázik az Istenanya lábainál. Lelkem annyira megilletődik, hogy apokaliptikus álomba esik. Felújulnak mindazok a Mária-szobrok és képek, amelyeket valaha láttam. S mindegyik a maga májusi szépségében és ragyogásában. Először a Mária-kép az én falum templomából rajzolódik lelki szemem elé. Azután a bájos pozsonyi mélyüti kápolna Mária-oltára, Mária-Remete, Virágvölgy, Mária-Zell, Tersattó... Loretto... Mária ad nives Rómában... Lourdes... Istenem nem bírja tovább a lelkem a dicsőséget, a nagyságot, a fényt, a ragyogást, mely az Istenanyát övezi e földön, hogy nagyobb, dicsőbbet lássak, ketté kellene szakadnia az égnek és a mennyei trónusáról az Istenanyának felénk ragyognia!

Ez a második május, a mai májusa az Istenanyának! Az első májusi jóslat: Ettől kezdve boldognak hirdet engem minden nemzet, ma már a valóságok valósága.

T. J.

Halál árnyékában

SZENT VINCE-EGYESÜLETI ülésünk után együtt szoktunk maradni, hogy elmondjuk egymásnak a kiválóbb eseményeket, melyek a hét folyamán lelkipásztori működésünkben felszínre vetődtek.

Egyik pályatársam, ki a külváros iskoláit részesítette hitoktatásban, olyan történetet mondott el, mely mindnyájunkat mélyen meghatott.

... Fehérvasárnap volt. Az első szentáldozás édes ünnepnapja. Azurkék égen diadalmas ragyogással tündöklött a nap s káprázatos verőfényvel árasztotta el a természetet. Szinte hallani lehetett a bimbók pattogását s a kertekből az orgonavirág mézédés illatát hozta felénk a langyos szellő.

Jöttünk vissza a templomból az iskolába. Felvonulásunk beillett diadalmenetnek; két lengő zászló közt díszelgett a kereszt; utánna párosával haladtak tanítványaim. Fehér arcoeszkák szent tűzben égtek s hasonlítottak ahhoz az angyalcsapathoz, minőt Fra Angelico festett a mennyország hervadhatlan mezőire.

Amint így lassú méltósággal haladtunk, egyik utcasarkon munkáskülsejű férfi lépett elő s miután végigkémlelte a sorokat, odalépett egy kis fiúcska mellé. Vajjon mit akarhat? Megjelenése nem sok biztatót mutatott; kopott, szegényes öltönye, dult arcvonásai nagy elhagyatottságának voltak kirívó tanujelei.

Egyszerre csak karjai közé kapta a gyermeket, magához ölelte, csókolni kezdte homlokát s mintha drága kincset mutogatna, hangosan felkiáltott: — Én édes fiam, drága gyermekem!

Azután befordultak az utcába s eltűntek szemeink elől. Szokatlan volt a jelenet; a kis fiúra sok tanítványom közt emlékeztem, mint egyik legszorgalmasabb tanulóra; kedves, ártatlan, gyöngéd volt, mint egy törékeny virág. De később kiment fejemből az egész jelenet.

Mintegy tíz napra az első áldozás után sürgősen hívtak egy beteghez, hogy lássam el a szent útravalóval s az utolsó kenet szentségével. A külváros utcasorainak végén piszkos bérházba vezettek. Minő nagy lön meglepetésem, amikor a nagyon szegényesen bútorozott szobácskában a betegágyon az én kedves tanítványomat, a kis Jánoskát pillantottam meg. Az ágy mellett az atya állott; ugyanaz a munkás, ki az utcán oly meleg szeretettel tüntetett a fia mellett. Szemei könnyben úsztak, arcáról lerítt a nyomor, a bánat, a kétségbeesés. Ahogy rájók tekinttem, sejteni kezdtem, hogy itt ez emberek sokat szenvedhetnek, az élet sivárságával néznek farkasszemet s e szobácskában már zordon események játszódhattak le.

A Szentiletek Isten eljövetele.

Az én kis betegem közel állott a halálhoz. Tüdőgyulladást kapott s a rettentő láz elhervasztotta benne az életerőt. A lelke egészen megérett a kegyelem sugarában; gyónása s szentáldozása Jézus iránt való forró szeretettől buzogott s kívánt meghalni, hogy jóságos Megváltóját angyalai fényes társaságában színről-szinre láthassa.

A szent ténykedések befejezése után az atya járult hozzám:

— Én vagyok az oka, hogy e kis martyr most oly sokat szenved s gyermek létére éreznie kell a halál közeledtét. Hosszú időn keresztül jó munkás voltam, pompás keresetem volt a gyárban. A fizetésem olyan volt, hogy szükségem nem kellett szenvednünk. Boldogság fészke volt e kicsi otthon s az atya és az anya küzdelmeit megaranyozta e kicsi gyermek édes mosolya.

Addig tartott ez így, míg meg nem ismerkedtem s meg nem barátkoztam a társadalmi felforgatást hirdető forradalmi lázítókkal, kik első-sorban kiirtották a hitemet s azután elszakították a családomtól: Megszerettem a korcsmát, de be is lopózkodott hozzánk az inség. A nőm intett, kért, összetett kezekkel rimánkodott előttem: térjek vissza hozzájuk... Durva szitkokkal feleltem, többször kemény ököllel csaptam az arcába. Egy démon sugallta e gonoszságokat s e pokoli ígézet hatása alatt rettentő sok bűnt halmoztam fel lelkemre.

Egyszer amint hazajöttem a gyárból, a szobában csak a kis Janikát találtam.

— Hol van anyád, fiam?

— Nem tudom, elment valahova. Azt mondta: nem jó vissza soha többé.

A jobbik belátásom azt súgta: nem volna csoda, ha megfutott volna kegyetlen bánásmódom elől; a gonosz lélek azonban bosszúra sarkalt s azt súgta: «Öld meg őt!» Sokáig kerestem-kutattam, hogy kitöltsem rajta haragomat, de mindig kisiklott kezem közül. Később hallottam, hogy lekerült az utcára s a bűn fertőjébe süllyedt.

Egy volt, ami ez örvénybe, a bűnök és szenvedélyek e borzalmas világába derűt, vigasztalót hozott: az én kicsi fiam. Valóságos angyal az elkárhozottak tanyáján. Mióta iskolába jár, készíti magának fészületből, kis képecskékből oltárkát, az előtt zengi el fennhangon imádságait... oly idvezítő, oly édes e szelid gyermeki könyörgés. Mikor az első szentáldozásra készült, egészen átszellemült. Letérdelt, összetette kis kezeit, arcát felvetette az ég felé s mint a gerlicebúgás, úgy zokogott ajkain Jézus szent neve: «Ó édes Jézus, ó irgalmas Jézus, imádlak teljes szívemből. Neked élek, neked halok, tied vagyok életemben, halálomban».

Látva és hallva mindezt, ah én Istenem, végre megtört a jégpáncél, mely szívemre nehezedett. Szörnyű vihar támadt lelkemben, csatára kelt a gonoszság e térdelő gyermek áhitatával, szétszakadozott lelkem borúja s onnan felülről rám is sütni kezdett a kegyelem napja... Megutáltam

bűnös életemet, lelkem sírt, hogy elfordultam jóságos mennyei Atyámtól s erős bennem az elhatározás, hogy megjavulok. Uram, jó lelkiatyám, hallgassa ki az én töredelmes gyónásomat is... S azután még egyet óhajtánék, bár visszatérne az elhagyott fészekbe az édes anya... Megbocsátánék neki teljes szívemből, hisz az én bűnös szenvedélyeim keltettek itt életre minden bajt s okozták az ő elkeseredését...

— Mi lett volna itt más teendőm, — folytatá lelkész barátom — mint elfogadni a megtérő atya gyónását. Vigasztaló szókat rebegtem, ámbár megvallom, az események e hirtelen találkozása meglepetéssel hatottak rám. A feloldozás azonban megtermé gyümölcsét; az atya dult vonásai elsimultak, arcára szelid nyugalom ült s szemeiből a szenvedély tüzet kioltotta a bánat könnyharmata.

Azt hittem, ezzel immár végére értem lelkipásztori teendőimnek, búcsuzni kezdtem a nagybeteg fiúcskától s bánatba merült atyjától, midőn az ajtón halk kopogtatás hallatszott.

Lassan nyilott az ajtó s belépett rajta egy nő. Nagy fekete kendő borította fejét s vállát. A férfi felhorkant, rögtön felismerte eltévelyedett feleségét. A nő ajkain halk sikoly rebent el, mikor megpillantotta az előtte állókat; azután mintha mitsem törődne az őt fenyegető veszedelemmel, odavetette magát a beteg ágya elé. Jóságos Isten, vajjon mi fog itt történni? Elég erős lesz-e a férfi lelke, hogy bosszúját az asszonyon ki ne töltsse?! Nem fog-e a sok felgyülemlett szenvedély, bánat, nyomor szörnyű csattanóban, egy borzalmas bűnben kitörni? Meg tudnak-e vajjon ez elkeseredett lelkek egymással békülni?

E pillanatban a beteg gyermek beesett, lázas arcán különös elhatározás lángja lobbant fel. Rávetette mélyen fekvő halovány szeméit édes anyjára s megfogta a kezét:

— Édes jó anyám...

Majd ránézett olvadó, szelid tekintetével a férfirra:

— Édes jó atyám...

Isteni sugallattól vezetettve egyesítette a gyülölt kezeket.

— Igen, Teréz, bocsáss meg — rebegte az atya — én voltam oka minden bajnak.

— Ó férjem, köszönöm irgalmas szavaidat, egész életemben halálával adózom jóságodért.

A gyermek arcán a béke angyalának derüje sugárzott. Krisztushoz való áhitatának, első szentáldozásának megtermett nemes gyümölcse: a szülők kibékülése.

Arca mosolygott s még szüleinek egybefont kezeit tartotta, midőn nagyot sóhajtott s lelke ott lebegett a sugárzó úton, mely Jézus szent keblére vezet.

Lukácsy István.

TÖRTÉNELMI TÁR.

A nagyszebeni Krisztus legszentebb testének társulata a XIV., XV. és XVI. században.

HAT OKMÁNYRA akadtam, melyek a nagyszebeni Krisztus legszentebb testének társulatáról s annak 200 éves fennállásáról szólnak.¹ Az eddig fölfedezett szentségi társulatok keletkezését 30 évvel előzi meg a nagyszebeni társulat, de ugyancsak róla tudunk még akkor is, midőn ilyenű társulatokról már semmiféle feljegyzésünk nincs.

Mivel az okmányok a nagyszebeni szentségi társulat tagjainak buzgóságát tárják fel, röviden foglalkozom velük az Oltáregyesület tagjainak épülésére s azért, hogy lelkükben a nagyszebeniek régi példája hasonló buzgóságot váltson ki.

***

Az első okmány az alapítólevél. Annak értelmében a társulat 1372. év augusztus 10-én alakult. Főlsorol ez okmány 15 erényes s az istenszolgálatban kiváló férfiút, élükön a város polgármesterét, kik a legfőbb és legfőbb Oltáriszentség különös tiszteletére testvérületet alakítanak. Ezek mind világi férfiak voltak, kiknek a hivatali, a családi, az anyagi gondok és kötelességek épen úgy neheztedek vállaikra, mint a manapsági embernek. S az alapítólevél a megnevezett alapítóknak azt a tanuságát is feljegyzi, hogy a társulatnak igen sok jeles és buzgó tagja volt már a megalapításkor is, kiknek nevükben szövegezték és írták alá az alapítólevelet.

Hogy honnan vették ezen eszmét, ki közölte velük, arról nem szól frásuk, de annál inkább hangoztatják, hogy saját szívük kívánságát követve, egyesültek a legfőbb és legfőbb Oltáriszentség különös tiszteletére.

Az alapítólevélben egyetlenegy egyházi férfiú van felemlítve, a boldogságos Szűzről nevezett plébániatemplomnak plébánosa. A plébános sincs úgy említve, mintha ő lett volna vezére ezen társulásnak, hanem azért, mivel a fentemlített jeles férfiak a plébános részére bizonyos jogosultságot határoznak meg. A szentségi társulat ugyanis a boldogságos Szűzről nevezett nagyszebeni plébániatemplom egyik fülkéjében oltár-emelésre helyet kapott. Az oltárt felépítik, az oltárhoz egy állandó káplán tartásra kötelezettséget vállalnak. Azt fizetik s a plébánosnak is a káplán élelmezése címen évi díjat fizetni kötelezik magukat. Ha azonban szükség vagy drágaság állana elő, a meghatározott pénzfizetést felemelni

¹ Archiv des Vereines für siebenbürgische Landeskunde. Neue Folge. 10. Band 314—360.

is vállalják. Viszont az alapítólevél tanuságot tesz, hogy a jámbor alapítók lelkiatyjokkal a legszorosabb viszonyban voltak. Annak tudta, beleegyezése, segítsége nélkül semmit sem tettek. Érezték, hogy a nagy szándék csak úgy kedves az Isten előtt s úgy valósítható meg, ha papjuk áldásával és szolgálatával egyesül. Krisztus adott az apostoloknak, az apostolok a püspököknek és papoknak adtak hatalmat a kenyeret és bort Krisztus testévé és vérévé változtatni. Papság nélkül nincs Oltáriszentség, annál kevésbé lehet szentségtársulat.

A társulat célja közös a hasonló társulatok céljával. Hetenkint csütörtökön közös szentmiséjük van az Oltáriszentség tiszteletére. Gondoskodnak a tagok arról, hogy a betegekhez az Oltáriszentség illő kísérettel vitessék, de főleg arról, hogy a kimulók a legfőbb és legfőbb tisztelet nélkül ne távozzanak e világból. A tagok ravatalánál virrasztanak, a temetésen és az engesztelő szentmiséken hiány nélkül részt vesznek. Különös a nagyszebeni társulatnál az, hogy a szegények és az idegenek temetési költségét ők viselik s azok temetésén úgy megjelennek, mintha tagtárs lett volna.

Ilyen jószívű, áldozatos, egymás lelkeüdvéért érdeklődő s a sírig összetartó tagokkal indul meg Nagyszebenben az Oltáriszentség különös tiszteletére alakult társulat. Hogy mivé nőtte ki magát, azt a következő okmányok igazolják.

A második és harmadik okmány 1384. év szeptember 17-én kelt. Tanuskodnak arról, hogy a 12 évvel ezelőtt alakult társulat vezetője és gyűjtőpontja lett a lelki életnek Nagyszebenben. Magával ragadott minden érző szívet s azok is, kik nem léptek a társulatba, a társulat közös istentiszteletein tömegesen résztvettek s a társulat tagjainak buzgóságán épülve azokkal együtt óhajtották dicsérni az Istent.

A második okmányban Demeter biboros, esztergomi érsek Krisztus legfőbb és legfőbb és csodálatos szent testének s vérének társulati tagjait s mindazokat, kik velük szombat esténként a «Salve Reginát» (üdvözlégy menyország királynéja) éneklék, 100 napi búcsuban részesíti.

A harmadik okmányban ugyanazon Demeter biboros, esztergomi érsek tanuságot tesz, hogy a társulat minden csütörtökön az Oltáriszentség nagyobb tiszteletére a szokásos énekes szentmisét megtartja. Azon a tagok rendszeren jelen vannak, de egyszersmind nem tagok is igen nagy számmal vesznek részt benne. Miért is úgy a tagoknak, mint azoknak, kik nem tagjai — akár férfiak, akár nők — de a társulat csütörtöki miséjén részt vesznek s a társulat örökös fennmaradásához némi adakozással járulnak, 100 napi búcsut engedélyez.

A társulat alakulásától kezdve körül-belül 90 évre akadunk a negyedik okmányra. A társulat a közbeeső idő alatt nem hogy hanyatlott,

hanem hatáskörét mindinkább tágította, mert a negyedik okmányban az áll, hogy a társulat nemcsak a hívő katolikusokra hat, hanem hat a szakadárookra, azokra, akik az egyháztól, az egyház fejétől a pápától elszakadtak, a görögkeletiekre. 1460. október 1-én kelt eme okirat leírja a társulat csütörtöki ünnepélyes szentmiséjét, mellyel kapcsolatban égő gyertyákkal és *orgonaszó* által kísért énekkel körmenetet tartanak. Teszik ezt azon célzattal, hogy az Úr Jézust megkéreljék, miszerint a szakadárok iránt legyen kegyes és fogadja őket vissza anyaszentegyházába. Így mutatják ki becsülésüket a szakadárok iránt s alkalmat óhajtanak nekik adni, hogy velük együtt imádják az Úr Jézust.

Nem rajtuk múlt, hogy a szakadárok velük nem egyesültek. Hogy miért, miért nem, azt nem tárgyalom itt. Csupán kiemelem, hogy ime így erősödött a társulat s erejének tudatában, mint hittérítő az eltévelyedetteket az Úr Jézushoz akarja visszavezetni.

Az ötödik okmány egy régi szép misekönyv, melyet Merkel Mihály özvegye, Borbála úrasszony ajándékozott a társulatnak azzal a kikötéssel, hogy az soha másé ne legyen, mint a nagyszzebeni Krisztus testvére társulatáé. Készült s ajándékozott 1465. évben.

Hosszú 60 év eltelte után ismét kapunk a hatodik okmányban értesítést ezen buzgó társulat életéről. A hatodik okmány a társulat 1525., 1526. és részben 1527. évi pénztárkönyve. Kyrchberger Péter pénztáros lelkiismeretes pontossággal tárja elénk a társulat minden csütörtöki adakozást, a belépő tagok számát, azok belépési díját stb. A harmadfélév alatt nem sokan, csak 7-en léptek be, de az adakozások, a végrendeleti hagyományok eléggé igazolják, hogy népes volt a társulat. A társulati tagok igen szép szokását észlelhetjük. Ugyanis a nők drága nyakéküket a társulatnak hagyják. Sokszor kikötik, hogy a drága nyakéket a társulat miseruháira applikálják (alkalmazva felvarrják).

Az 1525—1527. évi pénztárkönyv végén fel van sorolva a társulat szerelvényeinek leltára. Azt mondhatom rá, hogy nagyon gazdag és értékes leltár.

Timár K. úr révén még egy hetedik okmányt is említek 1533-ból. Ez év november 28-án Thonhewsser Mihály beszámol a társulat ügykezeléséről s 65 forint jövedelmet mutat ki.¹

¹ Timár úr ezen okmány alapján állítja, hogy a társulat ekkor már hanyatló volt. A pénztárkönyvek egybevetéséből én a jövedelmet nem találok csökkenőnek. Hiszen a társulat ezidőtájt nemcsak az oltárnokot, hanem az organistát stb. új állást pl. a sekrestyést is fizette. Mivel a jövedelem nem csökken, a társulat sem hanyatló ezidőszereint. Sőt az a körülmény, hogy a lutheránusok gúnyolódása dacára az úrnapi körmenetet teljes fényvel tartják, szintén amellől bizonyít, miszerint a társulat erős volt számban és buzgóságban. Örökimádás XI. évfolyam 47. lap.

Ezek alapján megállapíthatjuk, hogy a nagyszzebeni társulat 200 éves (pontosan 161 éves) létezéséről, buzgóságáról, fáradozásáról, az Oltáriszentség iránti különös tiszteletéről igen épületes és biztos adataink vannak.

Hogy a társulat 1533. éven túl meddig élt s mikor szűnt meg, arról mit sem tudunk.

Dr. Herodek Antal.

A bátai Krisztus-vére ereklye.

SZENT hajdanunk eucharisztikus emlékei között legnevezetesebb volt a bátai apátság Krisztus-vére ereklyéje. Fejedelmek, főurak s a magyar nemzetnek kegyeletes tisztelete környezte közel két századon át a bátai bencés apátságnak ezen kincsét. A bátai apátságnak s nevezetes ereklyéjének történetét *Sörös Pongrác* írta meg a magyar bencésrend nagyszabású történeti monografiájának legújabb kötetében.¹ Érdemes dolgozata felölel úgyszólván minden adatot, mely a bátai csodás ostyára vonatkozik. Kutatásainak eredményeit a következőkben foglaljuk össze.

A szent Mihály tiszteletére emelt apátságot a hagyomány szerint szent László király alapította. Nevezetessé tette ezt az apátságot az ott történt szentségi csoda. A Krisztus-vére ereklye iránt tanúsított tiszteletnek tulajdoníthatjuk, hogy az apátság a XV. század közepétől kezdve birtokadományokban részesült. Földrajzi s történeti munkákban, mint Bátának fő nevezetességét említik az írók a Krisztus-vére ereklyét. Például *Rantani* Péter püspök, ki a XV. század vége felé írta történeti munkáját, oda nyilatkozik, hogy a bátai monostor igen híres azon nyilvánvaló csoda miatt, hogy ott a szent ostyában Krisztus-vére testének egy darabkájával látható, miként erről számtalan olyan tett bizonyosságot, aki az ereklyét megszemlélte. Ez a szentséges ereklye oly nevezetességre tett szert, hogy utóbb magát az apátságot is Krisztus vévéről kezdték elnevezni. II. Lajos király 1521. elején egyik okmányában, mint szent Mihály arkangyaláról és Krisztus szentséges testéről nevezett egyházat említi Bátát.

A bátai Krisztus-vére ereklye az átlényegült szentostya volt, melyben Krisztus-vére tűnt föl testének egy darabkájával. Ez a jelenség állandosult s hosszú időn keresztül észlelhető volt. A csodás esemény legkésebb a XIV. század folyamán történhetett, mert a XV. században a szent ereklye már elterjedt fiszteletnek örvendett. A szentségi csodáról azonban közelebbi adataink nincsenek. Mikor történt a jelenség s hogyan kinek működésénél s kiknek jelenlétében — ezekről a részletekről nem szólnak a történelmi emlékek.

¹ *Sörös Pongrác*: Az elenyészett bencés apátságok. Budapest, 1912. 119. s köv. 1. (A pannonhalmi Szent-Benedek-rend története. 12. köt. B.)

A XV. század elejétől kezdve már általános érdeklődés mutatkozik a csodás kincs iránt s tisztelete egyre nagyobb mérvet ölt. 1434. január 21-én IV. Jenő pápa búcsút engedélyezett a szentereklye tisztelőinek. A búcsulevélből megtudjuk, hogy Úrnapja volt a bátai szentséges ereklyének legfőbb ünnepe, tiszteletének központja. Úrnapján a búcsúsoknak is mutogatták a szentkincset a többi ereklyékkel egyetemben. Akik ezen ünnep alkalmával a bátai templomban szentségekhez járultak, tíz évi és tizszer negyvennapos búcsút nyerhettek. Hogy ezen lelki kegyelmekben tömegesen igyekezett részesülni a hívő nép, azt elgondolhatjuk. Voltak más nevezetes alkalmak is, melyek a vallásos nép ezreit vonzották a bátai kegyhelyre. Ilyen volt például az 1480. évi jubileumi búcsu.

A bátai szent vér lelkes tisztelőinek sorában találjuk a jó magyar nép mellett úgyszólván az egész főúri világot. Emlékeztet a Hunyadi-családnak tisztelete a szentséges ereklye iránt. Hunyadi János, majd özvegye Szilágyi Erzsébet, Hunyadi László, Mátyás király, Korvin János herceg s özvegye szebbnél-szebb miseruhákat s egyéb egyházi ruhákat ajándékoztak a bátai templomnak. Hunyadi László még utolsó óraiban, kivégeztetése előtt is megemlékezett a szent ereklyéről.

A szent vér iránti kegyeletből mások is gazdagították az egyház készletét értékes egyházi ruhákkal és szerelvényekkel. Az adományozók közül megemlíthetők Geréb Péter özvegye, Török Imre, Kinizsi Pál özvegye, Garai Jób, Ráskai Balázs, Nagy Agoston bátai polgár stb.

A szent vér tisztelőinek sorát megnyitotta Garai János bán. Midőn ő 1415-ben a Hervoja és a törökök ellen indított hadjáratban fogságba jutott, az Úrhoz könyörgött szabadulásért. Fogadást tett, hogy szabadulása esetén elzarándokol a bátai szent vérhez. Szabadságát visszanyerve, fogadásának eleget is tett és szabadulása emlékére a bátai templomban hagyta rabbilincseit.

Ezt a kegyeletet csak a XVI. századnak elején zavarta meg egy főúrnak erőszakoskodása. II. Ulászló 1512-ben Perényi Imre nádort tette a bátai apátság kegyurává. Perényi nádor, bár a monostor apátjával folyton hadilábon állt, maga is kimutatta tiszteletét a szent vér iránt s 65 forintot érő, aranyhímzésű miseruhát ajánlott föl a templomnak. Fia, Perényi János, az erőszakosságban túltett még rajta is. Nem tudni milyen indító okoktól vezérelve, fegyveres embereivel rajtaütött a monostoron s annak féltve őrzött kincsét elrabolta. Saját kezével fosztotta meg a templomot a szent vér ereklyéjétől s azt siklósi várába vitette. Talán ezt a merényletet akarta kiengesztelni Perényi Imre özvegye, midőn arannyal átszőtt damaszt takarót adományozott a szent vér ereklye-mutatója számára, azonfölül pedig igen értékes miseruhát ajándékoztott a templomnak.

II. Ulászló 1516. január 24-én Bába kegyuraságát visszavette a Perényiektől. Ha már előbb nem, úgy ekkor juthatott vissza a Krisztus-vére ereklye Bátára. Hogy a szent ereklye csakugyan visszakerült a bátai templomba, sejtethetjük Báthory Endre zárandoklásából. Báthory, mikor 1521-ben nászadosaival az ország déli részeinek védelmére igyekezett, betért Bátára, hogy a szent vér helyén búcsút nyerjen.

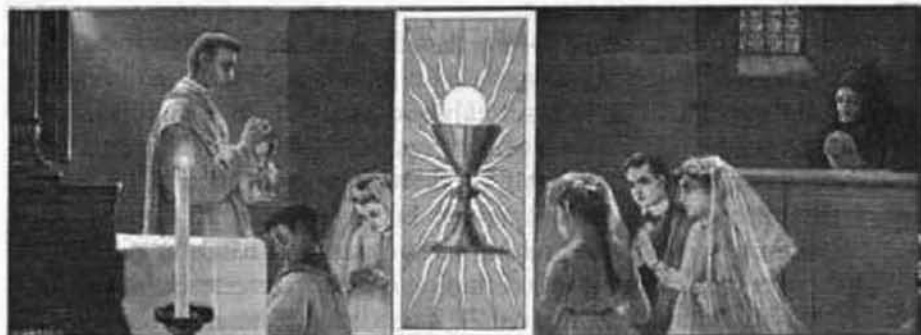
A mohácsi vész után újból árván marad a bátai kegytemplom. A csata szerencsétlen lefolyásának hírére a bátai szerzetesek elmenekültek. A töröktől tartva összeszedték az apátság kincseit s bátai jobbágyok kíséretében Alyóknak (mai Györszentmárton) tartottak. Magukkal vitték a szent vér ereklyéjét is s a tiszteletére adományozott egyházi felszerelést. Ezeknek értéke igen tetemes volt. Az egyházi ruhák összes becsértéke 1426 forint, az ezüst tárgyaké s ékszereké 286 forint és 20 gira. Mikor Tolnai Máté pannonhalmi főapát hirt szerzett a menekülőkről, értük küldött s felvitette őket az anyamonostorba, hogy féltett kincseik biztonságosabb helyen legyenek. Jellemző a bátai szerzetesekre, hogy szerető gonddal ragaszkodnak szent ereklyéikhez s azokat csak nagy unszólásra adják ki kezükből, természetesen csak jegyzék elleneben. Így került a szentséges kincs egyidőre *Pannonhalmára*.

Mikor az idők forgása kissé nyugalmasabbá vált s a törökök elvonultak, a bátai apátság újra benépesült s nevezetes ereklyéjét is visszakapta. De már közeledett a vég. A török 1539. nyarán megrohanta Bátát s teljesen feldúlta. Ekkor nyomavesztett a Krisztus-vére ereklyéjének is. Vagy a török pusztítás emésztette el, vagy pedig ott kallódott el, ahová az esetleg megmenekült szerzetesek vitték.

Későbbi időkben már csak mint Bátának hajdani kincsét emlegetik a szent ereklyét. Egyebek közt Verancsics Antalnak följegyzései is csak annyit említenek meg Bátáról, hogy ott hajdan megvolt Krisztus vérenek ereklyéje. A régi kincsnek emléke még a protestáns korban is élt.

Timár Kálmán.

Emlék a bécsi eucharisztikus kongresszusról. 1912 szeptember havában a legfényesebb keretek között folyt le Bécsben a XXIII. nemzetközi eucharisztikus kongresszus. Magyarország katolikusa ez alkalommal több mint húszezren vettek részt a kongresszust befejező körmeneten. A pápa ennek az eseménynek emlékére a magyar csoport vezetőinek sajátkezü írásával ellátott arcképét adta, mindnyájának köszönetét kifejezve és őket apostoli áldásban részesítve. Izabella főhercegasszony, a magyar csoport fővédője megbizta az Országos Katolikus Szövetséget, mint a magyar csoport középponti bizottságát, hogy ezt az emléket a vezetőknek megküldje, ami már meg is történt.

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: REVICZKY ALADÁR főmunkatárs.

Első péntek.

A HÓNAP első péntekén való szentáldozás — írja egy misszionárius — kitünő eszköz arra, hogy a gyakori szentáldozás terjedjen. Az Úr Jézusnak hő vágya, hogy a hónap első péntekéin minél több buzgó lélek engesztelje meg szentséges Szívét ama borzasztó sok bűnért, melyekkel az emberek az előző hónapban őt megbántották. Ezt pedig a legméltóbb módon úgy tehetik, ha magát a szentségi Üdvöztőt veszik tiszta szívükbe. S ha egyszer megízlelték, mily édes az Úr a szentáldozásban, akkor már nemcsak havonként, hanem hetenként, sőt naponként is fognak vágyódni a vele való gyakori egyesülés után. Buzgólkodjunk tehát mindenütt, hogy az első pénteki áldozások minél szélesebb rétegekben terjedjenek.

Beszélő számok. A *kalocsai egyházmegye* papi névtára feltünteti az évi szentáldozások számát az egyes templomokban. A tavalyi, 1913. esztendőben legnagyobb volt a szentáldozások száma a következő templomokban: 1. Kalocsai jézustársasági templom: 103.496 (1912-ben 108.883). 2. Kalocsai iskolanénék temploma: 84.510 (74.100). 3. Szabadkai ferenc-rendi templom: 75.000 (69.200). 4. Szabadka szent Teréz: 71.950 (68.530). 5. Szabadka szent Rókus: 58.382 (50.979). 6. Zentai szent Szív templom (belvárosi és alsóvárosi plébánia): 42.916 (43.256). 7. Zombori karmelita templom: 38.645 (40.201). 8. Bajmok: 34.950 (22.350). 9. Monostorszeg: 34.363 (36.349). 10. Magyarokizsa: 31.550 (35.150). 11. Bajai ferenc-rendi templom: 31.484 (37.403). 12. Topolya: 23.450 (19.084). 13. Kecel: 21.307

(11.885). 14. Szabadka szent György: 21.183 (20.662). 15. Ujvidéki plébánia-templom: 19.451 (17.347). Hogy a szentáldozások évi számának emelkedését, illetve ingadozását szemléltessük, zárójelben feltüntettük az 1912. évi statisztikát is.

A gyakori szentáldozás terjedését figyelemmel kísérhetjük, ha plébániánkat összevetjük az évi áldozások összegét a hívek számával. A falusi templomok közül e tekintetben a monostorszegi vezet. Monostorszegen (Bács m.) az évi szentáldozások száma 34.363, a híveké 5.600; itt a szentáldozások száma hatszorosan felülmúlja a lakosság számát, vagyis minden hívőre hat szentáldozás esik évenként. Évi négy szentáldozás esik egy hívőre a következő községekben: 1. Hercegszántó: áldozások száma 13.125, híveké 2.945. 2. Bajmok: 34.950 szentáldozás, 7.924 hívő. 3. Akasztó: 18.136 szentáldozás mellett 4.189 hívő. Évi három szentáldozást számíthatni egy-egy hívőre a következő községekben: 1. Szentfülöp: 15.213 szentáldozás, 3.987 hívő. 2. Bácsordas: áldozások száma 14.928, híveké 4.221. Itt 1913-ban szentmisszió volt, ami az arányszámot lényegesen megjavította. 3. Bács: 14.768 szentáldozás mellett 4.335 hívő. 4. Dávid: 9.780 áldozás, 3.044 hívő. 5. Bácsszentiván: szentáldozások száma 17.312, híveké 5.490. Városokban ezt az arányszámot teljesen pontosan nem lehet megállapítani. Hogy pontosan számíthassunk, a hívek számához hozzá kellene adni a tanulóifjúság számát, az évi áldozók összegéből pedig le kellene vonni az idegenek számát; az utóbbira nézve azonban nincs semmiféle nyilvántartás. Egyébként a városok szentáldozási statisztikája a névtár szerint a következő: Kalocsán az évi szentáldozások száma összesen 231.019, a híveké 11.745. Baján 17.256 katolikus, 63.864 szentáldozás. Magyarokizsán szentáldozások száma 40.373, híveké 15.053. Szabadka város egész területén a katolikusok száma 97.204, az évi áldozások összege 277.707. (Szabadka belső plébániáinak területén 68.989 hívő, 244.115 szentáldozás.) Ujvidéken az évi áldozások összege 39.173, a róm. kath. híveké 13.382. Zentán a szentáldozások teljes összege 47.064, a híveké 22.850. Zomborban az évi szentáldozások száma 75.952, a katolikusoké 16.796.

(T. K.)

Eucharisztikus triduum Lakompakon. Kétségbevonhatatlan, hogy a lelki-gyakorlat, a népmisszió legjobban alkalmas a bűnös szívek felrázására. De a lakompaki triduum egy tanulságos dologra hívja fel figyelmünket. Sokszor éveken át kell várni és küzdeni azért, hogy lelkigyakorlatokat tartó pátereket kapjon valamelyik község, annyira szétkapkodják őket. A világi papság pedig nincsen elegendőképpen ránevelve a lelkigyakorlatok-tartására. De eucharisztikus triduumokat igenis tarthat, mert ahhoz nem kell más, minthogy szeresse az Eucharisziát, szíve mélyéből legyen áthatva a tudattól, hogy az Úr Jézus az Oltáriszentségben minden buzgó-

ság és megtérés legfőbb eszközlője. Lakompakon is két falu lelkipásztora rendezett eucharisztikus triduumot s a legméltóságosabb Oltárszentség kiáradó kegyelme megváltoztatta a község színét, több mint 700-an járultak az Úr asztalához s a lelkesítő szavak, a Krisztus kegyelme hatalmas lökést adott a gyakori szentáldozás ügyének. Ezt a triduumot minden évben kell megtartani!

Eucharisztikus zárandoklás Lourdesba. Az Országos Katholikus Szövetség, mint a nagyméltóságú püspöki kar 1909: 414. számú határozata értelmében az országos zárandoklások hivatalos rendezője, a XII. országos katolikus nagygyűlés határozata folytán a XXV. nemzetközi eucharisztikus kongresszuskor a Lourdesba menő magyar katolikusok csoportját úgy, mint az előző években is, szervezi. A csoport július 18-án indul Budapestről és 30-án érkezik ugyanoda vissza. Az utazás alatt Velenczében, Milánóban és Marseilleben állomást tartanak. A részvételi díj I. osztályon 480 korona, II. osztályon 380 korona, III. osztályon 240 korona. Jelentkezni lehet 1914. június 15-ikéig az Országos Katholikus Szövetségnél Budapesten, IV. ker., Ferenciek-tere 7. szám, III. lépcső, I. emelet 8. Telefon 101—58.

Az Úrnapi körmenet. A XII. Országos Katholikus Nagygyűlés megújította az előző nagygyűlés ama határozatát, mely az országos és hivatalos jellegű körmenetek külső fényének hatékony biztosítása iránt időről-időre a kormányhoz felterjesztés intézését mondta ki. Az Országos Katholikus Szövetség, mint a nagygyűlések határozatainak végrehajtója, ennek folytán felterjesztést intézett a miniszterelnökhöz, kérve, hogy a közeledő Úrnapi körmenet alkalmából a hatóságokat és hivatalokat értesítse és őket a szükséges képviseltetésre hívja fel.

II. Magyar Nemzeti Zárandoklás Lourdesba. Gróf Mailáth, gróf Zichy és Fischer-Colbrie megyéspüspökök védnökségével és egy nagyobb papi bizottság gondos rendezésében f. é. július hó 25-én kényelmes különvonaton indul Pádva-Róma-Lourdes-Párizs és Einsiedeln érintésével, amely 20 napra terjed és a II. osztályon 480, a III. osztályon 295 koronába kerül. Tekintettel a már eddig is megnyilvánult nagy érdeklődésre, a jelentkezések június hó 1-jével lezártnak. Magyar, német és tót nyelvű programokat készsággel küld az érdeklődőknek Gaibl Sándor pápai prelátus, apátkanonok, Pozsony, Káptalan-utca 3.

Májusi ájtatosság. Az Örökimádás templomban mindennap este 1/46 órakor szentbeszéd és utána szentségi áldás tartatik egész május hónapban át.

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: DR. SZYLLABA EMIL.

A májusi Királynő és a szentségi Jézus.

DEGJÖTT a szép május, a virágok és a szép kék égboltozat hónapja. A földről a virágok, mint megannyi fényes szem, mosolyognak felénk és az égfelé s mikor leszáll az est és elaltatja, eltakarja az égfelé néző virágszemeket, kigyulladnak az égnek a szemei, a csillagok. Ezek az égi szemek az égboltozaton vannak; az égboltozat pedig szűz Mária palástját jelenti. Mi nyugovóra térünk, az égboltozat, szűz Máriának palástja beföd minket, mint ahogy talán az elalvó Jézuskát takarta be valamikor szűz Mária, például akkor, amikor Egiptomba menekültek Heródes elől.

Tehát el ne felejtjük: mi ránk lenéznek szűz Mária égi palástjáról a csillagszemek és gyönyörködünk bennük — viszont mi nyújtjuk szűz Máriának a virágszemeket, amikor májusi oltárát díszítjük. Úgy-e kedves dolog: nem akarunk adósak maradni szűz Máriának s azért ő még többet ad — hiszen a virág elhervad, de a csillagok sok ezer-esztendő óta vannak, mégis mindig egyformán ragyognak s itéletnapig megmaradnak.

Már most jérünk gondolatainkban egy lépéssel tovább. A csillagos égboltozat fölött van az Úr Jézus; szűz Mária még eltakarja előlünk ezzel a palástjával az égboltozattal, mert sok olyan ember él a földön, aki Jézust úgy gyűlöli, mint hajdan a zsidók. A májusi oltáron meg a virágok közt oly ruhában áll Jézus, amelyet tőlünk, szegény emberektől elfogadott, tudniillik a kenyér külső színe ez a ruha. Eltakarva marad az Úr Jézus Szűzanyjának oltárán, mintha ölében nyugodnék, de nem a rossz emberek veszik körül, nem azok adják az oltárra a virágot, nem azok járnak májusi ájtatosságra a templomba.

Kedves Gyermekeim, az Úr Jézus maga a legszebb virág a májusi oltáron! Vele többet adott nekünk szűz Mária, mintha királyságokat

palotákat ajándékozott volna. Mily hálásaknak kell ezért iránta lennünk! Lám, az édes anya kenyeret oszt éhező gyermekeinek. Nem tudja elviselni, hogy gyermekei éhezzenek: inkább megvonja a maga szájától az egyetlen falatot is. Ó mily hálával kell épen azért a kenyérosztó édes anyának kezét csókolnunk! Szűz Mária tudta, hogy az ő szegény földi gyermekeinek nincs lelki kenyerek és ez nagyon fájt szeplőtelen szívének. Neki nagy kincse volt: az édes Jézus. S ez a legjobb, isteni Gyermekek így szólt Szentanyjához: «Anyám, akarsz engem elveszíteni három és fél-estendőre? Ha igen, úgy elmegyek, lelki kenyeret, tanítást adok az embereknek». És szűz Mária mondá: «Menj, szépséges fiam, Jézus! Igaz, hogy inkább éheznek, csak hogy folyton láthassalak — de menj, mert ha nem mégy tanítani, az én szegény gyermekeimnek nem lesz lelki táplálékuk s lelkük elvész». «De anyám — így szólt ismét Jézus — ha csak tanítást adok az én testvéreimnek, az nem lesz elég. Mert nézd, milyen gyengék! Tanításomat nem fogják követni. Tudok számukra ételt, amely őket megerősíti s az én erőmet adja nekik. Ámde ez az étel én magam lennék kenyér színében. Ó, ha én magam lakhatom szívükben kenyér színében, majd vigyázok rájuk. Csak hogy ha ezt akarod, keresztfán kell meghalnom — ez az én Atyám akarata. Akarod-e anyám?» És szűz Mária? Könnyes szemmel nézte az ő szépséges szent Fiát, kit nagyra nevelt; de elengedte a borzasztó halálba, hogy az ő végtelen nagy Fia kis ostyában a mienk legyen. Megfosztotta magát Jézusától, hogy Jézusa a mienk legyen. Leborult szent Fia lábához és mondá: «Fiam, inkább én magam halnék meg, csak szenvedni ne lássalak! De tudom, hogy más a mennyei Atya akarata. Menj tehát a rettenetes halálba, visszanyerlek majd ismét s akkor már te magad léssz szegény, gyenge gyermekeim eledele».

Kedves Gyermekekem! lásd, mekkora hálával tartozol szűz Máriának a legméltóságosabb oltáriszentségért! Kenyérosztó édesanyádnak illik megcsókolnod a kezét: hát szűz Mária iránt miképen fogod háládat leróni? Nem halandó testednek, hanem halhatatlan lelkednek nyújt kenyeret az áldott Szűz.

Olyan leszel-e, mint az a gyermek, aki nem akarja megenni, amit anyja neki nyújt, hanem inkább éretlen gyümölcsöt eszik vagy, tudatlanul bár, mérges bogyót? Mondd, kitartasz-e a szentáldozásban, ez angyali kenyér vételében, amelyet szűz Mária ad? Vagy talán unod azt és szaladsz más örömek, más lelki táplálék, a bűn után? Vigyázz, lelked csakis a gyakori szentáldozás folytán maradhat egészséges — a bűn beteggé teszi s végül teljesen megmérgezi a lelkedet!

Légy hálás! Szűz Máriának sokba került az oltáriszentség, becsüld meg! Gondolj erre, mikor a májusi ájtatosságon kitéve látod a legméltó-

ságosabb Oltáriszentséget. Tudom, jó szived van s azért lelkedben lesznek a legszebb virágok; olyanok, amelyek nem hervadnak el, hanem a mennyországban még szebben nyílnak ki szivedben. Szűz Mária oltalmazni fog, mintha igazán reád borítaná palástját, amelyet az égboltozat csak jelent. Majd áldani fogod szűz Máriát azért, hogy neked földéletemben az oltáriszentséget adta; áldani fogod akkor is, mikor más sem ez a föld, sem az égboltozat, sem a csillagok nem lesznek többé

Fiam emlékére

SOK ÉVVEL ezelőtt történt — de emlékemben van — látom az egészet mintha csak tegnap lett volna. Leányom eljegyzésére intézetben lévő 14—15 éves fiam rövid látogatásra haza bocsáttatott.

Egy napon kikisértük az elutazó völegényt az állomásra, velünk volt kicsi fiatal kutyája, melyet menyasszonyának ajándékozott.

Este volt, vártuk a budapesti gyorsvonatot.

Vidáman elcsevegvé meglepett mindnyájunkat a berobogó vonat s abban a pillanatban, a szokatlan zajra a szegény kis állat ijedtében egyenesen a vágányra szaladt. Elállt lélekzetünk — s rémület fogott el, mikor a kérlelhetlen gépies erővel rohanó mozdony elé, fiam egy ugrással ott terem és magához ragadja az utolsó percben — a már-már biztos áldozatot! Ez az egész!

Szinte észrevétlenül folyt le ezen kis esemény, a világ folyása napirendre tért felette. Én pedig hiszem teljes bizalommal, hogy ott fenn a mindent látó Isten figyelmét ki nem kerülte a kis epizód. S mikor évek múltán az Ő keze által rendelt keserves baleset szegény fiam korai enyészését okozta, megemlékezett bátor gyermekéről, ki oly nemes volt, hogy egykor — élete kockáztatásával — megmentett egy gyámoltalan szegény kis kutyát.

Br. V. D.

EUCCHARISZTIKUS SZÖVETSÉGEK.

Tallóson folyton jelentkeznek újabb tagok. Mindhárom testvér-szövetség szépen virágzik: A gyermek sz. Ifjak szövetsége és Leányok szövetsége. Különösen nagy örömet okoz, hogy felnőtt legényemberek is csatlakoztak a zászlóhoz. Büszke vagyok rátok barátaim. Üdv!

Sárváron is nagy a buzgóság és élet. Az új tagokat melegen üdvözlöm. Csak rajta, legyetek büszkék arra, hogy ennek a hatalmas szövetségnek tagjai lehettek.

Baranya-Nagynyárd. Isten hozott gyerekek miköztünk. Remélem, legközelebb sok tagról számolhat el a jó esperes úr.

Lippa. Bravó! Nagyszerű! Diszes helyet kaptatok a főkönyvben. Mind a 206 tagot szeretettel üdvözlöm!

Szatmár-Németin is új szövetség alakult. Nagyot vár töletek bizonyára az Úr Jézus. Isten hozott! Kunek Ivánka tanácsos kedves beszámolóját köszönöm. Tanácsosok lettek még: Szultz Jolán és Molnár Ilonka. Pá gyermekeim!

Esztergom. Szintén új tagok jelentkeztek! Szervusztok kis aranyosak!

Gebence. Úgy látszik, hogy hatalmas szövetség készül nálatok. Képelem az Úr Jézus örömet felbuzdulástok felett. Csak jertek sokan közénk!

Három Üdvözlégy.

ÜDELGETETT FIA volt a mamának Péterke, szóval elkényeztetett gyermek. Amit csak szeme és szive kívánt, sorra teljesült, mert különben sírt, haragudott, mákacskodott. Atyja nem igen törődött vele, mint kereskedelmi utazó, csak néha-napján fordult meg családjá körében, Montreálban.

Mikor 6 éves elmúlt a kis Péter, beiratták az iskolába. Felekezet-nélküli iskolába járt, mert nem volt katolikus iskola azon a vidéken, és 15 éves koráig nagyon hiányos ismeretei voltak az Istenről és a vallásról.

Anyja, hogy ezt a hiányt is pótolja, egy katolikus nevelőintézetbe küldte, hogy ott a vallás-erkölcsi életen kívül a kereskedelmi tárgyakban is gyakorolja magát. Eleinte igen jól viselkedett, később azután több léha, lusta tanulóval szövetkezett s egymásután követte el a legkülönbözőbb csínyeket és kihágásokat. Előljárói figyelmeztették, de hiába. Az intézetben való maradása nemsokára lehetetlenné vált s ott kellett hagynia gondos nevelőit.

Távozása előtt az intézet igazgatója magához hívatta s oly szívvel-hatón beszélt neki, hogy a fiúnak szinte elszorult a szive.

Tudom, hogy nemsokára az imát is elhagyogatod — fejezte be beszédét a pap-igazgató, — de egyre mégis nagyon kérlek: ígérd meg nekem, hogy megteszel olyan dolgot, ami neked kis fáradságba kerül, de óriási haszonnal fog jární rád nézve, — nagyon kérlek, hogy minden-

nap, mielőtt lefeküdnél, mondj el három «Üdvözlégy Máriá-t». Ez csak nem nagy dolog, — úgy-e teljesíted?!» Az ifjú megígérte, az igazgató pedig megáldotta és útjára bocsátotta volt tanítványát. És Péter hazament.

***

Pár évvel később ősztáján vagyunk.

Az idő hűvösre fordult s a szitáló eső állandóan permetezett úgy hogy nagyobb utazásról szó sem lehetett. A fák sárga lombja szomorúan hulldogált a sárba s már a dalos madarak is elhagyták a kopár berkeket.

Egy sűrű úttalan kanadai erdőben egy ifjú botorkált. Elvesztette az ösvényt. Már az éj is közeledett s még mindig nem lelta az ösvényt, sem fogadót nem talált. Az éhségtől és fáradságtól elcsigázva alig vonszolta lábait. Végre ereje teljesen elhagyta. Egy sűrű lombú fa alá dült és szundikálni próbált, hogy erőhöz jusson, de a nedvesség és a fáról csepegő kövér esőcseppek nem hagyták nyugodni. Még az is eszébe jutott, hogy az erdő tele van vadállatokkal, s ez a gondolat tovább űzte az erdőbe. Nemsokára gyenge fényt vett észre a távolban. Roppant fáradt volt már, de a fény egyre jobban biztatta, vonzotta. Végre egy magános házikó előtt találta magát, ahol a gazda éjjeli szállást adott neki, a házi-asszony meg étellel kínálta. Az étel kevés is volt, szegényes is volt, de olyan jól esett neki, hogy így még soha.

Ugyan ki ismer rá az ifjúban az egykori csintalan Péterre? Pedig ő volt, csak hogy lelki világa azóta teljesen átalakult. Belátta, hogy munka nélkül az élet is csak pusztaság, nem terem kenyeret, csak a szorgos kéznek.

Mikor az intézetből hazament, érezte, hogy nincs maradása, roppant bántotta az a tudat, hogy anyja és nevelői hiába fáradoztak érte.

Elhatározta, hogy ezentúl becsülettel megkeresi a kenyerét. Egy közeli városba ment, s egy üzletben kapott alkalmazást. Lassacskán azután tovább haladt s végre elérte célját: kereskedelmi utazó lett, mint atyja. Jól fizették, de állása nagyon terhes volt, mert Kanadának legelhagyatottabb pontjait kellett bejárnia. Ezekon a vidékeken a rendőrség még nem volt szervezve s a rablás és gyilkosság napirenden volt. Egy ily alkalmossal tévedt el.

Vacsóra után elálmosodott, s kérte a gazdát, hogy mutassa meg éjjeli szállását. A gazda egy rideg szobába vezette, mely sehogysem tetszett neki. Különben a háziak viselkedése és tekintete sem volt inyére; de azzal vigasztalta magát, hogy a látszat gyakran csal. — Lefeküdt az ágyra, de bármily fáradt volt is, nem jött álom a szemére. Vagy egy félóráig hánykolódott, s ekkor eszébe jutott, hogy még nem mondta el a három «Üdvözlégy»-et. Sehogysem volt kedvére a fölkelés.

— Hisz ez egyszer el is mulaszthatom — gondolta magában.

— De mégse! — tette hozzá rögtön — ígértem, tehát meg kell tartanom! S ezzel fölkel és az asztalhoz térdelt, hogy elmondja a három «Üdvözlégy»-et. Még be sem fejezte imáját, amikor valami nehéz tárgy esett ágyára. Rémulten ugrott fel helyéről. Gyertyát gyújtott s észrevette, hogy egy titkos résen egy nagy tuskó esett ágyára. Rögtön tudta, hogy rablók közé jutott. Gondolkozni sem volt már ideje, mert hallotta, hogy valaki közeledik szobája felé. Revolveréhez kapott s úgy várta a közeledőt. Az ajtó kinyílt s a háziak állottak előtte. Az asszony kezében egy nagy kés volt, a gazdáéban pedig fejsze. Ezekkel a gyilkos szerszámokkal ölték volna meg, ha a tuskó nem ütötte volna agyon, de hogy Pétert felfegyverkezve látták, annyira megijedtek, hogy a szerszám kihullott a kezükből. Péter rájuk parancsolt, hogy rögtön vezessék őt ki az erdőből. A revolver engedelmességre tanította a zsványokat és remegve mentek Péter előtt az ösvényen, míg végre biztos útra értek. — A legközelebbi város rendőrségét értesítette a zsványfészek hollétéről — többé nem törődött azzal, hogy mi történik a házaspárral és fogadójukkal.

De egész életén át fülébe csengett egykori igazgatójának intelme, hogy: a boldogságos Szűz oltalma mily csekély szolgálatért mentette meg életét a biztos haláltól. Azután sem hagyta el a három «Üdvözlégy Mária»-t.

Budapest.

Közli: *Rottenbücher Ilonka,*

a «Lányok eucharisztikus szövetségének» tagja.

Kis halottaink. Tallóson gyásza van az eucharisztikus szövetségnek. A kis *Jankovits Margit* elszállt közülök az Úr Jézushoz, kit szívének egész melegével szeretett. Ő talán már boldog, csak nekünk, kik itt maradtunk sajog a szívünk.

Sóváról írja Bausz Sárika: «Nagy szomorúság érte osztályunkat. Ugyanis legjobb társaink egyike, szeretett *Wittlinger Gizuskánk* jobblétre szenderült. Fehérvasárnapon volt a temetése, melyen testületileg vettünk részt. Fehérbe öltözött társaink egyike szép koszorút és egy másik koronát vitt s sírjánál «Kis pajtásunk sírodra» kezdetű éneket énekeltük. Igazgató bácsit is kérjük, kegyeskedjék a szentmisében róla megemlékezni». Főtisztelendő úr szent áldását kéri a gyászoló IV. o. elemisták.

Krisztus szava: «Én tiszta szívet keresek; abban van az én pihenő-helyem.» (*Jámbor Kempis T.*)

«Ha azt akarod, hogy hozzád jöjjenek s nálad maradjak, vedd ki magadból a régi kovászt s ékesítsd föl szívednek hajlékát.» (*Jámbor Kempis T.*)

«Én hivtalak téged, én akartam, hogy így legyen; én majd pótlom, ami hiány van benned. Jöj és végy magadhoz engem.» (*Jámbor Kempis T.*)

Röptében a nagyvilág körül.

Egy jelenet. Kellemes az idő. A parlament nyitott ablakoknál tárgyal. Valamelyik képviselő szellemesen és új oldalról boncolja a kormány expozéját. A teremben fojtott csönd, minden szem a nagyszerű szónokon függ. A baloldalon azt gondolják! jól beszélsz, mert igaza van! A jobb padsorokban így sóhajtoznak: még utóbb igaza lesz, olyan jól beszélsz!... A hallgatóság — parlamenti kitétel szerint — meg van nyerve. A szónok most egy merész és éles alluzióval általános izgalmat okoz a miniszterek közt. A tárcaminiszter sápadtan, idegesen hallgatja a rá nézve kényes helyzetet teremtő oldalvágást... A debattáns észreveszi, hogy sebzett, fölemeli hangját és dörgéssel kíséri a villámlást, miközben fejét mosolyogva fordítja félre s mintegy esetleg kitekint az ablakon. S ime, a leghatásosabb periodus közepén, mitsem törődve a végsőig feszített figyelemmel, hirtelen elhallgat és lehajtja fejét. A képviselők egy része fölugrál helyéről s az ablakhoz rohan. Az utcáról halk csengőcsilingelés hallatszik be. Suttogva adják tovább a hírt: beteghez viszik odakünn az Oltáriszentséget. Pillanat alatt, mintha elektromos szikra futott volna végig a ház tagjain, mindenki, pártkülönség nélkül föláll. Az elnök, a miniszterek s a képviselők némán maguk elé néznek és míg csak a csengetyű hangja el nem hangzik a messzeségben, tisztelegve hódolnak Jézus Krisztusnak. Ülve csupán egy radikális képviselő marad, de nagyon különösen érzi magát.

Valahol Kolumbiában a köztársaság így tiszteli a Királyt.

A katolikus missziók. Egy-két év előtt külföldi tudósok erős szemrehányást tettek a katolikusoknak, hogy missziójukat elhanyagolják. Tény, hogy a protestánsok, főleg az angolok óriási előhaladást tesznek missziók terén Afrikában, Ázsiában. Állami támogatás, sok pénz segíti munkájukat. De Krisztus földi helytartója, a pápa sem felejt el egy percig sem a mi Urunk apostoli küldetését: Menjetek az egész világra és

tanfutsatok minden népeket. Számos szerzetesrend, a párisi missziótársulat, a propaganda Rómában emberfeletti áldozatokat hoznak a missziók érdekében. Legnehezebb feladatuk van azoknak, kik a mohamedánokat próbálják a kereszténységnek megnyerni. A mohamedán megközelíthetetlen és rémesen fanatikus. A misszionáriusok alig tudnak egy-két hitközséget teremteni. Munkájukban az Oltáriszentség a legnagyobb vigaszuk. A gyakori gyónás és áldozás segítségével igazi hitéletet, kegyelmi életet tudnak teremteni. A protestánsok csak statisztikára dolgoznak s akárhányszor úttörést végeznek a katolikus egyház számára, amely vértanúi kitartásával, szentségeivel aztán igazi hitéletet teremt.

De azért az anyagiak hiánya nagyon megakasztja őket előhaladásukban. Szükséges tehát az anyagi támogatás. Különösen hazánkban még kevés az érzék ez iránt. A nagy ügyet szolgálja a *Klaver szent Péter Társulat* (Budapest, IV., Ferenciek-tere 7.) kettős közlönyével: *Visszhang Afrikából és A néger gyermek* Nagybecskerek; továbbá *A Kath. Hit-terjesztés Lapjai* Nagyvárad. Úgy halljuk, hogy a Szent-István-Társulat népies kiadványai közt is legközelebb megjelenik egy tájékoztató a missziók kimondhatatlan fontos ügyeiről.

EGYESÜLETI ÉLET.

Budapesti főegyházmegyei országos központi oltáregyesület ez idei kiállítása méltó volt nagyságban és jelentőségben az országos központhoz fűződött várakozásoknak. A kiállítást a hercegprimás őfőméltósága nyitotta meg április 23-án délután 4 órakor rendkívül előkelő és nagyszámú közönség jelenlétében. A hercegprimás nagyszabású szózata után megáldotta a tárgyakat, melyeknek sokasága és szépsége méltán keltette fel csodálatát. Utána szentségi áldást tartott a templomban. A kiállítás 24-, 25- és 26-án állott a közönség rendelkezésére. A kiállítással kapcsolatban a következő istentiszteletek voltak: naponként

reggel 6, 7, 8, 9 és 10 órakor szentmisék és délután 1/46 órakor ünnepies áldás. A 10 órai miséket az oltáregyesület élő tagjaiért, elhunyt tagjaiért és-jótevőiért mondták el.

A kiállítás részleges lefolyását júniusi számunk fogja hozni.

A nyitrai egyházmegyei központi oltáregyesület március hó 25-én évi közgyűlését és nyitotta meg ezidei kiállítását. A kiállítás két napig állott nyitva a közönség számára. A fényes lefolyású közgyűlés tárgysorozata volt: 1. közgyűlés megnyitása; 2. elnöki jelentés; 3. titkári és pénztári jelentések; 4. számvizsgáló bizottság jelentése; 5. a

tisztviselőkar és választmány megújítása; 6. előadás, tartotta az igazgató és 7. a kiállítás megnyitása

A pozsonymegyei oltáregyleti központ június hó 9-én tartja évi közgyűlését és nyitja meg a kiállítását. Az oltáregyesület új igazgatója: gróf Pongrácz Frigyes nagy buzgósággal és hozzáértéssel kezdi szép működését.

A kalocsai kiállítás. A kalocsai oltáregyesület április 4—5. napjain tartotta meg ezidei kiállítását. A gyengélkedő Kleiner Lajos káptalani helynök megbízásából Horváth Győző dr. martiropoliszi püspök, az oltáregyesület igazgatója nyitotta meg a kiállítást szép beszéd kíséretében, melyet lapunk más helyén egész terjedelemben közlünk.

A kiállításra a bajai, szabadkai és zombori fiókegyesületek is elküldték kézimunkáik egy részét. A kiállított tárgyak legnagyobb része azonban a kalocsai egyesület tagjainak kezemunkája avagy adománya. Két dolog különösen szembeűnt ezen a gazdag kiállításon. Elsősorban is az a praktikus érzék, mely az egyházi ruhák anyagának megválasztásában s izléses kivitelében megnyilvánult. Örömmel láttuk továbbá, hogy egyes darabokon a régi egyházi művészetnek motivumai s nemes szinpom-pája is alkalmazást nyert.

A kiállítás bepillantást enged abba a serény és önfeláldozó munkába, mely a közös munkanapokon folyik a kalocsai oltáregyesületben. A szer-

dai kézimunka délutánoknak lelke voltak: Jámbery Lajosné elnöknő Husszty Istvánné, özv. Jagicza Józsefné, özv. Musza Józsefné, özv. Petrovác Gézané, Révész Antalné Baksay Juliska, Grósz Mariska és Ilonka, Horváth Irén, Meszes Etelka. Az oltáregyesületi hölgyek példaadása munkára lelkesítette a Leánykörnek néhány tagját is. Mások megkülönböztetett kézimunkákat s egyházi szerelvényeket bocsátottak az oltáregyesület rendelkezésére. Ily módon oly gazdag készlet halmozódott fel, hogy a kalocsai egyesület minden beérkezett kérvénynek eleget tehetett s amellet a bajai és szabadkai fiókegyesületek a saját készítményeik és beszerzéseik fölött szabadon rendelkezettek. Ötezer koronánál többre rúg azon tárgyak értéke, miket maga a kalocsai egyesület juttatott szegény templomoknak. A kiállított tárgyakból összesen 43 segélyezésre szoruló templom és kápolna részesült adományokban. Ez a néhány adat is bizonyoságot tesz a kalocsai pezsgő oltáregyesületi életéről, az egyesület virágzásáról.

Az ajándékokat a kiállítás után nyomban szétküldötték; így azokat husvétra már használatba vehették, hogy mindenfelé örömet keltsenek.

A szabadkai oltáregyesület, mint értesülünk, külön is rendez kiállítást Szabadkán május 31-én. Kalocsára ugyanis a kiállítási anyagoknak csak kis részét küldhették el.

(T. K.)

IRODALOM

Ájtatosság Ilicse Teréz boldoggáavatásáért. A kalocsai rózsafüzérgyár kiadása. 100 példány 1 kor.

Hazánkban is egyre nagyobb érdeklődés mutatkozik a kis Teréz nővér boldoggáavatásának ügye iránt. Ez tette szükségessé ezen kis imádság kiadását is.

***

Kitünő bérmaajándék! *«Jézusom, örööm»* című imakönyv, rendkívüli tartalmas, különösen szépek a gyónási és áldozási részek. Vörös bőrvágással: 2 kor.; aranyvágással: 3 kor. 50 fill.; párnázva: 4 kor. Kapható: *Oltáregyleti iroda, Budapest, IX., Üllői-út 77.*

***

Az első százezer. *Drebitka* Ferenc S. J. kalocsai főgimnáziumi tanárnak röpirata a gyakori szentáldozásról 1910-ben jelent meg s négy év alatt százezer példányban kelt el. Ez a százezer füzet hány ezer meg ezer lélekkel kedveltethette meg a gyakori, a mindennapi szentáldozást! A röpirat eloszlatja a lanyha lelkek kifogásait, kételyeit. 25 pontban felel meg a füzet a gyakori áldozás ellen fölhozni szokott leggyakoribb kifogásokra, nehézségekre. A lelkipásztorkodással foglalkozó papság kitünő segédeszközt nyer benne. Vigyük hát a nép közé, terjesszük — hogy újabb százezrek ismerkedjenek s barátkozzanak meg a gyakori szentáldozással.

A füzet címe: *A gyakori szentáldozásról és a tökéletes bánatról.* Kapható — német és tót nyelven is — a kalocsai rózsafüzérgyárban. Egy példány ára 4 fillér, száz példány 3 korona.

Az újabban megjelent német és tót kiadás eddigelé húsz-húszezer példányban forog közkézben. Hány ezer meg ezer tót és német katolikus van e hazában, akikhez még nem jutott el a hívó szózat: minden hívő hivatalos, hogy gyakran, sőt mindennap járuljon a szentáldozáshoz!

KIMUTATÁS

(Folytatás.)

ft. dr. Ücsényi Anzelm Pannonhalma 3 K, Domenis Mária 2 K, Illés J. 1 K, Morhart Mária 1 K, Mózes Erzsébet 2 K, Váczik Ferencné 2 K, özv. Handrus Antalné Pestújhely 5 K, Tóth Terézia Vághosszúfalú 60 f., Lósi Angela 60 f., Telkessy Erzsébet 2 K, Landsteiner Gizella 2 K, Polonyi Karolin 1 K, özv. Okolicsányi Györgyné Dunakisvarsány 2 K, Juhász Teréz 2 K, Horváth Kornél 40 f., nyulfalusi tagok

11.40 K, deteki tagok 28.80 K, csorvási tagok 2.24 K, Császár Antal és neje 4 K, özv. Posztoczy Ivánné Pácin 2 K, Pécsi Oltáregyesület 50 K, Láng Mária és Anna 1.50 K, Veszprém egyházmegyei tagok 1077.09 K, borostyánkői tagok 17.32 K, Kothén Alajosné és családja 3 K, Merkl Anna 60 f., Csongor Veronika 40 f., Oszvald Józsefné 4 K, Mertz Erzsébet 2 K, ft. Molnár István Jakabszentgyörgy 2 K, Ható Ignácné Sárvar 60 f., Borsós Aranka 1 K, Szabó József 1 K, Stiasni Szilveszterné 3 K, Zakariás Károly 50 f., Dömötör Erzsébet 40 f., özv. Máriel Lajosné 1 K, Prohászka Istvánné 1 K, Czinkel Erzsébet 40 f., Pejtsik Gézané 1 K, Bolváry Gézané 1 K, Droppa Teréz 2 K, Horváth Ilona 4 K, Néveri Mária 2 K, Gebra Anna 2 K, Kovács Béláné 60 f., gróf Pálffy Anna 30 K, özv. gróf Pálffy Pálné 40 K, Disz Anna 24 f., báró Manndorff Gézané és családja Kisvelence 16 K, mesterszállási tagok 16 K, Tót Karolin 1 K, özv. Oslai Jánosné 1 K, Löffler Emilné 4 K, Blanár Klára 1 K, Friedrich Ernőné Keszthely 2 K, özv. Kafka Franciska Léva 5 K, Röck Ilka 4 K, Pertok Karolin 24 f, Sebestyén Ferencné 24 f., Deli Erzsébet 2 K, Vinczen Mária 2 K, Albert György 18 K, felsőfalu- és endrefalvi tagok 69.72 K, dr. Ötvös József 3 K, özv. Mészáros Alajosné 6 K, ényei tagok 3.76 K, Szombathely egyházmegyei tagok 192 K, Martinovich Elekne 4 K, özv. Tancsits Istvánné 50 K, Herczeg Erzsébet 1 K, özv. Szerdahelyi Károlyné 2 K, Hönig Ferencné 2 K; Barcsi József 2 K, Mohaupt Krisztina 2 K, Marutykó Klára 1 K, Messelhauser Ilona 2 K, Begna Ferencné 2 K, özv. Danda Jánosné 50 f., özv. György Gáborné 50 f., Harer Gyuláné 20 K, Bernyó Julia 5 K, Hausler Márton 2 K, Novák Márton 4 K, Schreiner Józsefné 6 K, özv. Laub Jánosné terjesztőnő által: dr. Botzenhardt Jánosné 6 K, dr. Bencze Benőné 4 K, Schäffer Istvánné 6 K, Lenz Borbála 2 K, özv. Birkl Istvánné 2 K, Flóry Józsefné 2 K, összesen 22 K; Loewell Matild terjesztőnő által: Pekker Mártonné 8 K, Smekál Ferenc 2 K, Loewell Matild 5 K, Kókai János 1 K, összesen 16 K, Éberling Józsefné terjesztőnő által: Hetzer Józsefné 2 K, Incze Róza 2 K, összesen 4 K; Knapp Konstancia terjesztőnő által: özv. báró Brandenstein Ottóné 2 K, Káskai Alfonz 2 K, Juhász Anna 6 K, Herméli Lajos 2 K, összesen 12 K; Mada as Józsefné terjesztőnő által Proks Károlyné 2 K, Vandrátz Lászlóné 2 K, Madaras Aurél 2 K, Madaras Jenő 2 K, Madaras József 2 K, Madaras Józsefné 10 K, összesen 20 K; Kovács Józsefné 1 K, Csesznák Istvánné 2 K, Holéczy Józsefné 4 K, Jungmayer Mihályné terjesztőnő által: özv. Stardtberger Hermanné 1 K, Herold Mária 2 K, Bretz Erzsébet 2 K, Mészáros Andrásné 1 K, Rusznák Károlyné 1 K, Jungmayer Mihályné 1 K, összesen 9 K; Lorenz Adél terjesztőnő által: Kresztits Mariska Pápa 6 K, Balonyi Ilona terjesztőnő által: Fray Irén 2 K, Bognár Róza 2 K, Lajkó Teréz 2 K, Fray Vilmosné 2 K, összesen 8 K; Herfort Irén terjesztőnő által: Skopetz Gusztávné 4 K, Sticker Mária 2 K, összesen 6 K; Steiner Mártonné terjesztőnő által: Hegyessy Árpádné 2 K, Wodicska Árpádné 2 K, Csorba Ferencné 2 K, Fleischer Irén 2 K, Steiner Katica 2 K, Steiner Mártonné 2 K, Svincek Mária 2 K, Lónyay Béláné 2 K, Lónyay Gizella 2 K, Pflister Ferencné 2 K, összesen 20 K; Krämmer Géza és neje 20 K, Sinka Viktória 2 K, Nagyszombati esperesi hivatal 5.60 K, Tömörly Károlyné 200 K, Kubát Rozália 4 K, dr. Szluha Dezsőné 2 K, Wohlrath Mária 2 K, Holma Mária 4 K, Berta Vilma 4 K, Hunkár Ilona 10 K, Jekel Margit 2 K, Schraut Paula 2 K, Pavlik Anna 1.60 K, Szafranszky

Antal 1 K, Reichl József 1 K, Cserháti Anna Jászfényszaru 1 K, Joanovich Sándorné 8 K, Hellebronth Jánosné 4 K, Hellebronth Antalné 2 K, Hellebronth Berta 4 K, Szegner Paulina 48 f, Balázs Terézia 48 f., Novák Mártonné 20 K, Snierer József 2 K, Eperjes gk. egyházmegyei tagok 69.74 K özv. Lafrankó Károlyné terjesztő által: Wattseider Béláné 2 K, dr. Pausz Géza 5 K, özv. Lafrankó Károlyné 5 K, Lafrankó Margit 5 K, Bernhardt Mária 2 K, összesen 15 K, Barabas Atala 30 f. Tarnóczy Eszter 2 K, Messner Julianna 4 K, Szűtz Erzsébet 4 K, Szűtz Anna 2 K, Kremer Emil 2 K, Kremer Emilné 2 K, Kremer Samuné 2 K, Kremer Ilonka 2 K, Kozma Erzsébet 2 K, Kozma Gizella 2 K, Máté Anna 3 K, Kozma Mária 4 K, Zakariás Antalné 8 K, Kopp Józsefné 4 K, Adamovits Adámné 4 K, Hazsányi Elekne 4 K, Pálfi Mária 1 K, Botka Sarolta 4 K, Borostyán Albertné 2 K, özv. Mautz Lajosné Temesújfalú 4 K, Stefankovits Ágnes 2 K, Pap Rozália 6 K, Zahajszky Jánosné 2.40 K, Koroczky Kornélia 3 K, Petzval Mária 4 K, Kadlitsek Mária 1.40 K, Komáromy Katalin 2 K, Kis Erzsébet 1 K, Kögler Gusztávné 2 K, Bottka Lászlóné 4 K, Bottka Erna 2 K, özv. Kelecsényi Ferencné 8 K, Grancsa Julia 8 K, Csudnay Károlyné 4 K, Neógrády Jozefin 4.24 K, Preyer Mária 2 K, Szilvássy Mártonné 4 K, Perleberg Gizella 10 K, Perleberg Zelma 10 K, Harmat Julia 1 K, Sehr Gusztávné 10 K, Takáts Mária 1 K, Zaisch János 2 K, Váradi Andrásné 1 K, Alistáli tagok 11 K, Balli István 1 K, Budai Teréz 2 K, Schara Vilma 2 K, Besztercebánya egyházmegyei tagok 1073.44 K, özv. Német Károlyné 30 K, özv. Böhm Nándorné 2 K, Pospischi Jakabné 2 K, Klement Jánosné 3 K, Kéri Antalné 50 f., Forster Kálmánné 10 K, Tóry Emilné 10 K, Berkes Kálmánné 10 K, Szász Julianna 50 f., Szász Mária 1 K, Szász Julianna 50 f., Storch Szidónia 2 K, Osgyáni tagok 40 K, Pap Irén 24 f., Kuszakovich Julianna 4 K, Frákán Anna 2 K, Boda Anna 2 K, Meixner Emilné 2 K, Pelényi tagok 8.86, Egyházzeljei tagok 3 K, Kassa egyházmegyei tagok 100 K, Szimői tagok 18.32 K, Kissitkei tagok 23.20 K, özv. Jánik Ferencné 2 K, Torday-Grail Erzsébet 5 K, Gietai tagok 180 K, Jászládányi tagok 37.87 K, Praznovszky Gézané 10 K, Szabó Mária 3 K, Lánzy Elekne 2 K, Melhart Pálné 4 K, Szombathely egyházmegyei tagok 383 K, Muráth Károly 1 K, Kál Nándor 1 K, Bodnár József 1 K, Holló János 1 K, Juhász János 1 K, Sternlicht András 2 K, Csányi János 277, Bankó Géza 1 K, Vass Sándor 1 K, Pálinkás István 1 K, Tóth Géza 2 K, Gelér Mihály 1 K, Jancsó Imre 1 K, Szató József 1 K, Komkó Mihály 1 K, Balhási Vendel 1 K, Béky Ferenc 1 K, Halapka József 1 K.

1914. február hóban befolyt tagdíjak. Selyem Julis 30 f, Herz Anna 1 K, özv. Balás Ignácné 2 K, Vidats Dezsőné 3 K, Mayer Jánosné 10 K, Frey Gizella 1 K, Frey Vilma 50 f, Frey Mariska 50 f, özv. báró Vécsey Józsefné 10 K, báró Vécsey Józsefné 4 K, Vécsey Eszter bárónő 4 K, gróf Sztáray Sándorné 4 K, Richter Zsuzsanna 2 K, Puskás Mária 40 f, Huber Mari 1 K, Bognár Ágnes 24 f, Kovács Julianna 40 f, Tursics Erzsébet 2 K, Takács Borbála 2 K, Rozmann János 1 K, Rozmann Jánosné 1 K, Ivancsits Ágnes 4 K, Pálfi Julia 8 K, Mihájla Zsuzsanna 30 f, Mészáros Lajosné 2 K, Kovács Mária 2 K, Percsics Balázs 1 K, Brunner Janka 2 K, Novák Mária 50 f, Paksi Katalin 50 f, Blaskovics Ida 5 K, Blaskovics Irma 2 K, Kokovay Ilona 2 K, Paczona Antalné 3 K, Tolnai Józsefné 2 K, farkasfalvi tagok 22.25 K, Lutter Nándorné terjesztő által: Eckermann Mariska 2 K,

özv. Vagács Mihályné 2 K, Vagács Julia 1 K, Pois Norbertné 2 K, Szabó Jánosné 5 K, dr. Szabó János 5 K, Kiss Ilona 24 f, Klenk Hilda 24 f, Csöri Rózsi 24 f, Lutter Nándorné 10 K, összesen 27.72 K, gróf Wenckheim Gézané 10 K, csolnoki tagok 19 K, csehimindszenti tagok 28.22 K, Pogrányi Lidia 4 K, eperjes-egyházmegyei tagok 9.88 K, Tomory Erzsébet 50 f, Kantacsics István és neje Rábaszenttamás 2 K, Révay Olga 2 K, Bozsóky Mihályné 2 K, Kajnoka Margit 10 K, Hájek Irma 1 K, Binder Rezső 2 K, Sungál Ferenc 50 f, Nemessányi Emma 2 K, Dancsák János 2 K, tibolddaróci és kácsi tagok 6.14 K, Fehérvári Cselesztin 10 K, Gamanek Sarolta 2 K, Nagy Péter 30 f, Szeif Karola 2 K, Szombathelyi Györgyné 6 K, Gróf Julia 2 K, Löffler Mária 2 K, Angyeskó Istvánné Mezőcsát 10 K, Freiler Sománé 1 K, Thinschmidt Gyuláné 2 K, Czákó Rozália 2 K, Szilágyi Ferenc 2 K, özv. Stiepek Pálné terjesztő által: Nemes Teréz 2 K, Sziebert Anna 4 K, Száraz 4 K, özv. Nejték Józsefné 4 K, Hickl Lajosné 4 K, összesen 18 K, Herfort Irén terjesztő által: Hermann Antalné 8 K, Elekes Rózsi 1 K, Elekes Gizi 1 K, Hammer Antalné 4 K, Stark Józsefné 24 f, Bosco Tirza 4 K, Lányi Menyhért 4 K, Heidler Ferencné 2 K, Herter Ilona 48 f, Uitz Antalné 48 f, Kengl Ferencné 4 K, Borovcsik Istvánné 1 K, Szeifried Boriska 4 K, özv. Confal Ferencné 2 K, Kolta Lajosné 4 K, Köhler Istvánné 2 K, Kabolt Matild 2 K, Szibler Jánosné 1 K, Köhler István 4 K, Udvary Juliska 1 K, Dégen Istvánné 2 K, Huszár Sámuelné 2 K, Vajner Gusztávné 2 K, Schmidt Ilona 4 K, összesen 60.20 K, Schieberna Julia 2.40 K, Radomszky Mihályné Rákosszentmihály 2 K, Berger Borbála 2 K, Barta Irén 3 K, Gáspár Julianna 40 f, Székely Miklósné 3 K, özv. Bacsó Istvánné 1 K, Szova Mária 1 K, Szova Jánosné 6 K, Molnár Erzsébet 1.80 K, Molnár Józsefné 3 K, Neubeuer Pálné 1.80 K, Montsek Ilona 50 f, Montsek Jozefin 50 f, Grádl Anna 3 K, eger-főegyházmegyei tagok 2550 K, egri érsek 100 K, egri főkapitány 260 K, Valkó András 50 K, Misuka Béla 24 K, Csay Sándor 1 K, Jakab Sarolta 50 f, Kleineisel Jánosné 1 K, Klimm Antalné 1 K, királyrévi tagok 29.28 K, Bénes Máténé Királyrév 7.60 K, Barabás Adrienne 2 K, Poll Barbara 1 K, özv. Fok Anna 30 f, özv. Goszthonyi Kálmánné 12 K, özv. Weisz Gyuláné 2 K, Kégl Gizella terjesztő által: Gömör Róza 2 K, özv. Merkenberger Józsefné 4 K, Hamarác Ferencné 2 K, összesen 8 K, Mitskó Ferencné terjesztő által: Slieder Mihály 24 f, Pilcher Ferencné 24 f, özv. Denk Antalné 1 K, Simon Istvánné 1 K, Hutner Jenőné Tóváros 2 K, özv. Simon Jánosné 2 K, Slieder Juliska 24 f, összesen 6.72 K, eger-főegyházmegyei tagok 30 K, Kántor Vilma és Erzsébet terjesztők által: Bozzay Ödönne 2 K, Szily Berta 2 K, összesen 4 K, Loewell Matild terjesztő által: Skopecz Gusztávné 5 K, Schilter Istvánné 2 K, Farkas Józsefné 1 K, Patócs Jánosné 1 K, összesen 10 K, Vaumpler Gézané terjesztő által: Schuller Teréz 6 K, Irényi Irma 2 K, Miskolczi Gyuláné 6 K, összesen 14 K, Herfort Irén terjesztő által: Nogel Imre 1 K, Nogel Iméréne 1 K, Horvát Irma 1 K, Gröger Rezsőné 4 K, Argauer Elekne 2 K, N. N. 2 K, Sicinszky János 60 f, Légrády Imréné 48 f, Nyul Mihályné 4 K, Köhler Mária 2 K, Köhler Ilonka 2 K, N. N. 2 K, jőtevők 4 K, Kojtsik Józsefné 1 K, Mayer Ferencné 11 K, Herfort Ferencné 2 K, Hegedüs Mária 1 K, Geosits Józsefné 1 K, Hickl Róza 2 K, Kása Andrásné 1 K, Szászko Margit 2 K, jőtevő 70 f, Kraml Andrásné 4 K, összesen 41.78 K.

(Folytatása következik.)

Oltáregyesületi érmek

aluminiumból, újezüstből vagy valódi ezüstből többféle kivitelben kaphatók Kalocsán a Rózsafüzérszövő Házipari Vállalatnál. Csinos és tartós szentolvasók. Érmek, keresztek, szentképek, skapulárek, skapuláre-érmek és egyéb kegytárgyak. Első szentáldozási képek. Imakönyvek és hitbuzgalmi művek. Lurdi víz.

Árjegyzék ingyen és bérmentve.

Cím:

RÓZSAFÜZÉRIPAR, KALOCSA.

Walsér-Varga-féle

Örökimádás imakönyv az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival
megjelent és kapható

Közönséges papíron:

Vászonkötés	3 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	5 € — €
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	6 € — €

Műnyomó papíron:

Vászonkötés, vörösvágás	4 K — f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal	5 € 50 €
Bőrkötés, aranyv., tokkal	6 € 50 €
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával	8 € 50 €

Japán papíron: (az egész könyv egy uj- nyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás	4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 € — €
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 € — €
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 € — €
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 € — €

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamai még kaphatók egyenként 1 K 40 fill.-jével.

Walsér-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

örögbetűs hatodik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál: K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papíron:

Vászonkötés	4 K 60 fill.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 € 50 €
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 € 50 €

Japán papíron:

Vászonkötés, bindre fűzve	5 K 20 fill.
Bőrkötés, bindre f., vörösvágás, tokkal	7 € 50 €
Bőrkötés, bindre f., aranyv., tokkal	8 € 50 €
Borjúbőr, bindre f., aranyv. párnázva kazettával	11 € — €

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmékedések).

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülöben.

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsa (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy
utánvétellel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS.

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NIDUM ALTARIA.

QUI FRUMENTUM

ELECTORUM CONSERVASTI.

XV. ÉVF. 1914. 6. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

ECCE AGNUS DEI

CUJUS NON SUM DIGNUS...

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

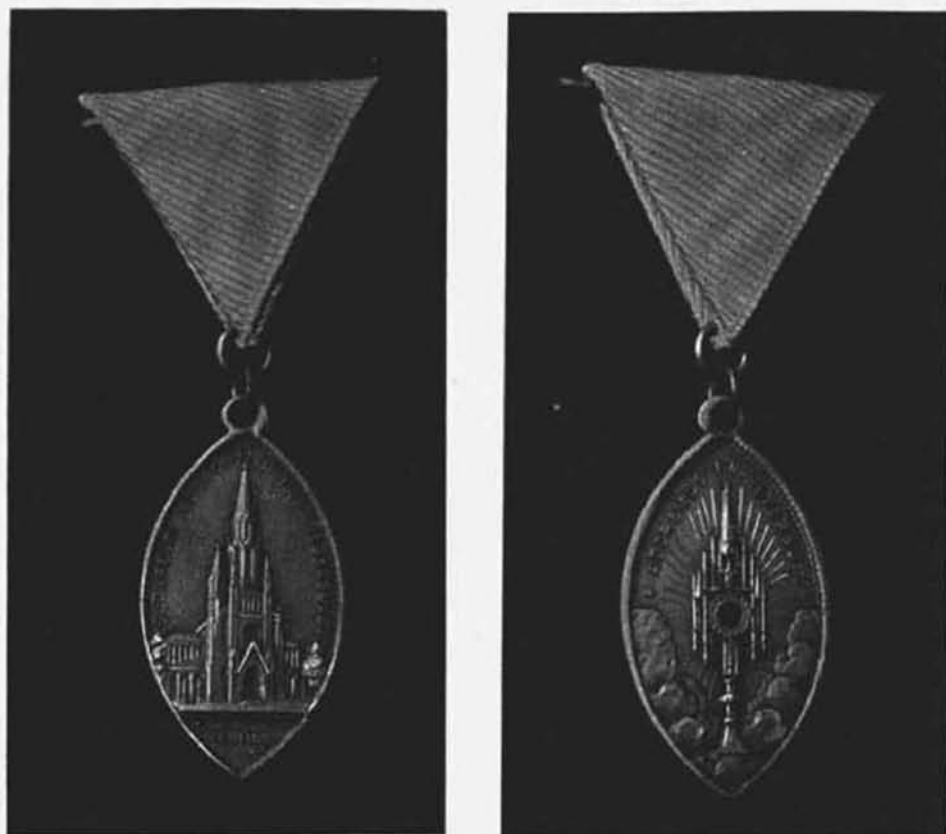
SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

Központi oltáregyesületi érem.

Hivatalos oltáregyesületi érem. Kapható: Oltáregyesületi iroda. Budapest IX., Üllői-ut 77. Egy darab ára ezüst kivitelben: 2.60 korona. Alumínium kivitelben: 90 fillér.

Női kézimunkákhoz szükséges hímzőanyagok nagy választékban legolcsóbb árban kaphatók. — Képes árjegyzék bérmentve. — Intézeti és iskolai szállítók.

BERGER ÉS FEISZINGER
Budapest, IV., Korona-utca 4. szám. ☒

ÖRÖKI MŰKÖR

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. Tiefenthaler József*: A lourdes-i eucharisztikus világkongresszus felé. — *Lukácsy István*: Jézus irgalmas szeretete. — *Z. K.*: A kised Jézusról és a szent Arcról vezetett Teréz nővér. — *Pokorny M.*: Új misére. — *Dr. T. J.*: Dr. Csernoch János hercegprimás megnyitja a budapesti főegyházmege országos központi oltáregyesület kiállítását. — Történelmi Tár. *Timár Kálmán*: Budavári Urnapok. — A Krisztus-teste társulatok kronológiája. — *Gyakori szentáldozás*. Rovatvezető: *Reviczky Aladár* főmunkatárs. A gyakori áldozás külföldi missziókban. — *Jézusom, örömmöm*. Rovatvezető: *Dr. Szyllaba Emil*. Juniusi szentáldozások. — Szent Kázmér éjjele. — Csodás megtérés. — Eucharisztikus szövetségek. — Felső bimbók. A pápa és édes anyja. — A hitvalló fiúcska — Róptében a nagyvilág körül. — Egyesületi élet. — Szerkesztő-pósta. — Kimutatás a budapesti oltáregyesülettől 1914-ben ajándékozott tárgyokról.

A lourdes-i eucharisztikus világkongresszus felé!

AZ EGÉSZ katolikus világ lázas buzgósággal készül a XXV. eucharisztikus világkongresszusra, mely július 22—26. napjain fog lefolyni Lourdesban. A világ minden részéből, minden országból hatalmas zarándokmenetek szerveződnek, hogy elvigyék a hivatalos egyház hódolatát ép úgy, mint a nép millióinak imádatát a szentségi Jézus elé! A mi hazánkból is két zarándoklat készül útnak indulni a boldogságos szent Szűz legnagyobb kegyhelye felé, hogy részese és tanúja legyen a legméltóságosabb Oltáriszentség talán még eddig sohasem látott méreteiben megnyilvánuló diadalának.

Sokan már azt hitték, hogy a legutóbbi kongresszus tüneményes fénye és nagysága, mely főleg London, Köln, Montreal, Madrid, Wien és Malta nevéhez fűződik, ha nem is felülmulthatatlan, legalább is utólrhetetlen. De amint a legméltóságosabb Oltáriszentség kincsei kimeríthetetlenek, akként az egyház, a buzgó lelkek szeretete és imádása a szentségi Úr Jézus iránt kiapadhatlan forrása a fényes ünneplésnek, diadalmas hódolatnak. Ép azért a lourdesi kongresszus olyan lelkesedéssel, olyan odaadással, olyan kimondhatatlan buzgósággal készül, mintha csak ez volna az első és utolsó. Sőt bizonyos momentumok, bizonyos történelmi évfordulók ennek az eucharisztikus világkongresszusunak tényleg különleges jelentőséget és fontosságot kölcsönöznek.

Először is ez jubileumi kongresszus. A 25-ik azóta, hogy Segur papi lelkesedése megvalósította Tamasier úrnőnek Istentől ihletett gon-

dolatát: Tartsunk a hitélet, a Krisztus-szeretet és imádás növelésére és mélyítésére eucharisztikus kongresszusokat. S akkor megszületett 1881-ben Lille városában Franciaországban az első eucharisztikus világgongresszus.

Méltó tehát, hogy a XXV. jubileumi kongresszus Franciaországba, az ő szülőhazájába térjen vissza. Méltó tehát, hogy ez a kongresszus fényben és nagyságban, bensőségben és lelkesedésben az eddigieket is felülmulja, mert hálát kell adni azon kimondhatatlan sok kegyelemért és áldásért, amelyeket az édes Jézus a világot bejáró irgalmas szamaritánus képében, az Eucharisztia leplében, a lezajlott huszonnégy világgongresszus diadalnapjaiban a gyenge hitű emberek millióinak lelkében szétárasztott.

Innen először a XXV. eucharisztikus világgongresszus különleges jelentősége.

De miért tartja az egyház ezt a kongresszust épen Lourdesban? Ime a második ok, mely a XXV. világgongresszust az eddigiek fölé helyezi. Most van 60 éve annak, hogy IX. Pius pápa 1854-ben kihirdette a *szeplőtelen fogantatás* dogmáját. Hatvan éve annak, hogy a krisztusi tanokat csalhatatlan tekintéllyel hirdető anyaszentegyház a maga ősrégi hitét és örömét az Istenanya legnagyobb szépsége — a szeplőtelen fogantatás fölött ország-világgá kiáltotta. S az Istenanya ezen szépségének és kitüntetésének, mellyel Isten őt felruházta, az isteni gondviselés épen Lourdest tette legfőbb kegyhelyévé. Alighogy a pápa az egész keresztény világ boldogságára az egyház püspökeinek jelenlétében ezt a tant kihirdette, négy évvel reá a boldogságos Szűz Lourdesben így mutatkozott be: «Je suis l'immaculée conception — én vagyok a szeplőtelen fogantatás.»

S ettől a perctől fogva Lourdes a mintaszerű Mária-tiszteletnek világgócspontja. Anyai jósága milliókat s milliókat vonz ide az ő grotájához s mindannyinak lelkét az Úr Jézus szeretetével és imádsásával telíti. A szentségimádások szakadatlan láncolata, a szentáldozók milliói bizonyítják ezt legjobban. A Szűzanyát kérik, hogy az ő szent fia segítsen. A lourdesi Szűzhöz esdekelnek, hogy az Úr Jézus kegyelme és irgalma rájuk áradjon. Mint a kánai mennyegzőn, úgy járjon most is közbe a megváltó Jézusnál testi és lelki gyógyulásért. Oh milyen szívtepően könyörgő hangon éneklük ott: Monstra te esse matrem — mutasd meg, hogy anyánk vagy — és közben a legméltóságosabb Oltáriszentséget hordják körül. Milyen benső bizalommal kiáltják: Notre dame de Lourdes priez pour nous! — lourdesi Miasszonyunk könyörögj érettünk! — miközben szemük sóvárgó remegéssel tapad az Oltáriszentségre. Az Úr Jézustól minden kegyelem, minden segítség, az Oltáriszentségtől minden könyörület, minden áldás és szűz Mária a csalhatatlan közbenjáró. Per

Mariam ad Jesum — Mária vezessen minket Jézushoz — és még sohasem lehetett hallani, hogy a szent Szűz valakit meg nem hallgatott (szent Bernárd). Ez Lourdes:

A legméltóságosabb Oltáriszentségben lakó Úr Jézus mélységes megismerése, lelegevenebb hite és a szeplőtelenül fogantatott szent Szűz legigazibb tiszteleté. Tehát az eucharisztikus kongresszus és a szeplőtelen fogantatás jubileumi éveinek együttes megünneplése csak Lourdesben történhetik méltóképen.

Ki ne kívánná ennek a sikerét? Ki ne kívánná, hogy a júliusi lourdesi napok a legméltóságosabb Oltáriszentség nagyságát kellőleg kimutathassák, annak diadalaít eggyel növelhessék és a nagy szentség kegyelmeit az egész emberiségre kiárasztthassák? Ki ne óhajtana, hogy a szűz Mária-tisztelet újabb milliókban gyökeret verjen és Krisztus imádása magasztosuljon? Járuljunk tehát hozzá a kongresszus sikeréhez. Szentáldozásainkban, szentmise-hallgatásainkban kérjük a jó Isten áldását a kongresszus törekvéseire. Mondjuk bensőséges lélekkel X. Pius pápa imáját a kongresszus sikeréért:

Édes Jézus, ki önmagadat adod lelkünk táplálására, koronázd meg, kérünk, teljes sikerrel a legközelebbi eucharisztikus világgongresszust. Áraszd bele szellemedet munkálkodásába, határozataiba, ígéreteibe; növeld az ünnepi hódolatot, melyet nevednek juttat. Gyulaszd lánggra a papok és hívek, a szülők és gyermekek szívét, hogy a gyakori és naponkinti szentáldozás a világ minden részében elterjedjen és Jézus Krisztus uralma mindenütt megismertessék. Lourdesi Miasszonyunk, könyörögj érettünk! Baylon szent Paszkál, az eucharisztikus művek védője, könyörögj érettünk!

Dr. Tiefenthaler József.

Jézus irgalmas szeretete...

Elmélkedés.

TÉGEZETÉVEL a szentmisének letérdelünk az oltár előtt lévő padban. Színes ablakokon beáradó napsugár tündöklő fénnel árasztja el a főoltárt, mely száz meg száz csillaggal behintve az égő csipkebokorhoz hasonlít. A sok virág zöld lombjával s színes kelyheivel eleven kertet varázsol az Úr trónja körül, mely fölött, mint könnyű kékes felhőcske lebeg a hátramaradott tömjénfüst.

Míg künn a piacon zajog az élet és a fák lombjai zúgják el bánatos siralmaikat, addig itt a padok közt, az oltárok és oszlopok körül letelepszik a csend s hallgatásba merülnek a szószék, az orgona, a szobrok.

Az oltár előtt függő öröklámpában fel-fel csillan a fény, mely mint egy reszkető sugarú csillag, az örökkévalóság s végtelenség mezőiről integet felénk.

Tekintetünket ráemelve a szentségházra, érezni kezdjük, hogy lelkünknek szárnya nő s utat tör az isteni magaslatok felé. A titokteljes végtelenség kitarul lelkünk előtt, nyiladozni s látni kezd oly dolgokat, minők nincsenek e földön; mennyei rózsák édes illata árad szét s a szentségházból, a fehér szent ostya leple alól, az édes s szelid isteni arc, Jézus Krisztus néz reánk...

Végéhez közeledett a legszentebb, legáldásosabb élet, ami Jézusunknak földi élete. Már majdnem minden betelt, mi megvolt írva; csupán a szenvedésteljes három nap volt még hátra, hogy befejezve legyen a remek nagy mű, az Isten és az ember kibékítésének, a megváltásnak isteni műve.

Ő ti boldogok, kik akkor éltetek, mikor Jézus a földön járt és tanított. Ti láttátok az ő gyermekségének ártatlan játékeit, arcának szelid-ségét, szemének biztató tekintetét; hallottátok szent és szívet megnyugtató tanítását; ott lehettetek mellette örömeiben, bujában; végig kísérhettétek a Kálvária rögös útján s mikor szívéből kifolyt a világot megváltó drágalátos szent vér, ott állhattatok a kereszttövében, hogy ne a földre hulljon, hanem lelketekre és megszentelje azt az örök életre.

De hát ez a szeretett, imádott, drága Jézus csak azoké volt légyen, akik közt élt? Mi, a késő századok fiait ne mondassuk magunkénak, a mi vigasztalónknak, a mi kegyes szívű oltalmunknak? Az a szent élet, az az isteni példaadás, a bűnbocsátó, lelket megtisztító megváltás minden emlék nélkül bízott rá a századok hullámveréseire?

Oly nagy gyöngöseség az emberben a feledés. Míg szeretteink szemünk előtt vannak, addig szeretjük őket; de lépjen közénk az idő, a távolság szakítsa el egymástól a szíveket: még a legkedvesebb alakokra is fátyolt szó a feledés. Azokról a férfiakról, kik századokat megrázkódtató eseményeknek voltak előidézői, csak azok a kevesek tudnak, kik felnyitják a történelem lapjait.

De hát csak nem feledtük volna el Jézus Krisztust? Az ő életénél nem volt nemesebb, tisztább, szentebb élet; tanításával, csodáival folyton vigasztalta a szenvedő emberiséget; megmutatta az örök boldogság útját, ahogy rávezetett az Isten szolgálatára; megszabadított a kétségbeeséstől s az elpusztulástól, midőn a siralomvölgyébe a fájdalmak kiegyenlítésére lehozta magával az égből a szeretet isteni törvényét. Ő vette le a rabszolga bilincseit, a nő fejéről a gyalázatot; neki köszönhetjük a szabadságot, egyenlőséget, melyekre oly büszkék vagyunk s melyeknek áldásait oly jól esik élveznünk. Krisztus Jézus az emberiség legnagyobb

jótevője: az ő emlékét csak nem tépte volna ki a szívekből a feledés?

E próbára nem akarta tenni az emberiséget a Megváltó. Ismerte a feledés rideg hatalmát s az emberi szív nagy gyengeségét: emléket állított maga után. Végtelen szeretettől dobogó, irgalmas szívéhez méltó emléket, amelyben a megváltás áldozata folytatódik, hogy megtisztítsa, megszentelje, megnyugtassa, boldogítsa az emberi lelket: az Úr Jézus odaadta emlékül önmagát.

Akkor történt ez, midőn az utolsó vacsorán maga köré gyűjté tanítványait, hogy elbúcsúzzék tőlük. «Tudván Jézus, hogy eljött órája, hogy e világból az Atyához menjen, mivel szerette övéit, kik e világon valának», mivel túlságig szerette őket, nem tudott tőlük elszakadni, velük akart maradni a világ végeig. Leszállva istenségének magaslatáról, oda-simul emberi természetünk gyengeségéhez, felkeresi, ami az ember életében a legszükségesebb s leggyakoribb, «kezébe veszi a kenyeret, megáldá, megszegé s adá tanítványainak, mondván: Vegyétek és egyétek, ez az én testem. Hansonlókép vevén a kelyhet, mondá: Vegyétek s igyatok ebből mindnyájan: ez az én vérem. S hogy soha meg ne történjék az elszakadás, hogy én mindig veletek maradhassak, ezt (amit én tettem, meghagyom, parancsolom, hogy) cselekedjétek az én emlékezetemre.»

Ő Jézusom, hová engedted magad ragadtatni végtelen szereteted által? Ily nagy szeretet láttára megsemmisülök előtted, én jó Uram, én jó Istenem s könnyeket ontva, földig borulva áldom szent fölségedet.

Valamint Krisztus Jézus e szavai által: «ez az én testem» s «ez az én vérem», a kenyér és bor testévé és vérévé változott, úgyhogy a Megváltó az utolsó vacsorán maga magát tartotta kezeiben, maga magát osztotta ki tanítványainak, úgy apostolainak s ezek utódainak, a felszentelt püspököknek s áldozópapoknak adott hatalom erejénél fogva, amelylyel kimondják e szavakat: «ez az én testem» és «ez az én vérem», az Üdvözítő folyton jelen van oltárainkon a kenyérnek s bornak színe alatt.

Ő, nincs már, miért irigyeljem a Jézus korabeli hívek szerencsés-jét, kik az isteni Mestert színről-színre láthatták, vele társaloghattak, tanítását hallhatták, szent áldását vehették! hisz itt van oltárainkon a mi Urunk Jézus Krisztus valóságos szent teste és vére, valóságos ember-sége és istensége.

Az engem meg nem akaszt, amin mások eltűnődnek: hogyan van ott egészen a piciny ostyában, ezer oltáron egyszerre, hogyan változott át a pap szavai által a kenyérnek s a bornak állaga Jézus Krisztus szent testévé és vérévé, hogyan vehetem magamhoz én, a pornak gyermeke, gyöngye teremtmény lelkem táplálására, örök üdvöm biztosítására?! Annak az ereje és hatalma működik itt közre, aki a kánai mennyegzőn

ránézett a vízre s az borrá változott, ki egyetlen intésével lecsillapította a viharverte háborgó tengert, feltámasztotta hallottaiból Lázárt, teremtette a szép mindenséget végtelenbe vesző arányaival.

Mindent megfejt nekem annak az átdöfött isteni Szívnek szeretete. A pelikán madárról mondják, hogy felhasogatja mellét s önvérével táplálja fiait. Így tett Ő is, ami jó Jézusunk, ahogy látta tépett sziveinket, elepedt lelkeinket, megnyitotta szívét, hogy szent vérével aléltáságunkból felüdítsen, odaadta szent testét, hogy gyengeségünkben tápláljon. Készített egy királyi lakomát, szent vendégséget, ahol az Úr szent teste, ez a drágalátos manna, égből szállott angyali kenyér s az élet, üdvösség kelyhe, ez az isteni orvosság adatott fel.

Táplálásul az örök életre, vigasztalásul a küzdő, szenvedő emberiségnek...

Az élet országútján van egynéhány esztendei járóföld, amelyen úgy haladunk át, hogy minden bokor megszaggat, minden göröngy megsebez. Ilyenkor csak attól esik jól a vigasztalás, ki hasonló hozzánk s szenvedett, mint mi szegény gyötrődő emberek. Ha ránézek a szent ostyára, fehér fátyola alatt egy szenvedő arc körvonalait látom eldűnni, melyen töviskoszorú az ékesség, nehéz sebektől áll a diadém s a melyen sötét szárnyaival ott borong a fájdalom.

De hát ez mind mély titok. A hitnek titka, mint ahogy az Úr Jézus mondotta az utolsó vacsorán: Nem látom, de hiszem; hiszem erősen, mert ő mondta, ki igazságos, szent, jó és irgalmas. Ez az egyszerű de erős hit boldoggá tesz, kibékít az étellel s oly örömeiket oszt, minő csak ott túl terem, a fényes csillagok felett.

Ó, drága Jézus, miután szívembe költöztél, foglald el s ölelj a kebledre. Hiszek benned, szeretni akarlak, tied vagyok egészen. Mint a napraforgó virága követi a nap ragyogását, úgy tekintek én is Rád merre vagy és rám ismersz-e szegény gyermekedre... Ha lehullik rólam a földi élet béklyója, felharsan lelkem diadalmas sikolytása s megyek, megyek a te házad küszöbe felé...
Lukácsy István.

A kised Jézusról és a Szent Arcról nevezett Teréz nővér.

2. A kis Teréz «légiója».

(Folytatás.)

AMI a testsanyargatást illeti, mint a penitenciatartás eszközeit nem kell alkalmazni, hacsak az egyház nem rendelí vagy a gyóntató atya meg nem engedi. A kis lelkeknek akkor is szent és tapasztalt paphoz kell fordulniok, akinek tapasztalatai vannak a testsanyargatás értékéről.

A testsanyargatás mindenesetre jó dolog, de valamint a test alá van

rendelve a léleknek, úgy a test sanyargatása is alá van rendelve egyéb önmegtágadási eszköznek és kevésbé hatékony a mi megszentelésünkre nézve.

Igen nagy és szomorú csalódás az, mely a lelkeket arra indítja, hogy ily úton keressék az életszentséget; a gonosz szellem visszaél vele és a lelkeket vakmerőségre vagy csüggedésre indítja.

Teréz, a kis lelkek mintaképe. úgyszólván soha sem gyakorolt rendkívüli penitenciát, hanem csak azokat, amelyeket az ő szabályai rendeltek.

Mikor azután penitenciát gyakorolnak a kis lelkek, nem kell szomorúaknak lenniök. Ha szomorúak, ez onnan van, mert nem tudják magukat úgy sanyargatni, mint kell és hiányzik náluk az okos mérték, vagy talán mert kevélyek.

Valóban a kevélység azon két szélsőségre vezet, amiről beszéltünk: az elbizakodásra és a csüggedésre. Ezek a túlságok rendesen követni szokták egymást a lelki életben, még akkor is, ha nem gyakorolunk rendkívüli penitenciát.

Ha a lelket a kegyelem hordozza karjain... akkor ime, szentnek hiszi magát. Ha megalázó hibába esik... akkor mindjárt azt hiszi, hogy a tökéletességről szőtt álmái csupa agyrémek és kész abba a kísértetbe esni, hogy abbanhagyja az ő szent vállalatát.

Pedig szent János azzal vigasztal minket, hogy «ha bűnbe esünk, van nekünk egy szószólónk a mennyei Atyánál, Jézus Krisztus, aki esedezik miértünk.» És a szent apostol bizalomra buzdít minket, eszünkbe hozva az Üdvözítő bőséges érdemeinek emlékét. Teréz nővér megértette e szavakat, midőn ezt mondotta a mi Urunknak:

«Én nem kívánom, hogy számláld meg az én műveimet. Minden igazságunknak feltjai vannak a Te szemeid előtt, én a Te igazságodba akarok öltözködni és a Te szeretetedtől téged akarok örök birtokul.»

Ha egyedül az Isten jóságától várjuk a mennyei jutalmat, akkor nem fog minket leverni a mi sok nyomorúságunk. De, hogy oda eljuthassunk, a szív nagy alázatára van szükség, mi meg akarjuk érdemelni az eget, nem akarjuk alamizsnaként elfogadni. Szégyenlünk koldulni az Istentől majdnem úgy, mint szégyenlünk az emberektől koldulni. Sokat adunk a mi saját érdemeinkre, úgy számlálgatjuk azokat, mint a fősvény az aranyat.

Teréz nővér pedig ezt mondta: «Én nem gyűjtögetem az érdemeiket a mennyországra. Én azokat mérték szerint kiosztom és így üres kezekkel fogok az Isten előtt megjelenni.»

Ezen teljes kibontakozás segítségével oda jutott, hogy sohasem vesztette kedvét, ha hibába esett. De ha mégis, erőlködése dacára, feltámadt benne a kevélység, akkor: «eltúrta, hogy némileg csekélyebb

volt a békéje» a lélek felületén; de a szív mélyén változatlanul megőrizte nyugalmát.

A léleknek benső légkörét békeségnek, örömmek kell eltöltenie.

És valóban, ha ezek a lelkek megtagadják magukat, ezt nem azért teszik, mintha a szenvedésben lennének örömeiket, hanem hogy maguktól is elváljanak és tökéletesen szeressék a jó Istent.

Szeretet: ez az ő egész életszabályuk: ők szeretetből és azért tagadják meg magukat, hogy a tiszta szeretethez juthassanak.

Szükséges arról is meggyőződniek, hogy mi magunktól semmit sem tehetünk, ellenkezőleg, az isteni kegyelem által mindent tehetünk.

De hogyan nyerjük el ezt a kegyelmet? Isten kétségkívül mindenkinek megadja azt, aki csak akarja, de imádság által is leeshetjük azt.

A kis lelkek tehát imázó lelkek lesznek, nyugodtan és kedvesen fogják magukat az Isten jelenlétében gyakorolni, megemlékezvén Istennek Ábrahámhoz intézett szavairól: «Járj az én jelenlétemben és tökéletes leszel.»

Külsőleg az lesz az ő főfoglalkozásuk, hogy felebarátaik iránt a szeretetet gyakorolják, mert a mi Urunk mondotta: «Amit egynek az én legkisebb testvéreim közül tesztek, azt nekem teszitek.»

A kis lelkek azzal fogják nagy szeretetüket gyakorolni, ha más lelkek érdekében apostolkodni fognak. Igyekezni fognak velük az Isten nagy irgalmasságát megismertetni, őket az Isten szeretetére megtanítani és az ő jámbor seregükbe való belépésre megnyerni.

Végül jó dolgot fognak cselekedni, ha az irgalmas szeretetnek égő áldozatul fogják magukat felajánlani. Jó lesz, ha ezt késelem nélkül megteszik, mert ez az önfelajánlás nemcsak a szenteknek, hanem a tökéletlen lelkeknek is szól. Teréz ezt mondotta: «Minél gyöngébb és nyomorultabb valaki, annál alkalmasabb arra, hogy a főlemészti és átalakító szeretet működjék benne.»

Jó lesz, ha ezt az önfelajánlást félelem nélkül teszik meg, hiszen nem az Isten igazságának sújtó csapása alá adják magukat, hanem az Ő irgalmának édességére bízzák magukat, aki csak jóságot és gyöngédséget fog irántuk tanúsítani és azon mérhetetlen gyöngédség hullámaival fogja őket elárasztani, amelyek az ő isteni szívébe vannak zárva.

Midőn magukat az irgalmas szeretetnek áldozatul felajánlják, nem a szenvedésnek adják át magukat, hanem a szeretetnek, hogy őbenne főlemésztessenek. Boldog áldozatok, ők a *boldogságnak* ajánlják fel magukat!...

Z. K.

Dicséret az isteni Szívnek, mely nekünk üdvösséget szerzett: Legyen neki dicsőség és imádság mindenkoron.

ÚJ MISÉRE

Isten veled! Búcsuzz el sorra tőlünk,
Új, diadalmas munkás élet vár
S vár munkád díja, jövőd záloga,
Virágékes menyasszonyod: az oltár.

Uállad letette ifjúság palástját.
Kezed a játék kacajkoszorúját
És sok-sok álmon, ábrádon át érted
Ma Ifjú élted legszebb fordulóját.

Ualaki ott fönn ezt a napot kérte
És Isten hallotta kérés szavát,
Annak, ki még mielőtt elment volna,
Már Neki szánta legnagyobb fiát.

S ki lépted eddig imával kísérte,
Hígyád ma Simeonnal ünnepele,
Kit töviskoszorúja eddig térdre hajtott,
Ma allelujás zsoltárt énekel.

Kis testvéreid ártatlan szívének
Fehér vágyait ölti be e nap,
Amikor bátyjuk szentelt, könnyű kézzel,
Cestvéri csókkal első áldást ad.

S akikkel eddig közös uton jártál,
Mi többiek csak búcsuszavunk adjuk
S a rezgő gyönggyel, mely szemünk díszíti
— Ő nem téged, — mi magunkat siraltjuk.

Szegény magunkat, kik a ködbe járunk,
Míg te a Fénykirály apródja vagy,
De csitt... ma panasz ne sebezze szánkat,
Ő hívott... mentél... s az Ő szava nagy.

Isten veled! Búcsuzz el sorra tőlünk,
Új, diadalmas munkás élet vár
S vár munkád díja, jövőd záloga,
Virágékes menyasszonyod: az oltár.

Pokorny M.

Dr. Csernoch János hercegprimás megnyitja a budapesti főegyh. országos központi oltáregyesület kiállítását.

RORÁN, mint tavasszal a fecske — április 23-án — köszöntött be idén a budapesti oltáregyesület kiállítása. Minden szemlélőnek az volt a meggyőződése, hogy az idén a legszebb, a leggazdagabb. Ez a legjobb kritika az oltáregyesület munkássága mellett. Folyton halad előre és évről-évre többet és szebbet áldoz az eucharisztikus Úr Jézus templomai számára. Amily arányban az oltáregyesület folyton bensőbb kapcsolatba hozza tagjait a szentségi Jézussal, olyan mértékben nő az áldozatkészség, a munkaszeretet a szegény templomok felruházására.

A kiállítást a hercegprimás személyesen nyitotta meg, hogy ezzel is jelét adja különös nagybecsülésének, amellyel az oltáregyesület munkája iránt viseltetik. A megnyitás jelentőségét nagyban emelte még *Szmrecsányi Lajos* egri érsek és *gróf Mikes János* szombathelyi megyéspüspök megjelenése. Nagyszámban volt jelen a főváros papsága, előkelő hölgyvilága, az oltáregyesület választmánya és buzgó terjesztőnői.

A hercegprimást a papság fogadta az oltáregyesület kapujánál. Egyenesen a kiállítás termeibe vonult és az oltáregyesületre nézve nagyjelentőségű beszédet intézett a jelenlévőkhöz.

Két jelenség — úgymond — nyilvánul meg különösen Krisztus Urunk életében: az egyik az ő nagy szeretete, mely arra bírta, hogy elhagyva égi dicsőségét emberré legyen érettünk, a másik a szeretetlenség, sőt kimondhatatlan gyűlölet, mellyel ő találkozott. Életében félremagyarázták minden szavát, hamis világításba helyezték minden tettét. Példákat hoz fel ennek illusztrálására.

Ha mindezt csakis emberileg tekintjük, azt kellene gondolnunk, hogy Krisztusnak is azt kellett volna cselekednie, amit apostolainak ajánlott, hogy rázzák le a port is lábaikról, ahol nem fogadják be szavukat és siessenek más városba. Ő azonban épen akkor, mikor az üldözés legnagyobb volt, mikor a legnagyobb csapást akarták reá mérni és életét kioltani, épen akkor szerezte szeretetének legnagyobb jelét, az Oltáriszentséget. Pedig tudta, hogy ezzel újabb megbántásoknak teszi ki magát, nemcsak idegenektől, hanem saját hívei részéről is. Annál becsebb az Úr Jézus szívének az oltáregyesület hölgyeinek buzgósága és munkája, mert megértéssel és viszonszeretettel, áldozattal veszik körül e nagy szentséget. Kiengesztelik más emberek bántalmait és szeretetüknek jeleivel halmozzák őt el.

Arimatheai József gondos szeretettel helyezi sírba az Úr testét, örök példát adván egyúttal arra is, hogy az emberi test ne égetessék el, hanem az anyaföldnek adassék vissza.

Az Oltáregyesület hölgyei új szent edényeket ajánlanak fel Jézus testének befogadására. Végül meleg szavakkal mond köszönetet az egyesület hölgyeinek buzgalmukért.

A beszéd után, mely mély benyomást gyakorolt a jelenlevőkre, a hercegprimás sorban elmondotta azon imaformulákat, melyeket az egyház előír az egyházi szerelvények megáldására. Majd körüljárja a termeket és folyosókat, hogy szentelt vízzel és tömjénnel is megszentelje őket.

A nagyszámban levő latin és görög kelyheket gróf Mikes János szombathelyi püspök konsekrálta.

A megáldás végeztével, mely alatt az Örökimádás templomban Komlóssy Miklós káplán tartott beszédet a hívekhez, a hercegprimás pár percig kedvesen elbeszélgetett a választmány tagjaival, majd maga is bevonult az Örökimádás templomba és szentségi áldást tartott.

A kiállítás három napig állott nyitva — április 24., 25. és 26-án — mely alatt óriási embertömeg tekintette meg az egyházi tárgyakat. Sokan be is iratkoztak az Oltáregyesületbe, annál is inkább, mert a terjesztőnk buzgón teljesítették ez alkalommal is terjesztői tisztjüket.

Hiba volna meg nem említeni az idei kiállításnak azon fontos sajátosságát, hogy az utolsó kis csipkéig mind kézimunka volt, amelyen a fáradhatatlan reparatrix anyák, az Oltáregyesület tagjai, a kongreganisták

egyaránt áldozatkész buzgósággal dolgoztak egész éven keresztül. A dolgozók nevét hosszú volna elsorolni, de hisz azok a jó lelkek meg se engednék, mert tisztán az Úr Jézus iránti szeretetből adták kezügyességük legjavát. Nem is kívánnak mástól jutalmat, mint magától a szentségi Jézustól, kinek bőkezűségét semmi földi elismerés utól nem érheti.

A már is szétküldött tárgyak jegyzékét lapunk külön táblázatban hozza a jelen és a következő számban. Dr. T. J.

TÖRTÉNELMI TÁR.

Budavári úrnapiok.

BUDA városának egyaránt kijutott a dicsőség verőfényes napjaiból s a gyász és elnyomatás borús óráiból. Fénykorában világtörténeti események szálaít bogozták a királyi várpalotában. Szent hajdanában a vallásos kegyelet főséges megnyilatkozásainak voltak tanúi Budának ősi falai. A szent lelkesedés nyilatkozott meg az úrnapi körmenetekben is, melyet a török időkig s azóta is mindenkor hagyományos fényvel, illő tisztelettel tartottak meg Buda várában. A történelem lapjai számos nevezetes úrnapi emlékét őrizték meg számunkra.¹

A budavári úrnapi körmenetről a legrégebb adatok Zsigmond király korából maradtak ránk. Nagy fényvel tartották meg Budán az úrnapiot 1412-ben és 1424-ben. Zsigmond német császárnak és magyar királynak 1412. úrnapiján épen vendége volt V. Ulászló lengyel király. A két fejedelem együtt vett részt a nagyszabású körmeneten. De még ennél is nevezetesebb az 1424. évi körmenet. Ekkor a piacensai biboros-érsek, ki mint a római pápának követe időzött a budai udvarnál, tartotta a körmenetet. A díszes menetben résztvettek: Zsigmond király és neje, Cillei Borbála, továbbá II. Paleolog Emánuel görög császár udvari kíséretükkel s a Zsigmond udvarában időző külföldi követségek tagjaival.²

Emlékezetes volt az 1440. évi úrnapi is. Az ország nagyjai épen királyválasztásra jöttek össze Budára s a sok főúrnak jelenléte nagy fokban emelte az ünnepségnek fényét. A körmeneten résztvett a 15 éves Ulászló is, kit pár nappal utóbb kiáltottak ki az ország királyának.

Királyaink, ha úrnapi Budán tartozkodtak, mindig résztvettek az úrnapi ünnepségeken. Mátyás király, akinek a templomok iránt tanusított

¹ Az idevonatkozó adatokat összegyűjtötte Némethy Lajos: Úrnapi körmenet a budapesti várban (Religio. 1878. II. 4—5. sz.) s korábbi munkájában: Nagyboldogasszonyról nevezett budapestvári főtemplom történelme. (Esztergom, 1876.)

² Windeck: Historia imp. Sigismundi. (Merehen: Scriptorum rerum germanicarum. I. 1184.)

bőkezűségét hirdeti a róla elnevezett Mátyás-templom is, 1489-ben az egyik úrnapi sátor mellett fölállított emelvényről nézte végig a körmenetet. Az akkortájt az európai udvaroknál általános szokás volt. A Corvina-könyvtár egyik értékes emlékének, Mátyás király antifonáléjának¹ 69. lapján találjuk ilyen emelvénynek a képét. A gobelinekkel borított favázás páholyból a királyi pár s udvari népük nézi végig a körmenetet. II. Ulászló király 1494. és 1495-ben szintén ilyen sátorból kísérte figyelemmel a körmenetet.

Rendkívüli pompával ülték meg az úrnapot 1525. és 1526-ban. Mintha csak előre sejtették volna a buzgó hívek, hogy másfél századig úgysem lesz módja Buda városának illő módon megünnepelni az Oltáriszentség szerzésének emléknapját.

Az 1525. és 1526. évi úrnapi körmenetről már részletesebben szólnak az egyházi följegyzések. Az ünnepek sorozata úrnapi előestéjén a királyi várkapornában tartott vacsernyével kezdődött. A vacsernyén *Lajos* király is résztvett. Úrnapiján szintén a királyi palotában volt az ünnepi mise, melyen a király is megjelent, apródjai pedig a mise alatt égő gyertyát tartottak kezükben. A körmenet rendezésével a királyi udvarmestere, *Korlatkői Péter* volt megbízva. A körmeneten az udvari személyzet vitte a keresztek, képek s a virágokkal díszített szent ereklyéket. A szentség mellett 12 vagy 14 királyi apród halladt égő gyertyával. Az Oltáriszentség elé rózsákat és virágokat szórtak az útra. II. Lajos király és a királyné a számukra fölállított sátorban végezték ájtatosságukat.

A török hódoltság korából egy érdekes epizódnak kapcsán hallunk hírt az úrnapi megünnepeléséről. *Leslie Vatter* gróf, császári követ a portánál, 1667-ben Konstantinápolyba utaztában úrnapi táján épen Budán időzött pár napig. Kiséretében volt a követségnek lelki vezetője, *Tafferner Pál* jézustársasági atya is. Ez a kisded csapat s a hozzájuk csatlakozó budai hívek szerény keretek közt, de annál mélyebb vallásossággal tartották meg az úrnapi körmenetet.

A török hódoltság után első ízben 1687-ben ülték meg Budán nagyobb fényvel úrnapiját. A jézustársasági atyák, kik Buda visszafoglalása után 1686—1773-ig végezték a várban a lekipásztori teendőket, három körmenetet is rendeztek: úrnapiján, az utána következő vasárnapon s úrnapi nyolcadán. Legfényesebb volt az utolsó körmenet. Ezen részt vett az időközben Budára érkezett *Lotharingiai Károly* herceg is, teljes táborkarával s nagyszámú katonasággal. A hármaskörmenet szokását később is föntartották a jézustársaságiak; az ünnepen és nyolcadán a plébánia a közbeeső vasárnapon pedig a rendház rendezte a körmenetet. Az

¹ V. ö. Örökimádás 1910. évfolyam 347 l.

oltárokat mindenik alkalommal más és más házaknál állították föl; ebben a tekintetben nemes versengés folyt a budai polgárok között. A körmenetnek díszét nagyban emelte a jezsuiták vezetése alatt álló tanulóifjúság, melynek énekkara művészi énekszámokat adott elő. A szentség mellett jelmezbe öltöztetett tanulók haladtak.

Az 1792. évi úrnapi nevezetes, hogy összeesett a koronázás ünnepével. Június 6-án ment végbe I. *Ferenc* király, 10-én pedig *Mária Terézia* királyné koronázása. Közbeesett jún. 7-én úrnapija, mikor is az

Urnapi körmenet.

egész királyi udvar s a koronázásra az ország minden részéről ide özönlött tengernyi sokaság résztvett a körmeneten.¹

1809 június 1-én szintén teljes számban vett részt az úrnapi körmeneten a királyi család, melynek tagjai a napoleoni háború alatt állandóan Budán laktak. Az úrnapi körmeneten buzgóságával példát nyújtott *Mária Ludovika* királyné, I. *Ferenc* harmadik neje. A körmeneten az udvar tagjain kívül jelen voltak a hivatalok vezetői s a nemesi fölkelés főtisztjei, nem is említve a Budára menekült külföldieket s a város népét. A budavári fényes úrnapi ünnepekre rendszerint körmenetben vonult fel a többi városrész hívő közönsége.

T. K.

¹ Dugonics András följegyzései. (Olcsó könyvtár 401—402. sz. 129 l.)

A Krisztus-teste társulatok kronológiája.

DR. HERODEK Antal úrnak figyelmét — úgy látszik — elkerülték a *pozsonyi* és *nagyszebeni* Krisztus-teste társulatok történetét tárgyaló cikkeim.¹ Így egyrészt fölfedez olyan adatokat, miket jómagam már e folyóirat tavalyi évfolyamában fölhasználtam, másrészt cikkemben² a nagyszebeni társulat nem illeszkedik be egészen pontosan a hazai szentségi társulatok időrendjébe. Mindig több és több adatunk van a középkori szentségi társulatokról, ezeknek az Oltárszentség tiszteletében tanusított kiváló buzgóságáról.

Az eddig felkutatott adatok szerint legrégebb szentségi társulatunk a *pozsonyi* Krisztus-teste társulat. Ez 1349-ben keletkezett. Alapítása huszonhárom évvel megelőzte még a nagyszebeni társulatnak szervezését is. A XV. századtól kezdve azután egyre több ilyen szentségi társulat működött hazánkban. A XVI. század harmincas éveiben, mely időből valók a legutolsó följegyzések a *nagyszebeni* társulatról, fennállott még több Krisztus-teste társulat is, például a *kolozsvári* és *szászbesztercei*. A *soproni* Krisztus-teste társulat pedig átélte a török világot is és a XVII. században azután új életre kelt.

Az egyes társulatok működéséről csak szórványos adataink vannak. Ezen adatok időrendje (helyenkint az alapítás éve) szerint a szentségi társulatok ekként következnek egymásután: Pozsony (alapítási év 1349), Nagyszeben (alap. év 1372), Lőcse (alap. év 1402), Kolozsvár (1414), Eperjes (1430), Kisszeben (1435), Bártfa (1437), Körmöcbánya (1457), Buda (1461), Besztercebánya (1469), Bazin (1490), Sopron (1493 körül), Selmecebánya (1500), Pozsonyszentgyörgy (1514), Kassa (1516), Szászbeszterce (1531). Ezek közül eddigi cikkeimben nem hivatkoztam még a *bártfai* és *kassai* társulatra.

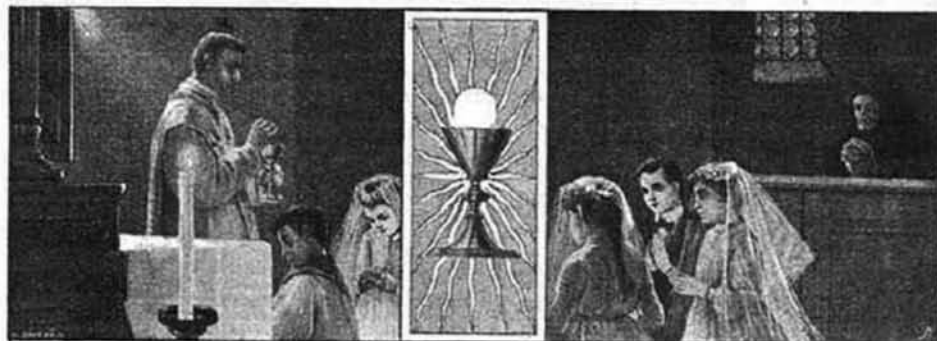
Ezidőszerint összesen tizenhat Krisztus-teste társulatról van biztos tudásunk, okleveleken alapuló adatunk. Ez a szám azonban a további kutatások folyamán hihetőleg még hamarosan emelkedni fog. 1500 körül Segesvárott is minden valószínűség szerint volt ilyen szentségi társulat. Egyáltalában az erdélyi szász városokban szép eredménnyel kecségtetnek a régi Krisztus-teste társulatokra vonatkozó kutatások.

Addig is, míg az egyes társulatok történetének megírására kerülhet a sor, jónak láttam — a kutatók munkáját megkönnyítendő — ezt az időrendi áttekintést újból összeállítani.

Timár Kálmán.

¹ Örökimádás XIV. évfolyam 282—84. és 298—300. l.

² Örökimádás XV. évfolyam 140. l.

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: REVICZKY ALADÁR főmunkatárs.

Gyakori áldozás a külföldi missziókban.

INDIÁBAN minden hónap első péntekén az egész törzs a szentáldozáshoz járul. Már csütörtökön jönnek 40—70 kilométernyi távolságról és magukkal hozzák a szükséges ételt is. Egyik a másik után jön s letérdel a gyóntatószékben. Mély összeszedettség és áhitat ragyog a sötétpiros arcokon és a tüzes szemekben. Letérdelnek s szemüket az oltárra szegeznek, majd mélyen meghajolva a mellüket verik. Sokszor éjjelig is gyóntatnak a misszionáriusok, mert a sok akadály miatt: megáradt folyók, elszakított hidak stb. Csak későn érnek a templomba. Másnap reggel 1/27-kor kezdetét veszi a szentmise. Már hat órakor a templom szorongásig megtelik. Sok apa és anya kis gyermekét sőt csecsemőjét is magával hozza a templomba. A törzsfőnök imádkozza elől a reggeli imádságot... lassan, értelmesen és kissé tompított hangon. A szentáldozás előtti imádságokat is közösen végzik. A szentmise után mindnyájan a templomban maradnak, hogy közös hálaadást végezzenek. A beteg indiánokat a misszió-állomásra hozzák, hogy ott pár napig gyakrabban vegyék magukhoz a szent Útravalót, mert itt van több pap s a gyakori szentáldozás mindenütt virágzik.

Afrika belsejéből írja egy misszionárius: Egyik állomásunkon minden vasárnap 140—150-en mennek a szentáldozáshoz, köznapokon átlag 30-an. A keresztények legérzékenyebb büntetése az, ha megtiltják nekik a gyakori szentáldozást. Villa Mariya-állomáson nincs nap, hogy legalább 100 indián ne áldoznék. A szent gyónások évi száma itt 59 ezer, a szentáldozásoké pedig 101 ezer. Egy kisebb helyen minden vasárnap 200, köznapokon pedig 40-en áldoznak. Itt lehet látni, hogy mennyire éheznek a szent

eledel után. Itt nem eredménytelen X. Pius pápa áldozási dekretuma. Afrikában a keresztények nagyon szét vannak szórva s nem is sok tagból áll egy-egy misszióállomás s mégis oly sok szép eredményt érnek el a misszionáriusok! Egy másik állomáson a szentáldozások száma egy millió nyolcszáz ezer. Mily nagy öröme lehet az eucharisztikus Jó Pásztornak ott a szentségházban!

Kanada fővárosában, Montrealban, az áldozások száma egyes helyeken a következő volt: Egyik plébánián, hol az áldozó kötelesek száma 8500, az 1908. évben az áldozók száma 96 ezer volt, az 1909. évben pedig 135 ezer, 1910. évben 205 ezer, 1911. évben 222 ezer. Egy másik plébánián, hol 8000 áldozóköteles van, az áldozók száma meghaladta a 200 ezret; egy harmadik plébánián 6000 áldozóköteles 200 ezerszer járult a szentáldozáshoz.

Ázsia, Afrika, Amerika után lássunk egy európai országot. Olaszországról lesz szó, hol oly nagy mértékben terjed a hitetlenség, az anarchia, a modernizmus. Arezzo eucharisztikus püspöke, Msgr. Volpi János Rómában az eucharisztikus kongresszuson előadást tartott a gyakori áldozás terjesztésének egyik eszközéről: az eucharisztikus triduumokról. Az illusztris előadó a többi között a következőket mondotta:

— A búcsúk kongregációjának egyik rendelete arról szól, hogy a püspökök székhelyükön, katedrális templomukban az Úrnap nyolcada alatt tartassanak eucharisztikus triduumot a gyakori áldozás föllendítése végett. Ezen eucharisztikus triduumokat az egyházmegyékben lehetőleg minden plébánián tartassák meg és a szónokoknak az legyen a céljuk, hogy a híveket a szentáldozás tanáról jól kioktassák s őket a gyakori és mindennapi szentáldozásra buzdítsák. Bevallom őszintén, hogy én nem vártam valami rendkívülit s nagyon sokat ezen rendelet végrehajtásától. De, miként szent Péter az Úr szavára az előbbi eredménytelenségek dacára a tóba vetette hálóját, én is engedelmeskedve a pápai rendeletnek bevezettem egyházmegyémbe az eucharisztikus triduumokat. Magam 42 plébánián vezettem ezen triduumot s szándékozom a többi 330 plébánián szintén meghonosítani. A tapasztalat mutatta, hogy az eucharisztikus triduum nemcsak jó eszköz a gyakori áldozás terjesztésére, de egyúttal igen alkalmas arra, hogy az eltévedt bárányokat: a bűnösöket s hitetleneket Krisztus aklába visszavezesse.

Kérjük az édes Jézust szentáldozásaink után, hogy nálunk is tartssanak ily ájtatosságokat s ezen triduumok nálunk is oly nagy eredményekkel végződjenek, mint az arezzói egyházmegyében.

A pécsi oltáregyesület fényes keretek közt tartotta kiállítását. Helyszüke miatt részletesen a jövő számban számolunk be.

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: DR. SZYLLABA EMIL.

Júniusi szentáldozások.

ELMULT a május, szűz Mária hónapja s itt a legméltóságosabb Oltári-szentségnek és Jézus szent Szívének hónapja, a június. Május, a legszebb tavaszi hónap, a nyárnak a hajnala és szűz Mária, a hajnali csillag Jézus életének a hajnala; Jézus pedig lelkünk napja, amint hogy júniusban az égboltozat napja is melegen süt és a hónap második felében vannak a leghosszabb napok és legrövidebb éjszakák. Méltó azért, hogy mivel e hónapban a természet legtöbbet nyer a napfényből, a mi lelkünket is többször érje a szentáldozásban Jézus szent Szive szeretetének a lángja. Vannak is e hónapban gyönyörű alkalmak a szentáldozásra. Hadd mondjak el róluk egyet-mást.

Júniusban az idén mindjárt pünkösd ünnepe nyulik át s a papok a szentmisét pünkösd egész hetén át a Szentlélek Úristen imádsására mondják. Mily szép dolog volna, ha a gyermekek egyesülnének a papokkal s június első hetében a Szentlélek Úristen imádsására naponként járulnának az Úr asztalához. Hiszen kimondhatatlan hálával tartozunk a Szentléleknek ezért a szentségért. Ő erősítette meg az apostolokat, hogy ki merjenek menni a világba s mindenütt hirdetni a keresztény vallást. Ha ezt nem teszi, az apostolok elzárkózva maradnak Jeruzsálemben, mert félték a zsidóktól, s mi ma már tán azt sem tudnók, hogy valamikor élt Jézus a földön — nemhogy Oltáriszentségünk volna. De a Szentlélek Úristen segítségére nélkül nem lenne kedvünk sem arra, hogy bűneinktől megtisztuljunk és áldozunk. Az az édes öröm, amely minket az Úr asztalához vezet, a segítő malaszt, amelyről a katekizmusban tanultok. Hasonlóképpen a szép menyegzős ruhát, a megszentelő malasztot is ő adja lelkünknek a bűnbánat szentségében: már pedig tudjuk, hogy

Júdások lennénk, ha a megszentelő kegyelem nélkül mernénk áldozni. A Szentlélek Úristen az egész éven át adja nekünk a segítő malasztot, minden nap és minden órában, sőt mondhatnám, hogy minden pillanatban; ő szívesen visszaadja nekünk a megszentelő malasztot is bármikor, ha talán elvesztettük — csak gyónnunk kell: nem illik-e, hogy jóságáért hálánk az ő ünnepének hetében naponként járuljunk a szentáldozáshoz?

Június 11-én a szentségi Úr Jézus nagy diadalünnepét üljük meg: Úrnapját. Virággal teleszórjuk az utcákat, mert a legnagyobb király jön. Zászlók és lobogók lengenek, minthogy a szent ostyában azt a Jézust hordozzuk körül, aki az ő szeretet szentségével, a gyakori szentáldozás útján a legnagyobb ellenséget, a bűnt és a gonosz lelket mindenkinek szívében le tudja győzni; zúgnak a harangok, mivel ez a körmenet a legmélyebb hódolat az Oltáriszentség előtt; bár fényes nappal tartjuk a körmenetet, mégis gyertyával kivilágítjuk az ablakokat, mert Jézus, aki végigvonul helységünkön, a lelkek világossága. Mit tegyen az a gyermek, aki Jézust az Oltáriszentségben igazán szereti? Tegyen valami különöset: járuljon Úrnaptól kezdve nyolc napon át az Úr asztalához s akkor egészen úgy gondolkozik és érez, mint az anyaszentegyház. Ez a jó anyánk ugyanis nemcsak egy napon, hanem az egész héten át ünnepli Úrnapját. Vagy tán nem méltó arra a szentségi Jézus, hogy szentáldozásaiddal megünnepeljed? A te szívedet nem győzi meg az ő igen nagy szeretete? Neked tán hazugság az Úrnap? A körmenet csak jelenti, hogy Jézus a legfőbb király az Oltáriszentségben, de a te szíveden nem uralkodik? Ezt nem tudom rólad elhinni.

Gyönyörű alkalom a szentáldozásra még ebben a hónapban június 19-ike, Úrnap után a kilencedik nap. Jézus szent Szívének az ünnepe ez. Ki ne szeretné Jézus szent Szívét? Annak igen rossz és hálátlan gyermeknek kellene lennie. Ugy-e nekünk drága Jézus szent Szíve?! Hiszen e Szív gondolta ki nekünk az Oltáriszentséget és a szentáldozást; azért gondolta ki, hogy akkor is velünk lehessen, mikor már a földről visszatér Atyjához az égbe. Ha Jézus szent Szíve nem volna oly igen jóságos, bizony már rég elhagyta volna szentségházainkat — hiszen sokan nagyon hálátlanok iránta. Drága nekünk ez a Szív azért is, mert benne van az a szent vér, amellyel lelkünket megváltotta és magának megvásárolta. Mi haszna azonban, hogy Jézus megváltott, ha mégis bűnökben élnél? És bűnökben fogsz élni, ha nem áldozol gyakran. És mihaszna, hogy Jézus megvásárolta a lelkedet az ő szent Szívének vérén, ha neki nem szabad annyiszor bemennie lelkedbe, ahányszor akar? És hányszor akar lelkedbe bemenni? Ha lehet, mindennap. Te pedig még szent Szíve ünnepén sem engednéd be?

Kedves gyermekem! legyünk hálásak a Szentlélek Úristen iránt; járuljunk azért pünkösöd hetében, ha lehet, mindennap a szent áldozáshoz és a Szentlélek megjutalmaz érte: sokkal több segítő malasztot ad, mint eddig és nagy kedvünk lesz a jóhoz. Szentáldozással ünnepeljük meg Úrnap egész hetét és Jézus szent Szíve ünnepét is: mutassuk meg az Úr Jézusnak, hogy ő csakugyan ura és királya szívünknek és ha Jézus lesz urrá és királlyá lelkünkben, mi is egykor koronát kapunk az ő szép mennyországában.

SZENT KÁZMÉR ÉJJELE.

Ott várja az ágya,
Megvetve puhára
S tükörnél fényesebb
Hálóterem.
De Kázmér királyfi
Nem hever le rája:
Kiindul magába
Ő, nesztelen.

Vaj' hova indula?
Hideg az éjszaka,
Csikorog erősen
Lába alatt.
De Kázmér királyfi,
Hidegtől nem félve,
Éjjeli sötétbe
Bizton halad.

Kivillan a lámpa
Hőfedett utcára;
A templom kulcslyukán
Áttör fénye,
Világít messzire.
Belátni mellefte
Az elzárt édenbe,
A szentélybe.

A durva kő fölött
Térdelve könyörög
Sok téli éjszakan,
Ajtóban... ott
Kázmér a királyfi.
S reggelig elmarad,
Fohászt fohászhoz ad
S egyre zokog.

«Ó édes Istenem!
Im neked szentelem,
Amiket feremtél:
Lelkem, testem.
Csak neked szolgáljak
Tiszta szívvel, ésszel.
Magadhoz így végy fel
Majdan engem!»

... Még villog a lámpa,
De gyengül sugára,
Még egyszer fellobog
S nem bírja már.
De Kázmér királyfi
Szíve csak lángol ott
S mint szárnyas angyalok
Az égbe száll.

Csodás megtérés

1847-ben nagy feltűnést keltett Párisban Cohen Hermann nevű zongoraművész. Zsidó vallású volt. Egy herceg meghívására az énekkart vezette egy májusi litánián. Máskor is részt vett már katolikus istentiszteleten, de minden hatás vagy érdeklődés nélkül. Most azonban az Oltáriszentség áldása érthetetlen hatással volt reá, önkénytelenül térdre borult. Ettől a perctől fogva nem volt nyugta. Sokszor tért be áldásra a templomba, lassankint misére is kezdett járni, sőt nem tudta magát az Oltáriszentségtől elszakítani. Bensejében mind erősebben szólalt meg egy hang: Katolikusnak kell lenned. Még ugyanebben az évben, augusztus 28-án felvette a keresztség szentségét. Ellenállhatatlan erő vonzotta az Úr asztalához. Néhány hónappal utóbb a karmelita-apácák templomában volt elmerülve az Oltáriszentség imáadásában.

Lelke egészen egybe olvadt Jézusával. Egyszerre csak távozásra szólította fel a sekrestyés. Késő este volt már és csak a nők maradtak a templomban éjjeli szentségimáadásra. Ő nehezen távozott és elhatározta, hogy férfiakból egyesületet alakít a legméltóságosabb Oltáriszentség imáadására. 1848-ban december 6-án már ennek az egyesületnek a tagjai végezték imádságukat a Nagy Szentség előtt. A nevezett szentség-imádó egyesület elterjedt az egész Franciaországban, ő pedig belépett a férfikarmeliták rendjébe, ahol a legméltóságosabb Oltáriszentségről nevezték el. Anyja sokszor tett kísérletet, hogy visszavigye a zsidóságra, de hasztalan. Csakhamar pappá lett és első szentbeszéde is a gyakori szentáldozásról szólt. Mezítláb járta be a vidékeket és mindenütt óriási hévvel prédikált az Oltáriszentségről. Nővére, midőn egyszer látta őt, amint Úrnapiján a legnagyobb áhítattal vitte a mennyezet alatt az Oltáriszentséget, maga is megtért és katolikus lett.

EUCCHARISZTIKUS SZÖVETSÉGEK.

Az eucharisztikus Szövetségi tag legnagyobb ünnepe!

REDVES TAGOK! Június 11-én van a drága Oltáriszentség diadalünnepe — az *Úrnapi* — lobbanjon meg a szívünk, örvendjen a lelkünk arra a gondolatra, hogy az Úr Jézus dicsőségét mi is növelhetjük, hogy mi is testőrei lehetünk az ég és föld királyának.

Minden eucharisztikus szövetség *testületileg* jelenjen meg az Úrnapi körmeneten. Éremmel a keblünkön, szent Tarzicius lelkesedésével a szívünkben lépkedjünk a körmenetben példás rendben és áhítatban, hadd lássák az emberek, hogy az eucharisztikus szövetség tagjai szeretik az Úr Jézust.

*

A *budapesti tagok* június 14-én vasárnap az Örökimádás templom nagy körmenetén vesznek részt. Mindenki hozza el biztosan az *érmét* és az *imakönyvét*. Gyülekezés délután fél öt órakor, a fiúk az egyik udvarban, a leányok — *fehér ruhában* — a másik udvarban, úgy mint tavaly. Úrnapiján és vasárnapon mindenki járuljon a szentáldozáshoz!

*

Budapest. Április 28-án és 29-én volt az idei iskolai évben az utolsó nagygyűlés. Még csak az ifjak és leányok szövetsége tartott külön gyűlést. És pedig az ifjak pompás kirándulást rendeztek a budai hegyekbe, a leányok pedig az oltáregyesület termeiben gyülekeztek.

Veszprém. Az új *leány-szövetséget* az angol kisasszonyok zárdájából örömmel üdvözlöm. — Adja a jó Jézus, hogy a tagok száma ezeknél a jó leányoknál mihamarább megkétszereződjék.

Egyébként a veszprémi szövetségből kedves látogatónk is volt.

Baja. Isten hozta az új tagokat! Csak azon csodálkozom, hogy nem járattok több újságot. Pá!

Vasvár. Büszke vagyok rátok kedves tagok, mert hatalmas szövetségetek van. Csak aztán legyen bennetek a buzgóság és lelkesedés is hatalmas.

Gádos (Békésm.) Szervuszatok kedveseim! Legyetek kitarthatók a szövetségi köteleességek teljesítésében!

Mohács. Kimondhatatlanul örülök, hogy a szövetség állandóan nagyobbodik. Felavató ünnepélyetek igazán szép lehetett. Üdvözöllek benneteket és az áldott jó hitoktató bácsit is!

Szerencs és Behecs. Új szövetség alakult sok jó buzgó taggal. Szeretettel fogadlak benneteket!

Temesvár-Belváros. Isten hozta az új tagokat! Itt volt ám a *püspök úr Temesvárról* a gyermekszövetség irodájában. Nagyon örült, hogy a gyermekek annyira szeretik a szövetséget.

Persze én siettem azt mondani, hogy a temesváriak a legbuzgóbbak. Igaz-e?

Dénesd. Mondanom sem kell, hogy milyen örömmel veszték fel titeket a szövetségbe. Ölel mindnyájatokat az igazgató.

Nagyperkátá. Köszönöm picinyek bájos leveleteket. Ti vagytok a szövetség Benjaminjai... Csak szeressétek az Úr Jézust nagyon!

Szent-kereszt. (Szaleziánus növendékek). Lassan-Lassan nálatok is alakul egy kis ifjúsági csoport. Bizony nektek barátaim nagyon kell az eucharisztikus Jézus kegyelme, hogy gyönyörű pályátokra jól készülhettek. Üdv!

Kovács Rózsika Kecskemét, úgy-e nem haragszol, hogy a költeményednek nem jutott hely az újságban. El is késett. Pá!

FESLŐ BIMBÓK

A pápa és édes anyja.

DIDŐN XI. Benedek a pápai trónra emeltetett, az új főpap üdvözlésére anyja, egy szegény mosónő is megjelent a pápai palotában. Az udvari tisztek azt hitték, hogy uroknak kedvére tesznek, tehát rábeszítették a szegény asszonyt, hogy drága úri ruhában menjen fia elé. Amint azonban a fogadó terembe lépett a pápa így szólt: «Hiszen ez nem az én anyám! Az én anyám egy szegény mosónő s nem úri asszony! Nem ez nem az én anyám!»

Az öreg asszonynak nagy volt az öröme, midőn hallotta, hogy a pápa nem szégyenli, hogy szegény mosónőnek a fia. Hamar kiment s felöltötte szegényes ruházatát.

S amint így a fogadóterembe lépett, lejött trónjáról a pápa, anyja elé sietett s a fiúi tisztelet és szeretet leggyöngédebb jeleivel fogadta őt, mondván: «Te vagy az én igazi édes jó anyám!!»

Budapest.

Beküldte: *Takács Gizella*

az «eucharisztikus gyermekszövetség» tagja.

A hitvalló fiúcska.

EG a forradalmi időben történt, Franciaországban, hogy az iskolákból kitették a keresztek, mert így parancsolta a forradalmi kormány. N. városi iskolában is így történt, a tanulók nagyon szomorúan nézték, hogy a tanító hogyan veszi le a keresztet az osztály faláról. Másnap az összes tanulók kereszttel a mellükön jöttek a tanításra. Az istentelen tanító látva, hogy a fiúk így akarnak kifogni rajta, dühösen megparancsolta a fiúknak, hogy vegyék le a keresztet a mellükről, a fiúk engedelmeskedtek és gyorsan levették a keresztek a mellükről. Egy fiú kivételével, ez nem vette le. A tanító külön megparancsolta, hogy vegye le a keresztiét a melléről, de nem vette le, ekkor a tanító megbüntette őt, de ez se használt, a tanító megkétszerezte a büntetést s még erre se vette le a keresztiét a melléről, a tanító kezdte sokalni a dolgot és büntette a fiút, de ez nem tárgított. A fiú nem vette le a keresztiét a melléről. A tanító látva milyen állhatatos ez a fiú a keresztiéhez, megszüntette a büntetést és nem zaklatta erős hitű tanítványát. *Kirschner Antal* (Szentkereszt).

Röptében a nagyvilág körül.

Egyházi ruhák missziói célra. A *pozsonyi* urinők kongregációja egyéb társadalmi munkája mellett példát ad az oltáregyesületi missziói tevékenységre is. Ezen Mária-kongregációnak missziói szakosztálya kiállítást rendezett az Orsolya-szüzek zárdájában, kiknek fáradhatatlan segítségével a következő egyházi ruhákat s egyéb apróságokat készítettek, illetve gyűjtöttek össze: 2 drb misemondóruha, öt drb alba, kilenc karing, hat antipendium, egy ciborium-köpeny, egy burza, egy patena, 45 purificatorium, 12 stólavédő, 14 humerale, 13 lavabó-kendő, egy oltárvédő, két minisztránsruha, egy prágai Jézuska szobor és sok kisebb szobrocška, tíz portörő, nagymennyiségű szentkép. Ezen tárgyak kisebb részben a boszniai, nagyobb részben pedig az afrikai misszióknak jutottak. (T. K.)

Eucharisztikus kongresszus Lombardiában. Olaszországban erős a törekvés arra, hogy minden egyházmegyei vagy érseki egyháztartomány tartson időnkint, esetleg évenként eucharisztikus kongresszusokat. Természetesen a Szentatya a legmelegebben óhajtja. Bizonyos, hogy a helyiérdekű problémák megoldására ez sokkal alkalmasabb, mint a világkongresszus. A milánói egyháztartomány, mely az egyházi mozgalmak terén mindig is vezetett, már e téren is több éven át mintaképe az egyházmegyei eucharisztikus kongresszusok rendezésének. Az idei rendkívüli sikerű kongresszus április 30-án kezdődött Milanóban Borromei Károly csodás szép dómjában, Ferrari biboros vezetése mellett.

Leonardo da Vinci utolsó vacsorája. Ez a híres és ismert kép tudniillik Milanóban van a S. Maria della grazie nevű dominikánus kolostor ebédlőjének mennyezetén. Nem hiába a legcsodásabb eucharisztikus festmény, ép azért maga köré vonzza a legméltóságosabb Oltáriszentség remekműveit. Milanóban ugyanis elhatározták, hogy a festmény termében eucharisztikus múzeumot fognak létesíteni. Ez a határozat a milánói eucharisztikus kongresszuson öltött testet.

Pater Linteló S. J. neves apostola az Eucharistiának «L'univers au pied du Saint Sacrement» címen röpiratot bocsátott közre, melyben rendkívül érdekesen fejtegeti az eucharisztikus világkongresszusok célját, óriási jelentőségét s főképen a lourdesi XXV. jubileumi kongresszus nagy horderejét hangsúlyozza. Lelkes szavakkal buzdít, hogy az egész katolikus világ részesüljön lélekben a nagy szentség ünneplésében, legyen e kongresszus hatalmas kifejezője az egyház egységének.

EGYESÜLETI ÉLET.

A budapesti országos központi oltáregyesület választmányi ülést tartott május 11-én.

Jelen voltak: Kánter Károly igazgató, Marie de Jerusalem főnöknő mint társelnök, Kiss Aladárné alelnök, a Zárda-titkár, dr. Tiefenthaler József szerkesztő, továbbá br. Vécsey Józsefné, br. Vécsey Eszter, Fellmayer Vilma, Ghyczy Ida, Bunzer Mihályné (Dunaföldvár) választmányi úrnők.

A jegyzőkönyv felolvasása után az igazgató bemutatja a hercegprimás leiratát, mely egyrészt az oltáregyesületnek benyújtott számadásaira válaszol és ad a kezelés szakszerű módjára nézve felette bölcs útbaigazításokat, másrészt pedig közli az oltáregyesülettel azon kegyességét, hogy a magas püspöki kar értekezletén az oltáregyletek ügyét előterjesztette és ajánlotta. Örömmel értesül a választmány a herceg úr leveléből, hogy a püspöki kar minden egyes tagja óhajtja az oltáregyletek terjedését. Azt is kegyes volt a főpásztor tudomására hozni a püspök uraknak, hogy a budapesti központ ezentúl nem adhat temp-

lomi felszereléseket azon egyházmegyék számára, ahonét semmi nemű anyagi támogatás nem érkezik. Az igazgató tudomására hozza a választmánynak, hogy legközelebb «*Útmutató a magyarországi oltáregyesületek szervezéséről*» fog megjelenni. Az Útmutató az igazgató fáradhatatlan munkájának a gyümölcse és már egyházmegyei cenzura alatt van. — Tartalmazni fogja körülbelül a következő fejezeteket: Előszó, oltáregyesület elnevezései, egyházmegyei központ megalakításának módja, a hercegprimás körlevele az oltáregyesületek szervezése ügyében, a római és budapesti oltáregyesület alapszabályai, búcsukegyelmek és privilegiumok, a budapesti központ viszonya a többi magyarországi oltáregyesületekhez és központokhoz, fiókegyesületek, hasznos tudnivalók, eucharisztikus irodalom. — Az Útmutató valóban új korszakot fog kezdeni az oltáregyesületek történetében. Nemcsak a megalakulás, szervezés és kormányzás minden módozatára ad elegendő és helyes felvilágosítást, hanem mindezeket az oltáregyletek

legkiválóbb és leghozzáértőbb harcosának Kánter Károly igazgatónak feldolgozásában adja az illetékesek kezébe. (Szerk.)

Az igazgató értesíti a választmányt, hogy a primás legutóbbi körlevele «Budapesti egyesületi Tanácsot» szervezett.

Az esztergomi oltáregyesület kétszón jött meghívására sajnos senki sem mehetett a kiállítás megnyitására, de az igazgató sietett sürgőnyileg üdvözölni a testvéregyesületet.

Az igazgató felhívja a választmány figyelmét arra a nagy munkára, mely a központra vár a hercegprimásnak már ismert rendkívül fontos oltáregyleti körlevele következtében.

A budapesti központ most már nemcsak országos, de főegyházmegyei központ is. Pozsonymegyét kivéve minden kérvény az egyházmegyéből ide jön.

Oltáregyleti perselyek felállítását is elrendeli a főpásztor körlevele.

A választmányi gyűlés utolsó pontja kedves kis családi ünnepet jelentett: a választmány szívből gratulál a névnapi ünnepelő agilis és szíve mélyéből oltáregyleti szellemű alelnöknek, Kiss Aladárné úrnőnek.

A zombori oltáregyesület új lendületet nyert az Úrnők Mária-kongregációjának az egyesületet támogató működésével. Az eucharisztikus szakosztályon kívül most alakult meg a kongregáció kebelében az «Oltáregylet-védő szakosztály». Ez utóbbi szakosztály 14 taggal kezdte meg működését. A tagok közös

munkadélutánokat tartanak s az ott készülő egyházi ruhákat az oltáregyesület rendelkezésére bocsátják. A munkaórák alatt lelki olvasást tartanak. Hisszük, hogy a zomboriak ezentúl még fokozottabb mérvben vesznek részt az oltáregyesület apostoli munkájában. A kalocsai oltáregyesületi kiállításra ezidén a következő kézimunkákat küldte föl a zombori fiókegyesület: 6 alba, 7 karing, 6 vállkendő, egy álványtakaró. Ezenkívül különféle felszerelési tárgyakat (tömjenező, misekönyvtartó stb.) adományozott a szegény templomoknak.

Az esztergomi oltáregyesület kiállítása május 9-én nyílt meg ez alkalommal rendkívüli fénnel, mert a megnyitást maga a hercegprimás tartotta meg. Ott volt az esztergomi társadalom színe-java, hogy meggyőződést szerezzen az esztergomi főegyházmegye egyik legderekabb oltáregyesületének munkájáról. A hercegprimás megnyitóbeszédet mondott és személyesen áldotta meg a tárgyakat, melyeknek nagy száma és finomsága méltán dicséri az agilis elnökszont és a dolgozó úrnőket.

A kiállítás, melyre még rátérünk, a vizivárosi zárda helyiségében nyert elhelyezést és több napig állott nyitva a megtekintésre.

Lelkigyakorlatok. Március 30-tól április 3-ig tartották a besztercebányai oltáregyesület tagjai ez évi lelki gyakorlatukat, melyeknek vezetését ft. Áronffy Ferencz C. M. vállalta magára. 233 jegyet osztott szét a vezetőség a tagok között s ezek

majdnem kivétel nélkül naponta megjelentek a három-három elmélkedésen. A lelki gyakorlatok befejezése után szívélyesen búcsuzott a nevezett lelkiatyja az egyesületnek előtte megjelent válaszmányától, mely most már negyedízben mondott köszönetet a jó Páter fáradhatatlan buzgóságáért.

Eucharisztikus értekezlet Pozsonyban. Pozsonyban a szokásos eucharisztikus értekezlet ez idén június 8-án lesz a szent Ferenc-rendiek zárdájában. Az értekezlet, melyen *dr. Csernoch János*, hercegprímás, Öminenciája is jelen lesz, a következő program szerint fog lefolyni: *Fél 9-kor szentmise, alatta a hercegprímás Öminenciájának allocutio-ja.*

10 órákor értekezlet.

1. Üdvözlő beszéd. Mondja: *dr. Babura László*, pápai kamarás, az Eucharisztia-Társulat országos igazgatója.

2. Az Eucharisztia dogmatikus szempontból. Előadja: *dr. Tóth Kálmán*, theol. tanár, az Eucharisztia-Társulat esztergom-főegyházmegei igazgatója.

3. Az oltáregyletekről beszél *gróf Pongrácz Frigyes dr.*, pozsonyi káplán.

4. Az Eucharisztia és az ifjúság. Előadja: *Szylabba Emil dr.*, főgimn. tanár.

1-kor prandium in refectorio (à 3 Cor.).

3—4-ig papi imaóra.

A budapesti oltáregyesületi kiállítás visszhangja. A fényes kiállítás ajándéktárgyait sietve vitte szét a

pósta a szélrózsa minden irányában. Alig van vidék, tájék, megye ez országban, ahol nem várták volna a budapesti oltáregyesület küldeményét. Rendkívül jól esik ezért a központnak, ha a sok ajándék nyomán ki-ki fakad itt is, ott is a hálának és elismerésnek a virágja a központ munkája és sok áldozatkészsége iránt.

A *besztercebányai* oltáregyesületől kaptuk az alábbi sorokat:

A legmélyebb hálával köszönjük a kegyes ajándékokat, melyekkel a budapesti középponti oltáregyesület egyházmegyénk szegény templomait megajándékozni kegyes volt. Jól tudjuk, hogy ez ajándékokat elsősorban is a vezetőnek kegyes jó szívének köszönhetjük, azért imáinkban — igérjük — mindenkor hálával fogunk megemlékezni.

Az a sok, sok lelki megújulás, mely egyesületünk tagjai között napról-napra szemmel láthatólag tapasztalható — legyen a budapesti központnak öröme s részben jutalma. Mindezt ugyanis csak úgy érthetjük el, hogy a *központtól szeretetet, támogatást, megértő jó akaratot tapasztaltunk s csakis ezen segítség mellett volt lehetséges oly eredményeket elérni, mint amelynek egyházmegyénkben láthatók.*

Kérem a méltóságos igazgató urat, kegyeskedjék a mellékelt levelet, Önagyméltóságú, kegyelmes elnökasszony kezébe juttatni és az egész válaszmány előttöszinte hálánkat és köszönetünket tolmácsolni.

Szerkesztő-pósta.

Veszprém. A szolgálai munkák tilalmának célja a vasárnap és ünnep megszentelése és Istendicsőítése. Megenged az egyház olyan munkát, mely — eltekintve a feltétlenül szükséges munkáktól pl. főzés, takarítás — nem ütközik a fenti célba. Így szabad vasárnap tanulni, vagy művészetet gyakorolni, ha nem kenyérkereset (festeni, rajzolni stb.). Annál inkább lehet vasárnap olyan munkát végezni, mely amellelt, hogy nem sérti a vasárnap csendjét és szentségét s nem is kenyérkereset, amellelt egyenesen Isten dicsőségét szolgálja. Ilyen: *szegény templomok* felszerelésére női kézimunkát végezni (oltáregyleti hölgyek). Azt természetesen ne felejtjük el, hogy ez a munka nem hátrálthat senkit sem vallásos kötelemeinek vagy vallásos buzgóságának gyakorlásától.

Budapesti előfizető. Az *angyalok* létezését megkívánja a teremtés felséges műve, ennek harmonikus felépítése. A teremtés skálája: élettelenek (kőzetek), szerves lények (növényzet), érzéki lények (állatok), lelkes lények (emberek), tiszta lelkek (angyalok). Céljuk: Isten dicsősége, Isten akaratának végrehajtása velünk szemben, Isten követői, az emberek támogatói (őrző angyalok). A kilenc kar a szentírás tanítása, (I. Tess. 4. 45; Róm. 8, 38; Gen. 3, 24; Is. 6, 2), bár egyhelyen nem találjuk mind a kilencet elsorolva. A különbségük alapja talán a különböző szerepük (Suarez). A kinyilatkoztatás, jelesen a szentírás nem sokat beszél az angyalokról, mert a kinyilatkoztatás az *emberekért* van: Istent ismerteti meg az emberrel és az utat, hogy az ember Istenhez jusson.

KIMUTATÁS

a budapesti Országos Központi Oltáregyesület által 1914-ben-ajándékozott tárgyakról.

I. Esztergom főegyházmegeiben :

Nyitra-Örmény : 6 gyertyatartó, 1 tálca ámpolnákhöz, 1 velum, 1 ciborium-köpenyke, 1 alba, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, összesen 180 korona értékben.

Köpcsöd : 1 fehér stóla, 1 viola stóla, 1 pár fekete min. ruha, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, összesen 60 korona értékben.

Epöl : 1 pár vörös min. ruha, 2 stóla, 1 ciboriumköpeny, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, összesen 60 korona értékben.

Budajenő : 1 fehér pluviale 120 korona értékben.

Felsőzelle : 1 szentségtartó, 1 ciborium, 1 füstölő tömjéntartóval, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, összesen 164 korona értékben.

Aszós : 1 pár min. ruha, 2 min. ing, 1 füstölő tömjéntartóval, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, összesen 90 kor. értékben.

Gyerk és Horváti : 1 ciborium köpenykevel, 1 vörös kazula, 2 alba, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 2 palla, összesen 325 kor. értékben.

Nagykálna és Garamlők : 1 zöld kazula, 1 fehér pluviale, 1 fehér kazula, 2 oltárterítő, 1 alba, 1 karing, 6 vállkendő, 6 corporale, 12 purificatorium, 12 lavabo, 2 palle, összesen 490 korona értékben.

Nagysáro : 1 fehér kazula, 1 pár vörös min. ruha, 3 vállkendő, 3 corporale 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 175 korona értékben.

Vágfarkasd : 1 ciborium, 1 szentségtartó, 1 karing, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 175 korona értékben.

Vámos-Mikola : 1 zöld kazula, 1 custodia, 1 cingulum, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 175 korona értékben.

Pozsonypüspöki : 1 fekete pluviale, 1 zöld kazula, 1 velum, 1 pacificale, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 310 korona értékben.

Pélföldszentkereszt : 1 fehér pluviale, 1 zöld kazula, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 260 korona értékben.

Tópaták : 1 zöld kazula, 1 pár vörös min. ruha, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 175 korona értékben.

Nagyemőke és Nyitracehi : 1 fekete pluviale, 1 viola kazula, 1 fehér kazula, 1 viola stóla, 1 ciborium, 1 kehely paténával, 2 beteglátogatókészlet, 6 vállkendő, 6 corporale, 12 purificatorium, 12 lavabo, 2 palla, összesen 610 korona értékben.

Barstaszár és Zsitvaújfalu : 1 fehér pluviale, 1 fehér kazula, 1 ciborium-köpenyke, 1 alba, 1 karing, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 565 korona értékben.

Ördöge és Zsitvafödemes : 1 fehér kazula, 6 gyertyatartó, 1 öröklámpa, 1 kánontáblakészlet, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 220 korona értékben.

Szentmihályúr : 1 fekete pluviale, 1 viola kazula, 1 ciborium-köpenyke, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, össz. 265 kor. értékben.

Királyrév : 1 zöld kazula, 1 pár fekete min. ruha, 4 min. ing, 1 missale defunctorum, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 220 korona értékben.

Zsigárd : 1 vörös kazula, 2 fehér kazula, 6 alba, 6 vállkendő, 6 corporale, 12 purificatorium, 12 lavabo, 2 palla, összesen 750 korona értékben.

Nádszeg : 1 fekete kazula, 1 zöld kazula, 1 alba, 2 min. ing, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 275 korona értékben.

Szob : 1 viola kazula, 1 zöld kazula, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 230 korona értékben.

Selmeczbánya-kórház : 1 viola kazula, 1 beteglátogató-készlet, 1 ostyasütővas vágókkal, összesen 170 korona értékben.

Budapest-Peterdy-utcai leányiskola : 1 fehér kazula, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 150 korona értékben.

Budapest József kir. herceg szanatórium-egyesület : 1 fehér kazula, 1 fehér stóla, 1 alba, 1 karing, 1 min. ing, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 255 korona értékben.

Óbuda-fiúmenedékház : 1 fehér pluviale, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 150 kor. értékben.

Budapest-Damjanich-utcai iskola : 1 ciborium, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 90 korona értékben.

Budapest-Bethánia Gyermekeknél : 1 kehely paténával, 1 fehér kazula, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 200 korona értékben.

Budapest-Simor-utcai elemi iskola : 1 viola kazula, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 125 korona értékben.

Selmeczbányai Irgalmas Nővérek intézete : 1 fekete kazula, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 125 korona értékben.

Budapest VIII. ker. főgimnázium : 1 vörös kazula, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 150 korona értékben.

Budapesti Vakokat gyógyító egyesület : 1 kehely paténával, 1 ciborium, 1 fehér kazula, 1 fekete kazula, 2 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 400 korona értékben.

Budapest-városligeti Jaák kápolna : 1 fehér kazula, 1 kehely paténával, 1 füstölő tömjéntartóval, 1 pár ámpolna, 1 alba, 6 purificatorium, összesen 250 korona értékben.

Budapest-iskolai oltár : 1 fehér kazula, 1 füstölő tömjéntartóval, 1 missale romanum, 1 alba, 1 karing, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 250 korona értékben.

Erzsébetfalva Szent-József- és Szent-Erzsébet-otthon : 1 velum, 1 vállkendő, 2 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 55 korona értékben.

II. Besztercebánya egyházmegyében :

Apáthegyalja : 1 öröklámpa 25 korona értékben.

Barsberzence : 1 tabernakulum 200 korona értékben.

Dóval : 1 füstölő tömjéntartóval, 1 pacificale, összesen 40 korona értékben.

Felsőszabadi : 1 ciborium, 1 beteglátogató-készlet, 1 missale romanum, összesen 136 korona értékben.

Kiczelfalu : 1 kehely paténával, 1 öröklámpa, 1 füstölő tömjéntartóval, 1 kánontáblakészlet, 1 missale defunctorum, 1 pulpitus, összesen 160 korona értékben.

Kécske : 1 kehely paténával, 1 ciborium aranyoztatása, összesen 60 korona értékben.

Végleshuta : 1 pulpitus 15 korona értékben.

Zólyom : 1 kehely paténával, 1 missale romanum, összesen 100 korona értékben.

III. Veszprém egyházmegyében :

Felsőpáhok és Egres : 1 zöld kazula, 1 viola kazula, 1 pár min. ruha, 1 missale romanum, összesen 270 korona értékben.

Káksi : 1 fekete pluviale, 1 pár fekete min. ruha, 1 szenteltvíztartó hintővel, összesen 170 korona értékben.

Bak és Sárhida : 2 füstölő tömjéntartóval, 1 beteglátogató-készlet, összesen 85 korona értékben.

Szentgyörgyvár : 1 mennyezet, 1 pluviale, összesen 260 korona értékben.

Noszlop, Bakonypölöske és Oroszi : 1 szentelt só- és olajtartó edény, 1 lavabo-tálca ámpolnákkal, 1 szenteltvíztartó hintővel, 1 pacificale, 1 velum, összesen 100 korona értékben.

- Menshely : 1 kazula 100 korona értékben.
 Kapolcs : 1 fekete pluviale 100 korona értékben.
 Borzavár : 1 fekete pluviale, 1 fekete kazula, összesen 200 korona értékben.
 Bőszénfa : 1 piros pluviale 100 korona értékben.
 Kékkút : 1 fehér kazula, 1 velum, 1 oltárterítő, összesen 150 korona értékben.
 Fonyód : 1 fekete pluviale, 1 füstölő tömjéntartóval, összesen 125 korona értékben.
 Kisgörbő : Nagygörbő, Óhid és Vindornyaszállás : 2 pár min. ruha, 2 min. ing, 1 zöld kazula, 1 füstölő tömjéntartóval, 1 missale romanum, összesen 240 korona értékben.
 Külsővat : 1 szentségtartó, 1 vörös kazula, 1 velum, 1 missale defunctorum, összesen 220 korona értékben.
 Pápateszér és Bakonyság : 1 fehér kazula, 1 piros kazula, összesen 220 korona értékben.
 Bakonyháza : 1 fekete pluviale 100 korona értékben.
 Oronytony : 1 mennyezet 150 korona értékben.
 Balatoncsicsó : 1 szenteltvíztartó hintővel, 1 ciboriumköpenyke, összesen 30 korona értékben.
 Zalacsány és Kókaháza : 1 fehér kazula, 1 fekete kazula, összesen 200 korona értékben.
 Dabrony : 1 mennyezet, 1 lavabo-tálca, 1 pár vörös min. ruha, összesen 180 korona értékben.
 Kutas : 1 viola pluviale, 1 missale romanum, összesen 136 korona értékben.
 Csabrendek : 1 fehér kazula, 1 szentségtartó, összesen 160 korona értékben.
 Kercseliget : 1 fekete pluviale 100 korona értékben.
 Zala : 1 kehely paténával, 1 velum, összesen 100 korona értékben.
 Somogyberzencze : 1 kehely paténával, 1 füstölő tömjéntartóval, összesen 90 korona értékben.
 Kővágóörs : 1 ciborium, 1 öröklámpa, összesen 80 korona értékben.
 Szentbékállá és Balatonhenye : 1 fehér kazula, 1 karing, összesen 140 korona értékben.
 Vörs : 1 viola pluviale, 1 fekete kazula, 1 missale defunctorum, összesen 220 korona értékben.
 Alsóháót : 1 kehely paténával, 1 missale romanum, összesen 100 korona értékben.
 Magyarszombathely : 1 piros pluviale 100 korona értékben.

IV. Szepes egyházmegyében :

- Trsztena : 1 fehér pluviale, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 130 korona értékben.
 Lőcsei katolikus fiúinternátus : 1 zöld kazula, 1 viola kazula, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 230 korona értékben.

V. Szombathely egyházmegye :

- Taródfa : 1 kehely paténával, 1 fehér kazula, 1 fekete kazula, 2 alba, 1 karing, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 350 korona értékben.
 Szentadorján : 1 fekete pluviale, 1 beteglátogató-készlet burzával, 1 kánontáblakészlet, 1 alba, 2 karing, 3 vállkendő, 3 corporale 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 280 korona értékben.
 Felsőlendva : 1 fehér kazula, 1 zöld kazula, 1 ciborium-köpeny, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 250 korona értékben.
 Horvátnádalja : 1 beteglátogató-készlet burzával, 2 alba, 1 cingulum, 6 vállkendő, 6 corporale, 12 purificatorium, 12 lavabo, 2 palla, összesen 140 korona értékben.
 Felsőszeménye : 1 fekete pluviale, 1 fehér kazula, 1 ciboriumköpenyke, 1 burza, 1 alba, 1 karing, 1 cingulum, 6 vállkendő, 6 corporale, 12 purificatorium, 12 lavabo, összesen 315 korona értékben.
 Letenye és Beçsehely : 1 vörös kazula, 1 zöld kazula, 1 kánontáblakészlet, 1 füstölő tömjéntartóval, 6 vállkendő, 6 corporale, 12 purificatorium, 12 lavabo, 3 palla, összesen 280 korona értékben.
 Egyházasrádóc : 1 ciboriumköpeny, 1 beteglátogató-burza, 1 velum, 2 karing, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 180 korona értékben.
 Iváncz : 1 mennyezet, 1 öröklámpa, 1 missale defunctorum, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 200 korona értékben.
 Zalatárnok : 1 zöld kazula, 1 beteglátogató burza, 1 alba, 1 karing, 1 min. ing, 1 pár ámpolna tálcával, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 210 korona értékben.
 Kupfalva : 1 pár fekete min. ruha, 4 min. ing, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 75 korona értékben.
 Csehimindszent : 1 fekete kazula, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 125 korona értékben.

VI. Rozsnyó egyházmegyében :

- Rimakovka : 1 kehely paténával, 1 fehér kazula, 1 missale romanum, 2 alba, 2 karing, 2 min. ing, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 390 kor. értékben.
 Ósgyán : 1 fehér pluviale, 1 zöld kazula, 1 viola kazula, 1 kánontáblakészlet, 2 alba, 1 karing, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 490 korona értékben.
 Csetnek : 1 viola pluviale, 1 viola kazula, 1 szenteltvíztartó, 2 karing, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 355 korona értékben.
 Dóbsinai zárda : 1 kehely paténával, 1 öröklámpa, 1 vállkendő, 2 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 100 korona értékben.

VII. Eger főegyházmegyében :

Szűcs : 1 kehely paténával, 1 missale romanum, 1 zöld kazula, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 235 korona értékben.

Sajónémeti : 1 fehér pluviale, 1 pár vörös min. ruha, összesen 180 korona értékben.

Rudabánya : 1 fehér pluviale, 1 fehér kazula, 1 viola kazula, 2 alba, 1 karing, 1 cingulum, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, 1 menyegyzet, összesen 590 korona értékben.

Bélapátfalva és Mikófalva : 1 fehér pluviale, 1 velum, 1 fehér kazula, 1 fekete kazula, 1 alba, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 425 korona értékben.

Kisvárda : 1 fehér pluviale, 1 pár vörös min. ruha, 1 pár viola min. ruha, 1 pár fekete min. ruha, 1 fehér stóla, 1 füstölő tömjéntartóval, 1 szenteltvíztartó, 1 oltárterítő, 3 corporale, 3 purificatorium, 1 palla, összesen 260 korona értékben.

VIII. Csanád egyházmegyében :

Oroszlános : 1 stóla, 6 vállkendő, 6 corporale, 12 purificatorium, 12 lavabo, 2 palla, összesen 57 korona értékben.

Bozovics és Cseherdős : 1 fekete pluviale, 1 pár fekete min. ruha, 8 min. ing, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 200 korona értékben.

Magyarpádé : 1 fehér pluviale, 1 fehér kazula, 1 fekete kazula, 1 velum, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 375 korona értékben.

Tiszafa : 1 kehely paténával, 2 karing, 2 min. ing, 1 oltárterítő, összesen 160 korona értékben.

Kisszentmiklós : 1 vörös kazula, 1 zöld kazula, 2 alba, összesen 280 korona értékben.

Szörényordas : 1 viola kazula 100 korona értékben.

Temesvári árvaház : 1 ciborium 65 korona értékben.

Nagykikindai kórház : 1 viola kazula, 1 vállkendő, 2 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 120 korona értékben.

Temesvári ügyészségi fogház : 1 kehely paténával, 1 ciborium, 1 vállkendő, 2 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 135 korona értékben.

IX. Kassa egyházmegyében :

Léb : 1 pacificale, 1 karing, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 70 korona értékben.

Jászóújfalu : 1 viola kazula, 1 zöld kazula, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 230 korona értékben.

Mezőlaborc : 1 kehely paténával, 1 zöld kazula, 1 vörös kazula, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 300 korona értékben.

Hernádcsány : 1 kehely paténával, 1 fehér pluviale, 6 vállkendő, 6 corporale, 12 purificatorium, 12 lavabo, 2 palla, összesen 225 korona értékben.

Hernádtihany : 1 ciborium, 1 fehér pluviale, 1 fehér kazula, 1 burza, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 300 korona értékben.

Abos, Sároskőszeg és Licsérd : 1 fehér kazula, 1 vörös kazula, 1 zöld kazula, 2 karing, 1 ciboriumköpenyke, 1 tálca lavabóhoz, 6 vállkendő, 6 corporale, 12 purificatorium, 12 lavabo, 1 palla, összesen 430 korona értékben.

Szilvásújfalu : 6 gyertyatartó, 1 kánontábla-készlet, 1 beteglátogató-készlet, 1 zöld kazula, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 235 korona értékben.

Szinyeújfalu : 1 fehér pluviale, 1 zöld kazula, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 255 korona értékben.

Kassai szentdomonkos-rendi zárda : 1 tabernaculum, 1 öröklámpa, 1 fehér kazula, 1 vállkendő, 2 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 255 korona értékben.

Kassai Szentlélek-szegényház : 1 zöld kazula, 1 vállkendő, 2 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 120 korona értékben.

Eperjesi Angolkisasszonyok intézete : 1 kehely paténával, 1 öröklámpa, 1 füstölő tömjéntartóval, 1 fehér kazula, 1 velum, 1 cingulum, 2 vállkendő, 2 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 280 korona értékben.

X. Erdély egyházmegyében :

Hosszúaszó : 1 kehely paténával, 1 fekete kazula, 1 vörös kazula, 1 alba, 2 karing, 6 vállkendő, 6 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 2 palla, összesen 370 korona értékben.

Erzsébetváros : 2 gyertyatartó, 1 velum, 2 min. ing, 3 vállkendő, 3 corporale, 6 purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 95 korona értékben.

Fogarasi zárdakápolna : 6 gyertyatartó, 1 füstölő tömjéntartóval, 6 vállkendő, 6 corporale, 12 purificatorium, 12 lavabo, 2 palla, összesen 150 korona értékben.

XI. Nyitra egyházmegyében :

Nagydivény : 1 zöld kazula, 1 burza, 3 vállkendő, 3 corporale, purificatorium, 6 lavabo, 1 palla, összesen 135 korona értékben.

XII. Szatmár egyházmegyében :

Nagygejőcz : 1 zöld kazula, 1 pulpitus, 8 vállkendő, 8 corporale, 12 purificatorium, 12 lavabo, 2 palla, összesen 170 korona értékben.

XIII. Missiókban :

Bosznia-Gradiska : 1 öröklámpa, 2 alba, 2 karing, 2 min. ing, 6 vállkendő, 6 corporale, 12 purificatorium, 12 lavabo, 6 palla stb. 280 korona értékben.

Bosznia-Rakovac : 1 szentségtartó, 6 gyertyatartó, 3 oltárterítő, 1 alba, 2 karing, 1 stóla, 24 purificatorium stb., összesen 300 korona értékben.

Törökország, Cavalla : 1 kánontáblakészlet, 3 oltárterítő, 2 alba, 2 karing, 2 min. ing, 6 vállkendő, 6 corporale, 6 palla, 12 purif. 12 lavabo, összesen 250 korona értékben.

Bukovina, Józsefváros : 1 kehely patinával, 3 palla, 3 vállkendő, 6 purificatorium, 6 lavabo, összesen 90 korona értékben.

(A görög egyházmegyéknek adományozott tárgyak listáját a júliusi szám hozza.)

1914. február hóban befolyt tagdíjak. ósgyai tagok 14.52 K, Szomolen Anna 1 K, Horvát Kálmánné 4 K, Demut Aloizia 2 K, Németh Mária 4 K, Gammel Irma 5 K, Gammel Ferike 2 K, öz. Bruska Jánosné 2 K, kassa-egyházmegyei tagok 55 K, Fehér Antalné 4 K, Gerhardt Antal 1 K, öz. Bodoki Lajosné 4 K, Vig Albertné 10 K, Natula Zsófia 2 K, Lebegut Ferencné 2 K, csanád-egyházmegyei tagok 878.24 K, Tóth Judit 40 f, Bali Istvánné 2 K, Bogár Sándor 60 f, Pfindt Anna 60 f, Gelencsér Józsefné 1 K, Szegedy-Maszák Aladárné 19 K, Török Anna 2 K, Szabadffy S. 2 K, vízlendvai tagok 300 K, nagy szentmihályi tagok 28 K, rábakereszturi és rábafüzesi tagok 7.84, tarnamérai tagok 22 K, öz. Zuber Kálmánné 5 K, Kajetán Margit 2 K, Ruzsovits Péterné 1 K, Németh Ilona 1 K, heregi tagok 22 K, póstyéni és nagyrovéstei tagok 153.50 K, öz. Bujtár Ferencné 2 K.

Felelős szerkesztő: Dr. Tiefenthaler József.

Walsler-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papíron:

Vászonkötés ... .. 3 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 5 " — "
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 6 " — "

Műnyomó papíron:

Vászonkötés, vörösvágás ... 4 K — f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal ... 5 " 50 "
Bőrkötés, aranyv., tokkal ... 6 " 50 "
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával ... 8 " 50 "

Japán papíron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás ... 4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 6 " — "
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 7 " — "
Borjúbőr, párnázva, kazettával 9 " — "
Borjúbőr, hordozható tokkal 18 " — "

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamát még kaphatók **1 K 40 fill.-jével.**

Stephaneum nyomda r. t. Budapesten, VIII., Szentkirályi-utca 28.

Walsler-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs hatodik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál: K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papíron:

Vászonkötés... .. 4 K 60 fill.
Bőrkötés, vörösvágás tokkal ... 6 " 50 "
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal ... 7 " 50 "

Japán papíron:

Vászonkötés, bindre fűzve ... 5 K 20 fill.
Bőrkötés, bindre f., vörösvágás tokkal 7 " 50 "
Bőrkötés, bindre f., aranyv., tokkal 8 " 50 "
Borjúbőr, bindre f., aranyv. párnázva kazettával ... 11 " — "

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmékedések).

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülöben.

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy utánvétellel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

IN PACE IN IPSUM

DORMIAM ET QUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NIDUM ALTARIA

ELECTORUM CONSERVASTI

XV. ÉVF. 1914. 7. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephanum nyomda r. t.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

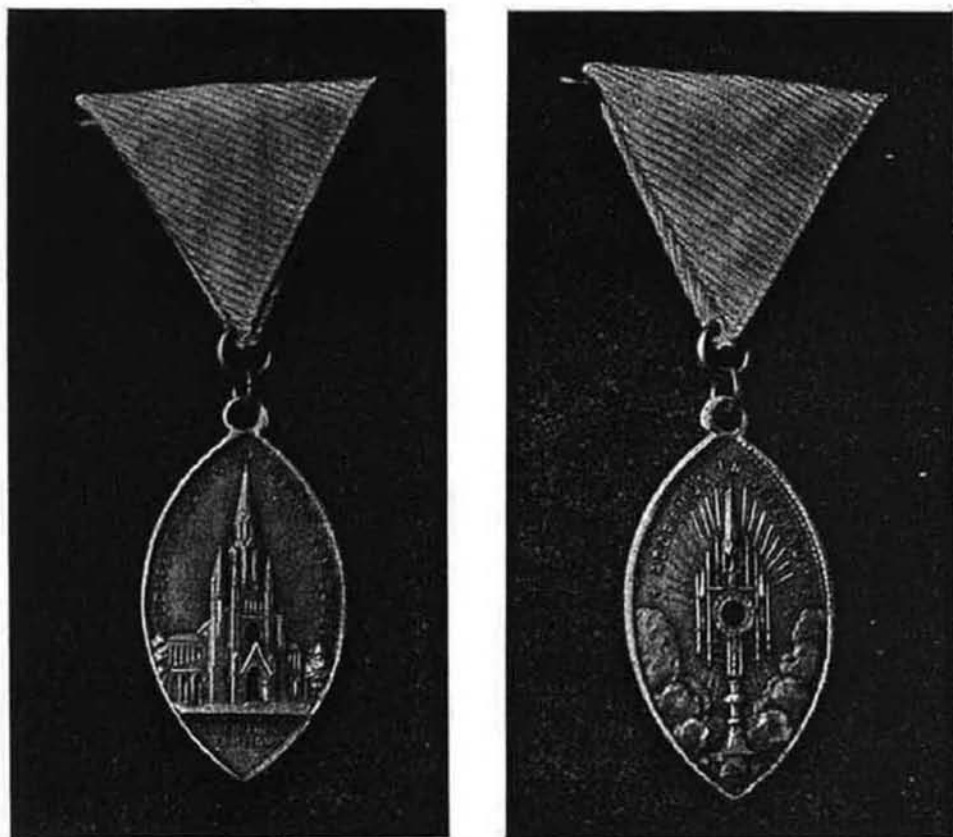
QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

ECCE PANIS ANGELORUM FACTUS CIBUS VIATORUM VERE PANIS VIVIFICANS

CUJUS NON SUM DIGNUS

Hivatalos oltáregyesületi érem. Kapható: Oltáregyesületi iroda.
Budapest IX., Üllői-ut 77. Egy darab ára ezüst kivitelben: 2.60 korona.
Aluminium kivitelben: 90 fillér.

Női kézimunkákhoz szükséges hímzőanyagok nagy választékban legolcsóbb árban kaphatók. — Képes árjegyzék bérmentve. — Intézeti és iskolai szállítók.

BERGER ÉS FEISZINGER
Budapest, IV., Korona-utca 4. szám. ☒

ÖRÖKI MŰVÉSZET

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. Pongrácz Frigyes gr.*: Oltáregyesületekről. — Krisztus Egyháza egységes. — *Pázmándl.*: Az Úr Jézus diadalnapja után. — *Kováts Antal*: Misén. (Vers). — *Lukácsy István*: A pap nagy hatalma. — *Blaskó Mária*: A művek vége. — Történelmi Tár. *Tündér Kálmán*: Magyar főpapok primiciája. — *Jézusom, örömm.* Rovatvezető: *Dr. Szyllaba Emil*. Te Deum után. — Amivel a szünidőben sem szabad felhagyni. — Öröklámpa fényében. (Vers.) — Eucharisztikus szövetségek. — Felső bimbók. A kis lélekműtő. — Sárvári királynapok. — A nagyobbak pályázatának jutalmi. — Röptében a nagyvilág körül. — Egyesületi élet. — Kimutatás a budapesti Orsz. Központi Oltáregyesület által 1914-ben ajándékozott tárgyakról.

Oltáregyesületekről.

Beszéd, mondotta *dr. Pongrácz Frigyes gr.* oltáregyl. igazgató a pozsonyi papi eucharisztikai értekezleten.

HASONLÓ a mennyeknek országa a mustármaghoz, melyet vevén az ember elveté földében. (Matth. XIII. 31.) Az ember Krisztus volt, aki mint ember elveté e magot, de aki mint Isten ennek a magnak csudálatos erőt adott, hogy fejlődjék és nagyobb legyen minden növénynél. S ezt az egészséges fejlődést, vagy helyesebben kifejlődést, az egészséges életnek jelét, ezt Krisztus egyházában abban a kis mustármagból fejlődött terebélyes fában, mindenkoron és minden téren tapasztalhatjuk. Ezzel a fejlődéssel találkozunk az egyházi életnek különböző megnyilvánulásában. Azt hiszem, m. t. Uraim, felmentenek az alól a feladat alól, hogy külön kiemeljem és bizonyítsam, hogy ez a fejlődés nem az elvek feladásában, sem nem az igazságok elvetésében vagy megváltoztatásában áll, hanem igenis azoknak az igazságoknak és elveknek fokozatos kialakulásában, azaz tisztább meghatározásában, világosabb kifejezésében és az egyes esetekre való pontosabb alkalmazásában... mert hiszen fejlődés nem egyértelmű változással. Egyebekben az ember sem változik lényében, pedig senki sem tagadja, hogy fejlődik.

Egy ilyen fejlődésen ment át az Oltáregyesület is. Az a fenkölt eszme, amely az Oltáregyesület alapítóit lelkesítette, hogy t. i. Krisztust szolgálják, nemcsak a keresztény életmód következetes érvényesítésével, hanem különösen azáltal, hogy neki ad personam imádásukkal, az örök

imádással s az Ő földi lakásának ékesítésével is szolgáljanak, ez az eszme Krisztus egyházában mindig élt.

Már az üdv kezdetén ott látjuk a bold. szűz Anyát a Messiás jászola mellett, mint imádja bensőséges hittel az Istennek egyszülött fiát s mint szövi a kis Jézus testéhez mérten azt a csudálatos osztatlan ruhát, a mindent felkaroló osztatlan szeretetnek a jelképét, amely a gyermek Jézussal együtt nagyra nőtt s amely fölött sorsot huztak a katonák a keresztfa tövében. S ott térdelnek a betlehemi jámbor pásztorok imádásos lélekkel s a legszebb báránykát ajánlják fel a Messiásnak, a szent család szükségleteinek fedezésére. Ott borulnak arcukra a napkeleti bölcsék, hogy imádják az Emmanuelt s misztikus ajándékaikkal gazdagítsák a mindenünnen kitagadott Emberfiát. Nem az Oltáregyletnek magasztos eszméjét, éltető irányelvét valószínűsítették-e meg már ezek mind?

S amikor Magdolna könnyeivel áztatja és illatos balzsammal keni meg Krisztusnak lábait, azokat a lábakat, amelyeket az élet tövises útjai feltörttek, amikor a jó pásztor az elveszett báránykát kereste... nem az Oltáregylet nemes célját szolgálja-e, amely gyengéd figyelemmel arra törekszik, hogy az igaz mélységes hitből fakadó bűnbánat könnyeivel feledtesse el az Úr Jézussal s tegye jóvá az adoráció órájában azt a sok megalázást és meggyalázást, amelyet szeretete folytán szenvednie kell.

Az evangélium 5-ször¹ említi kifejezetten azokat a szent asszonyokat, akik az Úr Jézusnak szolgálnak, et ministrabant ei és akik segítették, de facultatibus suis. Később ott találjuk szent Pétert Priscilla házában, hol a buzgó matrona háznépével megtesz minden szükséges előkészületet az Eucharistia imádatának méltó bemutatására. És ha a hagyomány nem is ad bővebb felvilágosítást arról, hogy a többi szent Apostol hol és mily körülmények között mutatta be a szent áldozatot, azt bizást állíthatjuk, hogy az ehhez szükséges szerelvényeket az első keresztények és jámbor matrónák Krisztus iránti szeretete bocsájtotta az Úr tanítványainak rendelkezésére. Ugyanez a szeretet és buzgalom töltötte el édes hazánkban sok jámbor asszony lelkét, köztük szent Gizellát is, ki szorgalmasan szötte, varrta a szent ruhákat és feherneműt: Pécsvárad, Veszprém, Pannonhalma, Bakonybél számára.² Csakhogy más időknek mások az igényeik. A régi célok a régi elvek alapján új alakban valósulnak meg, új módon domborulnak ki. A szociális korunk, szociális, társadalmi s mondhatnám társulati munkát kíván, különben vele lépést tartani nem bírunk. Az egyéni buzgóság, legyen az lankadatlan is, távolról sem képes annyira, mint egy egész szervezett egyesület... Eltekintve egészen a lelki haszontól, amelyet egy ilyen egyesület hajt.

¹ Matth. XXVII. 55. Marc. XV. 40., 41. Luc. VIII. 3. Luc. XXIII. 49. Luc. XXIII. 55.

² Katona: Historia critica Regni Hung. I. kötet.

Ezt be is látta egy lelkes belga hölgy, Meuus Anna grófnő, ki 1848. Brüsszelben megalakította az első Oltáregyesületet azon célból, hogy ennek tagjai a szegény templomokat és missiókat egyházi szerekkel lássák el, az Oltáriszentségben levő Úr Jézust a megbántásokért kiengeszteljék s az Úr Jézus imádatát terjesszék. Azóta bölcs szervezkedés következtében az Oltáregyleti munkálkodás óriási méreteket öltött Belgiumban. IX. Pius 1872-ben az egyesület alapszabályait jóváhagyta. Alig egy évtizeddel később, 1859. november hó 6-án megalakult Budapesten az első Oltáregylet és reakövetkező évben, 1860. március 21-én hagyta jóvá Scitovszky János, bibornokérsek, hercegprimás a pozsonyi Oltáregyletnek alapszabályait. (Oltáregyleti jegyzőkönyv hiteles másolatban.) Azóta serényen dolgozott mindkét egyesület, s habár a pozsonyi Oltáregylet sokkal szerényebb méretű a budapestinél, azért még sincs mit szégyelnie, mert az első ötven év lepergése után a budapesti Oltáregyesületnek 7000 csalája mellé odatett 1600-at s az 1800 palástot 400 szaporította. Ennek az aránylag mégis csekély számnak az volt az oka, hogy a pozsonyi Oltáregylet az ő 1000 és egynehány tagjával izoláltan állott, míg nem most egy szebb jövő szebb eredménnyel is kecsegtetett bennünket. Amidőn ezt az utóbbit hangsúlyozom, mulasztást követnék el, ha Öminenciájának, a Főmagasságú és Főt. bibornokérsek és hercegprimás úrnak az Oltáregyletek nevében is mély hódolatunk mellett őszinte hálánkat ki nem fejezném azért a bölcs és határozott rendelkezéséért, mellyel f. é. március 10-ről keltezett körlevelében az egyes Egyesületek közt meglevő, de az idők folyamán meglazult kapcsolat szorosabbra fűzte, a fiók-egyesületek életbeléptetését sürgette és az egyesületek beléletét új üdvös rendeletekkel szabályozta. Ezáltal nemcsak hitbuzgalmi, hanem anyagi téren is hatalmasat lendített az Oltáregyletek ügyén. Hiszen, hogy csak a helyi viszonyokról beszéljek, a pozsonyi Főesperesség 120 plébániái közül csak 18-an létesítettek eddig Oltáregyesületeket.

Pedig az Oltáregylet oly keveset követel tagjaitól, hogy ezen követelményeknek teljesítése valóban nem kerülhet nagy önmegtágadásba. Az oltáregyesületi rendes tagoknak ez a kötelességük:

1. Az oltáregyleti törzskönyvbe beiratkozni.
2. Havonként bármely napon, a nap bármely szakában, otthon vagy a templomban egy imaórát végezni.
3. Az Oltáregylet céljaira valamely alamizsnát adni. Az alamizsna minimumát a főpásztori körlevél havi 2, kettő fillérben állapította meg. Itt világosan ki is van fejezve az Oltáregyesület kettős célja: Imádás és anyagi támogatás.

A főpásztori körlevél különben oly precíz és minden kételyt kizáró magyarázatokkal világítja meg az oltáregyesületi szervezkedést, hogy aki

csak kis figyelemmel is olvassa, lehetetlen, hogy teljesen tájékozva ne legyen. De felhívom a főt. Urak figyelmét az Oltáregyesületi Útmutatóra is, amely most van egyházi elbírálás alatt, s amelyet a központi elnök, Kanter Károly prelátus úr Óméltósága volt kegyes bő tapasztalatai és a legujabb rendeletek alapján összeállítani és sajtó alá rendezni. Ha keresztülvittük ezt az általános szervezést, akkor az Oltáregyesületnek módjában fog állani még jobban, mint most a missiókat hathatósan támogatni. Mert hiszen nemcsak saját templomaink díszítését célozzuk az Oltáregyesülettel, nemcsak a magunk oltárait akarjuk támogatni, hiszen itt nem is oltárról van szó, hanem Krisztusról. És az Oltáregyesület ott keresi Krisztust, ahol leginkább szüksége van rá, a missiók területén. Ez emeli ezt az egyesületet a többi jótékonyági egyesület fölé, ez adja meg ennek az egyesületnek az általános katolikus jelleget, minthogy az Egyház is általános egyetemes célok felé törekszik és Mesterének példája szerint osztatlan szeretettel minden nemes célt felkarol. Belgiumban, bölcsőjüknél az Oltáregyesület fennállásuk első félszázadában 750 missiót segítélyeztek másfél millió frank értékben.

S hogy ezek a missiók mennyire szorulnak segítségre, azt legyen szabad egy rövid levéllel megvilágítani, amelyet a szomszéd misszióterületről, Boszniából kapott P. Puntigam S. J., a sarajevo-i papnevelde igazgatója és az ottani kezdetleges Oltáregyesület vezetője. Egy újmisési pap, kit mindjárt plébániára disponáltak, ezeket írja:

«Plébániám eléggé kiterjedett, öt és fél órai járás az egyik végből a másikba, a szentmisét ezért minden harmadik vasárnap temetőn mondom, amely harmadfél órányira van a plébániámtól. A templom nagyon kicsiny, az illető plébános, aki építette, összehívta előbb az összes híveket, szoroson egymás mellé állította őket s köréjük köveket rakván, lemérte ily módon az építendő templom alapméreteit. Az oltár rothadt és megrepedt deszkákból áll. Disze nincsen egy régi összevagdalt oltárképen kívül, mely szent Györgyöt ábrázolja, a templom védőszentjét. Az offera összegből az örökmécseshez szükséges olaj sem futja. Egyházi ruháim jóformán nincsenek. Ami van, az mind vagy szakadt vagy piszkos. Csak azt a fehér miseruhát használhatom, amelyet főtisztelendő úrtól kaptam. Csak egy drb albám van, pedig öt helyen kell misézniem. Az egyetlen kelyhem annyira megromlott, hogy nem misézhetem vele, hasonlóképen a ciborium is hasznavehetetlen. De látná csak a plébánialakomat. Mind a négy falon oly veszélyes repedések vannak, hogy a rendőrség bármikor lezártná, ha volna, ki feljelentené. Szöcskével, svábbogarakkal lakom, de más férgek is bejárnak hozzám, a megrepedt falakon néha kigvók is átkúsznak. Verebekkel és másfajta szárnyással osztom lakásomat, csak azzal a különbséggel, hogy ők a fal résein át, én pedig az

ajtón át lépek a szabadba...»¹ Azután folytatja a szomorú állapotok ecsetelését.

Mélyen tisztelt Uraim! Lelki szemeim előtt áll Rafaelnek gyönyörű Disputá-ja, ég és földnek eme szín pompás hódolata a legfőbbéesebb Oltáriszentség előtt. Ennek az általános hódolatnak az előkészítéséből az Oltáregyesület is kikéri a maga részét és mondhatom a maga oroszán-részét. A modern kor emberét ugyanis az a sajátos vonás jellemzi, hogy egész kulturáját az észnek akarja felépíteni; kultiválja az eszt, de elhanyagolja az akaratnak, a szívnek a fejlesztését. Nem tagadom, hogy a kutató elme a tudásnak, az ismereteknek óriási tárlatát nyitotta meg előttünk, de feltétlen bizonyos marad az is, hogy félszeg és meddő az ilyen tudás addig, amíg az erős akarat acélhidján át nem lép az életbe. Az Oltáregyesület erre is megtanítja a XX. század blazirt emberét, mert oda vezet ahhoz a szívhez, amelyben a tudásnak és az életbölcseességnek minden kincse fel van halmozva, az eucharisztikus Úr Jézus isteni szívéhez: in quo sunt omnes thesauri sapientiae et scientiae. De hogy ezt az általános célt elérhesse, az Oltáregyesületnek szüksége van egyetemes támogatásra. Ez az egyetemes támogatás azon általános szervezkedés által jövend létre, amelynek mily irányban való létesítését a Főmagass. bibornokérsek, hercegprimás, kegyelmes Főpásztorunk az imént említett körlevelében jelezte. Kövessük ezt a főpásztori s mondhatnám eucharisztikus ajkáról elhangzott szót, mert csakis így, csakis ezen irányelvek megvalósítása mellett lesz életképes, gyümölcsöző, lesz áldásthozó az Oltáregyesület. M. T. U. Én azt hiszem: Itt még a kezdetnek sem lehetnek nehézségei, amikor arra gondolunk, hogy *azt* szolgáljuk a legfőbbéesebb Eucharisztiaiban, akiről szent Tamás oly gyönyörűen zengi fölséges himnuszában:

Se nascens dedit socium,
Convalescens in edulium,
Se moriens in pretium,
Se regnans dat in praemium.

Krisztus Egyháza egységes.

Lelki részvétel a lourdesi eucharisztikus kongresszuson.

AKATEKIZMUSBAN tanultuk, hogy Krisztus egyházának ismertető jegyei: egy, szent, apostoli és katolikus vagy általános. — Egy a Krisztus egyháza, mert a mi Urunk csak egy egyházat alapított, élére helyezve szent Péter apostolt, az első pápát.

¹ L. Stimmen aus Bosnien. Dec. 1910. Nr. 1. a végén.

Egy a Krisztus egyháza, mert a mi Urunknak csak egy jegyese lehet, már pedig az Úr Jézus az ő egyházát jegyeseinek nevezte.

Egy a Krisztus egyháza, mert tagjai egyazon hitet vallják, egyazon szentségekkel élnek és a szent misét áldozatul tisztelik. De praktikusán az egyház egységét legjobban az eucharisztikus kongresszus nagysága mutatja. A szívnek, léleknek, meggyőződésnek, lelkesedésnek, erős istenhitnek és imádatnak mélységes érzései hatják át az egész keresztény világot és ennek szívbeli és lelki egybeolvadásnak eszközlője a legméltóságosabb

Lourdes, a XXV. euch. világtkongresszus színhelye.

Oltáriszentség. Az Oltáriszentség nemcsak lelki eledel, nemcsak a vétkek elleni orvosság és erősítés, hanem amikor az Úr Jézus az Oltáriszentség színében lelkünkbe jő a szentáldozásnál, akkor ápolódik leginkább a katolikus szívek millióiban, kik az őt világrész országában szétszórva élnek, Krisztus Urunk szelleme, Krisztus Urunk kegyelme, mint az egyház egységének alapja.

Gondoljunk csak a bécsi eucharisztikus kongresszusra! Hogy lüktett ott a pápa őszentségének szellemi vezetése alatt az egyház egységes krisztusi szelleme. Nemcsak azért, hogy százezrek jöttek össze az egész világból hódolni az Euchariszticiának, hanem főleg abban nyilvánult első sorban az egyház benső egységének fellobbanása, hogy ez a több száz-ezer katolikus — faluk, városok, testületek, országok — a katolikusok

sok millióinak hódolatát és imádatát hozták magukkal az eucharisztikus Úr Jézus lábai elé. Sőt míg a jelenlétük mélyen leborulva imádták az Urat és vették Őt magukhoz, addig az otthonmaradottak is felkeresték az Üdvözítőt a szentély csendjében és helyet készítettek neki tiszta szívükben.

Július 22. és 26. között lesz Lourdesben az eucharisztikus világtkongresszus. Ezúttal a XXV. Egyesüljön lelkünk ezeken a napokon azokkal a boldogokkal, kik a kongresszuson résztvehetnek. Ne legyen katolikus szív, lélek ez országban, a világon, mely e napokon különös lelkesültséggel ne sietne az eucharisztikus Jézus imádatára, a legméltóságosabb Oltáriszentség méltó vételéhez.

Tegyék ezt a szülők és gyermekek, a papok és hivek, az előljárók és alattvalók. Egyesüljünk mi, a világ szétszórta katolikusai az Oltáriszentség imádatában és a szentségi Jézus vételében — mert így fog azután Krisztus egyházának egysége megnyilvánulni, s csak így lesznek a lourdesi júliusi napok — *világtkongresszus*.

Az Úr Jézus diadalnapja után.

DILY szomorú, félelmetes lehetett a katakombák országa századok előtt! Földalatti, olajmécesstől homályosan megvilágított folyosókon nyirkos levegőben szorongtak az első keresztények. Az ostiárius minden gyanús személyt visszatartott, nehogy a Legszentebb fehér színének közelébe jusson az, kinek lelke fekete!

A régi idő már elmúlt. Helyébe újak jöttek. Olajméces helyett csillárokat gyűjtünk s az eddig csak elrejtett Jézus, most virágerdők között, hódoló seregtől kísérve megy végig népes utcákon; Szerető Szíve úgy örül, mikor maga előtt lát «könnyet hullatva, földig omolva» oly sok lelket!

És nekem úgy tűnik fel, hogy ez az ünnep tulajdonképpen egy diadalünnep volt június hóban, mert most nem állottak körülötte azok a régi, Őt félreismerő emberek, kik kérdésére: «kinek tartanak engem az emberek?» azt felelték Péter szerint: «Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek, vagy egynek a próféták közül». Hogy fájhatott ez a Szentséges Szívnek! Az emberek lelkén akkor még sötét éjszaka volt, melyben Ő derített fényt, kiről azt írja Szent János: «Erat lux vera, ...» «Igaz fény volt, mely megvilágít minden e világra jövő embert.»

Pedig akkor színről-szinre látták a Mestert, hisz lábát csókolták, ruháját fogdosták meg, míg most az Oltáriszentségben van jelen a szent «ostya fehérsége alatt csodálatosképpen!»

És engem megragadott egy gondolat, mért is rejti el az édes Jézus

magát fehér színek alá. A felelet oly könnyű: mert Ő *a fehér lelkek Királya!* Nem a bűnös, homályos, halotthalavány lelkeké. Ezek csak árnyak, melyek rajban veszik körül, mint valamikor régen... Ki tudja az ötezer megvendégelt között, kiket táplált a csodálatosan megszaporodott kenyérrrel, nem voltak-e olyanok, kik az Ő Szerető Szent Szívét a maguk szeretetlen, jéghideg szívökkel vették körül, mint most is, talán hányan a szentségtörők között, kiknek lelkében megfagyott a vér, nem csörge-dezik bennök a szeretet; — s ebbe a kérges szívekbe, fagyos lelkekbe kell szállni a szelid és melegsívű Jézusnak... Mennyi könnyet hullathat! — És mi lesz ezekből?... Kiszáradt fától ne várjunk zöld rügyezést! Koromsetét éjben ne keressünk derengő fényt!... Igaza van a szent írónak: «Et tenebrae eam non comprehenderunt;» «És a sötétségek — tehát a kihalt lelkek, — őt be nem fogadták!»

Ez nagyon fájhat Neki!...

De a sivatagban is vannak zöld oázisok, s a rekkenő szárító hőségben is hús árnyékot adó fák, melyek körül fehér madárkák röpködnek fehér szárnyakkal és mikor csapkodnak velük, úgy hull a fehér toll, mint tél közepén az apró hópelyhek halkán, nesztelenül, mikor is azt mondják, hogy angyalok rázogatják párnáikat a mennyben, — úgy az Oltáriszentség körül is lebegnek fehér galambok, a mindennapi áldozók fehér galambjai, kik fehér lelkekkel suhogják reggelenkint körül a fehér ostya Királyát, s amerre repülnek, fehér tollakat hullatnak; — és ezek az ő példájukat követő lelkek, kikből majd fehér galambok lesznek fejkön kis koronákkal, melyek oly szépen ragyognak a reggeli napfényben... Ezek valóban galambfehér lelkek, kiken nincsen bűn. Tiszták és boldogok, hisz azt ígért nekik az édes Jézus oly sok fül hallatára a nyolcboldogság hegyén.

Ezeknek úgy örül az Isteni Szív!

S az Oltáriszentség Királya ilyeneket kíván maga körül látni minél többet, sokat, nagyon sokat... Szent Jánost azért szerette annyira, mert tiszta szívé volt; Magdolnából, a bűnös nőből is az lett, de el is jött hozzá Husvét reggelén! És el fog menni oly sokakhoz, fel fog keresni minden szívet az Oltáriszentségben, hogy a tisztátalanokat fehérre mossa, a homályos lelkekbe fényt derítsen, a megkövült szíveket meglágyítsa, s a nyári melegben fagyos emberekre szeretetének olvasztó melegét küldje, hogy ne legyenek jégcsapok júliusi légben, fekete árnyak fényes napsugárban, kiszáradt ágak fakadás idején, hanem legyenek tiszta, mocskotalan, fehér szívek és lelkek, kikhez reggelenkint szeretettel betérhet a szent áldozásnál a szeretettel oly annyira teljes Szív!

Mit is mondott valamikor, régen egy szürkülő estén az elfáradt Mester?: «Ha nem lesztek ilyenek, mint a kisdedek!...»

Tehát fehér lelkek kellene.

De még egyet! Mert a fehér rózsza is elhervad, a liliom is elfonnyad és őszkor a levelek is lehullanak, s olyan kopasz fák merednek az ég felé, hogy fázik tőlük az ember; — hogy azonban lelkünk ne legyen fonnyadt száraz virág, s abban sem legyen ősz, vagyis ne nehezédjék ránk a lanyhaság és véték átkos keze, — valamit kíván tőlünk még az Isteni Szív, melyre Szűz Anyja tanít meg minket. A lorettói litániában sok szép címet adunk a Szent Szűznek, mikor mondjuk: Istennek szent Anyja, szomorúak Vigasztalója, angyalok Királynéja, — de ez az egy oly édes, biztató ránk nézve, mikor így szólítjuk meg Őt: *Virgo fidelis, Hűséges Szűz* könyörögj érettünk! Igen, hűség kell a mi szívünkbe, az eucharisztikus Jézus után epedő lelkünkbe, hisz annyi a hűtelen! Istenem! mögöttünk ki tudja mennyi a bukás. Repedező nádak voltunk, melyet a kísértés szele lengetett és tört el!

Az Isteni Szív azonban azért maradt közöttünk, hogy hűségre tanítson meg minket. A kísértés perce ó az nehéz! Meglep bennünket a haragosság, indulatosság, tisztátalanság undorító árja, — mily közel van akkor a bukás, s a harc oly rettenetes, — de ekkor kell nekünk a hűség! A római legionárius kitartott a csatában, pedig hogy kiizzadt bele! A herkulánumi őr sem ment el helyéről, pedig tüzes hamú hullt reá! És nekünk is állhatatosság, kitartás, hűség kell, s erre ad erőt nekünk reggelenkint a Szerető Jézus Szent Szíve a szent ostyában!

Ő micsoda erőt ad azoknak, kik oly bizalommal mennek hozzá, mint a pogány százados! Kenyeret ad nekik is, mint valamikor régen oly sok éhező embernek, hogy el ne fogyatkozzanak az úton. A Hűséges Szűz Isteni Fia száll szívökbe, hogy hűtelenek ne legyenek! Fehér ostya színében tér be hozzájuk, hogy lelkek fekete ne legyen!

Mily boldogok a mindennapi áldozók fehér serege, kik maguk sem tudják felfogni azt a végtelenül nagy jószágot és kincset, amit kapnak, mint a fehér galambok, melyek halkán szállnak a földre búzaszemet szedni, melyről nem tudják, csak érzik, hogy édes, nagyon édes...

Irta: *Pázmándi.*

A florenzi hires *san Marco* kolostor udvarában, a vendégszoba bejárata felett látható Fiebole a Fra Angelico egy festménye: Idegen koldus kopogtat alamizsnáért; két frater örömmel fogadják és kiszolgálják s ekkor veszik észre, hogy a koldus az Úr Jézus maga. Hogyan is szól az evangelium? Az Úr Jézus a mennyországot azoknak adja, kiknek mondhatja «...mert mikor mezítelen voltam, ruházatok s mikor éheztem, ennem adtatok...»

MISEN.

Mély hajolással, a barna padokban
Ülnek a vének, sorban, előftém.
Bűg az orgona főnt, a magasban,
Zendül az ének szivemelőn.
Főnt is, alant is kelnek a hangok
S összevegyülve, dallamos ének...
Főnt a toronyban régi harangok.
Régi igéket — kongva — zenélnek.

Ősz pap az oltársámolyán állván,
Vallja hitét halk, csendes imával:
Azt a hifet, mit dönget a sátán,
Hasztalanul két ezreden által.
Vallja szeliden s állja keményen,
Sziklaszilárdan a rohamokban.
Meg nem inog a gálya kezében,
Csapjon az ár föl itt vagy amottan.

Állok a kórus oszlopa mellett...
Tar fejeken a nap tüze lángol...
...Napnak erője, ő s tüze kellett,
Hogy kibomoljon lomb a sudárból.
Nap tüze, fénye, égi sugara
Kelti a földnek lomha erőit;
Nap tüze nélkül lombba, virágba,
Dús koronába szökne-e tő itt?

És ki fakasztja ezredeken át
Emberi szivben e sziklahitet ki?
Mint a nap tüze fának a lombját:
Egy, az Öröklény fejtheti ezt ki.
Fegyvere: szó az erője;
Győzi a lelket, győzi örökön;
S hajtja a gályát, hajtja előre,
Célja felé, vad örvénykörökön.

Kovács Antal.

A pap nagy hatalma.

AZ OLTÁRON oly hatalmat gyakorol a pap, mely felemeli őt az Isten hatalmáig: átváltoztatja a kenyeret Krisztus szent testévé, a bort Krisztus szent vérévé. Ez nem emberi, nem is angyali, de isteni hatalom. Csoda ez, mely ámulatba és rettegésbe ejt; csoda, mely az egekig ragadja az embert. E csoda szárnyain az ember felemelkedik Istenig s szavaival az Urat felséges trónusáról leszállani kényszeríti. S ki teszi mindezt: egy közönséges halandó ember, aki felszentelt pap. Az oltár mellett Isten helyett beszél s úgy szerepel, mint ennek az isteni mindenhatóságnak, erőnek eszköze.

Míg Jézus a földön járt, az ő emberi mivolta arra szolgált, hogy eszköze legyen a csodák véghezvitelében. Rátette kezeit a betegekre s meggyógyította azokat; a víz szilárdvá vált, mikor a hullámok hátán lépdelt. Nagycsütörtökön este vette a kenyeret, megáldja, megtöri s átváltoztatja szent testévé. Jólehet mindezek emberi cselekedetek valának, mégis, mivel szerzőjük Isten, ennek következtében természetfölötti erővel bírtak.

Hogy ne legyen megszakítva Jézus Krisztusnak testben és lélekben földön való tartózkodása, rendelte a papságot, hivatásául tűzvén ki számára, hogy folytassa azt a szent és fenséges művet, mit ő megkezdett; a felszentelt pap bármely állásban, legyen püspök vagy egyszerű áldozópap, meghosszabbítója Jézus Krisztus emberségének s mint Jézus Krisztus emberi mivolta, úgy a pap működése, áldozópapi hatalma az isteni mindenhatóság eszköze gyanánt szerepel. 1000

Ilymódon történik — s már 19 száz éven keresztül mindennap, számtalan helyen így történik: — Isten fölhasználja a pap ajkait, a pap szavait a kenyér és bor megszentelésére Jézus Krisztus szent testévé és vérévé való átváltoztatására, miként az utolsó vacsorán felhasználta Krisztus ajkait, Krisztus szavait az Eucharistia szerzésére.

A pap tehát az Isten helyettesítője; ő beszél, ő tesz, ő szenteli meg az ostyát s bort Isten nevében, Isten mindenhatóságának szolgálatában; vagy így is kifejezhetjük magunkat: Isten az, ki a pap által cselekszik, ki a pap által beszél s a pap ajkai által átváltoztatja a szent ostyát...

Minő káprázató, fenséges nagy hatalom a pap hatalma. «Mi az ember, hogy megemlékezel róla s az ember fia, hogy meglátogadod őt? tisztelettel és dicsőséggel koronáztad őt!» Többre, magasabbra emeléd őt angyalaidnál s felmagasztaltad a föld hatalmasai fölé. Midőn eltűnődök rajta, mit csodáltok inkább? Isten hatalmát és nagyságát, ki ily nagy dolgokra képes vagy Jézus mindent feláldozó szeretetét, ki, hogy közünk lehessen, nem irtózik a közönséges, föld porából teremtett sok gyarlóságokkal küzdő ember tetteitől, szavaitól? Mindakettőt csodáljátok s imádjátok leborulva Isten nagy hatalmát s határtalan jóságát...

A papot pedig, fedje bár a legegyszerűbb öltöny, tiszteljétek és szeressétek...

(Bossuet: La Toute-Puissance du Prêtre.)

Lukácsy István.

A művek vége.

A FIZETETT ZONGORÁS ott ült a szokott helyén és hosszú sárga ujjai automatikusan verték a billentyűket. Fáradt keringők és léleknélküli monoton melódiák szálltak a füstös kis éjjeli mulatóba. Fonnyadt képű, kitágult szemű mulatók támaszkodtak az asztalokra, de az is csak elvétve pár... Éjszaka nézett be az ablakon és bágyadt villanyfény tekintett rá vissza a foltos kirakatüvegen át.

A vendéglős elégedetlenül járkált az asztalok között, akkor megállt a zongorás előtt.

— Ejnye, hogy játszik ma? Elaluszna sorra a vendégeim.

A zongorázó úgy kapta fel a szemét, mintha letargiából ébredt volna. Vékony, csontos arcában a karikára tágult szemek lázasan csillogtak és beesett arcbőrén is beteg, pirosas tűz égett.

Ujjai megálltak a billentyűkön:

— Beteg vagyok uram...

— Tehetek én róla? Azért rontsam az üzletet? Van még elég muzsikusa a szegény-negyedben, kaphatok.

Súgva beszélt, hogy a vendégek ne hallják. Valaki zörgött a pohárral, ott hagyta a muzsikust és az asztalhoz sietett.

A zongorás pár pillanatig pihent. Úgy érezte, mintha körülötte égne a levegő, míg a tagjaira ólomsúlyok nehezednek.

— Beteg vagyok — sóhajtott magában. — Talán utoljára ülök itt. Talán nem sokára vége. Nem veszem föl többé a zöldre kopott frakkot pizskos gallérral.

Elmosolyodott.

Lázás fejében zavarosan keringtek a gondolatok.

— Furcsa. Utálok itt mindent és mégis itt ülök nap-nap után. Utálok a pizskos asztalkendőket és a hosszú nyakú söröspalackokat. Utálok ezeket a boros leheletű, szív nélküli embereket. Utálok magamat, a kopott frakkú, pizskos gallérú éjjeli muzsikust...

Egyszerre különös vágy fogta el tisztaság után. Habos vánkost és és fehér falakat látott. Akkor úgy érezte, hogy kicsi gyerek és tiszta ingecskét ad reá az anyja...

— Mi lesz? Fog-e már játszani? — szólt rá odapillantva a vendéglős.

Ujjai végigfutottak a billentyűkön. Valamilyen régi ábrándot játszott. Maga sem tudta, hogy jutott az eszébe, hol is hallotta. Biztosan régen, nagyon régen... Talán mikor még mint kis gyerek aludt fehér falak közt, habos vánkoson, tiszta ingecskében.

Egészen elérzékenyült. Végtelen pianóra fogta a hangokat. Olyan finoman, lágyan hangzott a melódia, mint egy tiszta gyermekálom.

A vendégek meglepetve pillantottak föl. Egy hosszuhajú fiatalember felkelt és hátamögé állt.

Az ábrándot halk, édes összhang zárta be. A vendégek akkor már tovább diskuráltak, senki se figyelt rá. Csak a hosszuhajú fiatalember szólította meg.

— Barátom! Miért jár ide muzsikálni? Hiszen művésznek született... Olyan talentum, amely koncerttermekben van hivatva játszani és nem ilyen züllött éjjeli mulatóban.

A zongorás hátrafordult. Csodálkozva nézte a fiatalembert. Mintha elmúlt évtizedek biztatása támadt volna fel... Csakhogy most már késő.

Fáradtan mosolyodott el.

— Uram, minden ember művésznek született.

A fiatalember — aki úgylátszik amolyan, csak sajátmagától elismert poéta volt — érdeklődve nézett a muzsikusra.

— Hogy érti?

A zongorásnak megoldódott a nyelve. Ittassá tette a láz és az ittas emberek tüzevel akart beszélni... Évtizedek elzárt keserősége fojtogatta torkát és szükségét érezte, hogy áttörje ez a keserű ár a szive zsilipjét.

Beszélt. Égő szemmel, tüzes lehelettel:

— Hogy hogy értem? Ahogy mondtam. Minden ember művésznek született. Én azt hiszem igaz, hogy Isten van az égben. És Isten művészelkeket teremtett. Higyje el uram, mi rontjuk el az életünket... A mi életünk egy be nem fejezett mű... És azért jár csupa kettétört művész a világban, mert nem találjuk a műünk végét.

A kezdő poétát érdekelte a téma. Szenzációéhesen csillan meg a szeme:

— Maga is?

— Én is. És maga is és mindenki. De jó, beszéljünk rólam. Hallja meg az én be nem fejezett művemet.

— Figyeljen... Amit az előbb játsztam, az volt a gyermekálom. Fényről és tisztaságról... Ó, higgye el, uram, fehér ágyacskákban még csupa kis művészek szunnyadoznak.

Ujjai belecsaptak a zongorába. Lázás rapszódia szabadult ki a fehér billentyűk közül. Ujjongva, zokogva, belecsitulva epedő lihegésbe és újra kitörve nagy, fantasztikus, őrző hangokban. Élt, mozgott, sírt, jajveszékelt, kacagott és kiabált tőle a levegő és még az egyszerű emberek is önkéntelen bámulattal tették le kezükből a poharat.

A zongorás pedig beszélt:

— Lássá uram! Ez az ifjúságom. Az ifjú is mindmegannyi művész, Hallja a pianót? Most álmodja szerelmes álmait... Ez a fortissimo már a művész őrzőgése, amikor fantáziája alkot lázas képeket és vágyik a lelkünk valamire, valami elérhetetlen valamire...

— Hallja?... Most... most sétálok virágzó gesztenyefák alatt egy kis leánnyal... Istenem, mintha most is látnám... Olyan hűségesen mosolygott rám a kék szemével... És elhagytam, uram... elhagytam... Pedig szerettem igazán.

— Mért hagyta el mégis?

— Miért? Mert magasabbra vágyott a lelkem! Elcsábítottak tőle a művészmok. Akkor már tele volt hanggal a lelkem... És akkor álmodtam meg ezt a rapszodiát, hogy meghódítsam vele a világot!

A fiatalember visszafojtott lélegzettel hallgatta. A zongorásnak úgy

égett az arca, hogy szeme szinte kiugrott üregéből... Nyakát kinyújtotta, teste emelkedett, mint a repülni készülő madaré.

Gyönyörű változathoz ért a rapszódia. A hangok elcsitulnak, ünneplés piano cseng... az ember füle szinte előre érzi a következő modulációt...

És akkor megállt a zongorás keze. Mozdulatlanul nézett pár pillanatra a levegőbe... Akkor eltorzult arca valamilyen égő, benső fájástól és lankadtan estek le kezei a billentyűkről.

Panaszkodó, szinte siró volt a hangja, ahogy visszafordult a fiatalemberhez.

— Nem tudom tovább... Most jönne valami szép, fenségesen szép és nem tudom, hogy mi... Itt maradt abba a mű... Itt szakadt abba a művészetem és eljöttem ebbe a füstös mulatóba, hogy éhen ne haljak.

A fiatalember meghatottan hallgatott. Nem tudott felelni.

Akkor a vendéglős jött oda. Kövér, piros arca elégedetten mosolygott.

— Tetszett a vendégeknek... Még egyszer játsza el!

A zongorás pedig felugrott. A lázas vér elfutott arcából és halál-sápadtan nézett vissza. Nézett... azután felnevetett, hörögve keserűen.

— Még egyszer játszom el? Nem, uram, egyszer eljátszottam az életemet, többször nem játszom el.

Tántorogva indult az ajtó felé.

— Megbolondult? — meredt rá a vendéglős.

De a zongorás már nem hallotta. Nem hallotta a fiatalember hívó szavát és a vendégek álmélkodását sem.

Ment... ment, mint a holdkóros... Gázlángos utcákon, hűvös éji levegőben... A halántéka égett, szeme előtt forgott a sápadt sárga fényben uszó éjszakai utca.

És egyszerre megállt.

— Elvesztettem a kenyeremet! — hördült fel! — Mit csináltam? Hogy is volt? Részeg vagyok? De nem ittam... Beteg vagyok?... Mit tettem, hogy volt? Nem tudom... csak azt tudom, hogy elvesztettem a kenyeremet...

Végigsimította a homlokát és elmosolygott:

— De megtaláltam a szívemet. — Körülnézett. Úgy képzelte, hogy minden uszik körülötte, elúsztak a házak, el a füstös mulató... az utcák, minden... És egyedül áll magasztos csendben, ahol barnacsuhás barátok mormolása hangzik és vakítóan ragyog szemébe oltárgyertyák fénye.

— Igazán megbolondultam?

Megtapogatta fejét. De nem. Tényleg templomban állt. Valahol éjjeli adorációt tartottak a barátok és nyitva maradt a templom kapuja.

És a lázas ember szeme megpillantotta az orgonát. Egyszerre ki-mondhatatlan vágy fogta el játszani valamit... A másik pillanatban már az orgona előtt ült... Bizonytalanul próbálgatta a melódiát, ott ahol előbb abbahagyta a füstös mulatóban. Akkor felragyogott az arca... Megtalálta az átmenetet... És hatalmas Te Deum zugott fel a csöndes templomban... Elúzve a csendet, hatalmas, szárnyaló hangok szálltak a magasba, betöltve szépséges hangokkal a gyertyafényes némaságot...

A barátok felijedtek és...

... hogy mi történt akkor, nem tudom. Csak azt tudom, hogy új fráter van a kolostorban, akit úgy találtak egy csodás éjszaka fönt a kóruson, zokogva ráborultan az orgonára. És ez a fráter alig beszél, de mindig mosolyog és ha estéknél elvégezte a legalacsonyabb munkákat, jutalomképen felcsoszoghat a csendes templom korusára orgonázni.

Ilyenkor csodás, bűvös hangok fakadnak a némaságban, művészi melódiák, amilyeneket babérral koszorúzna a világ. De a fráter csak a csöndnek játszik... És ha megkérdeznék micsoda titkos művész vagy? azt felelné álmodó, halk hangján:

— Minden ember művésznek született... Minden ember félbemaradt művész, aki nem találja meg a műnek utolsó akkordját: Istent. *Blaskó Mária.*

TÖRTÉNELMI TÁR.

Magyar főpapok primiciája.

QANAPSÁG bajos volna elképzelni püspököt, ki csak a püspöki székhely elnyerése után szentelteti magát pappá s tartja meg előre szentmiséjét. Nem így volt ez a középkorban s a XVI. században. Akkor nem volt valami különös ritkaság a püspökök újmiséje.

Más idők jártak akkoron. A tudományok terén a theologia vezetett Európaszerte. Annyira uralkodott a hittudomány a többi tudomány fölött, hogy a reneszánsz kora előtt a tanulás egyértelmű volt az egyházi pályára való készüléssel.

A külföldi egyetemekre járó magyar ifjak csakúgy elvégezték a theológiát, mint a jogi, orvosi vagy egyéb tudományokat. Iskoláik végzetével azután rendszerint a királyi udvar, a kancellária szolgálatába állottak. Politikai vagy tudományos érdemeikért egyházi méltóságokkal jutalmazta őket a királyi kegy. A királyi titkárokban a püspöki kar jelöltjeit látták a kartársak. Sokan már mint tanulók élveztek valami egyházi javadalmat: apátságot vagy prépostságot. Abban a korban az európai köz-

vélemény szerint a tudományos foglalkozás annyira a papság körébe tartozott, hogy a tudomány és irodalom művelőit már mintegy papoknak tekintették s a tudományos törekvésű világi férfiak érdemeit is egyházi javadalommal jutalmazták.

Igy kerültek a magyar főpapi székekbe is világi emberek, kik többnyire még csak a kisebb egyházi rendeket sem bírták. Ezek azután vagy csak a püspöki joghatóságot gyakorolták és a püspökséggel járó papi teendőket, a lelki vezetést helynökeire bízták, vagy pedig a főpapi szék elfoglalása után pappá szenteltették magukat. Primiciájukat persze országra szóló ünnepség keretében, nagy fényvel tartották meg. Néhány ilyen primiciáról óhajtok ezúttal szólni.

1. Geréb László.

Vízaknai és visegrádi Geréb László, Mátyás király unokaöccse, mint erdélyi püspök tartotta újmiséjét. E tudós férfiú a ferrarai egyetemen végezte tanulmányait. Ferrarából hazatérve, mint az erdélyi egyházmegyének kispapja Mátyás király adományozása útján elnyerte a jövedelmű nagybányai városi plébániát. Ámde midőn a nagybányaiak kegyuri jogaiknak érvényesítése végett 1472-ben pert indítottak, Geréb önként lemondott a javadalomról. 1474-ben az erdélyi püspökség kormányzója lett. Ekkor még csak huszonnégy éves volt és teljes püspöki jogaiba csak három év múlva, 27 éves korában léphetett. A pápa utóbb kinevezte az apostoli szentszék követévé.¹ 1501-ben kalocsai érsek lett, de már a következő évben, 1502. július 26-án meghalt.

Midőn Geréb az erdélyi püspökséget elnyerte, még csak a tonzurát vette volt föl. Csak jóval később adatta fel magának az egyházi rendeket és szenteltette magát pappá. Primiciáját 1498. július 22-én tartotta Gyulafehérvárott nagy ünnepségek között.² A primicián II. Ulászló király is képviseltette magát s ez alkalomból értékes pluvialét küldött ajándékba a püspöknek.³

2. Szatmári György.

Szatmári György a királyi kancelláriában kezdte pályafutását. 1494-ben már királyi titkár. A következő évben a szent Miklósról nevezett székesfehérvári prépostságot adományozta neki Ulászló király. Utóbb ehhez még két más préposti javadalmat is szerzett. 1498-ban veszprémi püspök lett s az országgyűlés engedélyével ezután is megtartva a budai

¹ Érsekújhelyi Menyhért: A kalocsai érsekség... Zenta, 1899. 98. sk. 1.

² Magyar Sion 1869. 90. l.

³ Magyar Sion 1867. 197. l.

felsőhévizéről nevezett Szentháromság-egyház prépostságát. Mindezen egyházi javadalmakat mint világi ember nyerte el Szatmári. A veszprémi püspökségben a római szentszék csak oly föltétel alatt erősítette meg, ha pappá szentelteti magát. Szatmári ekkor a pápához folyamodott s kérte, ne kötelezzék az egyházi rendek fölvételére. Ezt a kérését azzal indokolta, hogy kötelmei gátolnák kancelláriai teendőinek teljesítésében. VI. Sándor pápa kétévi halasztást adott Szatmárinak az egyházi rendek fölvételére.¹

1501-ben a váradi püspökséget, 1505. végén pedig a pécsi püspökséget nyerte el. Még mindig nem volt fölszentelt pap, csak a kisebb egyházi rendeket vette föl; de most legalább már komolyan foglalkozott pappá szentelésének ügyével s primiciájának tervével. 1505. elején közölte a pápával, hogy az egyházi rendeket fölvenni óhajtja. A pápa készséges örömmel engedte meg fölszenteltetését, sőt hogy első szentmiséjét annál örvedetesebbé tegye, teljes búcsut engedélyezett mindazoknak, kik a primicián jelen lesznek és a szentségekhez járulnak. A primicia napja is ki volt már tűzve. 1506-ban, újév napján szándékozott Szatmári első szentmiséjét bemutatni szülővárosában, a kassai plébániatemplomban. Ám eközben Szatmári a pécsi püspöki székre került s a primicia elhalasztódott. Szatmárinak kételyei támadtak, vajjon azok a búcsukegyelmek, melyeket a pápa még mint váradi püspöknek engedélyezett első szentmiséje alkalmára érvényesek-e most is, miután a váradi püspökségről a pécsi egyházmegye élére került. A pápa megnyugtatta, hogy azt a felhatalmazást, miszerint a szentatya nevében teljes búcsuban részesítheti a primicián megjelenőket, igénybeveheti, mint pécsi püspök is.²

Most már Szatmári sem halogatta tovább a dolgot. Fölvette a nagyobb rendeket, püspökké is fölszenteltette magát s 1506. őszén fényes és örömteljes ünnepség mellett mutatta be első szentmiséjét a kassai szent Erzsébet-egyházban. Hogy erre az örömmünnepre nagyszámmal gyűltek össze a hivek, gondolhatjuk már abból is, hogy ez alkalommal búcsukegyelmekben részesülhettek. A kor vallásos népe sietett felhasználni az ilyen alkalmat.

Valószínűleg már primiciája alkalmával gazdagította a templom kincstárát néhány értékes ajándékkal. Többek közt egy fehér selyem, aranyvirágokkal himzett kazulát ajándékozott a templomnak a hozzátartozó felszereléssel, két dalmatikával stb. Ezen és egyéb adományaival

¹ Tóth-Szabó Pál: Szatmári György primás. Budapest, 1906. 38. l.

² Tóth-Szabó i. m. 56. és 70. l. — Bunyitay Vince: A váradi püspökség története. Nagyvárad, 1883. I. köt. 351. l.

a templomnak bőkezű mecénása volt Szatmári, aki egy kassai kalmárcsaládnak fiából küzdötte föl magát a legmagasabb egyházi méltóságba. Mint esztergomi primás és főkancellár fejezte be életét.

3. Oláh Miklós.

Szatmári György primiciájánál is fényesebb volt Oláh Miklós püspöknek újmiséje Pozsonyban, 1552. február 28-án.

Oláh Miklós mint Szatmári György pécsi püspöknek titkára határozta el magát arra, hogy az egyházi pályára lép. Püspöke kegyéből csakhamar pécsi kanonok lett, majd emellé az esztergomi káptalanban is szerzett kanonoki javadalmat. Mikor Szatmári az esztergomi érseki székbe jutott, Oláh elnyerte a miskolci plébániát, melynek vezetését egy fölszentelt papra, mint plébánoshelyettesre, utóbb pedig szerzetesekre bízta. Szatmári halála után a királyi udvar szolgálatába lépett, ahol 1526-ban királyi és királynéi titkár s a királyi tanácsnak tagja lett. Hű szolgálatainak jutalmául 1527-ben a székesfehérvári örkanonokságot, 1543-ban pedig a zágrábi püspökséget kapta meg.¹ Az egyházmegye kormányzatát nem vette át, hanem Tompa Györgyöt kinevezte kormányzónak, Szondy Pált meg vikáriusnak; ő maga Ferdinánd király megbízásából a kancellária vezetését vette át. A zágrábi püspöki székből, még mielőtt pápai megerősítést nyert volna, 1548-ban az egri püspökségbe helyezték át.²

Mint egri püspök tartotta Oláh újmiséjét. Akkortájt készülődött újmiséjére Verancsics Antal, egri kanonok is, kiknek Oláh eszközölte ki 1550-ben az esztergomi olvasókanonokságot. 1550. november 10-én Egerből értesíti Oláhot Verancsics, hogy 1551. január 1-ére tűzte ki primiciáját, de az ünnepséget elhalasztja, hogy Oláh püspöknek megbízatásában eljárasson. Érdekesen írja a primiciára készülődő Verancsics: «kezdem már az lenni, amilyennek régen kellett volna s nem akarok a jövőben szent rendemnek s a Szentléleknek, ki engem az isteni titkok sáfárjává rendelt, ellenállni».³ Lehet, hogy épen Verancsicsnak ezen szavai hatottak Oláhra, ettől kezdve a püspök is hozzákészül első szentmiséjének megtartására.

Oláh Miklós elsőben úgy tervezte, hogy az új országgyűlés alatt, 1551. november 22-én tartja primiciáját. Szeptember 19-én már a meghívókat is szétküldözte az országgyűlésre készülődő rendeknek. Azonban a török háború miatt az országgyűlést elhalasztották s Oláh is új határnapra tűzte ki primiciáját. 1552. február 25-én, a király születése napján,

¹ Kath. Szemle, 1903. 330., 332., 336. s 432. l.

² Kath. Szemle, 1905. 113. és 119. l.

³ Verancsics Antal összes munkái. VIII. köt. 146. l.

Pozsonyban szándékozott újmiséjét megtartani s erre a királynét is meghívta, kérve, hogy személyes megjelenésével vagy követ küldésével emelje az ünnepség fényét. A primicia azonban párnapig halasztást szenvedett. Ferdinánd király az eredeti megállapodástól eltérőleg csak február 27-én érkezett Pozsonyba. Másnap, február 28-án mutatta be Oláh első szentmiséjét, melyen a király is résztvett az országgyűlésen időző rendekkel egyetemben. Sőt az ezen alkalommal rendezett lakomán is megjelent a király.¹

Pozsony városa, ahol újmiséjét tartotta, lett később, mint esztergomi érseknek (1553—1568.) egyik otthona. *Timár Kálmán.*

Éjjeli szentségimádás elégtételül az éjjeli bűnökért. Irta: *Ziegler* András landshuti plébános. Magyarul kiadja a Rózsafüzérgyár Kálocsán. Ára 28 fillér.

Ez a füzet útmutatást ad a szentóra ájtatosság egyik nemének végzésére. A csütörtöki szentóra ájtatosság eredete boldog Alacoque Margitnak látomására vezethető vissza s abból áll, hogy kiki valamelyik csütörtöki napra éjjeli imádsági órát vállal, egy órát töltve otthon szentségimádásban.

Hítvédelmi közlemények. Fordította dr. Kuncz Ferenc. A «Herz-Jesu-Sendbote» 1906—1910. évszámaiból fordította az illusztris szerző. Kettős cél lebeg szeme előtt: «Az egyik, hogy úgy a nép, mint az intelligencia körében egyes hitvédelmi kérdéseket megvilágítsak, s így a hitben gyöngéket megerősítsem, a másik cél pedig az elsőből folyik s ez nem más, mint annak bebizonyítása, hogy egyedül a katolikus Egyház a Krisztustól alapított Egyház».

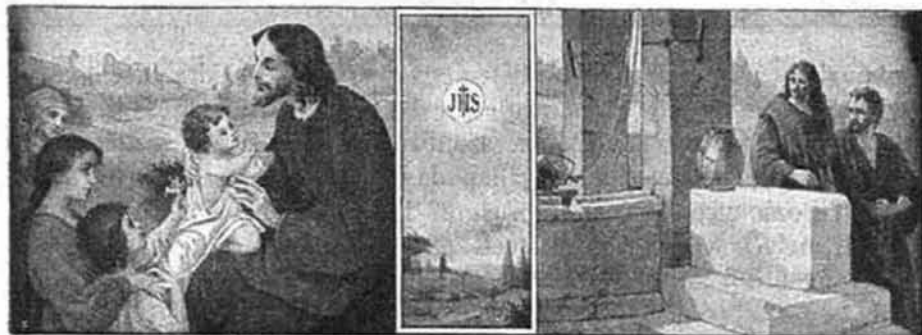
A könyv formája rendkívül könnyen kezelhető csinos zsebkiadás, örömmel hívjuk fel rá kedves olvasóink figyelmét.

A lisiexi kis Teréz nővér története. (Egy kis fehér virág tavaszának története.) Sajtó aló rendezte *Domonkos* István. II. bővített kiadás. Kiadja a Szent-István-Társulat. Ára 32 fill.

Egy kis fehér virág tavaszának története — ezt a címet adta lisiexi Teréz nővér önéletrajzának s ugyanily címmel jelent meg e könyvecske első kiadása. Legjobb dicséret *Domonkos* könyvére az, hogy rövid idő alatt már a második kiadás vált szükségessé belőle.

Teréz nővér önéletrajzából és egyéb irataiból szövődött össze ez a kedves könyvecske: a fehérlelkű, gyönyörűséges kis Teréz nővérnek az élete. S ez az élet a tökéletes szeretetnek ragyogó szép gyakorlása. Ebben a kis apácának az élete valóban a csodába csap át.

¹ Kath. Szemle, 1905. 126—127. l.

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: DR. SZYLLABA EMIL.

Te Deum után.

GLHANGZOTT az iskolai év végén a templomban a Te Deum, a hálaadó istentisztelet. Leborultatok a templomban az Úr Jézus előtt — jól tudjátok, hogy övé minden év és minden hónap, minden nap és minden perc. Némelyek közületek észrevették, mennyire igaz ez, amit mondok, mert a tanév végén hiányzott egy-egy társuk, aki a tanév elején még ott volt a Veni Sanctén, de a Te Deumot már nem a földön, hanem az égben énekelte. Igen, az Úr Jézus a kis fehér ostyában az Ura minden időnek: mint ahogy a tengerből könnyű néhány cseppet meríteni, oly könnyű volt neki ezt a tanévet számotokra adományozni.

Azonban, nemde gyermekeim, ti a Te Deum-on nem voltatok egyedül a templomban. Nemcsak szüleitek, tanítóitok és a hivek imádkoztak veletek, hanem elsősorban az anyaszentegyház. Ez a jó lelkiánya a maga nevében az oltárhoz küldte az ő papjait; azokat a papokat, akik naponkint kezükben tartják az idő Urát, az édes Jézust, azért küldte őket az oltárhoz, hogy ők kezdjék énekelni a hálaadó éneket. Miért? Azért, mert az anyaszentegyház legjobban tudja, milyen fontos rátok nézve minden tanév.

Ime, mult évi szeptember óta nagyobbra nőttek: nagyobb, vagyis erősebb lett a lelketek és a szívetek is? Vagy szívetek, lelketek törpe maradt? Gyermekeim, hát minek lakott az egész tanéven keresztül az Úr Jézus az Oltáriszentségben? Nem azért, hogy megerősítse a jóban a szíveteket, lelketeket? Ha mégsem lettetek erősebbek, annak az az oka, hogy nem áldoztatok elég gyakran vagy elég jól. Ha pedig lelkieg erősebbek lettetek, köszönjétek meg neki teljes szívetekből.

Sok új dolgot láttatok vagy elképzeltetek magatoknak az elmúlt tanévben, például a földrajzban, természetrajzban, történelemben, termé-

szettanban. Most feleljetek magatoknak e kérdésre: Újnak, azaz másnak ismertétek meg az Úr Jézust is a legméltóságosabb Oltáriszentségben? A régieknek, oly jónak és szépnek, mint a mult tanév elején? Egy cseppet sem szebbnek és jobbnak? Kár, mert Jézust teljesen kiismerni a legnagyobb bölcs sem tudja s azért legalább évről-évre szebbnek és jobbnak kellene képzelni tudnotok. Vagy van tán valaki, aki egészen másnak képzei most Jézust, mint tíz hónappal ezelőtt? Van oly gyermek, akinek ezelőtt még csillogott a szeme, ha róla hallott beszélni és szíve egyszerre meleg lett — most pedig mintha idegen volna neki Jézus, semmit sem érez? Ezelőtt, mikor reggel fölbredt, édes öröm töltötte, mert eszébe jutott: Ma, még ma áldozni fogok, Jézussal leszek! — most pedig úgy tesz, mintha Jézus csak mások számára rendelte volna a szentáldozást, de az ő részére nem, mert alig néha áldozik? Szegény, szegény gyermek! mi történt veled? Ki volt a pájtásod, hogy el tudtál szakadni a te Jézusodtól? Hagyd el azt a társat, mert ő nem adhat neked mennyországot, ő nem tud boldogítani. Vagy azt hiszed, hogy vannak igazi nagy örömeid, mikor nem szereted Jézusodat? Jézus nélkül nincs igazi öröm. Vissza kell térned hozzá, ő vár terád s abban a pillanatban bocsát meg s ölel magához, amelyikben akarod — rossz társad pedig nem tesz így, hanem abban a percben hagy el vagy taszít el magától, amelyben már tőled semmit sem remélhet.

De hát kérded: miért irok ily szomorú dolgokat; hiszen az anyaszentegyház nem ilyen dolgokért tartotta a hálaadó Te Deum-ot?! Hiszen nem is gondolom, hogy nagy részetek lelkét ilyen bajok érték az elmúlt tanévben. Ezt az anyaszentegyház sem gondolja, mert különben nem tartott volna Te Deumot. Azonban lehetnek gyermekek, akik ilyen szerencsétlenek lettek. Ezeket kérni akarom, hogy térjenek vissza az Úr Jézushoz, áldozzanak ismét gyakran. A többi pedig, aki hű az Úr Jézushoz és őt most még jobban szereti, mint egy évvel ezelőtt, lássa be, hogy őt is érthette volna ilyen lelki kár; ő is elromolhatott volna; azt, hogy megmaradt jónak, egyedül csak a gyakori szentáldozásnak köszöni. Azért tartson ki hűségesen az eucharisztikus Úr Jézus mellett.

Amivel a szünidőben sem szabad felhagyni.

BEDVES gyermekem, te különböző dolgokat cselekedhetel, csak eggyel nem hagyatsz fel: a szeretettel. Egy időben tanulsz, mert szeretsz tanulni, vagy az engedelmesség parancsolja neked a tanulást s te szeretsz engedelmeskedni; majd meg játszol, mert szeretsz játszani. Most nevelsz, mosolyogsz, mert láttál, hallottál vagy kaptál olyasmit, amit szeretsz;

máskor sírsz, mert bántottak téged vagy más s te magadat is meg a megbántottat is szereted, avagy elvettek tőled valamit, amit kedvelsz. Még ha valaki rosszat cselekszik, azt is szeretetből teszi, de természetesen bűnös szeretetből: a vétket szereti. Például aki lop, szereti azt a tárgyat, amelyet eltulajdonít; aki rest, szeret henyélni; aki hazudik, túlságosan szereti magát vagy más, akin hazugságával segíteni akar stb. Nagyon sok példát lehetne erre felhozni, de ugy-e így is elhiszed nekem, hogy bármit cselekednél, akár jó az, akár rossz, szeretetből tennéd; csak hogy a jót szent szeretetből, a rosszat pedig bűnös szeretetből. Szivedet olyan-nak teremtette az Úr Isten, hogy folytonosan kell valamit szeretned. És ha nem szereted a jót, egészen biztos, hogy a rosszat szereted.

Ime, két hónapra felhagysz az iskolabajárással, de a szeretettel fel nem hagyhatod. Mit fogsz szeretni, hogy ne kelljen a rosszat kedvelned s el ne romolja a tanév elejéig? Szeresd azt, aki szeretetedre legméltóbb, szeresd az Úr Jézust. Ha őt szereted, mindig a jót fogod tenni, mert hiszen tudod, hogy hazug, aki mondja, hogy szereti Jézust és gonoszat cselekszik.

Jól tudod, hogy mivel mutatod ki legjobban szeretetedet Jézus iránt. Nemde, a gyakori szentáldozással? Ott a szeretet iskolájába jársz, ott igazán Jézus a tanítód, mikor szivedbe szól és lelkedhez beszél. Enélkül a tanító nélkül soha sem lehetsz el, akkor sem, amikor már teljesen elvégzed az iskoláidat; ebbe az iskolába mindig kell járnod: akkor is, amikor már ősz lesz a hajad. Mert aki Jézust nem szereti és nem kívánja hallgatni azt a tanítást, amelyet a szentáldozáskor ad szívünknek, előbb-utóbb a rosszat fogja szeretni. Azért maradj meg szeretetben, ebben ne legyen szünet: hiszen Jézus szeretete nem fáraszt, hanem felfrissít és erősít.

ÖRÖK LÁMPA FÉNYÉBEN.

Én kis szolgád kérdezni merjem: Sugárzó csillag fényvetése,
 Úram, mit akarsz, hogy tegyek? Melynek három király örült.
 Mivel sötét, ködös utamra Nem palofák felett ragyog bár,
 Kegyes szived ily fényt vetett. De csak szegény barlang körül.

E fény rokon az éji fényvel, Ó e szegénység hinti fényét,
 Mely Bethlehemre arada. Ó ez alázat mint ragyog!
 Nézte, csodálta félelemmel Bámulva sejtem meg a célt itt,
 Mezők virrasztó pásztorá. S vezér nyomán haladhatok.

Itt térdelek naponta immár:

Úram! mit akarsz, hogy tegyek?

Ez éji fénynek tengeréért

Mivel fizessek én Neked?

Epölyi.

EUCHARISZTIKUS SZÖVETSÉGEK.

Bácsalmáson új szövetség alakult. Isten hozott, gyermekeim.

Nyitra. Csak rajta, kedveseim. Örülök, hogy vakációban is járátjátok a lapot.

Nagyperkátá. Üdvözlöm az új tanácsosokat: *Vadász György, Klímsa Arthur, Rajcsányi József, Priszlács Dezső.* Legyetek mintatagok.

Pécs. Vakációban is legyetek kitartóak! Szervusztok.

Zalaegerszeg. Üdvözöllek, barátaim. Örülök, hogy annyi lelkes fiú és leány csatlakozott a szövetséghez.

Szepesolaszl. Üdvözöllek benneteket, picinyek. Nagyon szeressétek az Ur Jézust.

Zselizkislak. Isten hozta az új tagokat.

Esztergom. A gimnazistabarátainkat megkülönböztett szeretettel fogadjuk a szövetségbe. Isten veletek!

Baranya-Nagynyárád. Remekül fejlődik nálatok a szövetség. Mily nagy öröme van az Úr Jézusnak! Csókol az igazgató bácsi.

Sárvár. De gyönyörűek a kirándulásnak és a királynapoknak a leírása. Ha lesz hely az ujságban, közlök belőle. Még valamit. A jó Isten áldja a buzgó templomgyűjtőket. Pá!

Pinkafő. Mindig készülök levelet írni, de a sok dolgom miatt nem jutok hozzá. Még a gyönyörű rajtot sem köszöntem meg, melyet névnapomra kaptam. Sok-sok üdvözet!

FESLŐ BIMBÓK

A kis lélekmentő.

Gogy kis fiúcska, aki tudta, mire való a szent gyónás és áldozás és gyakran ment áldozni, szomorúan látta, hogy atyja sohasem gyónik. Talán többször hallotta is, hogy édesanyja husvét- és karácsonytáiban mennyire kérte férjét, jó lenne már egyszer meggyónni. A bátor fiúcska egyszer nagyot gondolt, odaállt atya elé és így szólt: «Édes apám, te nem is gondold, hogy mily nagy örömet szereznél nekem és anyámnak, ha egyszer meggyónnál». «Ugyan, hogy föl a te ostoba gyónásoddal!» «Jól van, atyám, addig míg meg nem gyónsz, kenyérenél egyebet nem eszem, víznél egyebet nem iszom.» «No majd meglátjuk», szólott nevetve atyja. Vacsoránál a kis hittérítő kenyeret evett és vizet ivott. «Gyerekes-

kedés, mondá az atya «csak rajta, ha neked tetszik». A következő napon ismét csak kenyeret evett és vizet ivott. Az apa bosszankodott és szidta, hogy miért nem eszik mást. A fiú kitartott. Mikor azonban még a következő napon is állhatatos maradt, az apa megsokalta önkéntes böjtjét, melyet ő miatta fogadott és így szólt: «No csak egyél, mert holnap gyónni megyek». Ugy is lett. Másnap elment gyónni és áldozni és ezentúl mint hű katolikus élt és halt meg.

Temesvár.

Magyar Gizella

az Euch. Leányszövetség tagja.

Sárvári királynapok.

NAGY örömnepet ültünk mi sárváriak május 17-én. III. Lajos bajor király tiszteletére szép népnepélyt rendeztek d. u. 4 órakor a szatmári erdőben. A királyi család részére gyönyörű kék- s fehérszínű kupolás sátor volt készítve a bajor cimerral. Mellette jobbról nagy tribün, balról a virágsátor, hol szebbnél-szebb virágokat árultak jótékony célra. Tömérdek nép volt kint s taposta a latyakos füvet. Midőn ő felsége kocsija megállott, katonazene játszott a bajor himnust. Alighogy elhelyezkedett a királyi család, bemutattak a polgári fiúiskola növendékei fehér-kék tornaöltözeten pompás tornagyakorlatokat dobszó mellett s végül énekeltek egy igen szép tornaindulót. Azután következtek a zárdai nagy leányok fehér-kék magyaröltözeten, pártával, kik szép játékokat mutattak be, amelyek közül legszebb volt «A pünkösdi királyné» c. dalos játék. A hely deszkákkal volt kirakva, mert az esőtől nedves fűben sárosak lettünk volna s meg is hülhettünk volna. A főbíró úr kegyes volt valamennyi szereplőket omnibuszon kivíteni s ismét hazaszállíttatni. Majd egy magyarruhás lakodalmas csapat (a sárvári selyemgyáriak) víg nótaszóval vonult el a király előtt. Először is az örömapa köszöntötte fel a királyi családot, azután a vőfély megkérte az örömapától a szép menyasszony kezét s mikor a beleegyezés megtörtént, a menyasszony egy hatalmas kalinkót adott át a királynénak, aki azt mosolyogva fogadta. A lakodalmas nép azután nótaszóval a magyar csárdába ment, hol cigányzene mellett járták a csárdást. Azután szétnézett a királyi család a sátrak között. Minden sáternél viharos éljenzés fogadta őket. Mindenhol vettek valamit. Mi, gyermekek, kezét csókolunk a királynénak s kaptunk tőle süteményt. A leghosszabb ideig a magyar csárda előtt álltak meg s nézték őket, hogy járták a csárdást. De szólt is a cigányzene, hogy alig tudta az ember megállni, hogy velük ne járja.

A pezsgősátorban a sárvári cukorgyáriak gyönyörű rokokóöltözeten árultak pezsgőt. Oly szépek voltak, nem győztük őket eléggé nézni.

Különösen pompás volt fehér atlaszhajuk, melyet a budapesti színháztól kölcsön vettek. Egy darab parókának az ára 60 korona.

Mindenhonnan hangzott víg kacagás. Felültünk a hajó- s körhintákra. Elmúltunk a bohócsátorban. Ott volt 3 törpe, 1 óriás, pofozógép, ősemberek, zöld ló, hatlábú csirke; emberek fel voltak öltözve elefántnak, számárnak, békának; volt ott békazene. Halálra neveltük magunkat. Senki sem törődött a csunya idővel. A sátrak között úgy nyüzsgött a nép, mint a kasban a méh. Miután a királyi család körüljárta az összes sátrakat, ami jó egyóráig tartott, gyönyörűen szólt a katonabanda. Ő felsége a sátorban meguzsonázott s lelkes éljenzés között visszahajtatott a várba. Az erdei multság azonban még késő estig tartott villanyvilágítás mellett.

Sohasem fogjuk elfelejteni ezt a szép népnepélyt, amelyről az öregek azt mondják, hogy ilyet Sárvár még nem látott.

Sárvár, 1914. május 23-án.

Főtisztelendő igazgató bácsi kezeit csókolja *Zvirschitz Ilonka*

IV. o. tan. Euch. egy. tagja.

A nagyobbak pályázatának jutalmi.

Tudom, hogy szorongó szívvel várjátok barátaim a jutalomdíjakat. Sietek is őket kiosztani. Persze mindenki nem kaphat, mert annyi díj nincsen. Elsősorban is legyen az Úr Jézus kegyelme mindnyájatok jutalma munkátokért.

Budapesten 53-an pályázták. Alig van egy-két gyenge köztük. Rendkívül érdekes Lestár Katalin pályázata. Övé a két kötetes «Fabiola». Pataki Irén nagyon komoly kis dolgozatot írt. Kifogástalan. A pápa ösztöne rózsafüzérjét kapja. Nagyon sikerültek: Hatapka Teréz, Juszt Irén, Hönig Béla, Lestár Anna, Vágó Anna dolgozatai. Mindannyian: Florenzi emléket kapnak az igazgatótól. Kis Teréz életét kapja: Drahovszky Gabriella. Savio Domonkos életét: Holló József, díszes képet: Wessely Anna. Igen csinos a dolgozatuk. Köszter Gusztáv: Szent Vince életét, Pethes Béla pedig csinos képet kap. Nagyon helyes a következőknek a dolgozata: Patek Irmus, Szabó Imre, Daniellisz Etel, Pekli Teréz, Wiesner Márta, Czeglédi Teréz, Kakódy Ilonka. Szent képet kapnak. Jók: Taschler Sándor, Szilágyi János, Fischl István, Ormóssy B., Lázár Irma, Reichl József, Valkony Ferenc, Vizkeleti, Német Ernő, Szathmáry Jolán, Oberfrank Erzsébet, Hegedüs Amália, Rottenbücher Margit dolgozatai. A nagyok közül rendkívül lelkes: Tanner Gyula dolgozata. Jutalma: Schütz-Sik Imakönyv. Rendkívül költői és szépen megírt: Kovács Gizella dolgozata. Jutalma: Gyönyörű kép és leközlés az ujságban. Igen jó: Goró Ibolya munkája, jutalma: Kis Teréz élete; továbbá Langhammer Lászlóé, jutalma: Savio Domonkos élete. Kifogástalan: Füzy Ede, Rottenbücher Ilona munkája: Florenzi emléket kapnak.

Esztergom. Mind szépek és bensőségesek. Nagy Anna: Kis Teréz életét kapja, Fazekas Erzsébet: Szent Vince életét, Szabó Ágnes (ez kitünő!) Flórenzi

emléket, *Clementis Edit, Halász Mária* Röpirat-ot, *Fazekas Teréz, Róka Erzsébet*: Egyházi Énekek, képpel. Dicséretet érdemelnek: *Rothnagel Katalin, Fuchs Nellé, Globotschnig Anna, Polusin Teréz.*

Eperjes. Mind sikerültek. Jutalmat érdemelnek: *Schmidt Erzsébet*: csinos képet kap; *Gruber Ilona*: Szent Vince életét, *Lórencz Márta*: Kis Teréz-t. *Mochnai Marió, Paler Ilona, Galajda Margit, Bodnár Irén, Loydl Mária* kis képet kapnak.

Érsekújvár. *Tyukós Erzsébet* gyönyörű dolgozatot írt. Jutalma: Japáni mesék. *Puskás Janka* és *Spisák Valéria* szintén nagyon szépen dolgoztak: jutalmuk: Florenzi emlék.

Győr. *Jók. Tillmann Lujza*: Röpiratot kap. *Langmaier Irén* és *Eszty Izabella* dicséretre érdemesek.

Királyrét. *Sánta Anna.* Gratulálok szép dolgozatodhoz. Szép képet küldök. *Tóth Mária* szintén gyönyörűen dolgozott. Jutalma: Kis Teréz élete.

Kispest. *Kiss Ilona.* Kitünő. Fabiolát kapsz szorgalmadért. *Gróf Erzsébet* szintén remekelt. Florenzi emléket.

Lippa: *Basztian Anna* dicséretet érdemel.

Muzsia. Szépek a dolgozatok. Egy kissé egyformák. *Szabó Ilonáé* igen szép, de nem szól a dologról. Kis Teréz életét kapja. *Vajda József Savio Domonkos-t, Balog Mária, Szilva Anna, Vajda Rozália* és *Kecskeméti Ilona* dicséretet és képet kapnak.

Nagyvárad. *Kelemen Anna* dicséretet érdemel.

Nyitra. *Markó József* és *Stelka Mici* képet kapnak, *Becker Sári, Bálint Erzsébet* dicséretet.

Pécs. Örülök a sok dolgozatnak. Egy kissé egyformák. Jutalmat érdemelnek: *Timei Magda, Herdlein Mária, Auguszt Jozefin, Leibhardt Etel* és *Fülöp Róza.* Szent Vince életét vagy Egyházi Énekeket képpel kapnak.

Dicséretre érdemesek: *Csiky Margit, Németh Ilonka, Kelemen Erzsébet, Németh Mária, Auguszt Jozefin, Pozsek Lujza, Raó Irma, Német Emma, Hofman Jolán, Martyú Mária, Helényi Márta, Angyán Mária, Dely Margit, Skultéty Ilonka,* Derekasán dolgoztak.

Pinkafő. Gyönyörűek. Egyik szebb, mint a másik. Pályáztak: *Lirsch Irma, Körmendy Ilona, Vincze Jolán, Grandisch Paula, Loidl Paula, 2 Posch* (igen szép!) *Primás Anna, Heigli Ilona, Csecsenovits M., Schlamadinger Steji.* Majd valami szépet kaptok, most még semmink sincsen.

Sárvár. Csak egy van, de ez kitünő: *Pap Anna* Florenzi emléket kap.

Sopron. *Kis Tercsié* egy kis remekmű. Florenzi emléket kapsz. *Káiszler Katalin* tied is szép. Röpiratot kapsz. *Kiss Károly* szentképet.

Sümege. A tietek is jók, de nagyon egyformák. *Tellai Anna* és *Fellei Aranka* jutalmat érdemelnek. Szép képeket. Csinos még *Novák Rozália, Nagy Árpád* és *Horváth Mariska* dolgozata. Érmecskéket kapnak. Dicséretesek: *Kovács Teréz, Holba Mariska, Horváth Mariska, Papp Ilona* és *Rába Ilona.*

Szatmár-Németi. *Marek Helén* szépen dolgozott. Kis Teréz-t kap.

Székelyhíd. *Tóth Eszti* dicséretet érdemel.

Balaton-Szentgyörgy. *Gazdag Dezső* kis képet.

Szombathely. Igen jól dolgoztatok.

Távrok Imre Savio Domonkos életét kapja. *Boros Anna, Stolzenberger G., Moritz Róza, Petrovits G.* szentképet kap. Dicséretet érdemelnek: *Kempf Teréz, Kempf Ar., Harrer Erzsébet, Szalay Er.*

Tallós. *Milikács Anna* nem hiába elnök, ki is tett magáért. *Schütz-Sik Imre* könyvet kap. Egyáltalában a Tallósiak gyönyörűek: *Gál Apol., Karácsonyi Ferenc Savio Domonkos-t*; dicséretet érdemelnek: *Vörös Gizé, Pék Ilona, Németh Julianna Bihercz Ferenc.*

Taszár. *Puszlai Károly* szentképet kap.

Temesvár. *Miutz Franciska* mesekönyvet kap. *Reiszek Anna* Kis Teréz-t, *Horváth Terézia* szentképet, *Brescher Erzsébet, Artzner Mariska, Bod Bella* és *Salzl Borbála* dicséretet kapnak.

Vasvár. *Márk Margit* és *Böske*: Kis Teréz-t kapnak. Nagyon szép a dolgozatotok.

Veszprém. *Szenesi Matild* Kis Teréz-t kap.

Amennyire lehet, a jutalmak az újsággal együtt mennek az igazgató úr címére. Tőle kérjétek!

Pápai követ. A XXIV. eucharisztikus világkongresszus mindegyre közeleg. Serényen készülődnek a zarándokok ezrei hazánkban is. A pápa ösztönsége már kijelölte követét is. *Herceg Granito di Belmonte* biboros fogja a pápa szent személyét képviselni. A pápai követ több éven át Bécsben volt nuntius s most Rómában szolgál az egyház nagy ügyeinek. Elegáns nyulánk termete, tűzes csillogó szemei és eleven temparentuma, mely megjelenését tüneményszerűvé teszi, talán jelképe annak a lelkesedésnek és tűznek, mely a lourdesi világkongresszusban lüktetni fog.

Zarándok-különvonat Lourdesba. Gróf Mailáth, gróf Zichy, Fischer-Colbrie és Balás Lajos megyés püspökök védnöksége alatt egy nagyobb papi bizottság gondos rendezésében Pádú—Róma—Lourdes—Páris és Mária-Einsiedeln érintésével folyó évi július hó 24-én indul Budapestről. Jelentkezni június hó 15-ig lehet Gaibl Sándor p. praelátus, Apát-Kanonok úrnál (Pozsony, Káptalan-u. 3.). Programokat díjtalanul küld az érdeklődőknek.

Három elbeszélés. Első áldozók számára. Kiadja a Szent-István-Fillér-egyesület Budapesten. Ára 20 fill.

Az első szentáldozásra előkészítésnél jó szolgálatot tesznek a gyermekek felfogásához mért lelkiolvasmányok, tanulságos történetek. Irodalmunk első áldozók részére írt elbeszélésekben épenséggel nem bővelkedik. Ezért örömmel üdvözöljük ezt a kis füzetet, mely kedves kis történetet nyújt. Különösen megható az első elbeszélés. (A kis Panni első szentáldozása.)

Röptében a nagyvilág körül.

Albánia. A «Mária Kongregáció» írja: Az önálló állammá alakult Albánia felé mostanában élénk figyelemmel néznek a nyugateurópai emberek. Ezek politikai vonatkozásokkal kapcsolatban, mi azonban magasabb szempontokból keressük fel érdeklődésünkkel a Balkán e harcias népét és lelki életének megnyilatkozásai érdekelnék elsősorban. Bizonyos szimpatikus öröm támad szívünkben, amikor halljuk, milyen lelkes és buzgó kongreganisták a skutarii albán ifjak. A skutarii kongregáció a jézustársasági atyák vezetése alatt áll, akiknek több intézetük van e városban. A diák-kongregáció szép multra tekinthet vissza. Több kiváló férfiú került már ki tagjai sorából. Így Bumci, az alessioi püspök, azonkívül a városban előkelő állást foglalnak el néhányan, akik egykor a kongregáció tagjai voltak s most az életben érvényesítik és terjesztik a kongregációi eszmét. A diákok szombat délutánonként jönnek össze gyűlésre. Vasár- és ünnepnapon szentbeszédet hallgatnak és officiumot végeznek a Szűz anya tiszteletére. Vasárnaponként majdnem mindnyájan szent áldozáshoz járulnak, némelyek hétköznapon is. Ilyenkor aztán csak darab kenyert reggeliznek, mit magukkal hoznak, mivel az előadások miatt a mise után haza már nem mehetnek. A hónapok első vasárnapján és a Mária-ünnepeken közösen veszik magukhoz az Úr testét. Havonként általános tanácskozást tartanak. A felvételi ünnepélyt nagy pompával és áhítattal ülik meg mindig. Legutóbbi felvételüket Koleci sappai püspök végezte a Szeplőtelen fogantatás ünnepén. A skutarii kongreganista ifjak nehéz próbákon mennek keresztül. Állandóan érintkezniök kell a mohamedán ifjakkal, akiknek rossz befolyását a többiekre nézve alig tudják megakadályozni.

A kongreganisták és hozzátartozóik különös oltalmat tapasztaltak tavaly a város ostroma alatt. A lakosság sok inségnek, bajnak volt kitéve ezalatt. 73-an éhenhaltak, 27 keresztényt a gránátok öltek meg, sokan

megsebesültek, a kongreganistáknak azonban semmi bajuk sem történt. Némelyikük egész bámulatos módon menekült meg. Az egyiknek szobájára bombát vetett az ostromló ellenség és bár a ház összeomlott, a bennlevők mind épen maradtak. A kongregációi élet az ostrom lefolyása alatt is rendes keretek között mozgott. Sokszor ágyúk dörgése közben tartották gyűléseiket. Sőt ezidőben még buzgóbban imádkoztak és jámbor erénygyakorlatokat is végeztek a boldogságos Szűz tiszteletére, kinek védő keze oly hathatósan oltalmazta őket. A kongregációnak van könyvtára is, főleg olasz könyvekkel, mert az albán irodalom meglehetősen szegény.

EGYESÜLETI ÉLET.

Eucharisztikus papi kongresszus Pozsonyban. A pozsonyi papi értekezletet érdemes látogatni, mindig a legnépesebbek és leggyümölcsözőbbek közé tartoznak. Különösen mondható ez az ideiről. Majdnem másfélszáz pap jelenlétében folyt le a kongresszus június 8-án délelőtt 10 órakor a ferenciek templomának hosszú hajójában. — *Dr. Batura László* a papi Eucharisztia-Társulat országos igazgatója, mint elnök magas szárnyalású tüzes beszéddel nyitotta meg a népes értekezletet, melynek első előadója *dr. Tóth Kálmán* theologiai tanár volt. Az Eucharisztia-t vizsgálta dogmatikus szempontból meleg közvetlenséggel és eleven hittel. — *Dr. Szylaba Emil* az «Eucharisztia és az Ifjúság» címen értekezett. Szylabát hallgatni mindig nagy nyereség. S bár minden katechéta és hittanár füléhez és papi lelkesedéséhez eljutna ez a praktikus előadás, úgy akkor a hittanítás nem száraz anyagemléztetés, hanem állandóan

lelkinevelés, tökéletesedés lenne az Eucharisztia eleven vonzó hite által. — Az Értesítő hasábjain bizonyára egész terjedelmében olvashatjuk az előadást. Igen kellemesen mutatkozott be *gróf Pongrácz Frigyes*, mint a pozsonymegyei oltáregylet elnöke. Kis történelmi visszpillantásban jelezte, hogy a pozsonyi oltáregy. majdnem egykorú a budapestivel s mindig nagy sikerrel működött, ha nem is bocsátott ki magából országos kihatásokat. — Mindazonáltal hódolattal és örömmel köszöni meg Őeminenciájának azon kegyes körlevélben közzétett intézkedését, hogy ezentúl a pozsonyi oltáregyesület a budapesti országos és egyházmegyei központtal karöltve működjék, mert ezáltal a továbbfejlődés új lehetősége nyílik meg a pozsonyi oltáregyesület előtt s főleg a missiók ügye nyerhet nagyobb támogatást.

Az *eszmecsere* folyamán *Csajkovszky Euariszt* lovag Tóthnak előadásához azt a praktikus buzdítást fűzte, hogy az Eucharisztia-Társulat

papjai csináljanak a heti adorálás napból teljes eucharisztikus napot.

Bubnics plébános sürgette az eucharisztikus ifjúsági pasztorációt, bár az Eucharisztikus Gyermekszövetség ferde beállításával nem használt az ügynek.

Kánter Károly országos oltáregyleti igazgató biztosította a pozsonyi oltáregyesületet, hogy eddigi autonómiáján sérelem nem esik. Felhívja a figyelmet arra, hogy a férfivilág minél inkább bevonassék az oltáregyesület mozgalmába. Természetesen az országos mozgalmaknál övéké az elsőség. Ajánlja az eucharisztikus triduumot, melynek könnyítésére Reviczky Aladár most rendezti sajtó alá beszédgyűjteményét. Végül jelzi, hogy az oltáregyesület könyve, mely mindenről tájékoztat nyújt, most van cenzura alatt és legközelebb megjelenik.

A kongresszus jelentőségét emelte és nagy fontosságúvá tette *dr. Csernoch János* biboroshercegprimás megjelenése és beszéde. Egy püspöknek — úgy mond — nem lehet nagyobb öröme, minthogy papjait önmaguk és hiveik lelkiéletének fejlesztéséről látja tanácskozni, azért kötelességének tartja azokon megjelenni. Az Oltáriszentség tisztelete és vétele fokmérője a hitélet intenzivitásának. — Bensőséges szavakkal ajánlja az Eucharisziát, mint a virginitas sacerdotis legfőbb őrzőjét. Dr. Babura László és az egész papság felállva gratulálnak Öminenciájának a bibornoki kitüntetéshez. Az értekezlet ünnepélyessége tető-

pontját érte el akkor, midőn a herceg úr óhajára hódoló táviratot küldött a koronázás évfordulójára a betegségéből felgyógyult Felsőnek, I. Ferenc Józsefnek.

Társasbéd után imaóra volt a templomban Tyukoss Ev. János vezetése alatt.

A **soproni oltáregyesület** május hó 29-én tartotta záróülését. Ezidén nyilvános kiállítást nem rendezett az egyesület, csak a tagoknak mutatták be az elkészült kézimunkákat és egyházi ruhákat.

A **beregszászi oltáregyesület** június 7-én tartotta zászlószentelési ünnepségét. Az alkalmi szent beszédet *P. Buttykay* Antal ferencrendi tartományőr mondta. A zászlóanyai tisztet *dr. Szarka Lászlóné* töltötte be. A díszzászló képeit *Haba* Ferenc főgimnáziumi tanár festette, a himzés munkáját pedig felesége végezte.

A **debreceni kiállítás.** A debreceni úrinők Mária-kongregációjának oltáregyleti szakosztálya pünkösdkor tartotta meg sikeres kiállítását. A kiállítás anyagát a megnyitás előtt megtekintette az épen ott időző gróf *Széchenyi* Miklós nagyváradi püspök is. Pünkösdkor első napján nyitotta meg a kiállítást *Gróh* Ferenc prépost-plébános, akinek buzgóságát és áldozatkészségét dicséri az egész kiállítás. A sikeren fölbuzdulva, elhatározta a kongregáció vezetősége, hogy a szakosztályt átszervezik rendes oltáregyesületté. A szakosztálynak özv. *Tóth* Ferencné a lelkes elnöke.

A **Nagyváradi Oltáregyesület** az 1913–1914. munkaévben a szegény templomok felruházására készült egyházi öltözékekből a nagyváradi Kath. Kör díszes Szent László-termében 1914. május 21–24. napjain kiállítást rendezett.

A kiállítás ünnepélyes megnyitása május 20-án d. u. 5 órakor ment végbe és május 21., 22., 23. és 24. napjain d. e. 10–12 és d. u. 3–6-ig volt megtekinthető.

A kiállítás tartama alatt a Kath. Kör dísztermében zene- és énekszámokkal kísért előadások tartottak a következő műsorral. (1 korona belépti díj.)

Május 21-én, Áldozócsütörtökön d. u. 5 órakor: 1. Vucskics Ottóné úrasszony zongorajátéka. 2. Dr. Némethy Gyula tb. kanonok, theol. tanár úr előadása. 3. Kürty István zenetanár úr cselló játéka. Resch Mihály úr zongora kísérete mellett.

Május 22-én, pénteken d. u. 5 órakor: 1. Dr. Krüger Aladárné úrasszony éneke, kísérte Resch Mihály zenetanár úr. 2. Pálffy Béla gyomai plébános úr előadása.

Május 24-én, vasárnap d. u. 5 órakor: 1. Barabás Erzsike úrleány zongorajátéka. 2. Kolozsvári Sárika úrleány szavalata. 3. Szilágyi Dózsa főgimn. tanár úr előadása.

A **pécsi Oltáregyesület működéséből.** Az egyesületi élet programjának, mint új mozzanata kiemelendő a «Templomgondozó bizottság» megalakulása. E nemes eszmének megindítója és módozatainak előterjesztője Zichy Lujza grófnő,

elnöknő, kinek lelkes szavára 32 hölgy vállalkozott a nem kevésbé fárasztó, de annál érdemszerőbb munka szolgálatára. A bizottság két csoportja a belvárosi templom és a kálvária kápolnában Deutsch Kornélné, az Ágoston-téri és Mindenszentek temploma, továbbá a Havihegy és Bertalanhegy, valamint a temető kápolnában dr. Bahula Józsefné úrhölgyek vezetésével a fehérenműek, szerelvények, a templom rend- és tisztántartását, az egyh. ruhák javítását fáradtságot nem ismerő lélekkel, de még szeretőbb szívvvel saját tényleges szolgálataikkal teljesítik.

Hasonló munkásságot fejtenek ki e téren Dunaföldvár és Szekszárdon fiókegyeleteink.

Az idei lelkigyakorlatok március 21-től 25-ig folytak le, melyeket B. Martinovich Sándor S. J. tartott. Magas szárnyalású és mélyreható elmélkedéseivel három napon át vezette a kegyelmek bőséges forrásaihoz a nagyszámú és buzgó résztvevőket.

A tisztikarban változás állott be, dr. Kozma Ödönné úrhölgy lemondása folytán. Csaknem egy évtized alatti kiváló érdemeit jegyző könyvbe iktatva, majd köszönetnyilvánításban fejezte ki háláját az egyesület. A választmány helyébe titkárnak Gyulay Ilona, II. titkárnak Jellasi Ilona úrhölgyet választja.

Új Oltáregylet alakult Pakson 250 taggal, mely azóta 350-re emelkedett. Vezetője ft. Virág Ferenc plébános úr, ki 12 éven keresztül lankadatlan buzgósággal, állandó lel-

kesedéssel volt igazgatója a pécsi Oltáregyletnek. Valóban követendő és tevékeny munkásságot tanúsít ez ifjú egyesület alig egy évi fennállása óta. A hívek eucharisztikus buzgalmát misem bizonyítja jobban, mint az éjjel vállalt imaórák nagy száma. Megalakult ezenkívül Pincehelyen 49 taggal.

Jótevény adakozóink során hálás kegyelet őrzi bold. Sláby Vilma úrhölgy emlékét, ki az egyesület fennállása óta évenként tetemes összeggel hozta meg áldozatait a szeretet oltárára és nem feledkezett meg végrendeletében sem, melyben 2000 K-át hagyományozott az egyesület céljaira. Az Úr legyen jutalma!

KIMUTATÁS

(Folytatása)

a budapesti Országos Központi Oltáregyesület által 1914-ben ajándékozott tárgyakról.

XIV. Lugos gk. egyházmegyében:

Battonya: 1 felonion, 2 purificatorium, 6 lavabo, összesen 125 korona értékben.
Kistikvány: 1 kehely, 1 felonion, 1 alba, 1 karing, 2 ministránsing, 2 palla, 2 purificatorium, 6 lavabo, összesen 265 korona értékben.
Petromány: 1 vörös felonion, 1 alba, 2 purificatorium, 6 lavabo, összesen 165 korona értékben.
Gerlistye: 1 alba, 1 karing, 2 ministránsing, 2 palla, 3 lavabo, összesen 100 kor. értékben.

XV. Eperjes gk. egyházmegyében:

Agyagospatak: 1 felonion, 1 alba, 1 karing, 2 ministránsing, 2 palla, 1 corporale, 3 purificatorium, 6 lavabo, összesen 210 korona értékben.
Radostó: 1 felonion, 1 beteglátogatókészlet, 3 purificatorium, 6 lavabo, összesen 160 korona értékben.
Viszló-Debréte filia: 1 felonion, 1 szenteltvíztartó hintővel, 3 purificatorium, 6 lavabo, összesen: 150 korona értékben.
Szaláncújváros: 1 ciborium, 2 alba, 2 vállkendő, 3 purificatorium, 6 lavabo, összesen 152 korona értékben.
Abaujszántó: 1 felonion, 3 purificatorium, 6 lavabo, összesen 130 korona értékben.

XVI. Munkács gk. egyházmegyében:

Salánk: 1 felonion, 3 purificatorium, 6 lavabo, összesen 130 korona értékben.
Beregpapfalva: 1 felonion, 1 beteglátogatókészlet, 1 alba, 1 karing, 2 ministránsing, 2 palla, 1 corporale, 3 purificatorium, 6 lavabo, összesen 250 korona értékben.
Dávidfalva: 1 felonion, 1 alba, 3 purificatorium, 6 lavabo, összesen 170 korona értékben.

Vucskómező: 1 felonion, 3 purificatorium, 6 lavabo, összesen 130 korona értékben.

Ormód: 1 kehely, 1 szentségtartó, 1 felonion, 3 purificatorium, 6 lavabo, összesen 250 korona értékben.

Rónaszék: 1 kehely, 1 felonion, 1 alba, 3 purificatorium, 6 lavabo, összesen 230 korona értékben.

Nyiresujjalu-Kissarkad filia: 1 felonion, 1 beteglátogatókészlet, 1 alba, 1 karing, 2 ministránsing, 2 palla, 1 corporale, 3 purificatorium, 6 lavabo, összesen 250 korona értékben.

Felsőveresmart-Faköbük filia: 1 felonion, 1 beteglátogató-készlet, 1 alba, 1 karing, 2 ministránsing, 2 palla, 1 corporale, 3 purificatorium, 6 lavabo, összesen 250 kor. értékben.

Kisszolyva: 6 gyertyatartó, 3 purif., 6 lav., összesen 72 kor. értékben.

Alsóbisztra: 1 felonion, 1 pacifcale, 1 karing, 3 purif., 6 lav., összesen 220 korona értékben.

Mezőterebes-Barkasó filia: 1 ciborium, 1 felonion, 1 pacifcale, 1 alba, 1 oltárterítő, 3 purif., 6 lav., összesen 280 kor. értékben.

Hidegpatak-Iszka filia: 1 ciborium, 1 felonion, 1 ámpolnák tálcával, 3 purif., 6 lavabo, összesen 200 kor. értékben.

Nagymogyorós: 6 gyertyatartó, 3 purif., 6 lavabo, összesen 70 kor. értékben.

Munkács: 1 kehely, 3 purif., 6 lavabo, összesen 80 kor. értékben.

Alsószellstye: 1 felonion, 2 purif., 6 lavabo, összesen 130 kor. értékben.

Bányapatak: 1 ciborium, 1 alba, 2 palla, 2 purif., 6 lavabo, 1 beteglátogató-készlet, összesen 130 kor. értékben.

Árok-Rakoneza filia: 2 felonion, 2 alba, 6 purif., 12 lavabo, összesen 330 kor. értékben.

Ungvár kongregáció-kápolna: 1 felonion, 1 kehely, összesen 200 kor. értékben.

XVII. Hajdudorog egyházmegyében.

Nyirábrány: 1 felonion, 1 alba, 6 purif., 6 lavabo, összesen 170 kor. értékben.

Nyírmada: 1 felonion, 6 lavabo, 125 kor. értékben.

Hejőkeresztúr: 1 felonion, 1 felonion kijavítása, 5 lavabo, összesen 170 kor. értékben.

Révaranyos-Tiszaadony filia: 1 ciborium, 1 felonion, 6 lavabo, összesen 190 kor. értékben.

Agárd: 1 felonion, 6 lavabo, összesen 125 kor. értékben.

A budapesti Országos Központi Oltáregyesület kiállítására 1914-ben beküldött adományok. Özv. gróf Wenkheim Frigyesné 12 alba, özv. Heinrich Ferencné 12 alba, özv. Zubriczky Józsefné 3 alba, Győry Teréz grófnő 12 karing, gróf Cziráky Almássy Erzsébet 12 karing, Felmayer Vilma 12 karing csipkével, Kraemmer Gézané 12 karing, Tihanyi Béláné 12 karing, özv. gróf Csekonics Endréné 12 alba, özv. Kövér Kálmánné 3 pár kézelő, pallák, Madaras Józsefné 1 albára való fodor, Zichy Karola grófnő 50 kehelytörő, Mozityánovics Szidónia 1 albára való fodor, 12 palla, özv. Lafranko Károlyné 1 alba, 1 albára való fodor, özv. báró Putcanyné 1 albára

való fodor, Fehérváry Celesztin 1 albára való fodor, özv. Csaszgóczy Mihályné 2 horgolt csipke, Löffler Emilné 1 albára való fodor, özv. Harer Gyuláné 1 albára való fodor, Muzmann Alexandra 6 alba, Boucher úrhölgy 1 horgolt csipke, Ábrahám Györgyné és özv. Marjay Károlyné sok varrás, Sára Irma 12 pala, Kövessy Teréz 1 horgolt csipke, Szücs Zoltánné 1 horgolt csipke, Tausch Hermin 6 alba, özv. Cse-rey Adolfné 12 alba, Safár nővérek pallák; Schelly Irma 12 ministráns ing, Vivó Jakabné 1 horgolt csipke, özv. Szaitz Lászlóné 1 horgolt csipke, 1 oltárterítő, Kovács Karolin 1 horgolt csipke karingre, Ráth Gizella 1 oltárterítő, Kump Klára 1 horgolt csipke albára, Bóka Istvánné 1 oltárterítő, özv. Ott Ignácné 1 csipke karingre, Tamás Mária 1 horgolt csipke, Tihanyi Béláné 1 horgolt csipke karingre, dr. Cseley Józsefné 1 oltárterítő, Berkes Kálmánné 1 oltárterítő, Bálint Margit 1 horgolt csipke, Sági Gizella 1 horgolt csipke, Fehér Antalné 1 horgolt csipke, a Virgo Repa-ratrix Kongregáció «Fájdalmas Szűz»-ről és «Szent Annás»-ról nevezett osztályainak tagjai sok fehérnemű varrást végeztek, Doroghy Mária 1 oltárterítő, Pogány Lajosné 1 antipendium, a nagyszombati Orsolya Szűzek zárdájában fennálló Mária-kongre-gáció sokféle fehérneműt a misszióknak, özv. Lafrankó Károlyné 1 oltárterítő, özv. Lafrankó Jánosné 1 oltárterítő, Cziráky Luiza grófnő 1 fehér és 1 zöld himzett kazula, 1 kazulára való himzés, 1 csipke, örgróf Pallavicini Edéné 1 vörös himz *t kazula, San Marco hercegné 1 himzett kazula, Felmayer Vilma 1 fehér himzett kazula, Robitsek Irma 2 fehér himzett kazula, Hajós Menyhértne 1 fehér himzett kazula, Koós Margit 1 fehér himzett kazula, Bacsa Albertné 1 fehér himzett kazula, Pichner Antalné 1 fehér himzett kazula, Marik Józsefné Szolnok 1 fehér himzett kazula, Knapp Konstancia 1 fehér himzett kazula, Lauzerits Margit 1 piros himzett kazula, Aigner Anna 1 fehér himzett kazula, Turóczy Anna 1 fehér himzett kazula, Simon Mária képeze-Szemere 1 himzett kazula, 1 himzett pluviale, Burdet Eugénia 1 himzett fehér kazula, Simkó Mária 1 himzett fehér kazula, Funk Margit 1 himzett piros kazula, Kemp Jakabné 1 himzett zöld kazula, Hofer Ferencné 1 himzett fehér kazula, özv. Szilágyi Lajosné 1 himzett fehér kazula, özv. Storchné 1 himzett fehér kazula, Karchnyák Anna 1 himzett piros kazula, Aigner Anna 1 himzett piros kazula, Eberling Józsefné 1 himzett kazula, Reiner Ilka 1 himzett kazula, Rainer Irma 1 himzett pluviale, Várady Elekné 1 himzett fehér kazulai Ragányi Gézáne 1 himzett fehér kazula, Borbély Katalin 1 himzett stóla, Karchnyák Anna 1 himzett zöld kazula, Marék Józsefné Szolnok 1 himzett fehér kazula, Biró Mária Cegléd 1 himzett fehér kazula, Bálint Mária Cegléd 1 himzett zöld kazula, 1 himzett fehér kazula, Burdet Eugénie 1 himzett zöld kazula, Holma Mária 1 himzett fehér kazula, Miszoglád Emilia 1 himzett fehér kazula, B. M. 1 himzett pluviale, Madaras Józsefné 1 himzett fehér kazula, özv. Kövér Kálmánné 1 himzett fehér kazula, Leimer Ká-rolyné 1 himzett piros kazula, Erdős Ilonka 1 himzett fehér kazula, Felmayer Vilma 1 himzett fehér kazula, Hermann Lászlóné 1 himzett Boromeus-kazula, a Virgo Reparatrix Kongregáció «Órangyalok»-ról nevezett osztálya 1 himzett humerale, Harer Gyuláné 1 himzett fehér kazula, Peholcz Anna 1 himzett zöld kazula.

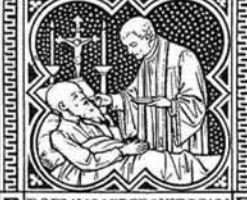
(Folytatása következik.)

Felelős szerkesztő: Dr. Tiefenthaler József.

IN PACE IN IPSUM

DORMIAM ET QUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NIDUM ALTARIA

XV. ÉVF. 1914. 8. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

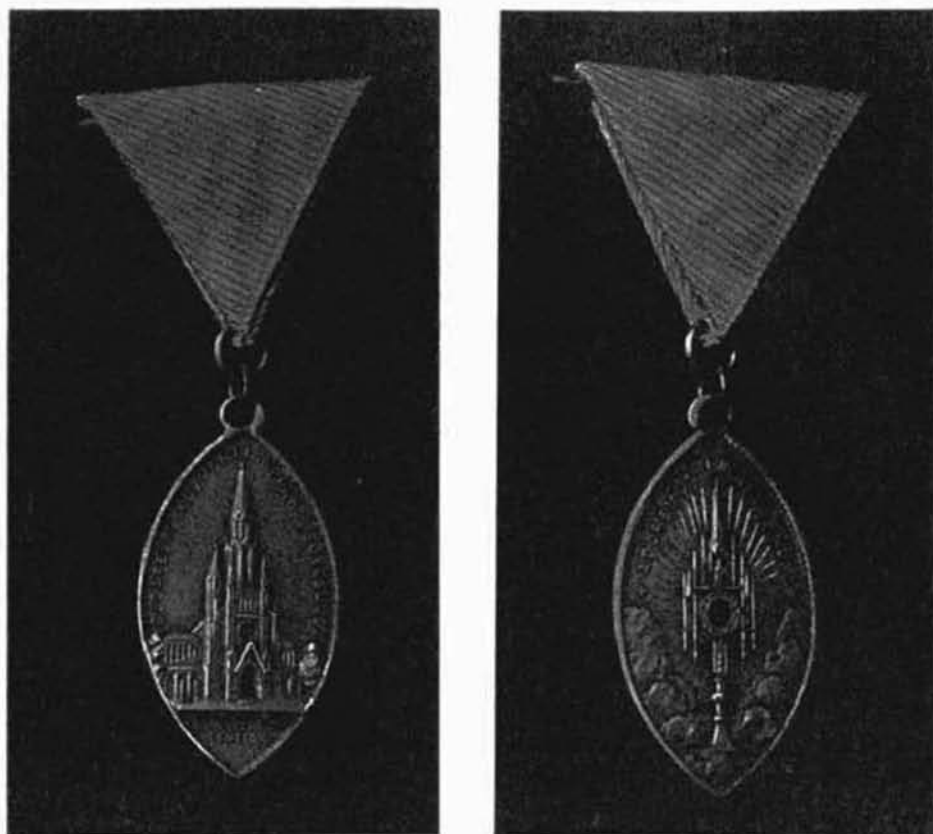
QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVASTI. CUJUS NON SUM DIGNUS...

Központi oltáregyesületi érem.

Hivatalos oltáregyesületi érem. Kapható: Oltáregyesületi iroda. Budapest IX., Üllői-ut 77. Egy darab ára ezüst kivitelben: 2.60 korona. Alumínium kivitelben: 90 fillér.

Női kézimunkákhoz szükséges hímzőanyagok nagy választékban legolcsóbb árban kaphatók. — Képes árjegyzék bérmentve. — Intézeti és iskolai szállítók.

BERGER ÉS FEISZINGER
Budapest, IV., Korona-utca 4. szám. ☒

ÖRÖKI MŰVÉSZET

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. Bozóky Géza*: A dicsőségteljes Oltáriszentség. — *Blaskó Mária*: Emmausba. — *Dr. Tiefenthaler József*: Jön az Úr... — *Gáspár Margit*: Megenyhülés. — Történelmi Tár. *Timár Kálmán*: Az egri papi imaegyesület. — *Jézusom, örömm.* Rovatvezető: *Dr. Szyllaba Emil*. A trónörökös halála. — Nagyboldogasszonyi szentáldozás. — Eucharisztikus Szövetségek. — Feslő bimbók. A barack. — Röptében a nagyvilág körül. — Egyesületi élet. — Kimutatás.

A dicsőségteljes Oltáriszentség.

CSODÁLATOS s a komolyan gondolkodó agyából mély gondolatokat kiváltani alkalmas az a tény, hogy mialatt a hitetlen radikalizmus és az anyagiás racionalizmus különböző utakon, de azonos céllal világszerte arra törekcsenek, hogy az emberiség szivéből az Istenben és a túlvilágban való hitet kitépjkék, ugyanakkor egyik legfelfoghatatlanabb hittitkunknak az Oltáriszentségnek imádói és bátor hitvallói egyre jobban szaporodnak.

Egy nemrégiben közzétett kimutatás szerint az Oltáriszentséget megalkotó isteni szív iránti szeretet kultuszát ápoló különböző nyelvű «Jézus Szent Szive Himnők»-ök száma például ma már az egész világon közel félszázra rúg, előfizetőknek száma pedig eléri az egy milliót. De hol vannak még emellett a kizárólagosan eucharisztikus folyóiratok és az Oltáriszentségről szóló könyvek, elmélkedések, cikkek és röpiratok? Hiszen ez utóbbiak száma ma már olyan óriási, hogyha bibliografiájukat egybe akarnók állítani, vaskos kötetekre volna szükségünk, mert az Eucharisztia irodalma szinte beláthatatlan terjedelműre nőtt.

Az Oltáriszentséget magasztaló szellemi termékek napról-napra újabb és újabb szempontokból boncolgatják, tárgyalják, fejtegetik, dicsőítik és magyarázgatják ennek a nagy szentségnek szépségeit, fonségét, a benne megnyilvánuló határtalan szeretetet és csodálatos hatásait, de tárgyuakat kimeríteni még sem tudják. Más és más oldalról világítja meg az Eucharisziát a hittudós, a lelkipásztor, a szerzetes, a világi, a hittérítő, a zárda-szűz, a serdülő ifjú, a sírjához közelálló aggastyán, a gyermekeiért aggódo szülő, a szüleit megmenteni akaró gyermek, de valamennyien megegyeznek abban, hogy egyaránt magasztalják, áldják és egyhangúan azt hir-

detik, hogy az Ostya színében valósággal ott rejtőzik a Mindenség Ura, a hatalmas örök Isten, kinek kimondhatatlan erős vágya az, hogy rajtunk segítsen s egykor a mennyekben véghetetlen boldogságban részesítsen, ott van a szeretet óceánja, aki csakis azért alkotta meg ezt a Szentséget, hogy állandóan velünk és köztünk lehessen, bennünket szeretetére édesgessen, nyomorúságainkat megszüntethesse és jobbra és tökéletesebbekké tehesse.

És ugyanezt, az emberi ész által teljességgel megfoghatatlan titkot, már közel 2000 év óta hiszik milliók és milliók, szentek, tudósok, lángelmék, a világ legkülönbözőbb nemzetei, egyszerű emberek és a legműveltebbek. Elhiszik és megvallják, ha gúny tárgyává teszik is ezért őket, elhiszik és megvallják, ha véreket kell is odaadniok érte, elhiszik és megvallják az élet legkomolyabb pillanatában, a halálos ágyon, elhiszik és megvallják s boldog mosollyal hunyják le túlvilági álmra szemeiket. Nem csoda ez a tény már önmagába véve is? Hol van hozzá hasonló a világtörténelemben? Nem bizonyítéka-e ez annak, hogy itt tényleg Isten keze működik?

Nem csodálatos-e továbbá az, hogy az eucharisztikus kongresszusok valóságos diadalmenetökké fejlődtek, hogy koronás fők, legmagasabb világi méltóságok, a fegyveres cró, a földi hatalom legelső birtokosai kísérőjéül szegődnek egy darabka fehér ostyának, térdet hajtának előtte s a lehető legnagyobb tiszteletben részesítik? Nem bámulatraméltó-e az, hogy míg a rotációs gépek ezrei egyre jobban ontják azokat az ujságokat, lapokat és munkákat, melyek minden lehető fegyverrel és módon igyekeznek a hitetlenséget terjeszteni, midőn ma már a legutolsó falvakba is eljutnak ezek az ólombetűkkel telenyomatott mérgező papirostömegek, ugyanakkor egyre több és több védője és imádója akad az Oltáriszentségnek s az emberiség vetekedve áldoz milliókat csak azért, hogy minél nagyobb pompát, fényt és ragyogást fejtsen ki a szent Ostya tiszteletére.

Szegény cselédek, földhözragadt koldusok, nyomorban sinylődő özvegyek, kiknek minden fillér sokat jelent, koronákat, sőt százakat képesek áldozni az Oltáriszentség dicsőítésére és pedig nemcsak itt, vagy amott, ebben vagy abban az országban, hanem világszerte mindenfelé, mert áldozatos lelkek mindenütt akadnak. És mikor az Egyház földi kormányzója felhívja az emberiséget, hogy ezentúl gyakrabban és tömegebben siessen az Úr asztalához, szavát megfogadják a szélrózsa minden irányában. Pedig e szózatnak teljesítése sok nehézséggel van egybekötve, mert előbb szakítani kell a bűnös gyönyörökkel, meg kell alázkodni a gyóntatószékben, le kell mondani olyan vágyakról, melyeknek útjában különben alig találnának akadályokat, de mégis megteszik s milliók siet-

nek engedelmeskedni annak, ki sem börtönnel, sem pénzbüntetéssel nem sujthat, ha rendeleteit figyelmen kívül hagyjuk s aki csak kér, hogy hallgassuk meg szavát, de nem parancsol.

Az Oltáriszentség megdicsőítésének ez a jelenség bizonyára egyik nem legkisebb tényezője s nem a leghalványabb tűzű ékkő abban a koronában, melyet az emberiség az egykor megvetett, kicsúfolt és keresztrefeszített Üdvözítőnek most kárpótlásul és kiengesztelődésül felajánl.

A mindenség legnagyobb csodáját: az Oltáriszentséget a csodák egész sorozata veszi tehát körül. Maguk az eucharisztikus kongresszusok is csodával határos módon terjedtek el. Hiszen ismeretes, hogy az eszme egy szentéletű, de máskülönben egyszerű nőtől, Tamisier Sours-i leánytól származott, kinek ez a gondolata annak a szentség hírében elhunyt Vianney János francia plébánosnak sírjánál támadt, ki gyakran könnyes szemekkel kiáltott fel: *Óh Jézus, téged ismerni anyyi, mint szeretni! Ha tudnók, hogy az Úr Jézus minket mennyire szeret, örömmünkben meghalánk». És aki főleg három áhitat-gyakorlatot ajánlott: az Oltáriszentség és az Úr Jézus szenvedése iránti áhitatot, a Mária-tiszteletet és a tisztító-tűzben szenvedő lelkekért való könyörgést s akinek az Oltáriszentség iránti lángbuzgalmáról csak a legnagyobb megihatottsággal olvashatunk még ma is élettörténetében.*

Érdekes a megemlítésre, mert nálunk bizonyára kevesen tudják, hogy Tamisier kisasszonnyal egyidejűleg egy másik terjesztője és előhirdetője is akadt az eucharisztikus mozgalmaknak, a francia Roux Kelemen volt egyetemi tanár személyében, ki szintén azt hirdette, hogy az emberiség nagy bajainak az Oltáriszentség a gyógyszere. Ebben van a mentség — mondotta — mert ott van az Üdvözítő. Azt ajánlotta, hogy a nemzetek fogadják el az isteni irgalom által felajánlott ezt az eszközt és akkor meg lesznek mentve. De hogyan lehet ezt a célt elérni? A papság apostolkodása és az eucharisztikus kongresszusok útján, melyek felhívják a lelkek figyelmét az Eucharisziában Isten kimondhatatlan értékű ajándékára, hogy azután merítsenek e fejedelmi bőkezűséggel összehalmozott kincsekből s ily módon gyógyuljanak ki az anyagelvűség által előidézett szörnyű betegségből.

És mikor az emberiség lelki ujjaszületésének jelei már mutatkozni kezdtek, Roux a következőket írja 1888-ban: «Nagy léptekkel közeledünk a nemzeti és társadalmi regenerációhoz, hála érte az eucharisztikus mozgalmaknak, melyek a lelkeket magukkal ragadják. Az örökimádások szaporodnak, a kiengesztelő és kérő imák a Montmartre-i templomban állandóak. Az oly sokáig elhanyagolt gyakori szent áldozások, melyeket még a keresztény lelkek is elmulasztottak, újra jogaikba léptek és érezhetően emelték a keresztény élet színvonalát. Hogyan ne remélnők tehát

és főképp miért esnének kétségbe, látva az Oltáriszentség által előidézett vallási újjászületést?»

És valóban, ha végigtekintünk az eucharisztikus kongresszusok történetén, látni fogjuk, hogy az egy emberöltővel ezelőtt megtartott legelső kongresszus óta óriási utat tettünk meg. Ma már az eucharisztikus gyűlések oly jelentőségűek nagy események, hogy az emberiség azon része is kénytelen róla tudomást szerezni, mely a keresztnek ellensége. Az Oltáriszentség dicsőítésére és tiszteletére olyan templomok épülnek, melyek örökös és szakadatlan imádattal hódolnak az Egek Urának; más-hol az éjjeli imaórákat hozzák be s az Oltáriszentség előtt állandóan térdelnek az ájtatoskodók. Némely helyen díszőrséget szerveznek az ostyában rejtőző Megváltó tiszteletére. A Mária-kongregációkban pedig egyre öbb eucharisztikus szakosztály kezdi meg működését. Szóval a világ gyűlöletével, hálátlanságával és tiszteletlenségével szemben növekszik azok száma is, kik a megbántott és megszorított isteni Szív vigasztalására sietnek s engesztelő szentáldozásaik és templomlátogatásaik útján kárpothozzák Istent a tőle megtagadott hódolat hiányáért.

Mintha maga a boldogságos Szűz is rá akarna mutatni arra, hogy isteni Fiát illeti elsősorban a dicsőség, Lourdesban most azt a tapasztalatot kezdik tenni, hogy a csodás gyógyulásoknak már több mint fele az Oltáriszentséggel való körmenet alatt történik, nem pedig mint eddig, a gyógyforrásoknál. Az Üdvözítőt a kegyhelyeken az igazi zárándok a szent áldozattal örvendeztetni meg elsősorban s hogy ennek tudata menyire terjed, arra nézve legjobb bizonyíték a kegytemplomokban elvégzett áldozások számának emelkedése.

Néhány évtized mulva természetesen már világosabban fogjuk látni, hogy mit köszönhetünk az Oltáriszentség iránti tiszteletünk növekedésének és elterjedésének; de az előjelekből következtetve, már most is megállapíthatjuk, hogy nagy reményekkel nézhetünk a jövőbe, ha a gyakori és méltó szentáldozásokat a lehető legszélesebb rétegekre kiterjesztenünk sikerül. A gyakori áldozó ugyanis a tettek emberévé válik, mert egyre jobban felismeri annak igazságát, hogy az Oltáriszentség iránti igazi hódolat inkább a tettekben, mint az imákban rejlik. *Az hódol meg legőszintebben a Megváltó előtt, aki legnagyobb buzgalommal igyekszik levetni rossz szokásait és vétkeit.* Már pedig a multtal való szakítás cselekedetekben nyilvánul meg. Hogy a fősvényből adakozó, a lustából szorgalmas, a kicsapongóból áhítatos, a veszekedőből béketűrő, a pazarlóból takarékos legyen, ahhoz tettek kelljenek. Az erre való hajlandóságot, a megtételre szükséges erőt pedig csak az Eucharisztia kenyere tudja megadni.

Mentől többen és mentől gyakrabban járulnak tehát az Úr asztalá-

hoz, annál több energiának kell átömlenie az emberiségbe s mivel ez az erő tettekké változik át, melyek lassanként átfomálják a világot, az Oltáriszentség megdicsőítésének legragyogóbb pillanatai azok lesznek, midőn a keresztény hit ellenségei is kénytelenek lesznek belátni, hogy ezt az átalakulást a szentáldozásoknak köszönhetjük. Ezek a lelki átfinomulások alkotják a leghazarabb koszorút az Oltáriszentség körül. Legyünk rajta, hogy minél dúsabb és pompásabb levelek övezzék a Megváltó oltárszekrényét s ne fosszuk meg az Üdvözítőt attól a dicsőségtől, melyet minden embernek saját tehetsége és a kapott malasztok folytán egész élete alatt gyarapítani kötelessége.

Dr. Bozóky Géza.

Emmausba

ELVASOM az evangéliumot az Emmausba induló tanítványokról. És elképzelve a palesztinai izzó ég alatt forró homokutat, a nagy eseményektől megrázkódott — nagy eszmékbe belefáradt, kimerült, bágyadt lelkeket — hallom a kétkedés és csüggedés szavát:

«Mi pedig reménylők, hogy Ő megváltja Izraelt.»

És a tüzesen izzó ég alkonyodóba halványodik — messzi felhők mögül esti fuvalom száll, mint valamilyen titkos üzenet távoli hazából. A fáradt lelkekre pedig rászáll valamilyen bizonytalan sejtés — megremegtető és mégis felemelő — az alkonyég alól titokzatos éjszaka leselkedik, míg mellettük Valakinek a szive dobog hangosan.

Remeg a hangja a tanítványnak, ahogy szól az utítárshoz:

«Maradj velünk, mert esteledik és már hanyatlík a nap.»

... Ő pedig betére velük megszegni a kenyeret...

És abból a megszegett kenyérből egyszerre elővillan valami — egy kimondhatatlanul gyönyörűséges szív égő szeretete — esti naphanyatlásba majdnem elvesző fényes igazságnak hirtelen meglátása — perspektívája egy messze szép országnak, mely nem e világra való...

Remegő, féltő szivek előtt — naphanyatló csöndes alkonyatban megjelenik az Eucharisztia lelket nyitni, szívet melegíteni — új reménnyel elindítani új utakon egy új haza felé...

***

Ott kezdődik a történelem, ahol minden történet kezdődik: az elinduláson. Mert mindenki elindul — ifjú, öreg — remélő, csüggedő — a mi életünk csupa indulás és idelent még nincs érkezés.

Szóval elindultak. Embernek hívták az egyiket és a másik neve volt Élet. Örök barátság fűzte össze a két vándort — együtt indulás és együtt

érkezés. Mert ahonnan indul az ember, onnan indul az élete útja is — és ahová az élet útja visz — odajut egykor az ember maga is.

Az indulásuk reggeli napsugárban történt és akkor mosolygós volt még a két utas arca. Azt a mosolyt pedig a hajnalpir mögött rejtőző Isten csókolta fel arcukra.

Akkor még élt az Isten a vándorok szívében. Ott élt és nagy dolgokat cselekedett — nagy dolgokat, hogy megremeg belé az emlékezet...

Azután jött a halál... Háromnapos sír kősziklája borult a Csodátévőre és istenfeledésnek hívták a megásott sírt.

Abba a sírba aztán beletemetkezett minden, ami szép, ami remény, ami boldogító és csüggeteg, fáradt arccal indult tova a két reményvesztett, törtszívű vándor.

Így indultak nagy dolgok emlékével és nagy dolgokba belefáradt, csüggedő szívvel.

«Ésők beszélgetének egymással mindazokról, mik történtek vala...»

Az Ember szólt:

— Emlékszel még a karácsonyi éjszakára? Mikor megszületett az Isten képe kis szívében és glóriás Jézuskáról, tovasuhanó angyalkákról álmodtunk éjszakánként.

És felelt az Élet:

— A karácsonyi Jézus meghalt... Felébredtünk arra, hogy mese a karácsonyfát hozó Jézuska és a göndörhajú, szárnyas angyalka. És a gyermekmesékkel eltűnt a boldogság... elvitte a karácsonyi angyal.

— Emlékszel a hegyi beszédre? A templomi prédikációból, a hit-tankönyveimből Ő beszélt hozzám — a tanulóifjúhoz... Óh, hogy itta a fiatal lelkem akkor az igazságot!

Az Élet sóhajtott:

— A prédikáló Jézus meghalt. Eltemette a hamis bölcsesség, kétely és sötét filozófia. A szkepszis, pesszimizmus, újfajta irányok leromboltak gót templomokat, elpusztították a keresztet, eltépték a szentírást és elhantolták a prédikáló Mestert. És a megnyílt sírral eltűnt az igazság — elvitte a prédikáló Jézus.

— Hát a Táborhegyre emlékszel-e még? A megdicsőült Jézust láttam, mint ifjút a művészetben, az örömeiben — márványszoborban, szép versben, muzsikában.

— A tündöklő Jézus meghalt. Kihalt erkölcsök, szenvedélyek, állat-ösztönök eltemették. A bűn megölte... Nagy a pusztulás, bűn, gyalázat. A szépségek eltűntek a fertő között — elvitte magával a tündöklésében szépséges Jézus.

— Mintha most is látnám az emberek között. A férfikor küzdéseiben Ő gyógyított, ha sebtől vérzett a lelkem — csodálatosan táplált

kenyérrel erőt adva a munkához — feltámasztott, ha elsodort a vétek halálszele...

Az Élet arcán könnyek folytak végig:

— A szerető Jézus meghalt. Helyette önzés, tülekedés, egymás agyon-tiprása él. Szeretet nincs — elvitte magával a csodatévő Mester.

— Hát mikor ott járt a hullámok fölött... Őt láttam, amikor ezer baj, kétely, szenvedés, csüggedés örvénye nyílt meg... Jött... és én a hullámok közül szívére vettem magamat.

Mint bucsúzó őszi szél, szállt az Élet sóhaja:

— A békéosztó Jézus meghalt. A világ keresése — dicsőségek hajhászása — üres hazugságok nem hoznak békét. Nincs megnyugvás a földtekén — elvitte a békét osztogató Jézus.

Az Ember feljajdult. Keserű szemrehányás, kétkedés, csüggedés sírt a panaszában:

«Mi pedig reménylők, hogy Ő megváltja Izraelt!» És most a sírban fekszik — eltemette a világ hitetlensége, mi pedig, akik hittünk, reméltünk — a szenvedélyek forró ege alatt elhagyva bolyongunk ezerte a világban.

Csend volt. Az elsírt panasz után hallgattak mind a ketten. Fejüket lehajtva, nézték fájo szívvel a vért síró alkonyeget. Akkor vették csak észre, hogy nincsenek egyedül. Új utitársuk akadt, aki meghallgatta beszélgetésüket és szánó mosollyal nézett rájuk:

«Ó balgatagok és késedelmes szívéek!» — szólt azután. — *«Nem ezeket kellett-e szenvedni a Krisztusnak és úgy menni be az Ő dicsőségébe? És elkezdvén Mózesen és mind a prófétákon, fejtegeté mind, amik az írásban fölőle szóltanak.»*

Végezetül pedig mondá:

— És a világ eltemeti Krisztust újra és újra — sírba helyezik világnézetek, hamis próféták, Antikrisztusok. — De már hiába — Krisztus eltemetve is él, mert feltámadott és elevenen lüktet közöttünk igazságot, szépséget, boldogságot, szeretetet és megnyugvást fakasztó szentséges szíve.

Amíg beszélt, a vándorok szívet különös érzés fogta el. A hanyatló napban búsan nézett a bukott világ képe és a lelki élet közeledő éjszakájának lehelete suhant végig a szívéken. Megrendültek. Érezték, hogy halált hoz ez az éjszaka és kérve-kérték az utitársat:

«Maradj velünk, mert esteledik és hanyatlók már a nap.»

Az utitárs maradt. És betért velük a hajlékba, amelynek templom volt a neve. Naphanyatló, elhagyott alkonyatban csendesen pislogott egy mécses aranyozott szekrényke előtt, mellette állt szótlán az utitárs.

És akkor világosodni kezdett az alkony. Hajnalpir futott az égen át és diadalmasan tört elő felhők mögül a napsugár. Megnépesedett a templom — énekhangok szálltak a magas felé. Gyertyafények gyúltak a szekrényke előtt és aki mellett állt, ragyogni kezdett, mint a hó és tündökölt orcája, mint a nap.

Jézus állt ott, a feltámadott. Egy pillanat csak — a tündöklés elhomályosul — eltűnik a ragyogó alak és helyén egyszerű ember áll fehér miseruhában. De az ujjai között hófehéren ragyog, izzik világlik valami — egy darabka kerek fehér kenyér.

Megmozdulnak az ujjak és a fehér kenyeret a térdeplő, fáradtarcú két vándor felé nyújtják. És az oltár előtt térdeplők arca felragyog — ajkuk szétnyílik, szívük megnyílik, lelkük lát, arcuk sugárzik, mert már tudják, hogy nem igaz, nem halt meg Krisztus — feltámadott és itt él elevenen, lüktető meleg szívvel a naphanyatló fáradt világban, boldogságokat osztogatva...

És ott végződik a történelem, ahol elkezdtem: az elinduláson. Újra jött alkonyat és hanyatlóban már a nap, de a két vándor bátran indul, bízó reménységgel az éjszaka felé. Mert az éjszakán túl új hajnal várja szebb ország határán — mely ország nem e világról való.

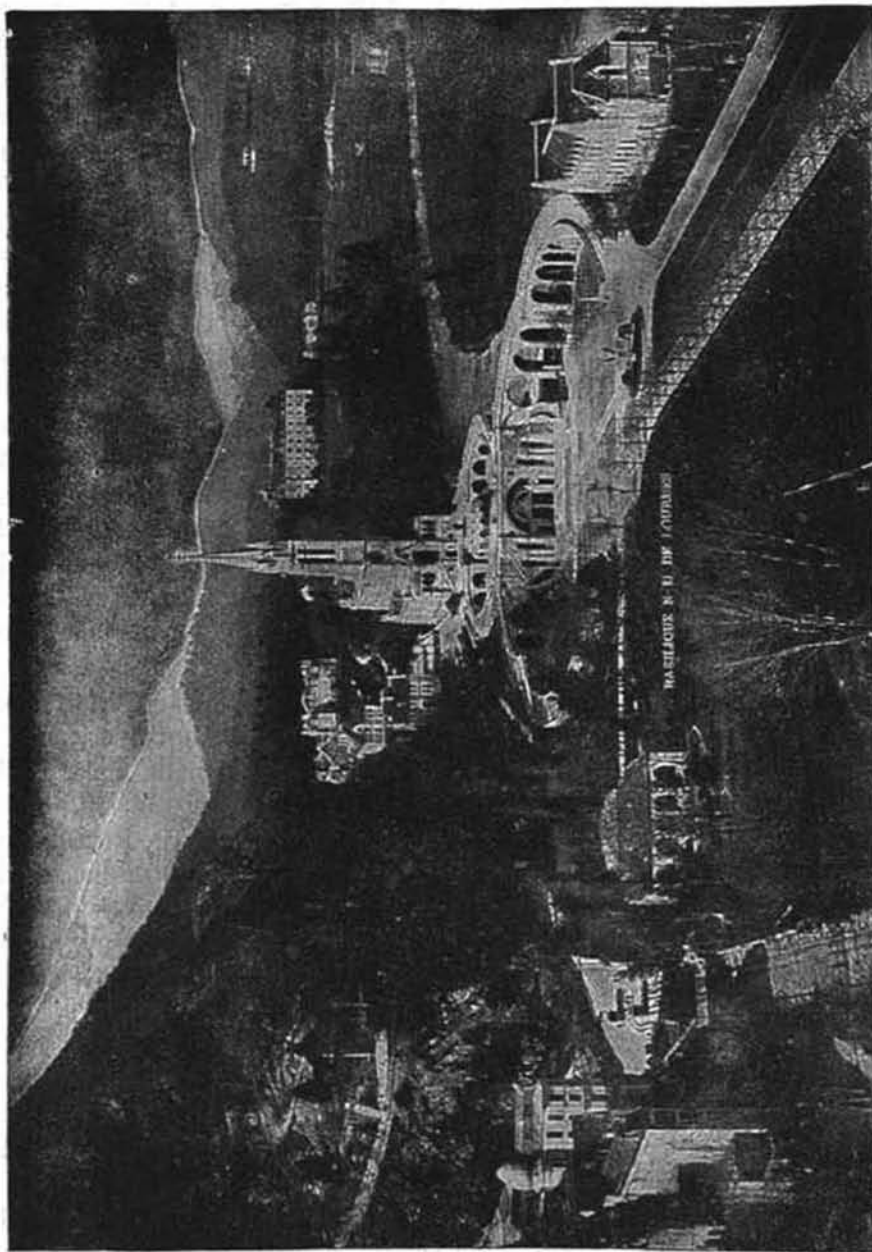
És ott már nem lesz több indulás, csak örök érkezés.

Blaskó Mária.

Jön az Úr...

AKATHOLIKUS világ tekintete Lourdes-on csüngött a XXV. eucharisztikus világkongresszus alkalmából. A misztikus homályú és sok kápolnás rózsafüzér templom (a hármastemplom legalsó és leglátogatottabb szentélye) előtt kolosszális nagy tér nyúlik el, melyen királyi méltósággal uralkodik egy hatalmas lourdesi szobor. A tér festői szépségét és művészi harmoniáját amaz árkád utaknak köszöni, melyek kétoldalvást körívben vezetnek a csodaszép bazilikához. A bazilika — a legfelsőbb templom — szentélyével a Grotta fölé simul, jelölve annak, hogy minden, amit Lourdesban a vallásos lelkesedés létrehozott, mindaz az egyszerű természetességében hagyott Grottának, a jelenések barlangjának köszöni létét.

A római szent Péter tér klasszikus szépségét és méreteinek megsemmisítő nagyságát mi sem közelíti meg a világon, de azért jellemző a lourdesi templomtér szépségére és imponáló nagyságára, hogy a

Lourdes, a XXV. euch. világkongresszus színhelye.

szemléltető lelkében önkénytelenül a római szent Péter tér képe jelenik meg azzal az itéllettel, hogy csak ez múlja fel a Lourdesit.

S ez év júliusában még a szent Péter-tér századok eseményét beszélő némasága is Lourdeson merengett, hiszen csodálóinak ezrei csak áttutatók voltak Lourdes felé.

A sorok írásakor még nem ismertük a XXV. eucharisztikus kongresszus világraszóló eseményének sorozatát. De az már is kétségtelen, hogy a Lourdesi eucharisztikus napok speciális szépsége és szívhez szóló jelenete a délutánonkénti szentségi körmenetek voltak, melyeket máskor is naponként megtartanak sok ezernyi tömeg jelenlétében. Ilyenkor az óriási tér kicsinynek bizonyul. Itt igazán érdemes arctanulmányt végezni. Van, akit a kétely és hitetlenség ördöge mar itt is, de ezek kevesen vannak. Az emberek arcvonásait itt a boldogító hit lángja ékesíti. Soknak a hite lelki épülést keres, míg többé testi gyógyulást.

Akárhányan egész életükön át csak azért imádkoztak, csak azért takarékoskodtak, hogy a Lourdesi Szűz barlangjánál térdre hullhassanak, mások már tizedszer vagy huszadszor zarándokolnak ide messze országokból. S valamennyiük szívét minő boldogság öröme dobogtatja. A szentírásbeli agg Simeon módjára azt suttogja lelkük túlárado boldogságban: Most bocsásd el Uram a te szolgádat, szívesen halok meg, mert látták szemeim a szent Anyád csodahelyét. Innen már csak a mennyország után lehet epedni.

Anyák elhozták könnyelmű fiaikat, hogy a szűz Anya jó útra térítse őket, bűnösök megtört szívüket, hogy reá írt és bocsánatot nyerjenek.

Szerető hozzátartozók betegeket visznek, kik itt remélik egészségök visszanyerését. Francia, angol, német, olasz, spanyol, magyar stb. minő jól megférnek itt egymás mellett. Itt van igazán testvériség, itt a krisztusi szeretet szülte egyenlőség. Istenem, ha ezen szellem uralkodna a világon, nem robbanna fel soha bomba nemes és nagy szívek kioltására. Ilyen tette csak gonosz szív, ördögi gyűlölet képes. Úgy amint egy magyar püspök gyásza mondja a galádul megölt trónörökös emlékénel:

«A fenséges halottak istenfélő szívét, imádkozó ajkait, Istent nem valló, nem félő, nem szerető szív és imádságra soha össze nem tett kéz némította el.»

De ime a hármastemplom népe között élénk mozgolódás támad. A tér közepe lassankint megtisztul. A tömeg egy része az arkádok széles feljáróit tölti meg. A templom előtt nagy négyzetben helyezkednek el a betegek. A nehéz betegeket hordágyon hozzák, a többieket kézikocsin tolják. Sokszor kétszázan is vannak. Némelyiknek az ajkán már-már ott ül a halál, a másik már hosszú éveken át várja a gyógyulását,

reggel a grotta előtt imádkozva, délután a szentség áldását várva. Csupa olyan beteg, kiken az orvosi tudomány nem tud segíteni. Mindegyiknek a lelkében ott él a remény, a sziklaszilárd bizalom, hogy a szűz Anya meggyógyítja őket szent Fia ereje által. Talán már ma. Ahogy a jó Isten akarja, teljesen az ő titokzatos gondviselésére bízzák magukat.

Egyszerre csak a kalapok kézbe kerülnek, a kezek imára kulcsolódnak. Remegő áhílat ül az arcokra és a sok ezer ember imája harsogássá egyesül.

Ime jön...jön az Úr! Az irgalmas samaritanus, a kegyes Jézus a papok sokasága között, fényes mennyezetárnyában, egy püspök reszkető kezében! Jön, hogy megáldjon minden beteget egyenkint, külön-külön. Mint valamikor Palesztina utain, úgy várják a testi-lelki betegek. Uram, csak egy szóval mondd és meggyógyul az én lelkem, testem! Te vagy Krisztus az élő Isten fia!

S a tömeg sóvárgó, harsogó imája megrengteti az ember szívét. Így nem imádkoznak sehol a világon. A hitnek hegyeket áthelyező ereje megmozdít minden jóindulatú szívet, könnyek áztatják a legszárazabb szemet. Az Eucharishtiában, a legméltóságosabb Oltáriszentségben élő és valósággal isteni hatalmával jelenlévő Úr Jézusban való hitnek apotheozisa ezen percek.

Még a legsúlyosabb beteg lelkébe is boldogság költözik, mely feledteti a fájdalmakat, szenvedéseket. S e néhány perc krisztusi öröme oly erőt, annyi vigaszt önt csüggedő lelkébe, hogy szívesen vár, tűr, ameddig a Gondviselés akarja. A nagy világ, a hitetlenség nem bír érzékkel ezen kimondhatatlan kegyelmek iránt, melyek itt az Eucharishtiából a betegek lelkébe áradnak.

Egy-egy beteg azonban tényleg gyógyulást nyer. Hirtelen, egy perc alatt. Maga sem hiszi, azért rendszerint benuit tehetetlenségben fekszik a helyén. Lehetséges-e, hogy reá, érdemteltenre tekintett volna az Úr irgalma. Mikor mások már évek óta várják s ő talán először van itt. Az Úr útjai kifürkészhetetlenek a gyarló bűnös emberi szemeknek. Mire a gyógyult boldog álmából magához tért, a gyógyulást árasztó Szentség már befejezte útját és visszavonul a tabernakulum csendjébe. Te Deum harsogtatja meg a levegőt, őt pedig erős kordon védi, mert mindenki látni akarja, mindenki érinteni vagy ruháját csókolni szeretné azt, kire az Úr ereje kiáradott.

Az orvosok konstatálják, hogy a gyógyíthatatlan beteg hirtelen orvosi tudomány előtt ismeretlen módon meggyógyult, míg az örömben repeső és meghatott tömeg éjjélig sem tud megnyugodni a szűz Anya dicséretében, kinek közbenjárása ismét megszerezte szent Fiától egy beteg gyógyulását.

Dr. Tiefenthaler József.

❧ Megenyhülés ❧

A DÉLUTÁN szokásomhoz híven kimentem a rétre. Gyönyörű idő volt. A nap tündéri fényvel lövelte sugarait. A virágok teljes díszben pompáztak, a madarak vígan csicseregtek és én ma mégsem tudtam bennök úgy elgyönyörködni, mint máskor. Csak úgy járkáltam ide s tova... Egyszer csak, amint jobban figyelmes lettem, láttam, mint ágas-kodik, mint fon körül karjaival egy fehér margaréta. Lehajoltam, megcirógattam bájos fejcskáját, gondolataim azonban ezalatt is messze kalandoztak... az én bánatomnál.

A kis virág ezt észrevette s szeretettel megkérdezte: Mondd csak kedves barátom, miért vagy te ma oly szomorú?

— Hogy miért? Azért, mert, de, de én...

— Nos? kíváncsiskodott a margaréta.

— De én azt hittem, hogy a virágok nem értik meg az embert, hogy azok nem tudnak beszélni.

— Ó kedves barátom! Már miért ne értenék mi benneteket, miért ne tudnánk mi beszélni, hiszen mi is élünk, érzünk, mozgunk... Csakhogy bennünket kevesen értenek meg. Te megértettél, ezért hálás vagyok. Mondd kérlek, mi bajod? Én megvigasztallak.

— Köszönöm jóleső részvéteket, de te engem meg nem vigasztalhatsz, mert az én bánatom nagy, a végtelennél is nagyobb... Egy tenger, melyből ha te ki is merítenél egy kanálnyit, azért az mégis csak tenger maradna, viharos, háborgó tenger.

— És mégis elfér abban a kicsi szívben? — kérdezősködött a margaréta.

— El. De tele is van... Pedig igen sok elfér ebben a parányi húsdarabban. Elfér benne az egész világ szeretete, öröme, boldogsága... s talán, talán most a bánat alatt sem fog összeroskadni.

— Csodálatos szívetek van nektek emberek, álmélkodott a margaréta. S mily nagy lesz az én örömöm, ha én ezen a bánatos szíven segíthetek.

— Hát mondd csak, mi bajod is van neked?

— Látom, mily jószívű vagy irántam, azért hát elmondom bánatom okát: Ide jövet, előttem haladt két ember, kik az élet céltalanságáról s boldogtalanságáról beszéltek. Édes margarétám! Ha csak ez a két ember vélekednék így! De lásd ezer és ezer ember él a nagy világban, kik eszeveszetül keresik a boldogságot s a helyett, hogy ahhoz közelednének, mindjobban távolodnak.

A virág erre megrezdült, lefelé hajtotta fejcskáját. Talán sírt... Bizonyára. Hiszen aki beszélni tud, annak könnyei is vannak.

— Igazad van édes testvércém — szólt emelkedetten — ez igen nagy bánat, hanem azért nem szabad oly szomorúnak lenned. Lásd, én nem horgaszom úgy le a fejem. Nézd szirmaimat, mily üdék, pedig az én szívemet is jókora szomorúság nyomja. Nem szabad magunkat teljesen átadni a bánatnak; az örli a lelket. Vannak az életben nagy, nemes ideálok, amelyekért küzdeni öröm, dicsőség. Nézz csak kissé jobban széjjel és meglátod, mily sokan vannak, kik életüket engesztelésül ajánlják fel, kik kárpótolni igyekeznek amazokat... csak tarts velük... csak törtess... és

— Hálásan köszönöm szavaidat k. margaréta. De már kondul a harang, futok, futok, hogy a kárpótlást megkezdjem. De mondd csak hamarosan, miféle szomorúságról beszéltél az imént?

— Épen kezdeni akartam. Volt egy kis leány, aki mindennap kijött ide, hogy leszakítson s elvigyen egy pár szálat belőlünk az Úr oltárára. Már napok óta várom, mikor fog rám kerülni a sor s ime, kevéssel előbb hallottam, hogy holnap kaszálók jönnek s lekaszálják a rétet.

— Ó te édes, aranyos margaréta, ezen könnyen segíthetek. Hiszen épen futni készülök, hogy némiképp megengeszteljem Azt, kinek legnagyobb a fájdalma. Jöjj, elviszlek téged is, hadd legyen neki öröme határtalanabb.

Leszakítottam. Futottam. A templomba épen a pap eme szavaira értem: «Vajha tudnátok, mennyire lángol szívem értetek, ha tudnátok mennyire örülök, amikor szívetekbe fogadtok...»

Percekig elnéztem a szent Ostyát, hallgattam abban a szív dobogását, letettem a fehér virágot s éreztem, mint oszlik a ború mindhár munk szívéről s hogy az én piciny szívem lángot kapott az isteni Szív szikrájától s most már egy szívnek látom az egész világot, melyben egyetlen érzés dobog... a Szeretet.

Gáspár Margit.

TÖRTÉNELMI TÁR.

Az egri papi imaegyesület.

A KÖZÉPKORBAN hazánkban is voltak papi imaegyesületek, melyek a papi élet szentségét, emelését és a kölcsönös testvéri szeretet növelését tűzték ki célul. Legnevezetesebb volt és legrégibb a 24 szepesi királyi város plébánosainak testvérelete, melynek töredékes alapszabályai 1298-ból maradtak ránk. Említhetjük még a *tarcai* esperesi kerület kalandos társulatát, a *nagyszebeni* szék papi imaegyesületét és a *liptói*

plébánosok társulatát.¹ Eucharisztikus jellege miatt közelebről érdekel bennünket az *egri* papi imaegyesület.

Krisztus testének társulatát (Fraternitas Missae Corporis Christi) 1386-ban alapították az egri székesegyházban a székeskáptalan kanonokjai. A társulat alapszabályait Kanizsai János egri püspök 1386. június 26-án erősítette meg.

A társulatnak célja volt az isteni tisztelet fényét emelni s a szentségi Úr Jézus tiszteletét terjeszteni. Evégből szent János oltárán minden csütörtökön szentmisét tartottak az Oltáriszentség dicsőítésére. A misén a társulat tagjai kötelesek voltak személyesen résztvenni vagy magukat mással képviseltetni. A szentmisén résztvevők egy jó dénárt ajánlottak től a társulat céljaira, az igazolatlanul távollevők pedig büntetés gyanánt egy garast fizettek gyertyára. Kanizsai püspök az alapszabályok megerősítésekor 40 napi búcsút engedélyezett azoknak, akik a csütörtöki szentmisén résztvesznek s a szentségekhez járulnak.

Ha a tagok közül valaki meghalt, a társulat nyomban énekes gyászmisét tartott érte s a tagokat is kötelezte, hogy mondjanak misét az elhunynak lelkiüdvéért. A temetés napján, továbbá a temetést követő hetedik és harmincadik napon a főoltárnál tartott a társulat énekes gyászmisét s a zsoltárokat énekelte. A rekviemek alatt is följánlottak a tagok adományait a társulat céljaira. A temetésen is részt vett a társulat. Azon tagok sírjánál, kiket az egri székesegyházban temettek el, a temetés után egy hónapig egy nagy gyertyát égettek a káptalani istentisztelet alatt. Halottak napján a társulati oltárnál ünnepélyes gyászmisét tartottak az összes elhunyt tagokért. Mise alatt egy dénárt ajánlottak föl a tagok. Aznap megvendégelte a társulat a város szegényeit.

Mindenszentek ünnepének nyolcadán, november 8-án tartotta a társulat évi gyűlését, melyen a tisztújítás is végbement. A tagok résztvettek a nagymisén, mely alatt egy jó dénárt tettek le az oltárra. A tisztújítás után szeretetlakomára gyűltek össze.

A társulat élén állott a dékán, a társulat vagyonát a gondnokok kezelték. Az egyesületnek csak papok lehettek tagjai. Ezek a fölvéltkor egy forintot fizettek; ugyanannyi volt az évi tagdíj is. A tagok fölvéltelére beleszólása volt a káptalannak; csak az lehetett tag, akit a káptalan szótöbbséggel fölvelt. Nem a tagok sokaságára, hanem azok buzgóságára fektettek súlyt. Ép azért meg is volt szabva a tagok száma; 50—60-nál többen nem lehettek.

¹ Lukcsics József dr.: Középkori magyar papi imaegyesületek. Kath. Szemle 1912. évi 7. füzet.

Az egyesület működéséről közelebbi adataink nincsenek, csupán 1386-ból fönmaradt alapszabályai őrzik emlékét.¹

Az alapszabályok sok rokonvonást mutatnak föl a tulajdonképeni Krisztus teste társulatok működésével, melyek inkább a világi hívek körében virágoztak. Így például a csütörtöki eucharisztikus mise bevett szokás volt csak nem mindegyik Krisztus teste társulatnál. A társulat elhunyt tagjaiért a gyászmiséket a pozsonyi Krisztus teste társulat csaknem ugyanazon rendben s a tagokra nézve ugyanoly kötelezettséggel tartotta, mint az egri papi imaegyesület. Így folytathatók a párhuzamokat.

A középkorban — mint látjuk — az egyháziakat és világiakat egyaránt hevítette a szentségi Úr Jézus különös tisztelete. Az isteni segítség kiapadhatatlan forrásából, a legfölségesebb Oltáriszentségből merítették vallásos ihletet és erkölcsi erőt.

Timár Kálmán.

Oltáregyesületi könyv. Kocsis Sándor mosonhalászi-i adminisztrátor tollából jelent meg *«Üdvözlégny Oltáriszentség»* címen egy kis könyvecske oltáregyletek és Jézusszive-társulatok használatára. Ára 1 K 50 fill. Tartalmaz részben imákat, részben szabálykivonatokat.

Nincsen tekintettel az egyletek központi összetartozására, inkább a népnek való könyvecske. Már ez alkalommal jelezzük, hogy a közel jövőben teljesen kimerítő oltáregyleti vezérkönyv fog megjelenni *Kápter Károly* prelátnak, országos oltáregyleti igazgató kidolgozásában. A kézirat már egyházmegyei cenzura alatt van s bizonyára óriási lendületet fog adni az oltáregyletek alakításának és helyes, lelkes vezetésének.

Német katolikus nagygyűlés. Augusztus 9—13-án immár *hatvanegyedszer* gyülekeznek össze Németország katolikusai katolikus nagygyűlésre. A színhely az idén a westfáliai *Münster*, melynek ősi falai között fognak beszámolni az elmúlt esztendő munkájáról és terveket kovácsolni a jövő esztendő munkája számára.

A német katolikus nagygyűlések mindig is legklasszikusabb iskolája a modern katolikus szervezkedésnek főképen a társadalmi és politikai élet terén. A már megjelent program tanúsága szerint most is rászólgálnak a német katolikusok arra, hogy az egész katolikus világ tanulékony lélekkel legyen tanuja nagyszabású munkájuknak, amellyel egyházukat és hitéletüket fejlesztik és körülbástyázzák.

A program felöleli mindama problémákat, amelyek a ma égető kérdései. A nagygyűlésre Justizrat Gassmann, Münster i. W. Vispinghof 21. címen lehet jelentkezni.

¹ Batthány: Leges Ecclesiasticae. Claudiopoli 1827. III. köt. 281—285. l.

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: DR. SZYLLABA EMIL.

A trónörökös halála.

ÖTVENNÉGY évvel ezelőtt a mindenható Úr Isten letekintett a szűz Anya országára, a mi édes hazánkra és Ausztriára, amely nekünk testvérországunk. És mondá az Úr: Küldök két országnak királynak való férfiút, hogy oltalmazza vallásukat a hitetlenek ellen és oltalmazza ellenség ellen, aki alig várja, hogy elpusztítsa.

És megszületett trónörökösünk Ferenc Ferdinánd és minél jobban növekedett korban, annál jobban szerette az Üdvözítőt a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Azért nem ment soha nagyobb útra anélkül, hogy szent gyónást és szent áldozást ne végezett volna. Jól tudta, hogy számára már meg van öntve a golyó, amely életét kioltja; csak azt nem tudta, hogy mikor éri a halál, azért volt rá mindig elkészülve.

És ime: jól sejtette. Június 28-án oltotta ki gonosz ember az ő életét s angyali lelkületű felesége, Hohenberg Zsófia hercegnő életét. Az ország gyászolt és gyászolni fog soká.

Nekünk pedig nem elég csak gyászolnunk, hanem kérnünk kell az Úr Istent, hogy adjon nekünk helyébe oly királynak való férfiút, amilyen ő volt. Ezt pedig leginkább azzal érhetjük el, hogy erre a szándékre szent áldozást ajánlunk fel.

Tudjátok gyermekeim, hogy amennyire gyenge a testetek, épen olyan erős az imátok Isten előtt. Ezt a Szentírás tanítja.

Az ó-szövetségben az Úr Isten egykor megparancsolta Jónás prófétának, hogy menjen el Ninive városába és hirdesse ott: Még negyven nap és Ninive elpusztul. Ninive lakosai ekkor bűnbánatot tartottak s a város fennmaradt. De nem a felnöttek bűnbánata miatt kegyelmezett meg az Úr Isten, hanem az ártatlan gyermekek kedvéért. Ezt onnan tudjuk,

† Ferenc Ferdinánd trónörökös és családja.

hogyan amikor Jónás kérdezte az Urat, miért nem pusztult el a város, az Úr felelte: hogyan pusztíthatnám el, mikor több, mint százhuszezer olyan van benne, aki nem tudja, melyik jobb s melyik a bal keze! Ez a százhuszezer csupa kised volt. Hazánkban sok a hitetlenség, sok a romlottság: talán azért is vette el tőlünk az Úr a jó trónörökös. De ha szent áldozást ajánltok fel édes hazánkért, szavakat szívesen hallgatja meg az Úr Isten, szívesebben, mint a ninivei gyermekekét, mert hiszen akkor szívetekben veletek együtt imádkozik Jézus és az Úr Isten megkönyörül szegény hazánkon.

Ne feledkezzetek meg a szentáldozáskor a trónörökös három árvájáról. A legidősebb, Zsófia, 13 éves; Miksa 12 éves; Ernő 10 éves. Kérjétek az Úr Jézust, vigasztalja meg őket és segítse őket, hogy oly jók legyenek, amilyenek az ő áldott szüleik voltak. Atyjuk az ő haldoklásában, utolsó szavaiban is reájuk gondolt.

Nagyboldogasszonyi szentáldozás.

ÖSEINK augusztus hónapot Nagyboldogasszony havának nevezték, mivel e hónap 15-én van Nagyboldogasszony, vagyis szűz Mária mennybevitelének az ünnepe és őseink szent István idejétől fogva nagy örömmel ülték meg ezt a napot. A szent király azt kívánta, hogy ezen a napon álljon helyre az ő országában a békeség, valamint a szent Szűz is e napon nyerte el testileg is, nemcsak lelkileg az örök békeséget, az eget. Azért augusztus 15-én évenként törvénynapot tartott Székesfehérvárott. Akkor elébe járulhatott a legszegényebb is s a szent király igazságot szolgáltatott neki, a gonoszokat pedig megbüntette, hogy az ő országa hasonló legyen a mennyországéhoz, ahol a jókat senki sem bántja és örök békeség és öröm uralkodik. Lehet, hogy az Úr Isten épen ezért hagyta szent Istvánt Nagyboldogasszony ünnepén meghalni. Ilyenformán a szent király lelke ugyanazon a napon ment be az örök boldogságba, amelyen ezer évvel előtte szűz Mária testestül-lelkestül emelkedett az égbe.

Mily szép lenne, ha manap is augusztus 15-ike békeség napjává válnék; ha aznap minden magyar a gyóntatószékhez járulna, ahol a lelkiatya törvényt ül, de el nem ítél senkit. Akkor aztán a mennybe menő szűz Máriához is hasonlóknak lennének az ő országának lakosai, mert hiszen a szent gyónás a szent áldozáshoz vezet, a szentáldozásban pedig a mennyország Urát, Királyát vesszük magunkhoz: szívünk valóságos mennyországgá válik. Leszáll hozzánk Jézusban a mennyország, még pedig nemcsak lelkünkbe, hanem testünkbe is, amint szűz Máriának is nemcsak

lelke, hanem teste is felszállt az égbe. S ha erre a szép dologra sokan nem is gondolnak hazánkban, Mária országában, elfeledkezzünk a szent áldozásról szűz Anyának ez ünnepén mi, az eucharisztikus gyermekek? Ne kívánjuk e nagy ünnepén szívünkben hordani azt a hatalmas és jó Jézust, aki az ő Anyját nagy szeretettel vitte fel az égbe?

Sőt tovább megyek. Ha régi magyar őseink a boldogságos szűz Mária mennybeviteléről nevezték el augusztus havát, mily szép lenne, ha mi szűz Mária gyermekei ezt az egész hónapot a mennyországban töltenők. Úgy értem ezt, hogy naponként járulnánk a szentáldozáshoz. Vagy ha ez nehéz — bár inkább örömmel gondolom — úgy legalább minél gyakrabban egyesüljünk e hónap alatt Jézusunkkal s a szentáldozáskor gondoljunk erre: szűz Anyám, mekkora örömed telhetik abban, hogy Jézussal vagy az égben? Kérlek segíts, hogy nekem is ehhez hasonló örömem legyen, mikor őt most a kenyér színében szívemben hordozom!

EUCCHARISZTIKUS SZÖVETSÉGEK.

Sokaknak, sok kedves kis eucharisztikus tagnak üzeni az igazgató bácsi, hogy ne legyetek türelmetlenek, ha kérést nem teljesedik mindjárt. Nagyon sok levél jön az ország minden részéből, melyekre nem lehet mindjárt felelni, mert sok más dolog is van. No meg aztán június és július hónapokban alig egy pár napig lehettem egészségi okokból Budapesten. Augusztustól kezdve aztán majd minden rendben megy.

Sárvár. Sokat kellene nektek mondanom. Hát sorjában. — Először, akik ujságjukat nem kapták meg idejében, ne hagyják azért el az Úr Jézust vagy a szövetségét. Ez csak egy kis megpróbáltatás volt. — Aztán köszönöm a sok érdekes rejtvényt, majd rájuk is kerül a sor. — Jakab Irén és Juranits Matild remek leveleit a hódoló felvonulásról és a szombathelyi mesés kirándulásról, szintén hálásan köszönöm. Bizony nem hiszem, hogy jut-e hely ezeknek. — Azért csak íratok kedveseim máskor is.

Tata-Tóváros. Szegénykék ti, már eleinte is bajt okozott az az igazgató bácsi, mert nem küldte mindjárt a füzeteket, érmekeket és a többit. De azért ne haragudjatok reám gyermekek, nem lehetett másképen. Csoportosuljatok csak lelkesen a szövetségbe! Pá!

Csernák Árpádnak. Nem közölhetem írásodat, de azért nagy örömet okoztál vele. Gratulálok, máskor talán jobban sikerül.

Az augusztusi ujsággal minden pályadíj elment a helyi igazgató urakhoz!

FESLŐ BIMBÓK

A barack.

Elbeszélés.

ANCIKA igen helyes szöske kis lány volt és szorgalmas is nagyon. Nem csak az iskolában volt első a tanulásban, hanem még odahaza is szívesen segített az édesanyjának minden házimunkában. Mert hát Mancika anyja szegény volt nagyon és nem tarthatott egy cselédet sem. Így neki magának kellett főzni, mosni, varrni és nagyon jól esett neki, ha kis lánya e munkákban lehetőleg segítségére volt.

Egy nagy vidéki városban, szűk, sötét utcában laktak, hová alig süttött még délben is a napfény. De hát az édesanyja szegény özvegy hivatalnokné volt, ki csekély nyugdíjából élt és nem vehetett ki lakást valamely szép, széles utcában, ahol drágák a lakások. Őreg, régi, füstös házban laktak a második emeleten, ott is egy udvari, pici, szűk lakásban. Itt éldegéltek nagy egyszerűségben és majdnem nyomorúságban. De azért nem voltak elégedetlenek, hanem bízva a jó Isten jóságában, megelégedtek az egyszerű sorssal, amit nekik szánt. Aztán volt egy kedves segítőjük egy bőkezű rokonuk személyében, ki sokszor enyhítette szegénységüket adományával.

Kántor Antónia néni volt a neve, kit Mancici csak Tóni néninek hívott. Ez a jó öreg nő, Mancici édesanyjának unokanénje, gyakran megemlékezett szegény rokonairól. Nem úgy tett, mint sokan, kik csak a gazdagabb rokonokkal tartanak barátságot. Ő még a legszegényebbet se vetette meg. A jószívű néni hol egy kis pénzt, hol egy csomagot, telve jóféle falusi csemegékkel küldözgetett Mancikáéknak. Különösen finom kalácsokat, jóízű süteményeket küldött nagyobb ünnepekre a jó néni amiket Mancici igen nagyon szeretett. Meg is köszönte a néninek ilyenformán írt levélkében:

«Kedves, jó Tóni nénikém!

Maga a mi jó anygalkánk, kedves ajándékát igen köszönjük. Szeretnék én is valamit küldeni a jó néninek, de nincs mit. Így nem tehetek egyebet, hát csak eszegetem a jó süteményt. Áldja meg érte az Istenke nénikét.»

Hogy, hogy nem, a levélke egyszerűsége és őszinteségével igen megtetszett a néninek, épen azért meghívta Mancikát és mamáját, hogy jöjjenek el hozzá a nyáron néhány hétre. Mennyire örült Mancika, azt

gondolhatjátok. Eddig alig ismert mást, mint szűk, keskeny, roppant magas falaktól övezett városi udvarokat és most igazi falusi kertben futkározhat kedvére. Azaz nem egészen, mert a néni kikötötte, hogy a kis lány kertjének minden részében játszhat és szaladgálhat, csak ott nem, ahol a barackfák állnak. No de ezen nem búsult Mancici, hiszen jól nevelt, szófogadó kis lány volt. Oda nem megy és punctum. Nem lesz olyan, mint Éva ösanyánk, ki épen a tiloshoz nyúlt hozzá. Nem, ő közel sem megy a tilos barackfákhoz, sőt arrafelé sem néz. Ezzel az erős elhatározással szívében érkezett meg Hófalvára, a néni kedves, szép lakóhelyére.

Istenem, milyen szép is a természet, a zöld rétek, susogólevelű lombos fák, a csevegővizű patak és a virgonc állatok, hangostorkú madárkák! Mindenekfölött pedig a szép nefelejtsszinű ég könnyű, habfehér felhőkkel, melyek mint nagyszárnyú fehér galambok úsznak, repülnek a levegőben. Hát még az olyannak hogyan tetszetik mindez, aki a szűk, sötét városi utcákból szabadul ki a természet ölére? Ilyen volt Mancici és nem győzött betelni a falu és a vidék szépségeivel. Mindjárt a néni háza is jaj be aranyos, szép öreg ház volt. Talán még akkor épülhetett, mikor a török elhagyta hazánkat, olyan régi volt! Alacsonyok voltak a falai, széles a tornáca. Magas, mohos a teteje. Előtte nagy, széles udvar, tele a legszebb tyúkokkal, kacsákkal, libákkal, sőt még pulykákkal is. A hátmögött pedig, az erdő felé a pompás, nagy kert. Mancika tágranyilt szemekkel bámulta és azt gondolta, no már a paradicsomkert sem lehetett szebb.

Tüstént befutkosta apró, fürgé lábaival a kertet, pedig jó nagyocská volt. Külön volt a gyümölcsöskert, a közepén a virágos és ezután patak mentében a zöldsége. Mancici, a fogadalmához híven, nem is ment arrafelé, ahol a pirossárga barackok mosolyogtak, hanem inkább a virágoskertet vette szemügyre.

A kert végében, óriási szilfák árnyékában ruglizó volt és ezen túl a vad bokrokból álló zöld kerítés következett. Mancika azt hitte, itt már vége a gyönyörűségeknek, de csalódott. Amint kilépett a kert hátulsó ajtaján, gyönyörű zöld rétnek vadvirágos szőnyege simult a lábához. Közepén virágos partok közt csörgedezett a patak kristálytisza vize, a rét mindkét oldalán pedig halmok terültek el, telve üde, zöld, bársonyos fűvel és aransárga kökörcsinnel, persze kivéve ott, ahol a búzatáblák aranyfénye csillámlott rajta.

De Mancika gyomrocskája erősen jelezte, hogy már itt a vacsoraidő. Azért visszafelé tartott. Félrefordított fejével ment el a gyümölcsöskert mellett és aztán odabenn a finom, jó csirkepecsenyét eszegetve, beszámolt a néninek és mamájának arról, amit látott.

— Be jó az Istenke, hogy ennyi sok szépet teremtett! — mondta

asztán. — Nénikém én minden heti áldozó is vagyok. Reményem itt is áldozhatok minden héten.

— Itt fiacskám alig, mert a falu csak filiális, azaz a plébános a szomszéd községben lakik és nálunk nincsen minden vasárnap szentmise, csak minden harmadik vasárnap. Hanem odaát az erdőn túl, Kristályoson, ott van mindennap is szentmise.

— Ha nincsen messze, én szívesen elmegyek oda gyalog is! — felelte a kis Mancsi. — A jó néni keze csemegéit, amit küldött, oly hálásan eszegettem, hát még a jó Isten ajándékát, a szent isteni testet kenyér alakjában nem enném? Attól leszek csak erős a jóban és nővök tőle lelkiileg, úgy mint a festi eledeltől testben — mondta a hitoktató bácsink.

A néni kissé közönyös volt vallásilag, mert sok gondja közepett, amit birtokának kezelése okozott neki, keveset ért rá lelkével törődni. De most meghatottan nézett a kis Mancira és így szólt:

— Te kis buksi, majd elviszlek kocsin vasárnap Kristályosra a mamáddal együtt, aztán együtt eszünk majd a jó Isten kenyéréből.

És úgy is történt. Vasárnap ott térdeltek mindhárman a kis falusi templom oltára előtt és részesedtek az isteni vendégségben. Hazajövet és otthon is gyakran megcirógatta a néni Mancsi pufók, piros orcáskáját és emellett ezt gondolta:

— Jót tettem e kis árvával és lehet, hogy ő még nagyobb jót tesz velem, mert megkedvelteti velem ujólag a lelki életet, az Isten iránti hűséget és engedelmisséget.

Délután vendégek érkeztek a szomszéd faluból. Karcos földbirtokosné és cifra, puccos leánya, Lóri. Míg az idősebb hölgyek odabent tereferéltek a csirkékről, kacsákról, Lóri kísértelt a kertbe és Mancit is magával hívta. A vendégkisasszony himzett, fehér selyembalaszt-ruhában ékeskedett, de hogy is mondjam, biz meglehetősen illetlenül volt öltözködve. Dacára annak, hogy már jó nagyocská volt, alig arasznyi volt a harisnyája. A ruhája is igen rövid. Karjai, nyaka pedig csupasok voltak. Mancsi a viláért sem öltözött volna így, hiszen tudta, hogy az Oltáriszentségben levő Úr Jézus szereti a szent szemérmességet és a szűz Anya, Jézusunknak szeretett édesanyja szintén. Kissé tartózkodva ment tehát a csevegő Lóri mellett, ki egyenesen a gyümölcsös felé tartott.

— Hová mégy? — kérdezte Mancsi.

— Hová? A gyümölcsösbe! Ismerem Tóni néni gyümölcsösét már régóta, pompás falatokat ettem már benne. Különösen barackjai kitünőek!

— De megtiltotta, hogy nem szabad ám belőlük enni!

— Persze!

— De igen, elhíheted!

— Milyen fősvény! Csak azért is eszem belőlük...

— De nem fősvényeségből tiltotta ám el. Hanem, mert kevés termelt és lekvárt akar belőlük főzni.

— Bánom is én, én bizony eszem belőlük! — És Lóri egy egész csomó barackot szedett le a fáról, aztán mohón enni kezdte.

— Nesze, egyél te is! — kínálta aztán Mancit a kis csábító.

— Nem, nem, nekem nem kell!

— Csacsi! — nevetett Lóri. — Hiszen a néni meg se tudja. Az a pár barack már ide-oda. Meg se látszik a fán, hogy hiányzik.

Mancsi vágyódó szemmel tekintett a Lóri kezében levő pompás, hamvas barackokra. Lóri egyet feléje hajított. Ez leesett a földre és Mancika felkapta, de nem ette meg, hanem a zsebébe rejtette.

— Edd meg estére! — súgta neki hamisan pislogva Lóri, mert Tóni néni Karcosnéval és Mancsi mamájával éppen a kertbe léptek. Lóri is zsebébe tett még egy-két barackot, aztán mosolyogva ment a néni felé.

— A barackfáknál voltatok? — kérdezte a néni.

— Dehogyan néni! — hazudott szemérmetlenül Lóri. — Az almafáknál voltunk, azokból se ettünk, mert még éretlen az alma.

Mancsi elpirult erre a hazugságra, mint a pipacs. Szerette volna az igazat megmondani a néninek, de nem merte a vendéget megszégyeníteni. Estére pedig, mikor Karcosék eltávoztak, megint csak nem szólt semmit.

— Most már úgy is mindegy — gondolta — és azt az egy barackot megehetem bűn nélkül, hiszen nem én szakítottam le. — De tudja az ég miért, még se volt kedve a barackot megenni, hanem a szekrényébe rejtette egy csomó ruha alá. Reggel pedig kezébe vette és nézegette, ekkor észrevette, hogy a barack megrepedt az oldalán és a nyíláson illatos baracknedv szivárog ki. Akaratlanul is megnyalta a barack megrepedt oldalát, de beleharapni nem harapott bele.

— Majd reggelizés után! — gondolta és visszatette a barackot a szekrényébe. Ekkor benyitott a néni és így szólt:

— Kicsikém, nagy örömet akarok neked szerezni! Átkocsizunk Kristályosra és másodizben is fogunk áldozni.

Mancsi örömmel állt rá és nemsokára Kristályos felé kocsikáztak. Gyönyörű nyári reggel volt, a rigók vígan rikkantgattak az út melletti erdőségekben, nem messze egy lankás hegyoldalon pedig nagy, sárga foltokban virított a kökörös. Még odább, kis bokros erdőcskében fülemilék csattogták gyönyörű reggeli dalaikat. De csodálatos, mindez Mancsikának, ki pedig úgy szerette a szép természetet, most alig okozott örömet, sőt mintha úgy érette volna a rigók rikkantásait: «Mancsi nem jó, torkos rigó».

— Igaz, igaz, nyalakodtam a barackon, de hiszen nem ettem belőle — gondolta Mancsi megszeppenve.

— Sss... susogott a szellő az útmenti bokrok közt, hess... ss... hess, te torkos, ne menj áldozni, hess... Sss...

— Jaj mi ez? — gondolta Mancsi — mit hallok én?

És most a szellő átlebbent az út tulsó oldalán álló erdőcskébe is és annak fái lombos, búbos fejüket hol összedugták, hol megint szétválasztották és mintha csak arról susogtak volna ők is: hallottátok? A Mancsi torkos. A Mancsi torkos. «Igaz, igaz» — bölintott rá egy tölgyfa nagy komolyan, egy jegenyefa meg frissecskén ide-oda ingva susogta: «Ejnye, ejnye Mancsi, nem szabad ám így áldozni menni!» Mancsi majdnem sírva fakadt és — akár hiszitek, akár nem — most meg egy kakuk kakukkoltá ezt az erdőben: «Kakuk, kakuk, Mancika hazug!» Legalább Mancika ilyesmit hallott.

— Jaj nénikém, én már ezt ki nem állom! — nyögdcicsélt a kis megkínzott bűnös, akit a lelkiismerete gyötört ekképen. Mert ő mindezt nem hallotta igazán, csak felizgatott képzelete hitette el vele, hogy hallja.

— Mit fiacskám? Mit nem állasz ki? — kérdezte a néni részvétellel.

— Be... be... kell vallanom valamit — és őszintén elmondta a baracklopás történetét, meg azt is, hogy ő is nyalakodott az elcsent barackon.

— Kár — mondta a néni komolyan — nagy kár! Mert most nem mehetsz áldozni, hiszen mégis csak torkoskodtál, ha csak néhány csöppet is.

— Fordulj vissza! — mondta aztán a néni a kocsisnak, ki megfordította a lovakat és visszakocsizott velük Hófalvára. Ott a néni egyenesen Mancsi szekrénye felé tartott, melyet kinyitva, megtalálta benne az eldugott barackot.

— Látom, hogy igazat szóltál — mondta a néni Mancinak, ki úgy állt ott, mint akit leforráztak. Halavány arcán nagy csöppekben gördültek alá a legdrágább gyöngyök: a bűnbánat könnyei. Kis szívében mély, mély bánatot érzett és nagy fájdalmat afölött, hogy ma nem vehette újra magához szeretett Üdvözítőjének drága szent Testét.

— Neni... nénikém, kérem bocsásson meg, már nem fogok többet torkoskodni! — zokogta.

— Megbocsájtok kedves leányom, de máskor légy elővigyázatosabb. És ha meggondolom, hogy majd áldozni mentél volna a torkoskodás után?!

— Ó, de valami úgy bántott belül! — vallotta be Mancika bűnbánóan. — És úgy hallottam, hogy még a falevelek is azt susogták, hogy torkos vagyok!

— Ez a lelkiismeret szava volt! — mondá a néni és megsimogatta a kis bűnbánó máris pirosodni kezdő, előbb még oly halvány arccs-

káját. — A jó Isten oly csodálatosan alkotta szívünket, hogy nem tűri magán a bűn szennyét. Nyugtalanul vergődik és még a szellő susogásában is szemrehányásokat vélünk hallani, ha bűnt követtünk el. Legyen ez lecke a számodra, hogy máskor gondosabb légy és még jobban őrizkedj a bűntől, különösen a szentáldozás előtt.

Mancsi kezét csókolt a néninek és feltette magában, hogy ezentúl még jobban fog vigyázni magára. Mikor pedig néhány hét múlva hazautaztak városi lakhelyükre, a néni egy nagy üveg baracklekvárral kedveskedett nekik és így szólt:

— Te kis buksi, most oly jól jártál, mint az, ki a földön egyet-mást megtagad magától és aztán az égben kap érte édes és gazdag jutalmat, azaz ehhez hasonlóan. Mert nem etted meg a barackot a fákról, most egész télen át lesz csemegéd a mamáddal együtt. Én nagyon megszerettelek és igen hálás vagyok irántad, mert újból megkedveltetted velem az Oltáriszentségben levő Úr Jézust. Ezért, ha méltó leszel rá, még gazdagabb jutalmat fogsz tőlem kapni.

Mancsi igen-igen kíváncsi volt, mi lesz e gazdag jutalom? De oly jólnevelt, illedelmes kis lány volt, hogy nem kérdezte, hanem megcsókolt a néni jóságos kezét és szívesen ígérte:

— Nénikém, meglássa, nagyon szorgalmas és iparkodó leszek, hogy meg legyen velem elégedve.

A néni pedig szavának állott. Mikor Mancsi kitünően elvégezte az elemi iskolákat, saját költségén tovább taníttatta őt. És később, miután a kislánynak hivatása volt a szerzetesi életre, egy női tanítórend tagjai közé vétette föl. Most Mancika, mint Blandina nővér, az Oltáriszentségben levő Úr Jézusnak kedves menyasszonya. Csupa pontosság, szorgalom, iparkodás most is és mellette mindig jókedvű. Ügye, ki is lenne rosszkedvű, aki szereti az Úr Jézust? Hiszen Őt szeretni a legnagyobb boldogság!

Antal Margit.

Magyarok Lourdesban. A július 22-étől 26-ig tartó XXV. nemzetközi eucharisztikus kongresszusra több magyar zarándokcsoport kelt útra. Az a csoport, amelyet az Országos Katolikus Szövetség szervezett, július 18-án reggel utazott el a fiumei gyorsvonattal. Dr. *Csernoch* János bíboros hercegprimás képviselőjében dr. *Lepold* Antal, a hercegprimás titkára csatlakozott a csoporthoz. Az elutazáskor dr. *Zsembery* István, az Országos Katolikus Szövetség ügyvezető alelnöke búcsuzott el a Lourdesba menő magyaroktól, akiket dr. *Hindy* Zoltán, az Országos Katolikus Szövetség igazgatója kísér útjukon. A csoport első állomása *Milano* volt, ahol egy napot töltöttek. Útjukat *Genuán* keresztül folytatták.

Röptében a nagyvilág körül.

A trónörökös pár sírjánál. Király, nemzet és három árva sír a fenséges halottak sírjánál, melyet gonosz, elvetemült emberek ástak nekik. De keserű könnyeket sír mindenek felett az egyház és a katolikus buzgó szívek, mert a trónörökös párban a buzgó hitéletnek próbaköves fenségei szálltak sírba. Erős karakter, jellem volt mindakettő, kötelességtudó és lelkiismeretes, példás családi életük pedig szinte legendászerű nymbusban diszeleg szemünk előtt. E nagy jelességek náluk az Úr oltáránál nőttek és táplálkoztak, melyet náluknál alig látogatott valaki buzgóbban.

A szentségi Úr Jézus legyen jutalma a fenkölt fejedelmi lelkeknek, kiknek bensősége és hitélete, példás kötelességérzete és szeplőtelen magánélete sokáig tündöklő példája lesz előkelőnek és szegénynek egyaránt. Az, ki nem találta őket készületlenül, bárminő hirtelen és tragikusan leselkedett rájuk a halál, mert mint minden fontosabb lépésnél, úgy ennél a végzetes útnál is előbb az Úr Jézusnak ajánlották magukat és az ő szent testével erősítették hősies, a kötelességteljesítés mezején az Úrhoz tért lelküket.

Ne mulasszunk el a szentségi Úr Jézusnál látogatást tenni az ő lelki üdvösségükért és az új trónörökös pár vallásos és hitű lelkületének erősítése érdekében.

Szent Istvánnapi körmenet. Századok kegyelete, mely utóbb mintha halaványodni kezdett volna, az idén ismét a régi fényben fog e napon a magyarok szívében dobogni első nagy királyunk Szent István jobbának oldalán. A körmenetet maga a bíboros hercegprímás, dr. Csernoch János esztergomi érsek tartja. Már is több püspök helyezte kilátásba megjelenését. Mezőkövesdről pár száz matyók jön az ő festői öltözetükben érsekük, Szmezsányi Lajos vezetése alatt.

A székesfőváros is tudatára ébredt kötelességének a szent Jobbal

szemben és több nyelvű plakáton hirdeti a nagy nap jelentőségét. A miniszter vasúti kedvezményt ad.

Jöjjön föl a magyar nép, a négy folyam mosta ország lakossága e napon a fővárosba, jöjjön föl különösen az idén, amikor édes hazánkat annyi csapás éri, megrázkódítás fenyegeti, belső egyenetlenkedés marja és kérje országunk szent alapítóját, hogy áldott jobbja ez országot védje, támogassa, benne a békés erkölcsöt, vallásosságot megőrizze. Zokogjon fel milliók ajkán:

Ah hol vagy magyarok
Tündöklő csillaga
Ki voltál valaha
Országunk istápjá.

Hol vagy István király...

A bolgár király losonci időzése alkalmával érdekes epizód játszódott le. Ferdinánd bolgár király június 7-én Murányaljára utaztában pár órát töltött Losoncon. A fejedelem inkognitóban óhajtott maradni s mint Murány grófja jelezte látogatását a losonci róm. kath. plebániahivatalnak. Vasárnap lévén, a tíz órai szentmisén részt vett a király. A templomban megható jelenetnek voltak szemtanúi a hivek. A templom a nagymisére zsufozásig megtelt ünneplő hivel. A király beült az iparos emberek és a nép egyszerű fiai közé az egyik padba.

Igy váltja valóra Ferdinánd király az evangéliumi tanítást, hogy mindnyájan testvérek vagyunk Krisztusban. Az oltár számolyánál, az Úr színe előtt leomlik minden társadalmi válaszfal: fejedelem és koldus, tanult ember s az egyszerű nép fiai mind egyek vagyunk Isten előtt. Ez a fölséges jelenet ékesen szóló bizonyossága Ferdinánd király mélységes keresztény érzületének.

Mise végén felhangzott a Himnusz. Ferdinánd király is felállt és együtt énekelte a Himnuszt a hivel. Templomból kijövet a király megemléltette Valihora János dr. apátplebánosnak, hogy a mise alatt feltűnt neki egy arisztokratikus vonású idősebb hölgy és egy Kossuthszakállas iparos ember, akiknek szép éneke megragadta figyelmét. Megkérte az apát-plebánost, hogy tudja meg nevüket és közölje címüket levélben még aznap.

Magyar érzülete s meggyőződéses vallásossága egyaránt rokonszenvesé tesz előttünk a bolgár királyt.

Urnapját Murányalján töltötte a Ferdinánd király. A kis gömörmezei község lélekemelő módon ünnepelte meg Urnapját. A bolgár király is részt vett mind a szentmisén, mind a körmeneten. Fenséges, de egyszersmind megható látvány volt, mikor a daliás király honvéd-

huszárezredesi egyenruhában, összes rendjeleivel a kis falu poros, sáros utcáin felállított oltároknál a puszta földön térdelt az Oltáriszentség előtt. A murányi nép eddig is nagy tisztelettel és szeretettel vette körül a «pán král»-t, ahogy a tót atyafiak nevezik fenséges urukat; de most ezen szeretete a rajongásig fokozódott, hiszen saját szemével látta, hogy a király is porba hull a Királyok Királya előtt és a felséges úr ezen hitvallása könnyekig meghatatta a jó népet s eddig vallott hitében megerősítette. Távozóban örömeinek adott kifejezést öfelsege a község plébánosa előtt, hogy az egyház ezen szép ünnepét az ő kedves vára közelében ülhetette meg.

A kis Péter, a gyermekek gyakori áldozásának apostola immár a magyar gyermekvilág szívéhez is szól, mert már magyar nyelven is megjelent. (Isteni Megváltó Nővérei, Sopron. Fürdő-utca 1.) A kis füzet megjelenése valóságos eucharisztikus esemény. Egy 7 éves gyermek, a huszadik század egy gyermekének története saját leveleiben, melyeket lelkiatyjához írt. A naponkinti áldozás hőst, szenvedni és tűrni tudó hőst alakított az ingatag gyermeklélekből, ki egész családját csodálatosan megtérítette és Jézushoz vezette. A történet könnyek nélkül nem olvasható és sokkal hatásosabb a lélekre, mint akár a gyönyörű kis Nelli vagy a kis Teréz története. A szentségi Jézus eucharisztikus szent gyermekligát nevel magának.

Katechetikai kurzus lesz szeptember 1–3. napjain Klagenfurtban. A program nagyon változatosnak és tanulságosnak ígérkezik. Jelentkezni «Kärtner Katechetenverein» Klagenfurt, Radetzkystrasse 25 címen lehet. A 4 koronás tagdíj beküldése után küldik meg a részvételi jegyet és a részletes programot.

EGYESÜLETI ÉLET.

Konferenciák. *Szentiványi* Károly rátpósti prépost május 28-tól június 1-ig a *székelyudvarhelyi* oltáregyesület felkérésére konferencia beszédek tartott az ottani plébánia-templomban.

A *gyulafehérvári Oltáregyesület* június 11-től június 19-ig *szent kilencedet* tartott Jézus Szive tiszteletére. Az

ájtatosság a Ferencrendiek templomában folyt le s esténként szentbeszéddel volt egybekötve.

A *kolozsvári Oltáregyesület* máj. 30. jún. 2. napjain állította ki a szegény templomok felszerelésére szánt egyházi készleteit. A gazdag *kiállítás* iránt nagy érdeklődés nyilvánult meg.

KIMUTATÁS

a **Székesfehérvári Oltáregyesület** 1914. kiállításáról, mely az idén is, mint a megelőző években a Ferenc József nőnevelde főtisztelendő főnöknője által kegyesen átengedett helyiségekben volt látható.

Budajok, kelenvölgyi kápolna. Fehér casula, palla. *Pilisszántó.* Vörös pluviale, vörös casula, palla. *Tinnye.* 4 ministránsing, cingulum, kehely. *Vadl.* Velum. *Martonvásár.* Viola casula, palla. *Baracska.* Kehely, 3 vállkendő, alba. *Bakonykúti.* 3 vállkendő. *Isztimér.* Zöld casula, palla. *Guttamási.* Fehér mennyezet. *Bakonysárcány.* Fehér pluviale. A templom tulajdonát képező monstrancia aranyozása, fehér casula. *Csókakő.* Keresztelőkészlet, füstölő tömjéntartóval. *Bodajk.* Zöld pluviale. *Fehérvárcsurgó.* 4 vörös ministránsruha. *Balinka.* Vörös casula, 6 corporale, 6 kehelykendő, palla. *Pázmánd.* Fehér casula, palla. *Vereb.* Fehér pluviale. *Mór.* Viola casula, 3 vállkendő, 6 corporale, 6 kehelykendő, palla. *Sz. Györgykórház helyben.* Vörös casula, fehér viola stóla, 2 burza, palla és szentségfátyol. *Sz. Ferencrendiek helyben.* Ciborium, 2 dupla stóla, kis antipendium, 2 palla. *Ráczkeve.* Zöld casula. *Szigetbecse.* Fekete casula, palla. *Vértesacsá.* Ciborium. *Csór.* Zöld casula. *Gyuró.* Zöld pluviale. *Alap.* 2 vörös ministránsruha, 2 ministránsing, 6 kehelykendő, 6 kéztörölő, cingulum. *Tordas.* Öröklámpa. *Vérteskozma.* Zöld pluviale, csipkevelum a monstranciára. *Felcsut.* Zöld casula, palla. *Ó-Barok.* Fehér casula, palla. *Pákozdi.* Fehér pluviale. *Diósd.* Zöld casula, palla. *Nagytétény.* Viola casula, palla. *Pusztavám.* Fehér casula, 4 vállkendő, keresztelési ingecske, palla. *Szeménáriumi kápolna helyben.* Zöld casula, velum, füstölő, tömjéntartóval, fehér-viola stóla, ostyartartó, 3 vállkendő, palla. *Bia.* Kehely, zöld casula, palla, pacificale. *Érd.* Fehér casula, palla. *Százhalombatta.* Zöld casula, palla. *Szár.* Vörös pluviale ciboriumköpeny. *Ujbarok.* Alba, karing, 2 corporale, cingulum. *Zsámbék* (a sz. keresztől nev. nővérek kápolnája). Fehér casula, dupla stóla, aspensorium, palla. *Urhida.* Kehely. *Sz. Imre konviktus helyben.* Viola stóla, fehér stóla, bursa. *Sárbogárd.* Ciborium bursa, 6 kehelykendő, palla. Ezenkívül ki volt még állítva mint magánadomány: *Jézus Sz. Szive templomának:* Karing, oltárterítő, husvéti gyertyatartó. *Sárpentelei templomnak* fehér casula. *Ciszterciák kápolnája* részére: Oltárterítő.

Szeménáriumi kápolnája számára: 2 pulpituskendő és 6 palla, fehér casula ezüstmisére, csipke ministránsingre, oltárterítő. A felnőtt leányok Mária-kongregációjának adománya: Alba, 1 karing, 1 vállkendő, 3 corporale, 6 kehelykendő, 6 kéztörölő, 1 palla, 1 ciboriumköpeny, 1 oltárterítő és 2 antipendium, a budapesti Szent Imre Kollegium kápolnája részére. Ezeken kívül 1 corporale, 1 kehelykendő, 1 palla, Sturm Erzsébet magánadománya.

A felsővárosi plébánia-templom részére: Husvéti gyertyatartó, viola casula, szentségfátyol, alba, bursa, oltárterítő, 2 oltárterítő, 4 kehelykendő, 2 corporale és 1 vállkendő, ciboriumköpenyke.

Még utólagosan be lett küldve az Oltáregyesület kiállítására: fehér casula, lila stóla, 6 kehelykendő és 1 corporale a felsővárosi és 6 kehelykendő és 1 corporale a Jézus Szive templomának.

1914. március hóban befolyt tagdíjak. Kibos Anna 2 K, Krezmars Teréz 10 K, Szabó Ferencné 4 K, Melegbocsi Anália 3 K, Kurillo János 2 K, Jakács Mihályné 2 K, Havel Lipótné 8 K, Kozel Paulina 8 K, Balog Márta 2 K, Balog Mariska 24 f, Balog Bianca 24 f, Balog Katica 24 f, Kovács Julianna 1 K, Nacsá János Makó 10 K, özv. Szécsényi Józsefné 2 K, özv. Beliczay Jánosné 1 K, Mihálka Jónásné 1 K, Mihálka Margit 1 K, Ó-pécskai tagok 3.24 K, Troppa Emma 2 K, Czura Terézia 1 K, Wanda Erzsébet 40 f, Kalmár Mária 40 f, Karancssági tagok 20 K, Veszprémi Józsefné 1 K, Tolnay Miklós 2 K, Weidner Diesel Ernőné Veszprém 2 K, Cservény Gyuláné 1 K, Csákány Julis 24 f, Geszler Erzsébet 50 f, Valek Magdolna 30 f, Chyzer Kornélia 2 K, Kiss Teréz 40 f, Khayll Elemérné 6 K, Kétár Károlyné 2 K, Szegh Erzsébet 2 K, Nagy Antalné 2 K, Német Mária 24 f, Füle Erzsébet 40 f, özv. Hartmann Jánosné 4 K, gróf Győry Teréz 5 K, gróf Cziráky Luiza 2 K, Budapest-Ujlaki tagok 5 K, Pinkafői tagok 4 K, Wangler Mátyásné 2 K, Szopcsák Anna 1 K, Pap Mária 3 K, Barabás Margit 2 K, Frenreisz Gézané 2 K, Vagmár Anna 2 K, Szesztenszky Julia 2 K, özv. Zóka Józsefné 2 K, Palkovics Jánosné 2 K, Szalka Erzsébet 2 K, Kollár Borbála 2 K, Hideg Róza 3 K, Németh Józsefné 4 K, Pausz Gyuláné 1 K, Kovács Mária 5 K, Buchmann Mária 2 K, özv. Miskó Józsefné terjesztő által: Schödl Viktorné 1 K, Schödl Izabella 1 K, Schödl Viktor 1 K, Schideck Terézia 1 K, Cséh Andrásné 2 K, Hepborn Józefin 1 K, Szulzberger Ignácné 4 K, Christian Gizella 2 K, Schreff Antalné 2 K, Pálházy Józsefné 4 K, Zeidl Antalné 5 K, Gábor Józsefné 5 K, Gábor Anna 2 K, Pelczér Gyula 2 K, Pelczér Julia 2 K, Andesz Katalin, 2 K, Andesz Anna 1 K, Hugyesz Mária 2 K, Németh Emma 2 K, Ernszt Anna 2 K, Szeifert Ludovika 1 K, Székács Vendelin 2 K, Gertein Paula 1 K, Vormündl Ferenc 1 K, Keicsits Anna 1 K, gróf Keglevich Ödönné 4 K, Kratzer Rezsóné 2 K, Krikova János 4 K, Krikova Jánosné 4 K, Danglmayer Jánosné 2 K, Wild Mária 1 K, Schmidt Konrádné 6 K, Vogl Ferencné 2 K, Fühl Pál 10 K, Weitracker Istváné 2 K, Fuchs Antalné 2 K, Ruzsnyák Károlyné 2 K, Gürsch Gyuláné 2 K, Schultzberger Gyula 2 K, Del Médico Ágostonné 10 K, Tatay Ferencné 4 K, Korzenszky Józsefné 4 K, Meskó Józsefné 104 K, összesen 217 K; Kneitner Ferenc 6 K, Stimalkovics Kálmáné 2 K, Schambach Ludomilla 2 K, Pogány-Plaudesz Katalin 2 K, Gyömrőy Ferencné 5 K, Zakaleczky Julianna 3 K, Élő Mária 4 K, Ádám Margit 1 K, dr. Pokorny Emánuel 8 K, Fraller Józsefné 1 K, Griger Ilona Nagyugróc 2 K, Mihálik Jánosné 2 K, Hilmann Mariska 2 K, Kossár Andrásné 1 K, Fárner Lipótné 50 f, Szalontay Józsefné Máramarosziget 2 K, Gyenge Gyuláné Máramarosziget 4 K, Baesa Andrásné 1 K, Gajáry Ödönné 10 K, Muzslai tagok 23.68 K, Szleisz Katalin 40 f, Obendorfer Jánosné 1 K, Krajcsovic Antalné 1 K, Krajcsovic Aranka 1 K, Görög Ferencné 4 K, Wertheimstein Sarolta 2 K, Csasz-kóczy Erzsébet 5 K, Voigt Károlyné 2 K, özv. Tichy Józsefné 10 K, Csatán-Hegedüs Anna 2 K, Budai Józsefné 1 K, Dobos Istváné 50 f, Nádszegi tagok 123.60 K, Bastor Teréz 1 K, Pichler Jánosné 2 K, Dévény Gyuláné 4 K, Mária-Radnai tagok 3.84 K, Szalkai tagok 6.80 K, Goát Rozália 40 f, Kendei tagok 31.92 K, Öhlsleger Sámuelné Várhosszúrét 50 f, Öhlsleger Anna 50 K, Tasch Hermin terjesztő által: özv. Solyom Imréné 24 f, Széplaky Jánosné 30 f, Széplaky Erzsé 50 f, özv. Papp Alajosné 4 K, Planer Antalné 4 K, Matheidesz Istváné 10 K, összesen 19.04 K; Laub Jánosné terjesztő által: Seger Józsefné 2 K, Haszman Józsefné 2 K, Tomas

Ferencné 2 K, Thaller Istváné 2 K, Dinczer Benedekné 2 K, Krén Józsefné 2 K, Krinitzky Lajosné 2 K, Szende Alajosné 2 K, összesen 16 K; Gervay Lujza terjesztő által: Dvorzsák Ignácné 2 K, özv. Unger Leoné 10 K, összesen 12 K; Peterdy Alice terjesztő által: Koshai Anna 1 K; Kumpler Gézané terjesztő által: Krisztanits Jánosné 2 K, Háder Julia 24 f, összesen 2.24 K; özv. Weisz Gyuláné terjesztő által: Zboray Johanna 5 K; Dolin Péter 5 K, Dürfler Janka 2 K, Tóth Julianna 8 K, Bezolt Anna 1 K, Maczkó Mária 2 K, Takács Zsuzsanna 50 f, Takács András 50 f, özv. Miskolczy Lászlóné 2 K, Balonyi Ilona terjesztő által: özv. Fetti Lipótné 2 K, Kerékgyártó Irma 2 K, báró Riedel Zdenkóné 2 K, Zsolnay Elza 2 K, Óhegyi Jánosné 4 K, Dévényi Margit 2 K, Zsámboky Gyuláné 2 K, báró Mühlen Gusztávné 4 K, Korbély Sándorné 50 f, Szalay Rezsóné 2 K, összesen 22.50 K; Tausch Hermin terjesztő által: Polcz Józsefné 24 f; ifj. Polcz József 24 f, Pittfor Jánosné 24 f, Zachary Ádámné 24 f, Némethy Ervinke 1 K, Balogh Márta 4 K, Balogh Mari 24 f, Balogh Erzsé 24 f, Balogh Annus 24 f, Balogh Gizus 24 f, Balogh Zsuzsi 24 f, Balogh Julis 24 f, Matheidesz Istváné 10 K, összesen 17.40 K; Sátha Margit 80 f, Loewell Matild terjesztő által: Neumann Ilona 4 K, Kellner Antal 1 K, Csapp Valéria 2 K, Atkány Ilona 1 K, Horváth Irén 1 K, Tatér Gyula 1 K, Viktor Jánosné 1 K, Ferenczonné Erzsébet 1 K, Lauzerits Margit 2 K, Dávid Józsa 2 K, Ruti Jenő 1 K, Kaiser Józsefné 1 K, Borsódy Teréz 2 K, Lelkes Teréz 2 K, Zaks Róza 1 K, özv. Takácsné Mária 1 K, Rákóczy Mari 1 K, Ulicska Ilona 40 f, Ulicska Katalin 40 f, özv. Friczékne Erzsébet 60 f, Kluska J.-né 30 f, Szöke Józsefné 40 f, Fodor Juliska 40 f, Fabókné Mária 50 f, Fabók József 50 f, Holló József 50 f, Skopek Mária 40 f, Hurják Józsefné 40 f, Nogel Imre 1 K, Nogel Imréné 1 K, Horváth Ilona 1 K, összesen 32.80 K; Galambos Róza 3 K, B. F. Gy. sz. L. E. 120 K, özv. Hauser Jánosné 2 K, özv. Pável Jánosné 1 K, Katona Erzsébet 50 f, Kassaegyházmegyei tagok 50 K, Zachar Anna 1 K, özv. Marjai Károlyné 6 K, Futó Mária 1 K, Fórián Alajos 50 f, Bicsák Fáni 1 K, Pesti Máté 1 K, Keserü Károly 24 f, Dér Teréz 1 K, Sebestyén Mária 60 f, Lipp Karolina 1 K, Nagy Anna 1 K, Posch Borbála 1 K, Korpecs Anna 1 K, Viszenpart Aloizia 1 K, Rozsnyó egyházmegyéből 1211.69 K, özv. Holdonner Orbánné 5 K, Szulyovszky Kamilla 2 K, Görög Ferenc Garamújfalu 1 K, Ozorák Antalné 50 f, Szabó Mária 2 K, Balázs Sándorné 4 K, Holenda Ada Klária 1 K, Tomée Pálné 60 f, Ziday Józsefné 1 K, Wunder Szidónia 2.50 K, Bozóki tagok 1.90 K, Nagytétényi tagok 58.30 K, Erdély Gyuláné 2 K.

1914. április hóban befolyt tagdíjak és adományok. Dala Ferencné Sárvár 1 K, Svaicz Jánosné 2 K, Svaicz Julia 2 K, Fináli Gáborné 2 K, özv. Stiepek Pálné terjesztő által: Gaál Istváné 2 K, Gaál Margit 3 K, Dosztál Vencelné 5 K, Riedl Jánosné 2 K, összesen 13 K; Iták Antalné 2 K, Friesz Károlyné terjesztő által: Wágner Ferencné 1 K, Kuhn Józsefné 4 K, Ekker Imréné 2 K, Weisz Józsefné 2 K, Mátyás Béláné 2 K, Huber Miklósné 1 K, Feith Tamásné 2 K, Kaizer Mihályné 4 K, Weisz Ferencné 2 K, Kaltnecker Györgyné 2 K, Seifert Mihályné 1 K, összesen: 23 K; Fodorné Szegedy Ilona 80 f., Nagy Gizella 1 K, Szentiványi Sándorné 5 K, özv. Heinrich Ferencné gyűjtése 100 K, Kavasz Istváné Kassa 1 K, Mihálik Aurélia Szepesváralja 4 K, Sas Pálné 3 K, Bittner Mária 1 K, Behowsitz Frigyesné 1 K, Barcsi tagok 20.78 K, Serfőző Gyuláné 2 K, Tolt Ignác 2 K, Tolt József 1 K, Tolt Angela 2 K

Szaneck Mária 2 K, Matykó Karolin 80 f., Schätz Istvánné 10 K, Iszkai gk. tagok 14.64 K, Pfszter Erzsébet 2 K, Dankó Andrásné 40 f., öz. Wertmüller Béláné 2 K, Wunsch Karolin 1 K, Kiss Teréz 50 f., Nagy Ferencné 2 K, Frits Etelka Losonc 2 K, Paulus Teréz 2 K, Paulus Józsa 2 K, Bunczel Nándorné 10 K, Holzschuh Lajosné terjesztőnő által : öz. Kájlinger Mihályné 2 K, öz. Bakos Jánosné 2 K, öz. Vavrik Ágostonné 10 K, összesen 14 L ; öz. Kluzatsek Rezsóné terjesztőnő által : Kluzatsek Margit 2 K, Kluzatsek János 2 K, Kluzatsek Kornélia 2 K, Kluzatsek Gizella 2 K, Kluzatsek Rezsóné 24 K, összesen 32 K, öz. Prenoseille E.-né 3 K, öz. Szevera Ferencné 2 K, Állt Lipolda 2 K, Geway Lujza terjesztőnő által: Stankovszky Mária 2 K, Till Erzsébet 6 K, összesen 8 K ; Barkóczy Ilona bárónő 2 K, Herfort Irén terjesztőnő által : Kövér Kálmánné 10 K, Balonyi Ilona terjesztőnő által öz. Hampel Antalné 2 K, Rózsa Katalin 1 K, Freckay Irén 2 K, összesen 5 K, Hofer Ferencné terjesztőnő által : Hofer Ferenc 1 K, ifj. Hofer Ferenc 1 K, Vaszkó Györgyike 1 K, Vaszkó Mária 2.50 K, Westner Sándor 2.50 K, dr. Farkas Gézáne 10 K, Koller Istvánné 2 K, összesen 20 K ; Knapp Konstancia terjesztőnő által : Knapp Antalné 2 K, Leitner Emma 2 K, Goldhammer Hilda 1 K, Ciccetti Lajos 2 K, Tóry Gizella 24 f., öz. Bayer Vendelné 24 f., összesen 7.48 K ; Lafrankó Károlyné terjesztőnő által : öz. Schmalz Károlyné 10 K, öz. Lafrankó Istvánné 10 K, Walla József 4 K, összesen 24 K ; Loewell Matild terjesztőnő által : Madár Antalné 1 K, Madár Mária 1 K, Manás Jaroslávné 10 K, Politzerné 20 f., Csákány Béla 60 f., Horváth Kálmánné 1 K, Horváth Károly 1 K, Brabant Ferencné 2 K, összesen 17 K ; Bartos Mária 4 K, öz. Lafrankó Jánosné terjesztőnő által : öz. Lafrankó Istvánné 10 K, öz. Jahn Józsefné 5 K, Hulitius Jahn Gizella 4 K, Stieber Vince prelátné 10 K, Hulitius Károlyné 4 K, Better Gyuláné 2 K, Szemere Árpádné 4 K, Lafrankó Ervinke 4 K, Lafrankó Gyula 2 K, Tölgyesy Károlyné 4 K, Waigand Ferencné 10 K, U. U. 5 K, öz. Lafrankó Jánosné 20 K, összesen 72 K ; Lippay János Szeged 2 K, Deli Gáborné 2 K, Gajósi Lajosné 6 K, Csete Nagy Istvánné 1 K, Valenta Andrásné 1 K, öz. Tull Jánosné 4 K, öz. Szantner Zsigmondné 1 K, Friedrich Jánosné 2 K, Ősi Bálint 1 K, Pápay Gézáne Kis-Korpád 4 K, Bencze János 1 K, Kronfráter Anna 1 K, Hugai Mária 5 K, Kuzsok Anna 2 K, öz. Stiepek Pálné terjesztőnő által : Fehérváry Istvánné 2 K, München Edéné 5 K, Schmidt Ferencné 5 K, Luib Lujza 2 K, Kákósy Györgyné 2 K, Káschnák Anna 2 K, összesen 18 K ; Visi Plauder Izabella 2 K, öz. Probst Terézia 4 K, Poszpió Borbála 10 K, Nebel Anna 2 K, öz. Tomor Jánosné 3 K, Bucsusán Szilvia 2 f, Moritoria Ilona 3 K, János Irén 4 K, Bachmayer György 4 K, Széchényi Ferenc 24 K, Széchényi Ferencné 24 f., Vivara Jánosné 2 K, Szombathely egyházmegyei tagok 86.72 K, öz. Domján Istvánné 2 K, Lindwurm István 24 f., Barta Irén 2 K, Kreycsir Teréz 1 K, Hauke Lajos 24 f., Hauke Lajosné 24 f., Licskó Mária 24 f., Vas Rezsóné 40 f., öz. Marczy Lipótné 1 K, Winkler Teréz 2 K, öz. Szmitsák Ferencné 40 f., Szabó József 1 K, Anton Mária 1 K, öz. Técs Antalné 1 K, Horváth Mária 2 K, Pilis Károlyné 1 K, Szilágyi Lajosné 40 f., Müller Jánosné 1 K, Mészáros Elekné 40 f., Windhaber Rezső 60 f., Hajdu Géza 60 f., Szabó Istvánné 50 f., Kalapos Lajosné 30 f., Dömötör Lajosné 30 f., Billa Tamásné 1 K, Bruzer Józsefné 2 K, Beridez Bolda bárónő 1 K, Fa Mihályné Nagykikinda 1 K, öz. Koch József 1 K, Hottovy Ferencné 1 K, Zradecsek Mátyásné 2 K, öz. Varga Istvánné 2 K, Plachy Lajosné 2 K, Koskovic Ignácné 2 K, Szabó Brigitta 24 f.,

özv. László Istvánné 6 K, Szemplika Anna 24 f., Sátoria Károlyné 24 f., öz. Cseh Gusztávné 24 f., Hóra Etel 30 f., Kaltneker Borbála 1 K, Belke Nagy Julianna 24 f., Sajerli Istvánné 1 K, Turos Miklósné 1 K, Balázs Katalin 1 K, Blaskó Katica 50 f., Vígkedvű Pálné 50 f., Mariagluck Eugenia 2 K, Kajna Magdolna 1 K, Kukovaszky Vilmos 60 f., Bakay Dezsóné 40 f., Lukács Vendel 1 K, Péter Andrásné 60 f., Takács Imre 30 f., Sporel Amália 1 K, Csukay Vilma 5 K, Vidra Mária 2 K, Janausek Karola 30 K, Duda Rózi 50 f., Takács Anna 30 f., Bitto Ferencné 30 f., Serman Béla 1 K, Pálfi Pálné 1 K, Kürthy Ilona 2 K, Krieger Anna 60 f., öz. Braun Ferencné 1 K, Vizváry Gizella 40 f., Vizváry Mariska 40 f., Medveczky Etel 40 f., Tichy Katalin 40 f., Buska Ferenc 30 f., Skoduka Mátyásné 50 f., Herold János 30 f., öz. Pattantyus Mihályné 1 K, Pattantyus Mihály 1 K, Neubauer Józsa 50 f., Vitárius Gizella 24 f., Balázs Mózes 50 f., Parsetics Ida 25 f., Parsetics Vincéné 25 f., Lipovszky Károly 2 K, Cifrik Irma 24 f., Bábis Ferenc 1 K, Dobozi Istvánné 24 f., Görlich Alajosné 2 K, Panyi Józsefné 60 f., Panyi József 60 f., Kánya Béla 1 K, Kánya Béláné 1 K, Sándor Lajosné 60 f., Parrag Sándorné 40 f., Meizinger Eleonora 1 K, Török Elemérné 5 K, öz. Hók Józsefné 200 K, Gregor Frigyes 40 f., Köncöl Teréz 24 f., Tober Jánosné 30 f., Kiglics Erzsike 40 f., Barka Balács 25 f., Dezső Józsefné 1 K, Hora János 1 K, Dudás Erzsébet 2 K, Faber Kálmán 24 f., Bohuszláv Józsefné 30 f., Kovács Károly 24 f., Herer Dora 1 K, Müller János 40 f., öz. Böcskey Sándorné 30 f., öz. Vicsei Ferencné 2 K, Sándor Ilona 1 K, Pizinger Istvánné 2 K, Novara Katalin 50 f., öz. Millán Károlyné 2 K, Cziriák Gyula 20 f., Szemes Károly 1 K, Mezőlaborci tagok 47.36 K, Dravec Teréz 2 K, gróf Csáky Gyuláné 4 K.

1914. május hóban befolyt adományok. Cziráky Erzsébet grófnő 100 K, N. N. egy kehelyre 60 K, Brunsvik Mária 2 K, Brunsvik Matild 2 K, Kapus János 1 K, Ács Teréz 24 f., Kovács Teréz 24 f., Gulyás Rozália, Gödölle Emma 2 K, Rózsa Anna 50 f., Gaál Mária 60 f., öz. Bezedits Dezsóné 5 K, Derbisz József 2 K, Rohrhofer Ottilia 2 K, öz. Hatvani Lajosné 1 K, Katona Ferenc 1 K, Felmayer Vilma választmányi tag által : öz. Rigler József Edéné 4 K, öz. Schöja Antalné 4 K, Schöja Hermin 4 K, Wagner Klára 4 K, Telmayer Vilma 10 K, Magyar Karolin 1 K, Kreics Ágnes 1 K, Mihók Júlia 1 K, öz. Korinek Ferencné 50 f., összesen 29.50 K, Bergmann Károlyné 1 K, Bergmann Matild 1 K, Bauer Róza 2 K, Erdőteleki tagok 9.10 K, Nacsá János 2 K, Nacsá Jánosné 2 K, Nacsá Terézia 2 K, Molnár Mária 1 K, Kardos Jánosné 4 K, Zehetbauer Erzsébet 24 f., Lorenz János 1 K, Lorenz Jánosné 1 K, Lorenz Adél 2 K, Szalay Gizella 2 K, Komár Mariska 1 K, Zwekits Jánosné 2 K, Kray Istvánné 5 K, Bohovcsik Mária 3 K, Szabó Károly 2 K, öz. Karsay Mihályné 40 f., Pék Józsefné 40 f., Varga Teréz 24 f., Babucz Mária 24 f., öz. Takátsné Etel 1 K, Schmied Ferencné 1 K, Székely Pálné 1 K, Bencze Szentpáli Gabriella 10 K, Kezács Anna 1 K, Huszárik Anna 2 K, Duhó Júlia 2 K, öz. Korinek Ferencné 24 f., Banya Mihályné 5.20 K, Full Lipót 2 K, Kiss Emilné 2 K, Héber Károlyné 3 K, Bocsa Erzsé 3 K, Lévy Gyula 2 K, Szabó Mária 2 K, Kistikványi gk. hitközség 4 K, öz. Tóth Györgyné 2 K, öz. Blaha Gyuláné 40 f., Szalassy Lujza 40 f., öz. Heinrich Ferencné gyűjtése 100 K, Proksch Bolda 2 K, Haas Magda 2 K, Nádaszky Józsefné 2 K, Sdatauer Aladárné 2 K, Mihálovics Szilárdné 3 K, Szűz Istvánné 3 K.

(Folytatása következik.)

Oltáregyesületi érmek

aluminiumból, újezüstből vagy valódi ezüsből többféle kivitelben kaphatók Kalocsán a Rózsafüzérszövő Házipari Vállalatnál. Csinos és tartós szentolvasók. Érmek, keresztek, szentképek, skapulárek, skapuláre-érmek és egyéb kegytárgyak. Első szentáldozási képek. Imakönyvek és hitbuzgalmi művek. Lurdi víz.

Árjegyzék ingyen és bérmentve.

Cím: _____

RÓZSAFÜZÉRIPAR, KALOCSA.

Walsér-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik

teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival
megjelent és kapható

Közönséges papíron:

Vászonkötés ... .. 3 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 5 * — *
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 6 * — *

Műnyomó papíron:

Vászonkötés, vörösvágás ... 4 K — f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal ... 5 * 50 *
Bőrkötés, aranyv., tokkal ... 6 * 50 *
Borjúbőr-kötés, aranyvágás,
párnázva, kazettával ... 8 * 50 *

Japán papíron: (az egész könyv egy ujj-
nyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás ... 4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 6 * — *
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 7 * — *
Borjúbőr, párnázva, kazettával 9 * — *
Borjúbőr, hordozható tokkal 18 * — *

Walsér-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs hatodik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel
nagyobb a kisebb alakú kiadásénál: K. Sávely Dezső
festőművész rajzaival.

Jó papíron:

Vászonkötés... .. 4 K 60 fill.
Bőrkötés, vörösvágás tokkal ... 6 * 50 *
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal ... 7 * 50 *

Japán papíron:

Vászonkötés, bindre fűzve ... 5 K 20 fill.
Bőrkötés, bindre f., vörösvágás tokkal 7 * 50 *
Bőrkötés, bindre f., aranyv., tokkal 8 * 50 *
Borjúbőr, bindre f., aranyv. párnázva
kazettával... .. 11 * — *

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmélkedések).

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülében.

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy
utánvétellel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamát 1 K 40 fill.-jével.
még kaphatók egyenként

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIETUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS.

XV. ÉVF. 1914. 9. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS.

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

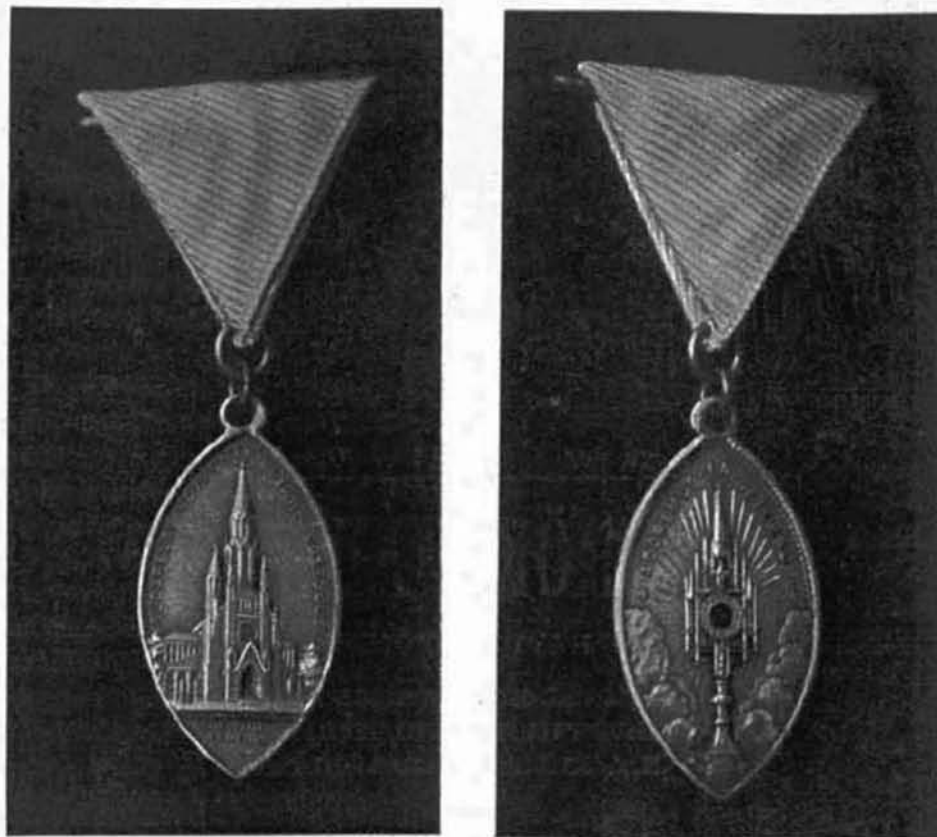

ET TURTUR NIDUM ALTARIA.

PLORABUNT SACERDOTES.

Hivatalos oltáregyesületi érem. Kapható: Oltáregyesületi iroda. Budapest IX., Üllői-ut 77. Egy darab ára ezüst kivitelben: 2.60 korona. Alumínium kivitelben: 90 fillér.

Az «Örökimádás» t. olvasóihoz! A háború az oltáregyesületet is fájdalmasan érinti és nagy áldozatot hoz a budapesti oltáregyesület, hogy az «Örökimádás»-t, bár kisebbítve, továbbra is kiadja. Kérjük a mélyen tisztelt olvasóközönséget, hogy e súlyos időkben is támogassa az Eucharisztia legszebb magyar közlönyét, az «Örökimádás»-t. A kis testvérlap, a «Jézusom örömm» egy-két hónapig nem jelenik meg, annál inkább ápoljuk mi az eucharisztikus gyermekszövetségben a buzgóságot.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: T. J.: X. Pius pápa halála. — Dr. Tiefenthaler József: Háború. — A bíboros hercegprimás a háború miatt elárvultakért. — A XXV. eucharisztikus világkongresszus. — Röptében a nagyvilág körül. — Jézusom, örömm. Rovatvezető: Dr. Szylaba Emil: Hangosan szól a szív szava! — Eucharisztikus szövetségek. — Felső bimbók. A kis hős. — Egyesületi élet.

X. Pius pápa halála.

A HÁBORÚ ólomsúllyal nehezedik lelkünkre, könnyeket sajtol ki szemünkből és keserű fohászokat szakít ki szívünkből és most meghal a pápa is. Szent István napján, augusztus 20-án éjjel 1/2 2-kor hunyta be szemét örökre hetvenkilenc éves korában. Ő a háború halottja. Gondoktól agyongyötört jóságos szive nem bírta elviselni azon tudat fájdalmát, hogy katolikusok milliói fegyverben állanak egymással. «Szivesen áldoznám fel életemet a sok fiatal harcosért», mondotta könnyes szemmel környezetének. Megnyugsunk az isteni Gondviselés imádatos végzésében, de fájó könnyeinket nem tudjuk elfojtani sírjánál. Nincs toll, mely leírhatná, nincs ékesen beszélő ajak, mely elmondhatná, hogy mi volt X. Pius az egyháznak. Krisztus földi helytartója volt, de amit e mondat csak jelenthet és kifejezhet, az volt X. Pius pápa a kétezeréves anyaszentegyháznak. Általa ismerték meg ismét a népek milliói az Úr Jézust. Az elhagyott tabernakulumok környékét benépesítette, a szunnyadó vagy kialudt örökmécseket meggyújtotta,

úgy hogy ismét szimbolumai lettek azon eleven, a vértanúságig erős hitnek, hogy az Úr Jézus, a Megváltó Jézus lakik a tabernakulum csendes ajtai mögött. Hitélet, bensőség, buzgóság, vallásos fellendü-

† X Pius pápa.

lés fakadt intézkedései nyomán. Új vér szökött az egyház elalélt tagjaiba, az Eucharisztia krisztusi vére; megelevenedett minden az Óltáriszentség árjában az ő fenséges pápai programja szerint: Omnia instaurare in Christo — mindent megújítani Krisztus-

ban. A jóság pápája volt s ebben a leghűebben utánozta az édes Jézust. Mint káplán, plébános, kanonok, püspök is már alter Christus, Krisztus-képmás volt az emberek között. A magas pápai székből is megmaradt kápláni egyszerűségében.

Az Úr Jézus egyszerűsége visszatetsző volt sokaknak az akkori zsidóságban. Királyi fényt és pompát szerettek volna külsején látni s mikor ezt benne hiába keresték, gögös lelkük elvakult az isteni lélek és természet felismerésére is. X. Pius pápa egyéniségét is sokan félreismerték egyszerűsége miatt. Csodákat művelve, lelki megújodást lehelve, igazi hitéletet kisugározva ült a pápai trónon — azzal az egyszerűséggel, mellyel az Úr Jézus járt a Genezareth partjain. Ma azonban a X. Pius pápa uralkodása alatt aszkézisében és bensőségében megreformált katolikus anyaszentegyház átérzi kimondhatatlan veszteségét a szent pápa sírjánál. De főleg az eucharisztikus mozgalmak, oltáregyletek, pietisztikus társulatok, kongregációk fájdalma látszik vigasztalhatatlannak.

Csakhogy a jóságos szentatyja még halálában is tanított s mi megfogadjuk utolsó szavait is. «Teljesüljön az Úr akarata» rebegte, mielőtt lelke Teremtőjéhez szállott. Legyen meg az Úr akaratja, suttogja milliók hívő lelke is, erősítve attól az önkénytelen érzéstől, hogy a nagy pápa lelke már szentől-szembe látja az Urat, kit lelkének egész erejével s lelki hatalmának egész teljességével szeretett, imádott és szemlélt a tabernakulum titokzatos leplei alatt. Legyen meg az Úr szent akaratja — imádkozza az egész egyház abban a szent tudatban, hogy az egyház hajóját Krisztus nem hagyja el, hanem mihamább új kormányost állít élére. T. J.

Háború

INTER arma silent musae — «Fegyverek közt, háborúban elnémul a tudomány és művészet» — mondja a közmondás. S a történelem sok ezeréves multja arra tanít, hogy a kedélyek elvadulása, lelki eldurvulás, állatias vadság, forradalom a háború mindenkor szörnyesülöttjei. Most is olvastuk már Franciaországról és Oroszországról, hogy teljes a föllördülés, félelmetes szenvedélyek vannak kitörőben, az idegenek élete kockán forog, sőt polgártársak lönek egymásra és katonák törnek saját tisztjeikre.

A háború réme itt van hazánk egén. Fájdalmas könnyeket sirunk arra a kínzó tudatra, hogy nemzetünk színe-java vérzik a csatatéren. Egy világháború borzalmainak kerültünk központjába. S csodák csodája, a történelem tanúsága nálunk nem nyer beigazolást. Nyugalom van mindenfelé, elégedetlenségnek, alacsony szenvedélynek nyoma sincsen. Csendes, békés polgárnak ezen lovagias nemzet keblében bántódása nem történik. Sőt fölemelő dolgok mennek végbe a lelkekben. Azt mondta a minap egy lelkes magyar asszony: Főtisztelendő uram, csodák történnék nálunk, az Úr keze van köztünk, az emberek megtalálják a lelküket; minő valóságos érzés lobog föl milliók szívében, minő sóvárgással hallgatják mindenfelé a vallás lelkesítő ígéit és minő kegyelettel rejtik keblükbe a Mária-érmet!

S tényleg, a mi katonáink megostromolták a gyóntatószékeket, ezrével fogadták lelkükbe az Úr testét, az erősek eledelét. Azt olvastuk, hogy a német demokraták elégették a vörös lobogót, mint a vallástalanságnak és hazafiatlanságnak jelvényeit, egy általános Istenhez térés nálunk is ledöntötte a lelkekben az istentelenségnek és lelki elvakultságnak bálványszobrait.

Tényleg, az emberek megtalálták a lelküket. Megtalálták a lelküket, de megtalálták a jó Istent is. Mea culpa-szellem hatja át a lelkeket, bánat, megkérlelés ül az arcokon. Érezzük, hogy könnyelműen megfeledeztünk Istenről és alig törődünk lelkünkkel.

Polgári, társadalmi és állami életünk hátat fordított a vallásnak, Mária dicső országa letért régi ösvényéről és őseink vallásossága, Mária-tisztelete lomtárba került. Sőt már-már büntetlen üldözésnek volt a tárgya az ezeréves nemzetfönntartó erő: a krisztusi hit és a Mária-tisztelet. A nemzetől odaállított hivatalos nevelők büntetlenül vallhatták és gyakorolhatták, hogy már a gyermeki lélekben kiöljék a vallás csiráit. Az egyház emberfölötti küzdelmet fejtett ki ezen vallástalan és egyúttal nemzetellenes eltévelyedéssel. Intó szózatát csak kevesen szívlelték meg, sőt a nagy tömegnek az egyház szava csak vörös posztó volt, melyől megvadulva még jobban támadt a nemzetfönntartó vallásos értékekre.

De a jó Isten nagyon szeretett bennünket. Újra beigazolódott a nagy Mária tisztelő Eszterházy Pál herceg imája: «Ámbátor mi megfogyatkoztunk a fiúi kegyeletben, te nem szüntél meg édesanyánk és nagyasszonyunk lenni». A boldogságos szűz Mária imája és közbenjárása tette a jó Istent irgalmassá érettünk, úgy hogy nemzetünk e vészes pillanatokban nem vesztette el lélekjelenlétét, hanem egy csapásra fölismerte, hogy Istenhez kell fordulni, igazságos ügyünknek Ő lesz a gyámolója és segítője. S ha Isten velünk, ki ellenünk. Ezt érzi most minden magyar szív.

Azért fogadta sóvárgó vágyódással minden katona a Mária-érmet, azért lengették olyan lelkesen harcavonulásukkor a Mária képével ékesített nemzeti lobogót. S katonáink Isten-bizó lelkesedésébe belevegyül az itthonmaradt milliók zokogó imája, hogy áldja, oltalmazza, vezérelje győzelemre hadseregünket. Sohasem szabad elfelejteni e történelmi napok ama fölemelő tanulságát, hogy nagy veszedelmek idején egyedül az Istenbe vetett hit és bizalom az, ami az embereket lelkesedésre, áldozatokra hangolja. Sohasem szabad elfelejteni, hogy a nemzet e legnagyobb megpróbáltatásakor Isten trónjához menekült abban a szent tudatban, hogy nála a hatalom és segítség, mely ügyünk diadalát szerzi meg. Egyszerre ledőlnek a pártharcok válaszfalai, elfeledve a bálványképek hamis jelmondatai s minden magyar Istenében bizakodik, minden magyar egy szívvé forrva imádkozza: Isten áldd meg a magyart, igazságos ügyünk tudata s bűnbánó szívünk hő imádata jusson színed elé, Isten és hallgasd meg néped kesergő sóhajait; adj erőt karjainkba, bátorságot szívünkbe, győzelmet fegyvereinknek. Áldd meg népünket, hadseregünket, királyunkat, hazánkat.

Dr. Tiefenthaler József.

A bíboros hercegprimás a háború miatt elárvultakért.

HÖLSÉGES királyunk hívására lelkesedéssel vonulnak a tartalékosok, póttartalékosok és a népfölkelők a zászló alá, hogy forrón szeretett hazánkat vérök árán is megvédelmezzék. Bízva a jó Isten segítségével és az igazság diadalában, elhagyják mindazt, ami nekik itt a földön kedves és férfias bátorsággal szembenéznek a halállal. Mikor búcsút vesznek szüleiktől, hitveseiktől és gyermekeiktől, az égre emelt tekintettel fohászknak az Úr Istenhez: «Rád van hagyva a szegény; te leszesz az árva segítője». (Zsolt. 10, 14.) Bizton remélik, hogy az isteni Gondviselés nem feledkezik meg azokról, akiknek a háború idején kenyeret nem kereshetnek és akik fölé nem nyújthatják ki védő férfikarjukat. Hiszik, hogy a könyörületes Isten megindítja az irgalmas szíveket és segítséget nyújt a szükség idején.

S a haza hősi harcosainak nem szabad ebben a hitőkben csalatkozniok. Nem engedheti meg a magyar társadalom, hogy a harcmezőn ezer veszély között vitéz katonáinkat sorvassza és eméssze a gondolat, mi lesz otthon maradt családtagjaikkal.

Borzasztó vád volna ellenünk, ha a szívünkbe hasító ágyúdörgés, puskaropogás és kardcsattogás között még a katonáknak panaszos imáját is kellene hallanunk: «Könyörülj rajtam, Uram, mert szorongattatom, megzavarodott a búsulásban szemem, lelkem és testem. Mert elfogyat-

kozott életem a fájdalomtól és esztendeim a fohászokodásokban. Erőm az inségben elgyöngült és csontjaim megrendültek». (Zsolt. 30, 10—11.)

Le kell vennünk a harcosok szivéről a gondok terhét. Gondoskodnunk kell elhagyott öreg szülőikről, tehetetlen hitveseikről és kicsiny gyermekeikről. Lehetővé kell tennünk, hogy ahol a férfierő hiányzik, ott a nők elvégezhesék a legszükségesebb gazdasági munkát és betakaríthassák a földnek termését.

Azért lehetőleg minden községben állítsunk népkonyhát, hogy a kenyérkereső nélkül maradtakat élelmezzük és a gyermekek számára nyissunk napközi otthonokat, hogy az anya zavartalanul végezhesse azt a kötelességet is, amely férjének távozásával a gazdaság körül reá hárult.

Ezen jóléti intézmények megteremtésében és vezetésében a lelkipásztoroknak kell a vezetőserepet betölteniök.

Elvárom T. Papságotól, hogy a községi elüljárósággal, a tanítói karral és a jótékony egyesületek vezetőségével egyetértve és karöltve, a legnagyobb önfeláldozással álljon ezen jóléti intézmények szolgálatába. A jó Isten, aki irgalmas szemmel tekint a szegényre, az özvegyre és az árvára, elsősorban papjaitól követeli a felebaráti szeretet gyakorlatát. S a magyar haza most újra bizalommal fordul ahhoz a papsághoz, amely a veszélynek pillanataiban mindenkor kész volt mindenét föláldozni a haza oltárán.

Itt a cselekvés órája. Mutassuk meg, mennyire becsüljük meg mindazokat a harcosokat, akik a csatamezőn véreket ontják a haza minden polgárának becsületéért és biztonságáért. Becsülésünket és hálánkat alig róhatjuk le irántuk szebben és méltóbban, mint ha szükségét szenvedő övéikről szeretettel gondoskodunk s ezzel elűzzük, arcukról a nehéz gondok felhőjét, hogy annál nyiltabb és bátrabb tekintettel nézzenek szembe az ellenséggel.

A katolikus jótékony egyesületek, amelyek különböző társadalmi sebek gyógyítására alakultak, hajtsák most minden erejüket egy szent célnak szolgálatába: támogassák a katonák nyomorban hagyott családtagjait és enyhítsék a megsebesült katonák fájdalmait.

Kezdje meg minden egyesület fokozott lelkesedéssel a működését és bizonyítsa be életrevalóságát ezekben a komoly időkben, mikor kimeríthetetlen irgalmasságra és áldozatkészségre van szükség.

Legutóbbi körlevelem kapcsán kifejezem még azt az óhajtasomat, hogy a főegyházmegye területén lévő templomokban, ahol kellő látogatottságra van kilátás, tartsanak az esti órákban a Oltáriszentség kitételével megkérlelő ájtatosságokat s imádkozzanak a királyért, fegyvereink győzelméért és a békéért. Szólítsák föl ez alkalommal az otthon maradt jobbmódú hiveket az adakozásra és a begyűlt pénzt fordítsák a bevonult szegényebb sorsú katonák családjainak fölségélyezésére. Gondoskodjanak

arról, hogy a segélyezés rendszeres legyen és hogy abban a valóban segélyre szorultak részesüljenek. Ahol a begyűlt pénzekre talán szükség nem volna, küldjék be azokat hivatalomhoz, amely gondoskodni fog arról, hogy azok nevezett célra fölhasználtassanak.

Alkalmas imádságokul kínálkoznak a keresztjárom körmenetek könyörgései a királyért és a békéért. (L. Rituale Strig. pag. 326. pro Rege et pag. 329. pro pace.)

Esztergom, 1914. évi augusztus 2-án.

János s. k.,
bíornok, érsek,

A XXV. eucharisztikus világkongresszus.

QÁR A HÁBORUS izgalma járták be a világot, amikor az eucharisztikus világkongresszus üléseit tartotta *Lourdesban*. De ez a körülmény mit sem vont el a kongresszus fényétől és sikerétől. Csak a sajtó nem igen tért ki reá, mert a háború teljesen elfoglalta, de a szentségi Úr Jézus meghallotta ezek és ezek imáját és hódolatát. Ez esetben nem csak az Oltáriszentség dicsősége, hanem maga Lourdes is vonzotta az embereket. A pápai követ, *Granito di Belmonte* herceg július 21-én érkezett Lourdesba. Útja mindenfelé diadalút volt, jeléül annak, hogy mennyire erős a katolikus szívében a szentanya tisztelete. 22-én reggel a pápai követ misézett a grottánál. Az itt lejátszódott jelenetek kétségkívül a kongresszus örökké felejthetetlen eseményei közé tartoznak. A sokezerényi tömeg a római pápa hódolatát látta a csodálatos grotta és a lourdesi szent Szűz előtt. Hiszen a szentanya hú mását bírja e grottának a vatikáni kertben. A követnek $\frac{3}{4}$ órányi idő kellett, míg a grottától 20 lépésnyire levő kocsijához ért, olyan ellenállhatatlan erővel nyilvánult meg a tömeg tisztelete iránta. S a követ szeretetreméltósága csak növelte a lelkesedést.

Az első nyilvános ülést *Heylen* namuri püspök, a kongresszusokat rendező permanens bizottság elnöke nyitotta meg. *Schoepffer* Tarbes-Lourdes-i püspök üdvözli a kongresszus vendégeit és felolvassa a pápai brevét, mely *Granito di Belmonte* bíborost bizza meg a pápa képviselével. Ezután a követ emelkedett szólásra. Lourdest nevezi az eucharisztia legdicsőbb trónusának s egyúttal rámutat arra az erőre, melyet az eucharishtiában bírnak a hitetlenség ellen. Talán a háború előérzete adta a követ ajkára ezen történelmi kijelentést: «Az eucharishtiában adjuk a nemzeteknek azt a békét, melyet a világ meg nem adhat».

Már ez az első ülés elárulja azt, hogy itt az öt világrészre kiterjedt világegység tanácskozik. Hazájuk üdvözlését hozták: Netto bíboros

(Lisszabon) Portugáliából, Logue érsek Irlandból, Almaras y Santos bíboros (Sevilla) Spanyolországból, Tarley bíboros (New-York) Amerikából, Lansberg segédpüspök (Köln) Németországból, Carmet Puja Olaszországból, Dombrara (Königgrätz) Ausztriából, Haggiar melchita érsek keletről stb. ...

A kongresszuson résztvett 12 bíboros, 200 püspök, 350 pap és 70.000 főnyi idegen nép.

A kongresszus programja megegyezett az előbbiekkal: Nyilvános díszülések és szakosztályülések folytak. A magyarok is képeztek szakosztályt, melyen *Buday Sándor* plébános, *Leopold Antal* primási titkár, *Hindy Zoltán* és *Weinmann Sándor* tanár tartottak előadásokat.

A kongresszus specialitása volt a naponkinti szentségi körmenet, melyen minden beteget — pár százat — külön megáldottak a legméltóságosabb Oltáriszentséggel.

Nagyobbszabásuak voltak: a papok, a nők és gyermekek külön értekezletei.

A gyermekek értekezletét 23-án pater *Durand*, a nagy gyermekapostol vezette. Ugyane napon érkezett meg *Vanutelli* bíboros sürgőnye a kongresszushoz.

24-én volt a nők értekezlete óriási sikerrel.

A pápi értekezlet két határozata lesz nagyobb kihatással, ezek: az *eucharisztikus triduumok* és az *eucharisztikus missió* sürgetése.

Megemlítsékre méltó, hogy a lourdesi csodák ügye és a szeplőtelen fogantatás dogmája, mint amelyek egybeforrtak Lourdes történetével, széles történelmi tárgyalásokat értek és kimondhatatlan lelkes ünneplésben részesültek.

A kongresszus csodaszép *befejező körmenete* vasárnap délután volt 2 1/3 óraker. A mindvégig gyönyörű idő itt is kedvezett és a nap sugarai talán sohasem fürödtek olyan tündéri fényben és pompában, melyet a hit és imádás itt szerzett a szentségi Jézusnak.

A kongresszus után sietve rebbentek szét a résztvevők. Többen már haza sem jöhettek, mások is csak sok áldozat árán. A háború réme már ekkor végigsivított Európa országain. Fordítsd, édes Jézusom, azt a sok érdemet, kegyelmet, melyet a kongresszus lelkesedése jelent, a népek békességének helyreállítására, hogy szentségi színeidben továbbra is áldhassunk és fénnyel körülvehessünk.

Röptében a nagyvilág körül.

Csak kétevenként lesz eucharisztikus vilákkongresszus. A lourdesi kongresszus határozta ezt el, ami egyáltalában nem jelenti az Oltáriszentség iránt érzett hódolat és lelkesedés kisebbedését. Sőt ellenkezőleg. Az Oltáriszentség iránti hódolat és vonzalom oly nagy, hogy a vilákkongresszusok nagyarányúsága egy éven át le sem bonyolítható. Részint az előbbi kongresszusok határozatainak életbeléptetése, részint újabb kongresszus előkészítése időt követel. Ép azért, amikor a lourdesi kongresszus csak kétevenként látta jónak a vilákkongresszusok tartását, egyzersmind azt is sürgette, tartsunk minél több *nemzeti és egyházmegyei eucharisztikus kongresszust*. Itt a helyi viszonyok problémái nyernek megoldást és a vilákkongresszusok határozatai öltenek testet.

Itt tehát a lourdesi határozat a kongresszusok tartásáról ismét csak előbbreviszi az eucharisztikus pasztoráció ügyét és növeli az Eucharisztia dicsőségét.

Az Oltáriszentség megállítja a tatár előnyomulást. A tatárok, kik hazánkat is temetővé alakították, már Olmütz városát is pusztulással fenyegették 1242-ben.

Olmütz volt az egész ország kulcsa, ha ez elesik, Magyarország sorsára jutnak. Pedig csak 12 ezer ember állott csatákészen a tatárok hihetetlen sokaságával szemben. Ulászló vezér és az egész katonai vezetés ajtatosan gyónt és áldozott s a megmaradt öt szent ostyát végighordták a hadsereg előtt, mely mély hódolattal imádta az Urat. Erősen biztak, hogy amint a frigszekrény megvédte valamikor a zsidó népet, úgy óvja meg őket a legméltóságosabb Oltáriszentség.

A bekövetkező éjjel támadást intéztek a tatárok ellen, kik csodálatos módon mélyen aludtak a táborban. Sorban felkoncolták őket. Vezérüket maga Ulászló ölte meg. Olmütz megmenekült egyszer és mindenkorra a tatártól. A győzelem után nagy diadallal hordozták körül az Oltáriszentséget, melynek győzelmüket köszönhették.

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: DR. SZYLLABA EMIL.

Hangosan szól a szív szava!

A SZIVTELEN és gyilkos ellenség rákényszerítette ősz királyunkat, hogy hatalmas seregét elküldje a rossz szomszéd megbüntetésére s azóta a szív uralkodik mibennünk. Uralkodik a hős férfiakban, akik a király szavára elhagyták családjukat, hogy fegyvert fogjanak. «Nyolc gyermekem van otthon, szól az egyik, de szívesen elmegyek, legalább gyermekeimnek s unokáimnak békéjük lesz a gonosz szomszédától.» Egy másik, egy lovasörmester, megvár az utcán meglehetősen távolságból, bár soha sem ismertem; kezet csókol és egyszerű szavakkal mondja: «Tisztelendő úr! bízunk boldogságos szűz Máriában, győzni fogunk! Isten veled!» Az utcákon, pályaudvarokon üdítő szereket és szent érmeket osztogató hölgyek és kedves testvérek: a katona mind a kettőt köszönettel fogadja el, de az érmet meg is csókolja és keblére tűzi. A papot barátságos mosollyal fogadja a kath. katona mindenhol: most lehet látni, amit szíve mélyén szokott érezni, hogy az Úr Jézus papját jó barátjának tekinti. Az apácáknak utat nyitnak és mondják: «Ez a mi nővérünk! Ez fog minket ápolni!»

Ó, mi szép ez, mikor harcok idején így tud szeretni a katona hazát, családot, papot, apácát! De leginkább megnyílik a szíve a szentségi Úr Jézusnak. Lelke odahúzza a gyóntatószékhez és a szentáldozáshoz. Kihirdették a falvakban, hogy a király hí a zászló alá, a harcba. És az erős férfiak délután elvégezték a szent gyónást, másnap a szentáldozást és így azzal az Úr Jézussal a szívükben keltek útra, aki annyira szerette hazáját, hogy keservesen siratta Jeruzsálem pusztulását és a keresztfán is imádkozott honfitársaiért, akik pedig a leggyalázatosabb módon ölték meg. Sok helyen a plébános vagy káplán is elutazott a harcba szólított férfiakkal, mert őt is behívták: igazán a jó pásztor példáját követték,

aki nem hagyja el juhait. Aki pedig otthon nem járulhatott már a szentségekhez, mert már nem volt ideje a városban, ahová bevonult, végezte el azt. Korán reggel, gyakorlatozás előtt és késő este, mikor fáradtan hazatértek, felkeresték a templomot, hogy tiszta szívvel vonulhassanak az ellenség ellen.

Ó, mennyire telhetik kedve e hadseregben a köztünk lakozó Úr Jézusnak! A hadsereg tisztjeinek, vezéreinek karján a fekete gyászszalag: ők megbüntetni mennek a szentségi Jézust szerető trónörökös és feleségének gyilkosait — a kath. katonák szívében pedig fellángol a vallásosság s benne lakik a hadak vezetője, a királyok királya, az Úr Jézus!

Ámde ha már a kemény katonákban is a szív uralkodik, az erős, de minden jót melegen szerető szív, époly hatalmasan szólal meg a szív az otthonmaradottakban is. A templomból kísérik el a behívottakat a pályaudvarra és egyházi zászlókat visznek: érzik, hogy Isten kezében vagyunk mindnyájan; de érzik azt is, hogy jó kezekben vagyunk, mert Isten keze a legjobb atya keze. Mit tesznek ezután? Püspökeik felszólítására mindennap a kitett Oltárszentség előtt térdelnek; engesztelő imákat mondanak, hogy bűneinkért ne büntessen minket az Úr Isten; könyörögnek a távol harcolókért, hogy az Úr Isten adja meg nekik a győzelmet; imádkoznak az ősz királyért, akinek 84 éves korában kell oly nagy háborút viselnie, amilyen még nem volt; békét kérnek az Úr Jézustól, mert hiszen ő a béke fejedelme.

Annyi, annyi millió szív hajol meg most a szentségi Úr Jézus előtt! Ó, mennyire érzik most, hogy az ő kezében van az élet és a halál! És megbánják bűneiket, azután pedig bizakodva tekintenek fel hozzá: Hiszen nem hagysz el, csak azt akarod, hogy szívünk melegebb legyen irántad!

És a gyermek, az ifjú mit tegyen? Némely helyen a lengyel ifjak már fegyvert ragadtak. A mieink, ha hívná a haza, tudnák, hogy ez az Úr Jézus szava és szintén megtennék.

Azonban mást is tehetnek. Ha ők az Úr Jézus kedvencei, nagyobb buzgalommal látogassák, vegyék magukhoz és könyörögjenek hozzá hazánkért, hadseregünkért és királyunkért. Azonkívül legyenek engedelmesebbek és szorgalmasabbak, mint máskor. Engedelmesebbek, mert az különösen jól esik most az édes anyának, ha talán az édes apa vagy a testvér a háborúban van. Ajánljátok fel az engedelmisséget azokért, akik harcolnak: ki tudja, kinek az életét tartja meg ezért jutalmul az Úr Isten! Legyetek szorgalmasak is, segítsetek otthon és a mezőn minden munkában, amelyet el tudtok végezni, mert sok munkáskéz forgatja most értetek a fegyvert s nem dolgozhatik otthon. Mennyire fognak örülni, ha a győzelem után fáradtan hazatérnek és látják, hogy a háború ideje alatt otthon s a mezőn minden munka elvégződött és ők nyu-

godtan pihenhetnek. Mily öröm lesz, ha a jó apa megsimogat és mondja: «Derekasan viselted magadat, fiam!»

Az Úr Jézusnak pedig még nagyobb lesz az öröme. Rajta tehát, itt a próbaidő: a szentségi Jézus látogatásával, szent áldozással, engedelmességgel és szorgalommal mutassátok meg, hogy nemcsak a kemény harcosoknak és az otthonmaradt felnőtteknek, hanem nektek is van szívetek!

EUCHARISZTIKUS SZÖVETSÉGEK.

Kedves Tagok!

Rátok is szüksége van a mi édes hazánknak ebben a háborús időben! A történelemben olvashatjátok, hogy mikor a katolikus népek összefogtak Bécs városánál, hogy a törököt megverjék és tőle hazánkat megszabadítsák, akkor Sobieszky János lengyel királlyal együtt az egész hadvezetőség és katonák ájtatosan megáldoztak és szent misét hallgattak a Bécs melletti hegyen. És fényesen győztek az Úr Jézus segítségével.

De kedves tagjaim, nemcsak a katonák kérték ám akkor az Úr Jézus segítségét, hanem minden katolikus szív és lélek folyton azért imádkozott, azért járult az Úr asztalához.

Kedves kis barátaim, így kell nekünk is tennünk. A mi katonáink is áldoztak és imádkoztak, mikor harcba vonultak. De most már nincs erre idejük. Szenvedés, halálveszedelem a sorsuk, küzdenek, harcolnak édes hazánkért és miértünk, nekünk kell helyettük is, meg értük is imádkoznunk. Ez most hazafias kötelesség. Úgy-e lelkesedtetek, sokat éljeneztetek, mikor bátor katonáink harcba indultak? Most már az éljenezés nem elég, hanem Isten segítsége, az Úr Jézus kegyelme szükséges, hogy fényesen legyőzzék ellenségeinket.

Járjatok tehát szorgalmasan templomba. Áldozatok sokszor és buzgón, hogy az Úr Jézus győzelemre segítse katonáinkat. Legyetek jóviselők és engedelmesek, hogy szomorú szüleiteket és rokonaitokat, kik a katonák életéért aggódnak, megvigasztaljátok. Dolgozzatok szívesen bármit, amit tudtok.

Fiúk és leányok, ima, szentáldozás, jóviselet és munkaszeretet most hazafiúi kötelesség. S ebben a gyermekszövetségi tag legyen az első.

***

A mi «Jézusom Örööm» újságunk nagyon megérzi a háborút. *A postán nem lehet föladni.* A nyomda, papiros is drágább lett. De bizom az Úr Jézusban, hogy a mi aranyos újságunk is kiállja e háborút. *Most egy-két hónapig nem jelenik meg.*

Sokszor üdvözlöl minden tagot széles ez országban az igazgató bácsi.

FESLŐ BIMBÓK

A kis hős.

LACIKA futva ment át a falu főutcáján a zsidó boltos háza felé. — A csöndes kis hegyi falucsának bizony alaposan megváltozott a képe a háború óta. Máskor a csöndes utcákon csak mezítlábas gyerekek hancuroztak, vagy egy álmos ökrösszekér baktatott át a poros úton.

Most kisírt képű asszonyok szaladgáltak ide-oda kérdezősködve, néha egy-egy puskás férfi alakja tűnt fel, amint sietős lépésekkel igyekezett a híd felé.

Már elsőt harangoztak reggeli misére és Laci ugyancsak futott, hogy le ne késsen a ministrálástól, mert még előbb okvetlenül be kell szólni a boltos inasához.

Zoli, a feketeképű, kis sovány zsidó fiú már kint állt a kapuban. Sötét szeme ugyancsak csillogott az izgatottságtól.

Laci a sietéstől elfuló lélegzettel ért oda. Már a túlsó oldalról átkiabált.

— Igaz?

— Igaz — bölintott büszkén Zoltán. — Engem állítanak őrt állni a sziklakapu elé.

— Jé! — bámult őszinte csodálattal a szőke fiúcska kék szeme barátjára. — Azután hogy is volt?

— Hát úgy, hogy sürgönyöztek, hogy autón jön keresztül a falunkon két ember. És azok sok pénzt visznek az ellenségnek. És talán itt mennek át a falun. És a dombról jól lehet látni az utat és ha jönnek intek le a hídhöz egy zászlóval.

— És mért épen te?

— Nem tudom — vont vállat a gyerek. — A gazdám enged. A többi gyereket nem engedi az anyja. A nagyok meg kellene a hídnál.

— Nem félsz?

— Nem történhetik bajom, mondták a nagyok.

Laci elgondolkozott. Finom arcocskáját szomorú vonás árnyékolta be.

— Te Zoli, hátha oda lőnek?

— Nem lőnek, ha mondtam.

— De hátha mégis. Tudod mit? Én megkeresztellek. Hogyha meghalsz, legalább a mennyországba jutsz.

Zoli elnevette magát.

— De ostoba vagy, Laci! Mit szólna a gazdám? Aztán ne félj, úgy se lőnek le.

A templomból másodszor kondult meg a harangszó.

Laci futásnak indult, de futtában még visszakiabált.

— Mikor mész?

— Mindjárt! — kiabált utána a gyerek. — Ha értem jönnek a nagyok.

(Vége következik.)

Blaskó Mária.

EGYESÜLETI ÉLET.

† **Özv. székhelyi Majláth Györgyné.** Mintha százados tölgy dőlt volna ki, mely hosszú évtizedeken át árasztotta szét áldásos jótéteményeit az emberekre.

Angyali lénye sohasem szerette a szereplést, csöndes visszavonultságban dolgozott — milliók lelki és testi javáért. Nagy fiakat nevelt a nemzetnek, hithű és apostoli lelkületű gyermekeket az egyháznak. Sokat szenvedett és kimondhatatlan sok jót tett. A háború izgalmai akadályozták meg, hogy halála nyomán kipattanjon az az országos tisztelet, mely a nagy halott iránt élt a szívekben. A Szent-István-Társulat, a Regnum Marianum sietett mégis kifejezni fájdalmát elvesztése fölött. S bár Erdély az ő «édesanyját» siratta benne, mégis az édes anyjukért rajongó gyermekeken kívül csak az Örökimádás-templom és intézményei tudják átérzeni a gyász nagyságát és a fájdalom mélységét. A fenkölt halott nélkül talán nem is léteznének. A szegény fővárosi családayák sű veszik többé a bazarban azokat a meleg téli ruhákat, melyeket a boldogult nagyasszony

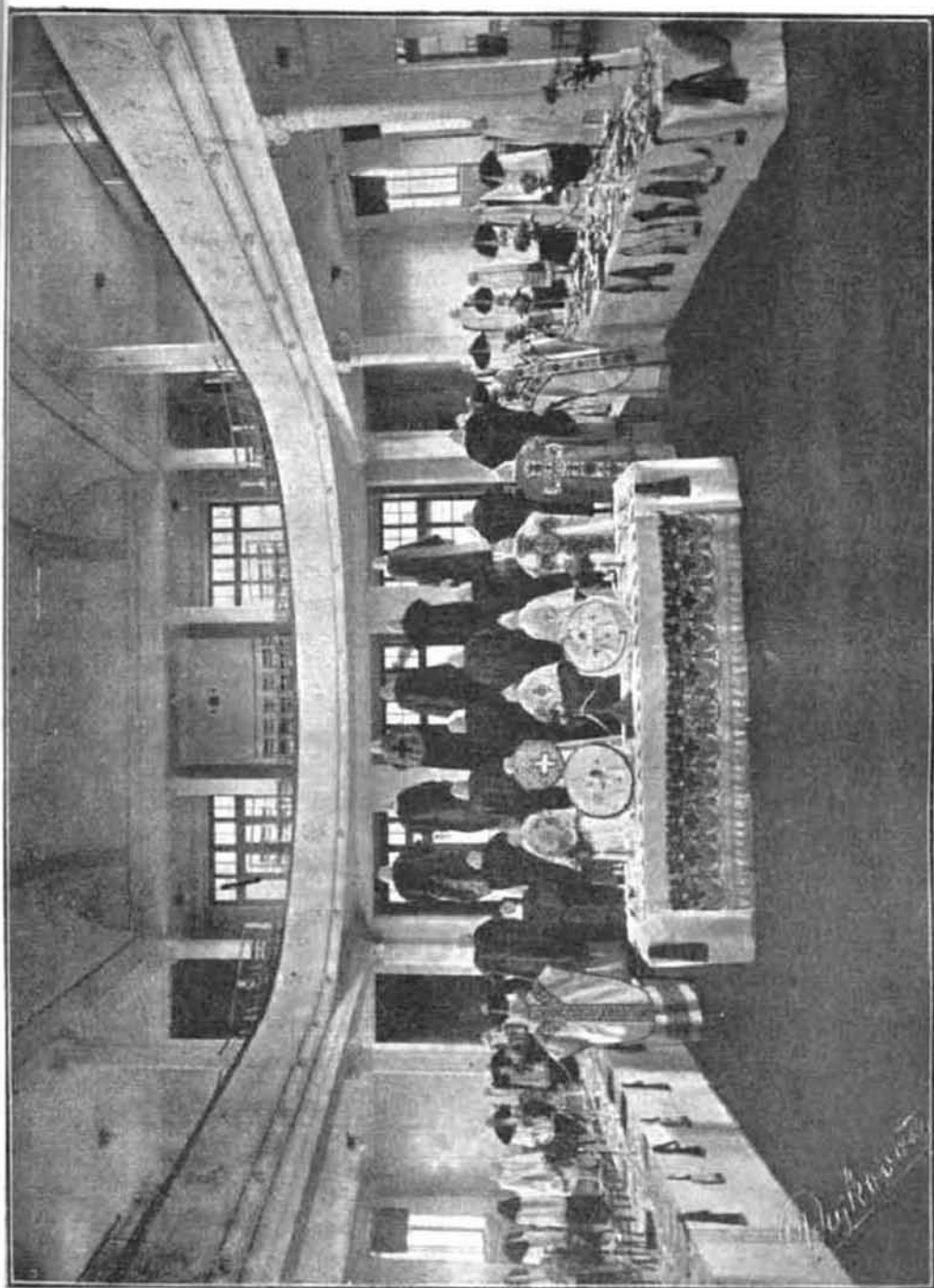
varrt még a legutolsó évben is a templom javára.

De ne legyünk egoisták. Aki olyan sokat szenvedett és annyit dolgozott s mindig a legméltóságosabb Oltáriszentségből merítette az erőt és kitartást, azt méltán megirigyli tőlünk a menny. Adjon a jóságos Isten a drága halottnak örök boldogságot és a kegyelmes asszonynak, őrgróf Pallavicini Edéné őexcellenciájának, ki rajongva szeretett édesanyját vesztette el benne, lelki erőt és megnyugvást Isten legszentebb akaratában. Elhunyt a szentségek ajlatos felvétele után, a pápai áldástól megerősítve, püspöki karjai között, 1914. aug. 5-én 82 éves korában.

Ideiglenesen Mosdósban temették el augusztus 8-án, ahonnét majd a család kegyelete később Zavarra viteti szeretett férje oldala mellé.

— Oltáregyleti tagok, imádkozzatok a kegyelmes elnökasszony édesanyjáért!

A budapesti központi oltáregyesület a katonákért. A Reparatrix apácák, karöltve az oltáregyesülettel, 60 ágyat helyeztek el az oltáregyesület helyiségében sebesült katonák számára.

Nagyvárdi oltáregyesületi kiállítás.

Tíz buzgó nő a vörös keresztnél ápolói kurzust végzett, hogy az ápost ellássák.

A ház mindenről kíván gondoskodni, amire a katonáknak szükségük lesz. A templomban serényen folyik a gyűjtés a sebesültek és az árva családok javára.

A nagyváradi Oltáregylet kiállítása.

A kedves kis intim terem helyett, ott a Szent László menedékházban, az Oltáregylet most a Katholikus Kör hatalmas levegős, világos dísztermében helyezte el idei munkálkodásának gazdag eredményét. Itt persze pompás világítást kap, teljesen érvényre jut a legkisebb kézimunka is, s ami nem csekélység, nagy közönség is kényelmesen szemlélheti, a tolongás, füledt levegő kellemetlenségei nélkül a kiállított tárgyakat. Így persze jobban is lehet kimélni, tisztában lehet őrizni a kényes fehérneműket.

A kiállítás a terem felét foglalja el, másik felét székek borítják, az előadást hallgató közönség részére. A rendezés, mint a múlt években, Vucskics Julia úrhölgy finom izlését és szakavatottságát dicséri. Az egyházi ruhák három nagy asztalon s több ruhatartó lábon és fogason nyertek elhelyezést. A miseruhák, vecsernyepalástok, dalmatikák, albák, karingek, ministráns-ruhák lábokon, az oltárabroszok, antipendiumok, kehelyruhák a három asztalon. A miseruhákat így körül lehet járni s minden oldalról figyelmesen meg szemlélni és pedig kellő távolságból is, ami nem csekély előny.

Mielőtt egyes darabokat kiemelnénk, lássuk először a kiállítás statisztikáját. 14 miseruha, négy dalmatika, nyolc palást, 24 stóla, 48 stólavédő, 14 karkötő (manipulus), 14 kehelytáska (bursa), 14 kehely-vélum, egy szentség-vélum, 28 palla (kehelyfedő), 144 kehelytörlő, 144 kéztörlő, 36 kehelyabrosz (corporale), hat beteglátogató táska, öt ciboriumtakaró, 12 oltárabrosz, egy csengettyű-húzó, 13 miseing (alba), 12 karing (superpelliceum) készült az idén.

E számok maguk is beszélnek, pedig az egyes tárgyak minőségéről nem is szólnak. A ruhák anyaga magától értetődik, teljesen rubrikaszerű; vászon, selyem és félselyem, belésekre tartó, kék szatin. Ugyanezt mondhatjuk alakjáról is: van egy nagy Borromeo-kazula, több kisebb, antik római formájúak, de erősen kivágott, hegedűalakú egy sincs közöttük. A miseruhák közül szabad legyen kiemelnem Vucskics Jenőné kazuláját, melynek keresztje fél gobelin-öltéssel készült, rajza, színhangulata, finom árnyalatával igen hatásos és előkelő; Sándor Albertné finom egész gobelin-öltéssel himzett egy fehér kazulát. A villaalakú kereszt himzése rajzban, himzésben tartózkodó, diszkrét, gyöngéd. A munka kivitele igen pontos, precíz. A himzés alapja fonadéköltéssel (versetzer Stich, Köperstich) készült. Ezt a szép kazulát Grunwald Henrikné ajándékozta a premonstreiek temploma részére. Nagyon szép Olasz Ilka és Szabados.

Pálné himzett kazulája is, valamint Koszta Istvánné. Ez utóbbinak keresztje applikált székfüvekkel van ékesítve. Igen hatásos, távolról is érvényesülő technika. Bizonyos távolból a virágok élethűsége meglepő. Melegen ajánljuk az Oltáregylet buzgó hölgyeinek ezt a technikát. Ki kell még emelnünk egy gyönyörű antipendiumot, melyet bámulatos szorgalommal himzett ki Óváry Sándorné «artisella» vagy sodratlan selyemfonállal. Nagy stilizált szőlőleveles mustra, mely távolról pompásan hat. Ugyancsak Óváryné ajándékozott az élesdi templomnak egy szép fehér palástot. Mit mondjunk a rengeteg horgolt, varrt csipkéről, mellyel az egylet buzgó hölgyei a templomi fehérneműket ékesítették? Mindnyájan rászolgáltak a közönség és az illető hivek elismerésére és hála-jára, de különösen Ember Emánuelné, ki egymaga nagymennyiségű csipkehimzéssel van képviselve a kiállításon.

A múlt év október havától kezdődőleg a következő úrhölgyek dolgoztak a munkaórákon:

Özv. Grunwald Henrikné, Vucskics Julia, Harmathy Károlyné, özv. Ember Manóné, Vinkler Jozefa, özv. Harrach Józsefné, Sándor Albertné, Fráter Imréné, dr. Fráter Pálné, özv. Lukács Gusztávné, Szokop Mária, Szabados Pálné, Koszta Istvánné, Szikora Irma, özv. Meluch Lajosné, özv. Galinszkyné, Ikrich Erzsike, Kovács Piroska, Justh Magda, Schwartz Gézané, Schwartz Gabi,

Jaks Marianne, özv. Óváry Sándorné, özv. Olasz Ákosné, Olasz Ilka, Horváth Margit, Kolozsavary Sándorné, Keledy Margit, Kazinczy Mariska, Vucskics Ottóné, Bacsinszkyné, özv. Bilinszky Szóterné, Birta Sándorné, Vucskics Jenőné, Hosszu Kelemenné, Szolinger Béláné, Göndöcs Irén, Lukács Ilona, Óváry Klára.

Karingre, albára oltárabroszra rendkívül sok csipkét, himzést készítettek és ajándékoztak az Oltáregyletnek:

Ember Manóné, Buzáth Ilona, Vinkler Jozefin, Szabados Pálné, Fráter Imréné, Szikora Irma, Grunwald Henrikné, Sürger Marcsa és Pepi, Sürger Bertalanné, Schwartz Gézané, Ujfalussy Klára, özv. Sürger Mihályné, Antóni Mária, Walner Margit, Lőrinczy Margit, Harmathy Károlyné, Fráter Pálné, Vértessy Arnoldné, Molnár Erzsike, Keledy Margit, Bacsinszkyné, Kövér Andorné.

A Katholikus Kör épületének központi fekvése remélnünk engedi, hogy a kiállítás sokkal tömegesebb látogatásnak fog örvendeni, mint eddig. Valamikor IX. Pius pápa egy nagy katolikus műintézet tulajdonosának a többi között ezt írta: Operam non perdit, qui Deo laborat: nem vész kárba annak fáradsága, ki Istennek dolgozik. Lelkesítse ez a tudat az Oltáregylet nemeslelkű, buzgó hölgyeit, kiknek azonban mi, a közönség is örömmel hozzuk meg a legteltesebb elismerés önkéntes adóját.

Walsér-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik

teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival
megjelent és kapható

Közönséges papíron:

Vászonkötés ... 3 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 5 " — "
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 6 " — "

Műnyomó papíron:

Vászonkötés, vörösvágás ... 4 K — f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal ... 5 " 50 "
Bőrkötés, aranyv., tokkal ... 6 " 50 "
Borjúbőr-kötés, aranyvágás,
párnázva, kazettával ... 8 " 50 "

Japán papíron: (az egész könyv egy ujj-
nyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás ... 4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 6 " — "
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 7 " — "
Borjúbőr, párnázva, kazettával 9 " — "
Borjúbőr, hordozható tokkal 18 " — "

Walsér-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs hatodik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel
nagyobb a kisebb alakú kiadásénál: K. Sávely Dezső
festőművész rajzaival.

Jó papíron:

Vászonkötés ... 4 K 60 fill.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal ... 6 " 50 "
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal ... 7 " 50 "

Japán papíron:

Vászonkötés, bindre fűzve ... 5 K 20 fill.
Bőrkötés, bindre f., vörösvágás, tokkal 7 " 50 "
Bőrkötés, bindre f., aranyv., tokkal 8 " 50 "
Borjúbőr, bindre f., aranyv. párnázva
kazettával ... 11 " — "

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmélkedések).

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülöben.

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy
utánvételt

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamai **1 K 40 fill.-jével.**
még kaphatók ————— egyenként

Reviczky Aladár C.M. munkái:

Mindennapi kenyérünk. Gyakran áldozók imakönyve. Ára 3, 4, 5, 10 kor.

Az Oltáriszentség. Ára 50 fillér.

Mindennapi lelki kenyér. Ára amateur kötésben 1.60 kor.

Jöjjetek hozzám mindnyájan. Ára 10 fillér, 100 drb 8 kor.

Az elrejtett kincs, vagyis a gyakori szentáldozás. Ára 16 fillér.

Megjelent tótul is. Ára 16 fillér.

Előadások az Oltáriszentségről. Ára 80 fillér.

Baylon sz. Paszkál, az oltáregyesületek patrónusa. Ára 80 fillér.

Imák és énekek. Ára kötve 80 fillér.

Katonai imakönyv. Ára kötve 40 fillér.

A vegyesházasságról. Ára 16 fillér. Megjelent tótul is. Ára 20 fillér.

Jöjj, Uram Jézus! A gyakran áldozó gyermekek imakönyve. Köt. 1.60 K.

Isten nevét hiába ne vedd! Ára 4 fillér.

Kaphatók a Lazaristáknál Budapest, IX., Gát-u. 6.

IN PACE IN IPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS.

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NIDUM ALTARIA.

QUI FRUMENTUM

ELECTORUM CONSERVASTI

XV. ÉVF. 1914. 10. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephanum nyomda r. t.

ECCE AGNUS DEI

CUJUS NON SUM DIGNUS...

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

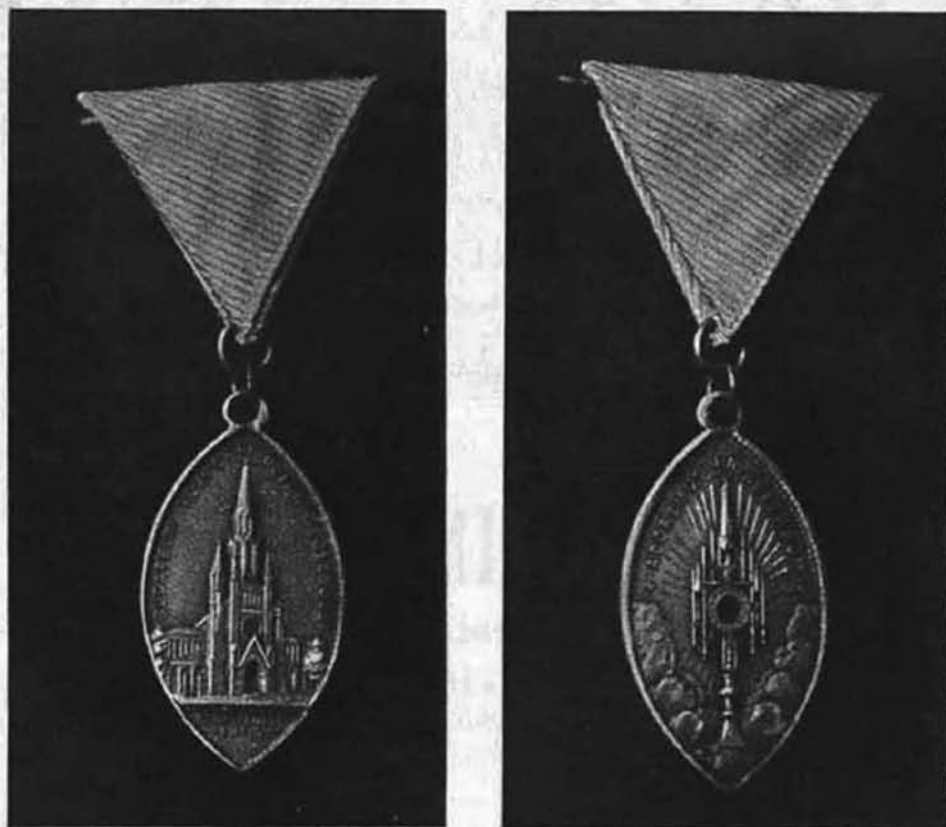

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

Hivatalos oltáregyesületi érem. Kapható: Oltáregyesületi iroda. Budapest IX., Üllői-ut 77. Egy darab ára ezüst kivitelben: 2,60 korona. Alumínium kivitelben: 90 fillér.

Imádkozunk a hadbavonultakért. E nagy idők minden lelki vihára, minden reménysege, bizodalma, minden gyásza, lemondása, fölemelkedése megszólal ez imádságoskönyv soraiban. Névtelen szerző tollából több eredeti imádságot találunk benne, amelyek stílusuk szépségénél és tartalmuk mélységénél fogva nagy figyelemre tarthatnak számot. Az író szerencsésen eltalálta az imádságok biblikus hangját és amellet mondataiban költői lendület is van. A kis füzetet melegen ajánljuk. Ára 20 fillér és megjelent az *Élet* irod. társ. kiadásában. A tiszta jövedelmet a Vörös Kereszt Egyletnek és Kath. Karitásznak fogják adni. Levéltételegek beküldése ellenében is szállítjuk.

ÖRÖRIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. Tiefenthaler József*: Az oltáregyesület áldozata a haza oltárán. — *Dr. T. J.*: XV. Benedek pápa. — *Blaskó Mária*: Aranymosás. — Történelmi Tár, *Timár Kálmán*: A kassai Krisztusteste társulat. — *Jézusom, örööm*. Rovatvezető: *Dr. Szyllaba Emil*: X. Pius — XV. Benedek. Felső bimbók. A kis hős. Mária-Radna. (Költemény). — Röptében a nagyvilág körül. — Egyesületi élet.

Az oltáregyesület áldozata a haza oltárán.

A BUDAPESTI központi oltáregyesület hazafias szíve is megdobbant a nemzet ezreit öló rémes háború valóságára. Augusztus 28-án Üllői-úti székházában népes értekezletet tartott özv. örgróf *Pallavicini Edéne* elnöklete alatt, mely egyhangú lelkesedéssel helyeselte az elnökség azon korábbi intézkedését, hogy a budapesti központi oltáregyesület minden anyagi erejét a sebesült katonák ápolására óhajtja fordítani. *Kánter Károly* igazgató emelkedett szavakban vázolta az oltáregyesület hivatását a jelen időkben. Nagy fordulópon — úgymond — nemzeti és vallási életünkben ez a háború. Már is olyan nagy erényeket vetett felszínre, melyekről a hitetlenség örvénye felé rohanó nemzetünknel komolyan kételkedtünk. Míg véres csaták dúlnak a határszéleken, igazság és kapzsiság, magyar-német becsületesség és moszkovita-angol ravaszság világcsatákat vívnek, addig itthon a megdőbbent társadalmat a megértés, egybeolvadás, hazafiasság és vallásosság nemzetfenntartó erényei járják által.

Az oltáregyesületnek is helyt kell állni ebben a történelmi időben. Az oltáregyesület is álljon munkába a nemzet nagy eseményei színterén. Tudvalevő, hogy az oltáregyesület kettős célt szolgál: az eucharisztikus Úr Jézus imáadását és a szegény templomok gondozását. Mindkettő ma nagyobb szükséglet, mint valaha volt, csak a *gyakorlás módja* változott.

A lélek emelése Istenhez, Istenben bizás, a vallásos felbuzdulás, a katonák megerősítése a szentségi Jézussal: a bátor hadsereg győzelmének biztos záloga. E téren buzgólkodjék minden oltáregyleti tag széles ez országban, itt excellenter eucharisztikus munkatér nyílt meg az oltáregyesületi tagoknak.

Az oltáregyesület másik célja t. i. a szegény templomok felségítése tulajdonképen az eucharisztikus Úr Jézus ruházása. Jussón csak eszünkbe a mi Urunk mondása: Bármit tesztek egynek a legkisebbek

közül, nekem cselekszitek. Sőt az Úr azonosítja magát a nyomorgó emberekkel, mikor az utolsó ítélet zsinórmértékeként azt állapítja meg, hogy tápláltuk-e az éhezőt, ruháztuk-e a mezitelt, befogadtuk-e a hajléktalant.

Tehát Krisztus mondja, hogy a betegápolás, a szenvedők gondozása eucharisztikus, Krisztusnak tett szolgálat.

Mindezek előrebocsátása után az oltáregyleti igazgató a következő indítványt teszi:

1. Az oltáregyesület, míg a háború tart, a sebesült katonáknak dolgozik. Megnyitja tehát naponként délután 2-től 6-ig munkatermeit, a sebesült katonák szükségleteinek elkészítésére.

2. A tagdíjak és adományok a sebesült katonák gondozására fordítatnak.

3. Az oltáregyesület 63 ágyból álló kórházai nyit meg a sebesültek számára, kiket maga kíván ellátni és gondozni.

Az igazgató előterjesztése a legnagyobb lelkesedést keltette a tagoknál. Sőt mindjárt meg is indult az adományozás. Az elnöknő őexcellenciája 2000 K-t szánt a kórház fenntartására, a Szent Jobb 300 koronányi gyűjtése szintén e célra ajánlatott fel.

A választmányi hölgyek iveket kértek, hogy velük tagjaik körében gyűjthessenek. A gyűlésen jelen volt *Zichy Sarolta* grófnő erősen hangsúlyozta, hogy milyen üdvös vásznak, sifónt és másféle feldolgozásra alkalmas anyagot hozni. Hiszen az oltáregyesület nemcsak a maga sebesültjeit szeretné ellátni a szükségeseikkel, hanem szellemének megfelelően a főváros vagy esetleg a vidék más kórházai számára is dolgozni.

Mikor e sorok napvilágot látnak, már hetek óta gondozza 63 sebesültjét a központi oltáregyesület. A vezetőség meg van győződve, hogy az oltáregyesület hazafias áldozatkészsége erős visszhangot kelt az ország oltáregyesületeinél és az oltáregyleti tagoknál, kiket az Úr Jézus szeretete meg fog tanítani arra, hogy a központot anyagilag támogassák, adományaikkal segítsék áldozatos munkájában.

Dr. Tiefenthaler József.

XV. Benedek pápa

Az ÚR JÉZUS szeretete földi jegyese, az anyaszentegyház iránt soha sem volt annyira érezhető, mint most. A szentéletű X. Pius pápa halála amily meglepő volt, annyira megdöbbentő. Az egész világ háborúban áll, az országok határait mindenütt vér borítja, mintha az Úr Isten büntető keze suhintana végig a világon, mely a hitetlenség örvénye felé törekedett. S ilyen körülmények közt az egyház fő nélkül marad, hajója

elveszti kormányosát, az Úr Jézus földi helyettesét. Lehet-e új pápát választani, aggódtak sokan. S lehetett, olyan békében, olyan csendben, ahogy csak isteni dolgok folyhatnak, ahol nincsen szerepe az emberi gyengeségnek és szenvedélynek. Szeptember 3-án délben, a 10-ik szavazás

XV. Benedek pápa.

után, megjelent della Volpe bíbornok a szent Péter templom erkélyén s a sok ezernyi tömegnek jelentette az örömhírt: «Nagy örömet hirdetek nektek. Van pápánk della Chiesa Jakab személyében, aki a XV. Benedek nevet vette fel». Az új pápa 1854-ben született Genuában, mint ősi örgrófi család sarja. XIII. Leó pápa idejében a pápai udvarban Rampolla bíboros-államtitkár oldala mellett töltött be fontos állomásokat. 1907-ben

lett Bologna érseke. Itt csendes, áldásteljes működést fejtett ki, bizonyára mit sem sejtve, minő szándékai vannak vele az isteni gondviselésnek. Még csak az idén, Magyarország hercegprimásával egyidőben lett bíboros. Midőn szeptember 3-án 53 bíboros reáadta szavazatát néhány percig tenyerébe rejtve arcát térdelt az oltár lépcsőin. Bonum opus est episcopatus — jó a főpásztori hivatal, mondotta szent Pál a maga apostoli hivataláról, mely neki kimondhatatlan szenvedést, üldözést, fáradalmat, ostorcsapást jelentett.

Della Chiesa bíboros is tudhatta, hogy a szentatya nagy apostoli hivatala is ilyen bonum opus, tele szenvedéssel, félreértéssel, óriási, a legnagyobb felelősséggel Isten színe előtt.

Azért rejtette arcát tenyerébe, De az Isten akarata győz. Úgy vezérelte az egyház nagyjainak szándékait, hogy ő üljön be a kétezer éves pápai székbe. S azért meg is adta az elhatározás erejét az oltár előtt remegő lelkeknek. Kijelentette, hogy elfogadja a méltóságát és XV. Benedek nevét veszi fel. Faszcináló öröm szállta meg a bíbornokok szívét. Trónra ültették, ráadták a halászgyűrűt és a pápai díszruhákat, lábcsofához járultak mindannyian, kiket az új pápa szeretettel megölelt. Bámulattal állunk meg az egyház isteni intézménye előtt. A legnagyobb zavarok közt minő könnyen gyakorolja a legnagyobb életmegnyilvánulását. Nyugodtan, szentül, fenséges áhitattal ment végbe a pápaválasztás, mint egy kétezer éves aggastyánhoz, a vértanuk véréből megszentelt és megedzett egyházhoz illik. Gyorsan, könnyedén, három nap alatt meg van az új pápa annak bizonyítékául, hogy az egyház örökifjú jegyese az isteni üdvözlőnek, mely egyházban ma is az Úr Jézus isteni ereje, kegyelmének árja, ígéreteinek beteljesedése dolgozik.

Százszorta jobban akarok egyházzal ragaszkodni, azt szeretni és neki engedelmeskedni, mint eddig és az engedelmes jó juhocska alázatával és megadásával hódolok meg szentegyházam új fejének, XV. Benedek pápának, kít a jó Isten az egyháznak és a lelkek üdvének javára tartson meg soká 300 milliónyi hívei szeretetében.

Dr. T. J.

Aranymosás

FÖVÉNYSZEMEKBŐL akarok aranyat mosni és monstanciát önteni belőle az Eucharistiának. Nagy szentek szívében aranybánya van és onnan aknázzák hozzá az aranyat...

Hétköznapi laikus élet a mi életünk... Országutat tiprók vagyunk, verejtékét törülünk és kenyérért dolgozunk. A magasságok perspektívája látókörünkben szükségbe ful, a mélységeket mindennapi élet pora takarja...

Mi vagyunk a hétköznapi lelkek, akik napszámban dolgozunk.

Mi nem vagyunk sziklatörő, hegyek mélységében járók — akik titokzatos mélységekből kincsszámra hozzák az aranyat...

Mi vagyunk a szegény aranymosók, akik hétköznapi életünk fővényéből szemünkint szedjük ki az aranyat.

Mert ne higgyétek, hogy a mi életünkben nincs csillogás! Ne higgyétek, hogy a csodák világa előttünk zárva van... Kutassatok a fővény-szemekben és keressétek benne az aranyat...

Én is szegény aranymosó vagyok, aki egyszerű életem fővény-szemeiből keresem a kincseket, monstanciát önteni belőle az Eucharistiának.

I. «...Mikor a kőből szikra pattan.»

Én vagyok a kő, amit régi idők ereje vetett a jégvilágba... Jégvilágok hidege repesztí a sziklát, ezer sebet ütve kőszívembe... Glecserek árja lehel körém fagyot, megdermesztve körül az életet...

Ti országúton járók, nem éreztétek ti is a jégvilágot...? Mikor ifjú érzések melege lassan megfagyott szívetekben... Mikor a lelkek kisugárzó készségét lefagyasztotta az óriási közöny.

Álomvesztésnek mondják ezt a költők és elkopásnak nevezi az élet. Mintha köveket hordanánk a mellünkben, poros utakat látunk köröskörül.

Kőszívvel indultam én is poros úton... De annak a poros útnak kanyargása valahogy a templom felé vitt, ahol összetalálkozik királyi lelkek és koldusok útja.

Akkor vetette ki világát a templom homályából az öröklámpa fénye. A fény áthatolt bordán-csontokon oda, ahol a szív dobog.

És szikra pattant ki a hideg kőből...

Csodás fénye ráesett a poros útra, hogy megpillantsam fővény között az arany szemeket. Így tudtam meg azután a poros utak rejtett kincseit és a kincskeresők szomjosságával borultam térdre aranyat keresni.

Mosni... mosni... kimosni a mindennapiság szürke fővényéből új megértések örömkönyveivel.

Azóta hirdetem: szürke utak fáradt lelkei, menjetek az Eucharistiához, ott megtaláljátok arany szemeket a poros, kopott életköröknek is.

II. «Ékességet vertem apró kincsszemekből.»

Már kimostam pár fővény szemet a szürke porrétegből.

Az a porréteg az iskolámban feküdt és elfödte előlem a gyermekeim lelkét.

De mikor kipattant a szikra, átvilágított fénye porrétegen és fel-fődte előttem a kicsi lelkek fényes ragyogását.

Vak voltam, ki bekötött szemekkel jár a világosságban.

Most már látok, látom sziporkázását a lelki szépségeknek. Krisztus fehér testén át nézem és majd elvakít a fénye. Így-így szépek a gyermek-szívek Krisztus testén át nézve.

— Menjetek áldozni — sugom a fülükbe, a szivükbe, lelkükbe és megfogva kezüket, lábujjhegyen viszem az oltár felé.

Ó, de szépek, de fényesek, de kincses gazdagok ilyenkor!

És pedig mohó vágygal szedem-szedem össze a most felcsillanó aranszemeket szürke iskolaporunkból. Ékességet ver belőle a szivem szeretete és első aransugárnak helyezi a monstranciára.

III. «Ti is úgy tehettek.»

Ti is úgy tehettek mind-mind. Király, herceg és szolga, katona és művész, kopott irodai munkás, verejtékkel dolgozó napszámos, tintásujjú diák, asszony, férfi és gyermek, mind-mind valamennyi.

Ti is megtaláljátok az aranszemeket... Térdeljétek az oltár elé, nézzetek be egyenesen, fényes pillantással a Legszentebbe és rajta át nézzétek a ti világotokat.

Az államférfi meg fogja látni politikán és kulturán át a lelkek szükségleteit. A művészt magasabb eszmék ihlete szállja meg. A katona gyakorlataiban és engedelmisségben szent hűséget lát. Az a kopott diurnista a kötelességteljesítés és társadalmi érdekek szolgálatának fénypontjait fedezi fel gyűlölt aktáiban. Dohos levegőjű boltokból fényesen villan elő a kiszolgálás becsületességének és a könyörületnek fénye. A napszámos Isten kezenyomát látja harmatcseppekben tündökölni terményein.

A férfi rokont lát embertársában és Istentől küldött társat hitvesében ott az oltár előtt. Az asszony Jézuskáknak látja gyermekeit és a gyermek nagy örömeiben szemléli Jézuskát. Fényessé, aranyossá válik a kopott világ így az aranyosók előtt...

Kopott, fáradt lelkek próbáljátok meg, ti is így tehettek.

Blaskó Mária.

(Folytatása következik.)

A kőszegi oltáregyesület. A bájos fekvésű Kőszeg lelkes társadalma megalakította az oltáregyesületet. A szombathelyi egyházmegye püspöke apostoli buzgósággal áll a szervezés élére. A helyszüke miatt a következő számban számolunk be bővebben.

TÖRTÉNELMI TÁR.

A kassai Krisztus-teste társulat.

HKASSAI szent Erzsébet-templom már a XV. század elején tűzhelye volt a legméltóságosabb Oltáriszentség különösebb tiszteletének. Sőt Kassa szentséges kincse, a Krisztus vére ereklje egyenesen eucharisztikus kegyhellyé avatta a templomot. A templom központja volt minden eucharisztikus mozgalomnak. Itt székelt a Krisztus-teste társulat is, melyet a város polgárai alapítottak a szentségi Úr Jézus tiszteletének emelésére és terjesztésére.

A kassai Krisztus-teste társulatról legrégebb adatunk 1516-ból való. A szent Erzsébet-templom kincstárának 1516. évi jegyzékében¹ esik szó a társulatnak egyik miseruhájáról, melyet annakidején *Gurttler* Imre ajándékozott a társulatnak. Hárompapos miséhez való teljes fölszerelés volt ez, vagyis kazula két dalmatikával, zöld színben. Ebből a fölszerelésből is sejthetjük, hogy a társulat közös ájtatosságát nagy fényvel ülték meg.

A miseruhára vonatkozó följegyzés 1516-ból való; de maga az adat korábbi időre utal. S hogy a kassai Krisztus-teste társulat fennállott már a XV. században, azt két körülményből is következtethetjük.

Egy az, hogy a kassai Erzsébet-templomban *Krisztus-teste oltár* is volt. Már pedig Krisztus testének oltára és társulata együtt szokott járni. Az oltárnak alapítási éve ismeretlen, oklevelek is csak a XVI. században említik, de bizonyára még a XV. századból való volt ez az oltár.

Biztosabb támasztópontot nyújt a kassai dómnak egyik *misealapítványa*. 1475-ben egy nagybányai házaspár 52 aranyat hagyományozott arra a célra, hogy a kassai Erzsébet-templomban minden csütörtökön énekes nagymisé² mondjanak az Oltáriszentség tiszteletére, minden hónap első csütörtökjén pedig szentséges körmenetet tartsanak mise előtt.² Ez a szentségi társulat szokott heti és havi ájtatossága. A csütörtöki nagymise szokásban volt például a pozsonyi, nagyszombati, lőcsei és budai Krisztus-teste társulatnál. A szentségi körmenet pedig rendszeresítve volt a nagyszombati társulatnál s hihetőleg a budainál is. A kassai misealapítvány is nyilván összefüggésben állt a Krisztus-teste társulattal s az Oltáriszentség tiszteletének mélyítése mellett egyben a társulati istentisztelet fényének emelését is célozhatta. Eszerint a kassai Krisztus-teste társulat 1475-ben nemcsak hogy már fennállott, de virágzásnak is örvendett.

¹ Történelmi Tár. 1882. évf. 719. l.

² Erről bővebben szóltam az «Örökimádás» 1914. évi 16. lapján.

Utolsó adatunk a társulatról 1522-ből való. Seydel János, Seydel István kassai városi jegyzőnek fia, 1522 február 19-én kelt végrendeletében megemlékezett a Krisztus-teste társulatról is. Házáról akként rendelkezett, hogy azt adják el s az így befolyt összeget osszák szét a kassai vallásos társulatok közt, egy részét pedig fordítsák jótékony célra. A Krisztus-teste társulatról elsősorban emlékeznek meg s a ház értékének negyedrészt hagyja rá azon kikötéssel, hogy a társulat tagjai az adományozónak és szüleinek lelki üdvéért imádkozzanak.¹ Végrendeleti hagyományok révén anyagiakban is gyarapodott a társulat, hogy annál buzgóbban szorgalmazhassa kitűzött célját.

A régi hagyomány s a régi eucharisztikus szellem ujult meg, midőn a Mária Terézia korában megindult eucharisztikus társulati szervezkedés hatása alatt 1758 június 24-én Kassán is megalakult az Oltáriszentség társulata, mely a jozefinizmus koráig szép működést fejtett ki.

Timár Kálmán.

Az Oltáriszentség és a háború. A katakombák korabeli hit és bizalom ébredt fel milliók szívében a legméltóságosabb Oltáriszentségben lakó Úr Jézus iránt. Katonáink siettek lelküket megtisztítani, hogy azután az Úr Jézus szent testével erősítsék magukat. Előkelő katonatisztek épúgy, mint egyszerű közlegények kimondhatatlan bensőséggel várták az Urat szívükbe. Erős férfiak szemében könnyek csillogtak; kik máskor bántották az Urat, most határtalan bizalommal esdekelték hozzá. S az itthonmaradtak nem szűnnek meg vigaszt és erőt keresni a tabernakulum rejtett lakójánál. Más évben csak a husvét előtti időben járult annyi ember a szentáldozáshoz, mint most a háború idejében. A püspöki kar ország-szerzte az Oltáriszentséghez hívja a csüggedő és szenvedő lelkeket. Szentséges misék tartatnak vasárnaponként. Sőt a bíboros hercegprimás egész egyházmegyéjére elrendelte, hogy imaórák tartassanak a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt. A katolikus sajtó hölgybizottsága már a körlevél intézkedése előtt végigjárta a főváros templomait, hogy ott imaórák tartassanak a szentségi Úr Jézus előtt. S csakhamar hatalmas plakátok hirdették mindenfelé, hogy a főváros egyes templomaiban mely órában tartják az imaórát.

Az Örökimádás-templomban augusztus 13-án (csütörtök) este 7-től 8-ig volt az első imaóra a hadsereg győzelméért. Annyi embert ritkán lát falai közt egy templom, mint itt volt jelen s annyi bensőséget sem talált még a szentségi Jézus a szívekben, mint a háború sikeréért imádkozóknál.

¹ Történelmi Tár. 1895. évf. 385. l.

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: DR. SZYLLABA EMIL.

X. Pius — XV. Benedek.

SÍRBA szállt a nagy pápa, X. Pius. Valóban a legméltóságosabb Oltáriszentség pápája volt és mivel az isteni gyermekbarátot, az Úr Jézust, kimondhatatlanul szerette, azért kedvelte az ifjúságot is kiváló módon. Hiszen nem lehet Jézust szeretni, az ifjúságot pedig nem. Vagy ha valaki mondja, hogy szereti Jézust, de az ifjúságot, a gyermekeket nem szereti, annak hazug a szava. És vajjon miért van ez így? Azért, mert Jézusnak szemefénye az ifjúság.

Hogy az elhunyt szentatyja mennyire kedvelt titeket, azt legjobban mutatja, hogy amikor a gyakori szent áldozást sürgette, leginkább tirátok gondolt. Tudta ő, hogy mennyire kívánczotok a szentségi Úr Jézus után; tudta azt is, hogy mily örömmel lát titeket a kegyes Üdvözítő az ő asztalánál, azért hívott titeket a szentáldozáshoz, megengedte, hogy akár naponként is táplálkozzatok angyali kenyérral.

Az Úr Isten 11 évig hagyta őt köztünk a pápai széken, ekkor magához hívta. Már régebben betegeskedett, a mostani nagy véres háború pedig sok keserőséget okozott jóságos lelkének. Sírba szállt, egy és ugyanazon templomban nyugszik a legelső pápával, Szent Péterrel — mi sohasem fogjuk őt elfeledni s ő sem feledkezik meg rólunk ott, ahol már nem a kenyér színében, hanem színről-színre látja az Úr Jézust.

Hány gyermek előzte őt meg a szép mennyországban, aki azért tudott tisztá lélekkel meghalni, mert X. Pius rendelete alapján sokszor áldozhatott! Milyen ujjongással fogadták az ő istenfélő lelkét, mily daldallal kísérték az ő jóságos szentatyjukat az Úr Jézus trónja elé. Ezek az ő angyalai; az Úr Isten elébe küldötte őket.

Reméljük, hogy csakugyan az égből van s onnan tekint mindnyájatokra. Virágoknak néz titeket, melyeket az Úr Isten dicsőségére ő táplált az isteni kenyérrel, az áldott anyaföldnek ezen buzatermésével mint ahogy a virág is a földből szívja föl gyökerén át élelmét. Ő frissítette fel lelketeket a szentáldozással, a szívetekbe térő Úr Jézussal, aki láthatatlanul leszáll az égből az oltárra, hasonlóan a harmáthoz, amely fölűdíti a virágot. Ő engedte meg, hogy gyakrabban járuljatok a lelkek napjához, az isteni Üdvözítőhöz, mert a virág sem tud napfény nélkül megélni s a ti lelketek sem Jézus nélkül. Mivel pedig Isten kedves virágainak tekint titeket a boldogult szentatyá, azért bizonyára kéri Istent, hogy ne hagyjon titeket elhervadni.

S íme az Úr Isten már is gondoskodott róla, hogy X. Pius után oly szentatyát kapjunk XV. Benedek pápában, aki bizonyára szereti a gyermekeket, az ifjúságot, mert nagyon szereti a szentségi Úr Jézust.

A gyakran áldozó gyermeknek arra, hogy ezt megértse, elég lesz megmondanom, hogy mostani szentatyánk az ő szentmiséje után másfél óra hosszat végzi a hálaadását. Ugyebár, csak azzal szeretünk sokáig beszélni, aki közel áll a szívünkhöz? Akit nem kedvelünk, az elől sokszor kitérünk, hogy ne is találkozzunk vele. Mily közel állhat az Úr Jézus a szentatyá szívéhez, mennyi mondanivalója lehet hozzá, hogy ily hosszú hálaadást szokott végezni! De mennyire ismerheti is az Úr Jézust, mily jónak, édesnek, hatalmasnak tarthatja, hogy szinte alig tud tőle megválni a szent-miséje után! Hiszen ismeretlen emberekkel nem szoktunk beszélgetni, elmegyünk mellettük, sokszor rájuk sem nézünk.

Ámde, ha a szentatyá jól ismeri a szentségi Úr Jézust, akkor azt is tudja, hogy a gyermekeket nagyon kell szeretnie, mert különben semmiféle örömet sem okozna az Úr Jézusnak. És ha ennyire kedveli a szentségi Jézust, szereti Jézus szemefényét, az ifjúságot is.

X. Pius pápa bizonyára hálát ad Istennek, hogy a gyermekekkel nagy jót tehetett, mikor nekik a gyakori szent áldozást hirdette; hálát ad azért is, hogy az Úr Isten XV. Benedekben oly utódot rendelt neki, aki épúgy szereti az ifjúságot, mint amennyire ő szerette: adjunk mi is hálát az Úr Jézusnak, hogy nekünk e két szentatyát adta és hálából szeressük annál jobban a legméltóságosabb Oltáriszentséget.

X. Pius nyugovóra tért, mert gyenge teste már nem bírta tovább az életküzdelmet; akkor hagyta el a földet az ő istenfélő, jóságos lelke, amikor lángbaborult a világ és gyilkos tüzelés dőreje hangzott mindenfelé. Az új szentatyá alatt tovább folyik a harc. Rettenetesen nehéz ily időben az anyaszentegyházat kormányozni. Siessetek segítségére: ajánljatok fel a szentatyáért szentáldozást, hogy az Úr Isten erősítse, felvilágosítsa és vezesse őt. Áldja meg az Úr Isten az ő imáit, amelyekkel

Jézus szentséges szívéhez fordul, hogy először győzelemre segítse az igazságot, azután pedig a fejedelmek és népek szívét úgy irányítsa, hogy békesség legyen. Adja meg az Isten a szentatyá könyörgésére, hogy ezentúl a békés időket mindenki jobban megbecsülje, mint eddig s azokat ne vétkezésre, hanem lelke üdvösségére használja fel.

Az Úr Isten sokszor a kicsinyeket választja ki, hogy általuk nagy dolgokat műveljen. Talán épen a ti szentáldozástok hozza meg a szentatyának az anyaszentegyház kormányzásához szükséges erőt, hadseregünknek a végleges diadalt s a világnak a békét.

FESLŐ BIMBÓK

A kis hős.

(Folytatás)

Mire Laci a templomba ért, ép harmadikat harangoztak. A tisztelendő úr már öltözködött a sekrestyében és rámosolygott szeretettel a kipirult fiúcskára.

— Elkéstünk, Lacikám?

— Zolinál voltam — pihegett Lacika és izalmában még köszönni is elfelejtett. — Igaz, tisztelendő úr kérem, hogy nem lövik le?

A pap arca elkomolyodott.

— Az meg lehet könnyen fiacskám. Imádkozz érte a szentmisén.

Laci szeme kerekre tágult.

— És ő... ő nem is gondolja!

— Hiszen nem is szabad tudnia, különben félne. Más meg úgy se félti szegény árvát. No de hiszen a hazáért is kell áldozni és életet kockáztatni, úgy-e?

Laci nem felelt. Kerekre nyílt gyermekszeme fénylett, mintha angyalkákat látna és különös mosoly játszott ajkain.

— Akarsz még valamit, fiam?

— Tisztelendő úr kérem, gyónni szeretnék.

Lacika mindennapos áldozó volt, nem lepte meg a papot a kérés. Türelmesen tette le a misekönyvet és leült a gyónószékbe.

Nemsokára már megszólalt a csengő és a tisztelendő úr kilépett kis ministránsával.

Csendes, szomorú kis mise volt... A kóruson nem énekelt senki — az orgona nem búgott — a csendben csak néha-néha zokogott fel egy-egy öregasszony, akinek gyermekét elvitték háborúba...

Agnus Dei-re szólalt a csengő... A pap meglepetve nézett Lacikára... Mikor az Úr Jézus szent testét nyújtotta neki, a kis fiú szemében könnyek égtek és mégis olyan fényes mosolygásban sugárzott az arca, mintha magát a Jézuskát látná angyali szemekkel...

***

A kis zsidó fiú unatkozva ült a dombon. Egy rúd esokoládét szopogatót és arra gondolt, hogy most már úgy se jön senki, jó volna ebédelni menni...

— Szervusz, Zoli!

Megfordult... Lacika állt ott. Halvány arca sötét vörös tűzben égett, kék szeme lángolt és hangja reszketett az izgatottságtól...

— Mi van, Laci?

— Semmi... Fuss haza ebédelni, addig én itt maradok.

— Kikapok — huzakodott a fiú. — Itt kell maradni, mert megver a gazdám.

— Mondom, hogy itt maradok addig. Azután nem kell hazamenni, pénzt hoztam neked, szaladj le a piacra venni valamit.

Zoli csillogó szemmel vette át a koronát. Azután futva indult le a domboldalra, hogy idejekorán visszaérjen.

A másik pillanatban Lacika térdre hullt. A templomkereszt irányában fordított kigyúlt arcocskájára ünnepélyes nyugalom ült, a napsugár glóriát sugárzott aranyos fűrtel közé.

— Jézuska — imádkozott a kis fiú — Jézuska, hallgass ide, hisz a szívemben vagy! A póstán hallottam, hogy sürgőnyt kaptak... Most fog jönni az ellenség... Jézuska, hallod?... Jézuska, figyelj rám! Én azért küldtem le Zolit, mert ő zsidó és ha mégis lőnének, nem jut a mennyországba... Nekem pedig könnyű, mert Te a szívemben vagy és ha lőnének véletlenül, magaddal viszel úgyis az égbe... Úgy-e, Jézuska? És... Jézuska áldj meg — már jönnek!

Egy autó robogott el a domb alatt. Laci felugrott, felkapta a zászlót és intett a híd felé... Az autó egy pillanatra megállt, valaki odalent irtóztatosan elkáromkodta magát és puskadurranás hangzott el...

Lacika szeme előtt összefolyt a zöld dombolddal, a derűs ég és a templomkereszt — imádlak, szeretlek suttogták ajkai és végigeseit a földön.

Mire újra fölnyitotta szemeit emberek térdeltek körülötte... Mellette hangosan zokogott Zoli, a kis fiú és följe könnyes szemekkel hajolt a tisztelendő úr...

— Tisztelendő úr — suttogott Lacika — tessék megmondani a mamának, hogy ne sirjon, mert... én akartam... meghalni... Zolti helyett... Mert ő nem jutott volna a mennyországba... engem pedig biztosan odavisz a Jézuska...

Szivére mutatott, hogy ott van a Jézuska és még egyszer elsuttogta a gyakran áldozók jelszavát:

— Imádlak... szeretlek...

Az utolsó szónál fényes mosoly vonult a kis vértanú ajkaira, aki egyszerre áldozta fel életét a hazáért és egy másik kis lélekért... Utolsó mosolyát már az Úr Jézus viszonzta fönt a magas mennyországban, ahol szivére zárta a kis hőst, akit az Ő szent teste tett olyan erőssé...

A háború elmúlt, újra béke van, minden a régi nyugalomban. Csak egy új kis sírhalom emelkedik kint a temetőben... Barnaképű, szurtos kis inas lopózik oda... meg-megáll, körülnéz, akkor letérdel a keresztcske mellé:

— Lacika — suttogja könnybe fuló hangon — csak mondani jöttem neked, hogy megtettem, amit akartál... Holnap megyek először áldozni...

Lacika, Lacika... imádkozzál értem fönt a mennyországban!

Blaskó Mária.

MÁRIA-RADNA.

Mi az, mi a lelket
Magával ragadja,
És a komor időkben a
Hangulatot adja?

Csendülése talán
Régi, szent regének,
Melyben mindig gyönyörködik
S elmerül a lélek?

Multról a köd oszlik,
Szépszakad a fátyol;
És a rege így hangzik az
Idők homályából:

Völgy felett, a hegyen
Kicsi kápolnácska,
Itt mélyed a környék népe
Istenimádásba.

Messze földön ez az
Egyedüli templom,
Itt még misét szolgáltatnak,
Egyedül ez nem rom.

Völgybe lenn a Maros
Kanyarog csendesen.
Túl a vizen lármás tabor,
Sok török, szerencsen.

Taborukból később,
Átjönnek a vizen,
S vezérük a lakósságnak
Ily parancsof izen:

«Mindent, amitek van,
Érték, drágaságok,
Mindent, ami szép és kedves,
Nekünk átadjatok!»

Kemény volt a parancs,
De meg kellett lenni,
Szépet, kincset, mind a török
Lába elé tenni.

Volt ott arany, ezüst,
Kincs, bégető állat —
De a török minderre csak
Egykedvűn von vállat.

Annai zsarolás folyt
Már itt, e nép között,
Hogy a régi jólétéből
Egész kivetkőzött.

Amije megmaradt,
Odavitte szépen,
De a vezér kemény hangon:
«Még ez kevés nekem!»

S megakad szeme a
Kicsike kápolnán,
Felkacag — «majd falálunk még»,
Mintha én nem tudnám!

«Rongyos gyaurok, tudom,
Kincs van a templomban,
S titkokat felkutatni
Magam megyek! nyomban!»

Lován ülve marad,
Úgy megy föl a hegynek.
Nyomában meg, rendetlenül,
Harcosai mennek.

Könnyes tekintetek
Kísérik el őket, —
S leborulni láthatni a
Völgybe lennlevőket.

Ajkakon ima kél,
Szívlángok fölégnék;
Tömjénfüstként száll az ima
Fölfelé, az égnek.

Lenn a völgyben sírnak
Búsult keresztények;
«Istenünk és szent Szűzanyánk,
Ti ezt engednétek?»

«Lóháton ront be most,
Szentelt helyetekre,
S nemsokára kezében a
Szentvér aranykelyhe...»

«Édes égi Anyánk,
Légy a menedékünk,
Ne engedd e gyalázatof!
Könyörögj most értünk!»

És im — egyszerre csak
Káromkodás hangja...
Egyre, egyre... s hegy és a völgy
Megdöbbenve hallja.

Ott a kápolnánál
Történt tán valami,
Azt a dühös káromkodást
Még egyre hallani.

Lassan-lassan aztán
Fölmert később a nép —
Ott fönn, ami látható volt,
Mily különös kép!

Egyetlen egy helyen
Állt a vezér lova,
S bármennyire erőködtek,
Nem ment onnan tova.

Kicsi templom előtt
Szikladarab feküdt,
Ehhez nőtt a ló patája,
Ló lábával együtt:

Mikor odaért a
Vad harcimén lába:
Csoda történt — ottmaradt a
Nehéz kőbe zárva...

Röptében a nagyvilág körül.

Az Oltáriszentség a katonánál, Ezreknél láttam, hogy az Oltáriszentség ereje hősi lelket teremt a katonánál. A hadbavonuló hadfi eljő a templomba, hogy lelkét rendezze. Elmélyedésében minden fájdalom felzokog lelkében. Eszébe jut családja, gyermekei, testvérei, agg szülei. Eszébe kedves faluja, otthona, szép ifjúsága és szívtepő fájdalommal ül rá az emlékekre a kínzó tudat: mindezt el kell hagynom, itt hagynom, el kell tőlük válnom, hogy talán soha viszont ne lássam. S ekkor oda kiáltom a szőszékről: Egy valaki veled megy. Aki hatalmasabb, akiben szüleid, gyermekeid is biznak, kéztördelve imádkoznak; veled megy az Úr Jézus a szentáldozásban, hogy erősítsen, lelkesítsen, megsegítsen. S a titkon előtörő könnyek helyett felcsillan a katona szemében a lelkesedés, elszántság, isteni bizalom s az ilyen katona a szeszessital mámore nélkül is bátran és örömmel megy hazájáért harcolni, mert a legnagyobb hatalom vele megy, attól nem kell búcsuznia és eleven hittel él, szívében a régi magyar harcos öntudata: Ha Isten velem, ki ellenem.

II. Vilmos császár. Vilmos császár nem a katolikus egyházé, mégis tanulni mehetünk mi, katolikusok az ő iskolájába. Nagy Konstantin császár, az őskereszténység nagy császára sem tartozott az egyházhoz, halálos ágyán keresztelkedett csak meg, némelyek még ezt is tagadásba veszik. Mégis ő a legnagyobb jótevője az ősegyháznak. Véget vetett a háromszázados üldözésnek. Polgárjogot adott az egyháznak. A római hadijelvényre keresztet tett és ez mindent megmagyaráz. Az egyház soha el nem feleli és tényének 1600. évfordulóját minden falusi katolikus templom megünnepele. Vilmos császár nem Konstantinja az egyháznak, ezt nem akarjuk mondani. De sok vonása a nagy Konstantinnak életre kelt benne. Sokan talán megtalálják ezt nagy katonai talentumuk és világhatalmuk netaláni találkozásában, de mindenesetre sajátságos, hogy nagy Konstantin császár harcok hevében — a kereszt jelenése az égen — jutott el a kereszténység erejének, Krisztus hatalmának felismeréséig,

Vilmos császár minden bizalma Isten iránt, mély Isten-imádása és hódolata a Mindenható előtt is a harcok titáni nagyságában lett az egész keresztény világnak oktató példája.

A háború kezdetén templomba küldi katonáit. A győzelmi reményének horgonyát Istenbe veti. A harctérről hazasürgönyöz, hogy imádva köszönjék meg Istennek az adott győzelmet. Kimondja a német győzelmeket ajándékozó jelszót: mindent Isten nevében és Istenért.

Vilmos császár nem az egyházé, nem a kereszténység kétezeréves romlatlan törzsének hajtása, de becsületes szive, mélyen evangéliumi lelke a nagy események árjában tökéletesen felismeri a keresztény uralkodó viszonyát Istenhez, érzi Gondviselő hatalmának erejét, vallja Krisztus Urunk Isten-emberi hivatását olyannyira, hogy a világ minden országának uralkodója és alattvalója okuló tanulsággal bámulhatja a világ-verő császár fiúi hódolatát és mélységes gyermeki bizalmát a gondviselő Isten iránt.

EGYESÜLETI ÉLET.

Az Oltáregyesület segélyakciója érdekében augusztus 28-án népes értekezlet volt az Oltáregyesület üllői-uti házában. A gyűlésen özv. Pallavicini Edéné ögróf elnökölt. A választmány több tagja, Zichy Sarolta grófnő (a keresztény karitászmozgalom nevében), a terjesztőnök nagyszáma előtt Kánter Károly igazgató fejtegette az együttes értekezlet célját. Az igazgató mindelelőtt kifejezést adott ama mély-séges gyásznak, amellyel sírjába kíséri az Oltáregyesület X. Pius pápát, kiben egy szentet és eucharisztikus szellemével a jó Isten kiváltságos és providentialis eszközét kell tekintenünk.

Együttal az oltáregyesület részvétét fejezi ki az elnökasszony ő excellentiájának édesanyjának, a fenkölt lelkű és szentéletű özv. szék-

helyi gróf Majláth Györgyné halála felett. Az Oltáregyesület és Örökimádás templom, melynek építésére 200.000 koronát adományozott, soha sem fogja emlékéit elhomályosodni engedni. Ezután bőven és lelkes beszédben kifejti az igazgató az Oltáregyesület szerepét és munkakörét a háború tartamára. Ezt lapunk más helyén hozzuk.

A gyűlés eredménye gyanánt lelkes munka folyik az Oltáregyesületben, ahol folyton a sebesült katonák részére dolgoznak és 63 sebesült ápolásban részesül. Siessen minden oltáregyleti tag támogatni az Oltáregyesületet anyagilag, hogy hazafias áldozatát, melyet a szorongatott és szenvedő haza oltárára tesz, meghoznassa.

A sebesültek gondozása. Anyagi szükségletéről, amely természetesen

igen nagy, részben a terjesztőnök gyűjtése gondoskodik. Az orvosi kezelést dr. Lumniczer József egyetemi tanár, udvari tanácsos és dr. Takács Márton végzi.

A betegek lelki gondozását az Örökimádás-templom lelkésze végzi.

Jó hatással volt betegeink kedélyére, amely a lehető legjobban, a sok előkelő látogató, kik sorsuk iránt is érdeklődtek.

Magas látogatásukkal kitüntették elsősorban Augusztus főhercegaszszony, továbbá: dr. Várad Árpád érsek, dr. Glattfelder Gyula püspök, Kánter Károly prelátus, Hanauer István apát, Rott Nándor prelátus, ögróf Pallavicini Edéné ő excellentiája, gróf Csekonits Endre, gr. Csekonits Endréné, gr. Apponyi Lajosné, gr. Károlyiné, gr. Nákó Sándor, gr. Zichy Rafael, br. Szentkereszt Béla,

gr. Edelsheim-Gyulai Lipót, Kiss Aladárné stb.

Ápolónőink a következők:

Özv. Barta Istvánné, Ebergényi Sándorné, özv. Máriai Károlyné, Emerich Gottfriedné, Szilágyi Lajosné, Kapisinszki Ervinné, Linz Rezsóné, Mentusz Károlyné, Marotti Kálmánné, Cseley Józsefné, Cseley Ilus, özv. Kosár Andrásné, özv. Epériessi Ferencné, özv. Wertmüller Béláné, özv. Buchhauer Jánosné, Veszprém Józsefné, Deli Gáborné, Tolnai Józsefné, Termes Józsefné, Darnai Józsefné, Danis Jánosné, Horváth Mátyásné, Ozorak Antalné, Mohanyit Miklósné, Née Vendelné, Kattinger Lipótné, Kaufmann Józsefné, Gergely Imréné, Noszkay Istvánné, Schreiner Józsefné, Mersits Lajosné, Oszlai Jánosné, Monzák Ferencné.

Eucharisztikus triduum a háború sikeréért. A legmagasabb körök kívánsága felkereste Erzsébet királyné fogadalmi templomát azzal a kéréssel, hogy a háború sikeréért rendezzen az Oltáregyesület eucharisztikus triduumot.

Mind a három napon át — szeptember 5, 6, 7. — délelőtt minden órában szentmisék voltak. Délután ünnepi szentbeszéd és áldás. Első napon beszélt dr. Vass József p. kam., második napon Pater Biró Ferenc rektor, harmadikon dr. Babura László lelkiigazgató. Az ünnepi áldást az első két napon dr. Hananer A. István apát, a harmadikon pedig dr. Glattfelder Gyula püspök tartotta. A triduum fénypontja a vasárnap 10 órai infulás nagymise volt, melyet dr. Várad Árpád mondott. A hívek buzgón látogatták a templomot és tömegesen járultak a szentségekhez.

***

Az oltáregyesületek figyelmébe! Az oltáregyesületek hivatása a háború tartama alatt utána nézni, hogy a katonaság istentisztelethez jusson. Iskolaépületekben vagy kórházakban, ahol százával vannak katonák és betegek, vasárnap oltárt kellene állítani és szent misét mondani. A vallás ereje és vigasza szükséges a mi hadfiainknak. Az oltáregyesület talán oltárszerelvényt is tud adni. Kérjük az oltáregyesület vezetőit, hogy figyelmüket erre a fontos ügyre is kiterjessék.

Walsér-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik

teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival
megjelent és kapható

Közönséges papíron:

Vászonkötés	3 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	5 e — e
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	6 e — e

Műnyomó papíron:

Vászonkötés, vörösvágás	4 K — f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal	5 e 50 e
Bőrkötés, aranyv., tokkal	6 e 50 e
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával	8 e 50 e

Japán papíron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás	4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 e — e
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 e — e
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 e — e
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 e — e

Walsér-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs hatodik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál: K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

J6 papíron:

Vászonkötés	4 K 60 fill.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 e 50 e
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 e 50 e

Japán papíron:

Vászonkötés, bindre fűzve	5 K 20 fill.
Bőrkötés, bindre f., vörösvágás, tokkal	7 e 50 e
Bőrkötés, bindre f., aranyv., tokkal	8 e 50 e
Borjúbőr, bindre f., aranyv. párnázva kazettával	11 e — e

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmékedések).

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülöben.

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy
utánvétellel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamai
még kaphatók ————— egyenként **1 K 40 fill.-jével.**

Oltáregyesületi érmek

aluminiumból, újezüstből vagy valódi ezüstből többféle kivitelben kaphatók Kalocsán a Rózsafüzérekészítő Háziipari Vállalatnál. Csinos és tartós szentolvasók. Érmek, keresztek, szentképek, skapulárék, skapuláré-érmek és egyéb kegytárgyak. Első szentáldozási képek. Imakönyvek és hitbuzgalmi művek. Lurdi víz.

Árjegyzék ingyen és bérmentve.

==== Cím: =====

RÓZSAFÜZÉRIIPAR, KALOCSA.

IN PACE IN IPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS.

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET TURTUR NIDUM ALTARIA

QUI FRUMENTUM

ELECTORUM CONSERVATI

XV. ÉVF. 1914. 11. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES.

PARCE POPULO TUO.

ECCE PAVIS ANGELOLORUM FACTUS CIBUS VIATORUM VERE PAVIS FLORUM

CUJUS NON SUM DIGNUS.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. Babura László*: Halottak napja a hit világánál. — *Blaskó Mária*: Aranymosás. — *Kovács Antal*: Az apáca. (Költmény.) — *Dr. T. L.-né*: Elrejtett Isten. — Német katolikusok és a háború. — *Jézusom, örömm.* Rovatvezető: *Dr. Szylaba Emil*. Segítsünk az elesett katonákon. — Euch. Szövetségek. — Felső bimbók. Kincsesvár. — Röptében a nagy világ körül. — Egyesületi élet. — Irodalom. — Oltáregyesületek és a háború.

Egy statisztika. A fürdőhelyek nem szoktak épen mintaképei a buzgóságnak és vallásos hitéletnek lenni. De a legméltóságosabb Oltáriszentség ereje itt is utat tör magának. Példa reá Baden (Wien mellett), melynek szentáldozásai a következő mértékben emelkedtek.

1908-ban 18.700 az áldozatok száma,	1911-ben 24.700 az áldozatok száma,
1909-ben 18.500	1912-ben 27.500
1910-ben 20.900	1913-ban 29.105

A statisztika teljességéhez tartozik, hogy a lakosság száma 18.000. 1908-ban misszió volt s az adott lökést a meginduló hitéletnek, melyet bizonyára buzgó papság istápol állandóan.

Telefon-pósta.

G. M. Budapest. Nem tudtuk a cikket elhelyezni. Különben is nagyon sok most az anyag. Mindamellett hisszük, hogy máskor is felkeres tollával.

«**Lourdesi utam.**» Csak januárban kezdjük leközzölni, mert terjedelme miatt nem tudnók decemberre — az évfolyam zárására — befejezni.

«**Imádkozzunk a hadbavonultakért.**» Ára 20 fillér. Kapható: Élet nyomda, Budapest, I. Fehérvári-út 15. szám — és a könyvkereskedőknél.

Walsér-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik

teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival
megjelent és kapható

Közönséges papiron:

Vászonkötés	3 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	5 " — "
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	6 " — "

Műnyomó papiron:

Vászonkötés, vörösvágás	4 K — f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal	5 " 50 "
Bőrkötés, aranyv., tokkal	6 " 50 "
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával	8 " 50 "

Japán papiron: (az egész könyv egy újjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás	4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 " — "
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 " — "
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 " — "
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 " — "

Walsér-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

örögbetűs hatodik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásánál: K. Sávely Dezső festőművész rajzaival.

Jó papiron:

Vászonkötés	4 K 60 fill.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 " 50 "
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 " 50 "

Japán papiron:

Vászonkötés, bindre fűzve	5 K 20 fill.
Bőrkötés, bindre l., vörösvágás, tokkal	7 " 50 "
Bőrkötés, bindre l., aranyv., tokkal	8 " 50 "
Borjúbőr, bindre l., aranyv. párnázva kazettával	11 " — "

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmélkedések).

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülöben.

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy
utánvétellel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamal még kaphatók egyenként **1 K 40 fill.-jével.**

Halottak napja a hit világánál.

HÁROM hónap előtt indította meg a sarajevói bomba azt a borzalmas lavinát, mely most már nemcsak drága hazánkat, nemcsak a monarchiát, hanem mondhatni egész Európát elárasztotta. Nem hólavina, mely tének idején indul meg égbenyúló bércek ormáról és zúdul le recsegve-ropogva a völgybe, hanem vér-lavina és ami még fájdalmasabb: a mi édes véreink véréből való lavina, mely sok keserű könnyet sajtól ki szemünkből, sok szerető szívet tör össze egészen is. Népek temetnek, nem itthon, hanem idegenben. Temetőik nem telnek, bár drága halottaik száma egyre nagyobbodik. Most mindennap — halottak napja, bánatos, szomorú nap, ölmos, lelket nyomó, ködös hangulattal, mint amilyen ködös a novemberi napok levegője. S ami még szomorúbb: ez idén még halottak napján sem gyúlnak ki a temető mécsei, az emlékezés tüzei. Libegő-lobogó lángjukat elfújja a háború forrataga. A pietás okosan hallgat a józanságra. Amikor a háború követel szinte emberfeletti áldozatokat, amikor a józan előrelátás a legszigorúbb beosztást parancsolja az élet készleteinek fogyasztásában és egyenesen tilt minden szertelen költekezést, akkor a mi temetőink nem tehetnek nekünk szemrehányást sötétbenmaradásuk miatt. De bár sötétek a mi temetőink, nem alszik ki a mi hitünk világossága, amely átvilágít a másvilágra és biztatóan és vigasztalóan világít be egy szintén sötét temetőt, hol nem testek, hanem lelkek várják, epedve várják feltámadásukat, megszabadulásukat. Lelkek, kik telvék a világosság vágyával, de még sötétek, — beárnyékolja őket a bűn, illetve bűnhődésnek szürke felhője. Ez a túlvilági temető — a purgatorium s e sötét, de világosságra hivatott lelkek az ott szenvedő, szegény lelkek. Ezekről most sem feledkezünk meg, mikor a józan előrelátás tiltja a pazar kivilágításokat a temetőben. Nem feledkezünk meg róluk, mert szeretjük őket.

S ezt a résztvevő szeretetet a mi közös anyánk, az anyaszentegyház nevelte belénk. Az egyház valóban sokat gondol az ő meghalt gyermekeire. Nincsen szentmise, melyben róluk különösen meg nem emlékeznek. A zsolozsmát végző papjainak is többször napjában ír elő imát a megholtakért. Vannak jóváhagyott társulatai, melyeknek tagjai kivált a szegény lelkeknek akarnak segítségükre lenni imával, szentmisékkal, szentáldozásokkal, alamizsnával és egyéb érdemszerző cselekedetekkel. Sok oly imát ad gyermekeinek kezébe, mellyel búcsut lehet nyerni és ezt, mint lelki alamizsnát, a szegény lelkekért felajánlani. Végre évenként külön napot szentel az ő drága emléküknél, hogy élő gyermekeit különösen figyelmeztesse erre a szeretetkötelességre meghalt testvéreinkkel szemben.

Hallgassunk a mi jó anyánk szavára és tegyünk kivált e hónapban, mely a szegény lelkeknek van szentelve, tegyünk mi is valamit, tegyünk sokat, tegyünk minden tőlünk telhetőt azokért a szegény lelkekért, kik a tisztító tűzben szenvednek. Mert van, létezik tisztító tűz. Ez az egyház tana. Létezik oly hely a túlvilágon, ahol lelkek szenvednek, de a szabadulásnak szent reményével szenvednek. Oly lelkek, akik ugyan Istennel kibékülve, tehát halálos bűn nélkül lépték át az örökkévalóság küszöbét, de még nem tettek bűneikért eleget. Ez a hit már az ótestamentomban is megtalálható. Dúló csaták után Makkabeus Judás 12 ezer drachmát küld fel Jeruzsálembe, hogy a csatatéren meghalt hősök lelki üdvéért áldozatokat mutassanak be a Mindenhatónak, mert *«szent és üdvösséges gondolat a halottakért imádkozni, hogy bűneiktől feloldoztassanak»*. (Mak. II. 12, 43.)

Az ószövetség eme hitbéli meggyőződését átvette az újszövetség is. Krisztus Urunk azt soha nem rosszalta, nem javította ki, hanem ellenkezőleg megerősítette, mikor beszélt oly bűnről, mely sem e világon, sem a másikon meg nem bocsájtatik. Tehát van a másik világon is bűnbocsájtás — bocsánatos bűnöké, — van ott is büntörlesztés, adósságrendezés, és ez történik épen a tisztítóhelyen. Beszél továbbá oly börtönről, melyből nincsen szabadulás, míg az oda vetett adós az utolsó fillért is le nem fizette. (Mt. 5, 26.) Tehát van a túlvilágon is adósságtörlesztés, büntetéselengedés, természetesen nem örök, hanem ideig tartó büntetés elengedése.

A Mestertől így tanulták azt az apostolok is. Szent Pál írja, hogy *«tűz mondja meg, kinek milyen a munkája. Ha valakinek munkája, melyet feléptett, megállja helyét, jutalomban részesül. Ha valakinek munkája elég, az kárt vall, önmaga azonban megmenekül, de csak mintegy a tűzön át»*. (Kor. I. 3, 13.)

Vagyis ha valaki jót, igazat tanított — mert szent Pál itt főképp az evangéliumi tanításról beszél — azonban saját dicsőségét kereste, az

ugyan szintén üdvözülhet, de nem mindjárt, hanem csak bűnhődés, esetleg tűzben — a purgatórium tűzében — való bűnhődés után.

Igy tanítottak a szentatyák is. Hogy csak egyet említsünk dicső sorukból: *szent Cyprián* azt mondja, hogy vannak, akik egyszerre tisztulnak meg a vértanuságban; de vannak, kik hosszan és lassan tisztulnak meg bűneiktől a tűzben, míg meg nem fizetik adósságukat egészen.

Ez a hit és meggyőződés sugárik felénk a katakombák falairól és a síriratokból: *«Könyörgünk Uram! hogy neki a nyugalom helyét megadni kegyeskedjél!»*

Különben a tisztítóhely létezését a józan ész is belátja. Mert ha a szent életet élteknek lelke az égbe, a megátalkodottaké a kárhozatba jut, akkor kell egy harmadik helynek is léteznie olyanok számára, akik ugyan megtértek a bűn országából Istenhez, de nem éltek oly szent életet, hogy rögtön Istennek, a végtelenül szent Istennek látására juthatnának. Viszont el sem kárhozhatnak, mert hisz kibékültek Istennel. Azután vannak bocsánatos bűnök, melyek a kegyelmi állapotot ugyan nem teszik tönkre, de mégis beszenyeznek a lelket s ilyeneket az ember még utolsó gyónása után is bőven elkövethet. Kell tehát egy helynek lennie, ahol ezektől is megtisztulnak a lelkek, ahol ezekért is elégtételt szolgáltatnak a megbántott isteni Főlségnek — és ez ép a tisztítóhely.

Nagy és jóleső vigasz rejlik e tanban, de egyúttal komoly felszólítás az élőkhez, hogy iparkodjanak a szenvedéssel tisztuló lelkeken segíteni. A szentek egyességének aranyabroncsa őket is hozzánk fűzi: testvéreink, édes véreink ők. Tudnánk-e közömbösek lenni szenvedéseik iránt? A testvéri szeretet most, a háborúban egy nagy irgalom. Kórházzá alakította át az egész országot. Szeretet és hála és pietás kötözi hős katonáink vérző sebeit. Ne feledkezzünk meg azonban azokról sem, akik nem térhettek többé vissza körünkbe, hanem hősi halálon át mentek az örökkévalóságba. Nagy megnyugvásunkra szolgálhat, hogy katonáink legnagyobb része töredelmes gyónás és szentáldozás után indult a csatatérre. Isten ítéletei azonban nagyon igazságosak! Bizonyára van rovása, van törleszteni valója mindegyiknek.

Segítsük őket imának, szentmísehallgatásnak, szentáldozásnak lelki alamizsnájával. Azután nyerhetünk sok búcsut is és ezeket is felajánljuk a szegény lelkekért. Erre az egyház is buzdít. Mert mindazoknak, akik november hónapjában naponként bármily csekély jócselekedetet visznek végbe a purgatóriumi lelkekért, naponként 7 évi és 7 negyven-napi búcsut engedélyezett s ha ezt az üdvös szokást az egész hónapon át folytatják, egyszer, egy szabadon választható napon teljes búcsut nyerhetnek, ha meggyónva és megáldozva az egyház szándékára imádkoznak. S ha ezt megtesszük, összehasonlíthatatlanul jobban segítünk a szegény

lelkeken, mint a legköltségesebb koszorúkkal s a legpazarabb sírkivilágítással. Mert a koszorúk elhervadnak s a mécsek kialusznak; a felajánlott lelki érdemek ellenben el nem mulnak örökké. *Dr. Babura László.*

Aranymosás.

(Folytatás).

IV. «Terheket dobtam a tenger mélyébe.»

Terheket dobtam a tenger mélyébe és újra szabadon, bátran, kifejlesztett izmokkal, táguló tüdővel úszhattam tovább. A tengerből arany szemek csillogtak elő, a saját szabadságom reflexei voltak.

Ezekből vertem monstranciámhoz a második sugarat.

Szabadságom a második sugár és ezt is tőle tanultam, aki a monstranciából néz le rám.

Mit hordoztok terheket vállatokon, mikor a végtelenség felé akartok úszni? Minek a gondok terhe, minek kutatni jövőt féltő sejtelmekkel? Minek éltek víziókban és álmokban, nem pedig valóságban?

A jelen az erő — a jövő félelme, aggodalma, ábrándos reményképe csak teher.

Dobjátok el a terheket — veletek az Úr! Az oltárszekrényből jön veletek — minek hát félni, aggódni, ábrándban remélni? Aggságot, félelmet elvesz ő — ábránd helyett pedig valóságokat ad.

Nézzetek az Ő szemébe — akkor zavaros hullámok közt is meglátjátok gondviselésének aranysemeit és eldobva terheket, szabadon úszhattok tovább a végtelenség felé...

V. «Elmondok valamit.»

Csekélység, nagy dolgokban elvesző semmi és mégis csoda lehelete száll ki belőle.

Kis gyermekről szól a történet, akit magával sodor az élet szennyje. Szegényke-sohasem látta a fővényből felcsillanó aranysemeiket. Így történhetett csak, hogy felserdülve törvény elé került a szerencsétlen kis lélek.

Mintha most is hallanám zokogását — látnám sirástól nekidagadt szemét. Elviszik anyjától, elviszik otthonából, el a becsületes emberek köréből sok-sok évre szigorú javítóba.

Azt hittem a szive szakadt meg, öngyilkosságról beszélt el nem álló zokogással, hogy azt hittük, beteggé sirja magát. Szép szó, vigasztalás, szigor, nem használt, csak sírt, sírt, mert nyomta szívét a nagy teher: a jövőnek félelme.

Akkor elvittük szentáldozáshoz: először életében.

És mintha elvágta volna a könnyek árját... Mosolyogva állt előttünk, kezében fehér gyertyával, megnyugvás tükröződött arcán, nyugodt volt hangja, ahogy elmondta szépen, csöndesen:

— «Uram, nem vagyok méltó.»

Azóta nem láttam kétségbeesetten, nem láttam sírni.

Megpillantotta bünhődő életének hullámai között az aranysemeiket. Eldobta terhét, a jövő félelmét és szabadon úszott tovább a végtelenség felé, ahonnan biztatóan sugárzik az Eucharistia...

VI. «Mikor tükörré válik az emberek szive.»

Az embereket néztem és szerettem volna menekülni tőlük. Fájt az idegenségük — a borzasztó messzeségük.

Fájt, hogy nem találtam bennük semmi közöset. Fájtak az ellentétek, amiknek össze kellett vágni, hogy vér serkedt nyomában.

Embert megvető lettem és öntudatlanul magamat vetettem meg.

Ilyenek mind az embergyűlölők. Ilyenek mind a lenéző, kritizáló, lekicsinylő kicsinyes lelkek.

Akkor az áldoztató korlátnál egyszer körülnéztem.

Sok embert láttam magam mellett és arra gondoltam, hogy tegnap és tegnapelőtt szintén sok más is volt és holnap, holnapután megint újak lesznek. Arra gondoltam, hogy sok-sok más templomban ismét ezen a helyen emberek térdelnek ép úgy, mint én.

Ez volt az első ismerős, rokon vonás — az első hasonlóság, első találkozás lelkeink között. Ekkor láttam megcsillani az emberi szivekben az aranysemeiket.

Hogy mindenki ember, mindenki istengyermek, mindenki édes testvér, egy étellel és egy itallal táplálva, felnevelve.

Ezzel a gondolattal szállt szivembe a megértés, az együttérzés, a nagy, mindenkit átölelő emberszeretet.

Szeressünk — szeressünk — szeressünk emberek! Ez a mi egymást Krisztusban ölelő nagy-nagy szeretetünk bizonyára egyik legszebb sugár lesz monstranciákban, ahová az eucharistikus Urat helyezzük...

Igy lesz tükörré az emberek szive, mert mindegyikben önmagunkat látjuk, hiszen én is, te is, Krisztus mintája után alakulunk.

(Folytatása következik.)

Blaskó Mária.

Lapzártakor értesültünk azon súlyos szerencsétlenségről, melynek az egyik buzgó Herfort nővér esett áldozatul. Évek óta volt gondozója és terjesztője a kőbányai oltár egyesületnek. Az Úr Jézus vegye oltalmába lelkét!

AZ APÁCA

Míg mások élnek a világot,
S szedik az illatos virágokat,
Tavaszi napverőn:
Ő a zárda vasrácsai mögött
Fekete fátyolba öltözködött,
S imát mond epedőn.

S amíg a gyűlölet ezer viharja,
Az emberszíveket föl-fölkavarja,
S beléjük gyilkot üt,
Odabent a zárda szelid csendjében,
Ég a szeretetnek lángja serényen,
Lobogva mindenütt.

S mit a szülői gond otthon hibázott,
Nem értvén meg a gyermeki világot,
Türelmetismerőn
Nyessi, ollózza, gonddal, szeretettel.
A vad hajfást, s nemes fákat nevel fel
A pusztá, far mezőn.

S ahol jajgat a kín az ajkakon,
Fájó sóhajok szállnak szárnyakon,
Kint a csaták terén,
Minden önzést, nyugalmat elfeledve
Segíteni viszi a szíve, lelke
A kinnak emberén.

S elkiséri a gyógyszerillatos
Kórházaknak kemény ágyaihoz,
S ápolja betegét,
Ken, mos, kötöz, undok, égő sebet,
Virraszt hosszú, gyöftelmes éjeket,
Le sem hunyja szemét.

S amíg betegjének sebe heged,
Ő neki mást ír meg a végezet
Az élet tavaszán,
Elfonnyad, elhervad élte virága,
S csendes, szelid halál borul reája,
Mosollyal ajakán.

Kovács Antal.

Elrejtett Isten.

BOMOR idők tünnek föl, — a háború borzalmai, jajgatás és sírás, csatatéren elhunyt hősök utolsó sóhajai, mint valami Istenítélet vonulnak át a földön és szíveinket gyászos érzelmekkel telítik. Aggódva lessük a híreket, győzünk-e, vagy nem?

Hála az Egek kegyelmes Urának, eddig a győzelem szegődött mellénk és forrón esedezünk a Mindenhatóhoz, hogy állandóan győztesek maradjanak fegyvereink. Győzünk és mégis mennyi tengerkönyv folyt el már, mily vészes örvényei a fájdalomnak töltöttek el máris sok szívet. Apátlan árvák sírnak a kenyérért, özvegyek zokognak korán elhunyt férjükért, anyák remegnek fiaikért. Némely anyának öt leánya maradt kenyérkereső férje nélkül, máshol három fiát küldte a harctérre a búsuló apa és hogy egyebet ne említsek, egy fiatal huszárcapitány neje, miután egy napja csak, hogy anyja lett egy kis fiúnak, elbúcsuzott a harctérre

induló férjétől. Most pedig gyászos hír jött, hogy a daliás katona ott maradt holtan az orosz síkság embergyilkos mezőin és vérével öntözte a kemény, fekete muszka földet.

A háború mindig borzalmas, még ha győzünk is és nagy csapásokkal, temérdek hátránnyal jár. Az ipar alig tengődik, a kereskedelem csak teng-leng, mindenki takarékoskodik és az emberek örülnek, ha csak élelmük van. Pedig még a háború előtt is mily rettenetes luxus uralkodott, a gyári munkásnőtől kezdve a milliomos kereskedő, vagy nagyúr nevéig mindenki a francia izléstelen divatnak hódolt. Garmadával olvasták a francia regényeket, a színházak francia vagy franciásan érzékes, erkölcs-telen darabokkal rontották az emberek lelkeit. Kevesen gondoltak Istenre és éltek Isten szolgálóihoz, gyermekeihez méltón, a nagy tömeg még mindig cifra a külsejében és keservesen koldus, szegény lelkében.

A keresztény vallás Istenadta dús kincseit nem becsülik, mert nem ismerik! A tudatlanság fekete éjszakája vonja homályba a szíveket és oly kevesen ismerik még mindig az Égi világosságot. Mikép lehetett ez?

Egyszer egy úrnő elvesztette gyönyörű szép leánykáját. Hogy vigasztalják, ismerősei, rokonai mindig csak a fiát dicsérték, hogy milyen szép, milyen kedves, erős stb. Erre ő mérhetetlen fájdalomában így fakadt ki: Hát már senki senki sem emlegeti az én Erzsikémet! (Így hívták elhunyt leányát.) Az volt csak a szép és kimondhatatlanul kedves és most már nélkülözni kell őt. Azt emlegessétek.

— Ah, — mondták — rokonai, minek olyant emlegetni, ami szomorúságot okoz.

Igen, ez a baj a vallásnál is! A mai nemzedéket szomorúvá teszi. Mert eszébe hozza a túlvilágot, az örök Birót és igazságos ítéletét. Erre pedig nem szeretnek azok gondolni, akiknek mindenük a bűn, az Isten parancsainak áthágása. Ezért nem olvasnak kath. lapot vagy könyvet, nem járnak szentbeszédre, mert nem akarnak esztelenségük tudatára ébredni és megszorodni fölötte.

No de aztán olyan tudatlanok épen a vallás, hitbuzgalom és más kath. vonatkozású dolgokban, hogy rettenetes. Egy kis leány, (úri szülők gyermeke), azt hitte, hogy az Oltáriszentség a szent ostyát magába záró aranyos tartó. Nem is sejtette, hogy szent ostya is van benne. Egy élemedett kath. úrnő kérdezte, miért van szent Antal karján kis gyermek, hiszen nem volt házasság és nem volt fia. Egy másik úrnő is oly kevéssé ismerte sokáig szent Antal élettörténetét, hogy csodálkozott rajta, miért tartja szent Antal a kis Jézust karjain? Hiszen nem élt Jézus Krisztus idejében. De Göthérol, Schillerről alaposan tudott ez úrnő.

Legutóbb egy kath. úrhölgy azt kérdezte, hogy Lourdes talán szanatórium? Mert hallotta, hogy betegek is mennek oda.

- Nem, nem szanatórium — válaszolták neki.
- Hát akkor mi?
- Kegykely! — volt a felelet.

Még ezt sem tudta! Persze csupa antikeresztény lapot és könyvet olvasott, melyek lelkét kínai falként övezték, úgy hogy a kath. hitéletnek legkisebb hangocskája se érhetett hozzá.

Hát ilyen szimptomák nagy lelki betegségnek, a vallással való nemtörődomségnek a jelei. Az Ég Ura ott várakozik a tabernakulumban hivreire. De nem jönnek Hozzá, mert nem ismerik! Rejtett Isten, rejtett manna Ő közöttünk!

Adja Isten, hogy e komoly, lelket felkavaró, szívet félelemmel eltöltő idő a kath. hívőket újra Istenhez vezessék! Keresve-keressék az Istent és akkor meg is fogják találni.

Tengerét a kegyelmeknek kínálja nekünk az Üdvözítő az Oltári-szentségből. Ő menjünk Hozzá, kérjük és megkapjuk minden bajainkra a segítséget, minden fájaldunkra az irt. *Dr. T. L.-né.*

A német katolikusok és a háború. Németországból, Westfalenből, kaptuk ezt a levelet:

A behívottak otthon mind meggyóntak és megáldoztak. De nem csak ők! Anyák, apák, testvérek, az egész falu vette a szentségeket. Remek volt a hangulat.

Münsterben egy katonáról tudták, hogy az egész századból egyedül ő nem volt a szentségeknél. (A tiszték is voltak.) Amikor a csapat már útrakészen állott, a százados azt a katonát a front elé hívta és megkérdezte: «Egyedül maga akar Isten nélkül vonulni?» Az elsápadt katona időt kért a szentségek vételére.

Az egész sereg lelkülete bámulatos! Jókedv Istenbe vetett sziklaszilárd bizalommal és mély vallásossággal van együtt.

Egyik csatában egy tisztnek tüdejét átjárta a golyó. Barátja, egy fiatal, jókedvű tiszt, vitte őt ki a golyózáporból és útközben hangosan előimádkozta a sebesültnek a *bánat* imádságot. Hátha meghal!

Egy tüzértiszt ezt írta haza: «Az irtózatos háromnapos harcban csak *különös felső oltalom* következtében maradtam sértetlen.»

Nem kevésbé épületes az otthonmaradottak viselkedése. A szentségek vétele folytatólagosan élénk és minden képzeletet felülmúl. A köznapi szentmisén, dacára a sürgős munkának, mindig sokan vannak jelen.

Még egyet! Paderbornban most fog hat sebesült francia fogoly az *első szentáldozáshoz* járulni.

Isten útjai csodálatosak!

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: DR. SZVLLABA EMIL.

Segítsünk az elesett katonákon!

MINDEN évben a halottaknak, a tisztítótűz lelkeinek szenteljük novembert havát, de ebben az évben különösen sokat gondoltunk rájuk. Hiszen annyi a halottunk, aki egy évvel ezelőtt még velünk együtt imádkozott az elhunytakért; sőt nagyon sok az olyan is, aki még egy-két hónappal ezelőtt egészségesen távozott tőlünk, most pedig idegen földbe van temetve, lelke meg tán a tisztítótűzben alig-alig várja, hogy segítsünk rája.

Az a régi kaszás, akinek halál a neve, ez évben nagyon is bejárja Belgiumot, Franciaországot, Galiciát, Oroszországot, hozzánk is belátogatt a Kárpátok vidékére, sőt járja a tengeren is, elnéz Kinába is, hol a japán támadja a németek birtokát. S az öreg kaszás mindenhol sűrű rendekét talál; ezek a hadseregek. Beleereszti e sűrű sorokba a kaszáját és hull az ember, a másik pillanatban pedig a tisztítótűzben találja magát az elesett katona lelke. Ő ha nekünk olyan lelkek beszélhetnének, akik már sok-sok év óta vannak a tisztítótűzben! Bizonyára azt mondanák, hogy soha, de soha annyi lélek közéjük nem jutott, mint e néhány hónap alatt. Ő ha szólhatnának az elesett harcosok őrangyalai! Hányról, de hányról mondanák, hogy a tisztítótűzbe kísérték a lelkét!? Gondoljatok erre s fontoljátok meg azt is, hogy nem kellene-e rajtuk segítenetek és miképpen segíthetnétek.

Ime, a leányok meleg hősipkát, vastag harisnyát kötnek. Vannak iskolák, amelyekben most a kötést az egész tanítás alatt megengedik nekik. Kötnek, miközben a padban ülve tanítónőjükre figyelnek. Tudjuk, hogy harcban lévő katonáinknak készítik a meleg ruhát. Szívesen készítik. Miért szívesen s miért engedik meg nekik a kötést minden tanítás alatt,

nemesak a kézimunka-órában, mint máskor? Nemde azért, mert katonáink megérdemlik a leányok szorgalmas munkáját! Hiszen a harcoló katona többet ad, mint amennyit mi adunk neki: a legdrágább földi kincsét, vérért, életét áldozza fel értünk.

Benézünk a katonai kórházakba. Folyton járnak-kelnek ott emberek, de gyermekek is. Üres kézzel egy sem jön. Ki ujságot, ki enivalót, ki dohányt, ki ezt vagy azt hoz a sebesült katonáknak. A vitézek, akik nemrég a halál torkából szabadultak ki s azért tudják, mily fontos az imádság, nem egyszer kérnek épen tanulógyermekektől imakönyveket. S a gyermekek? Tudok olyant, aki szinte koldulja e könyveket s egész táskával viszi az ő katonáinak. Miért adunk mindent olyan szívesen sebesült katonáinknak? Miért szeretjük oly nagyon, hogy az utcán azonnal utánuk nézünk, mihelyt meglátjuk? Ugyebár azért, mert értünk szenvednek; hiszen, ha nem álltak volna ellen az ellenségnek, az már régen itt pusztítana közöttünk. De azért is szeretjük s azért is adunk mindent nekik, mert ők már többet adtak értünk, drága vérüket. Micsoda ehhez képest az a kis ajándék, amit nekik viszünk! Lehet a vért megfizetni? Bizony arannyal sem. Nagyon gazdagon ajándékoztak meg minket, mikor helyettünk vérüket ontották.

Ámde a mi katonáink nincsenek csak ezen a világon, sokan elesetek s a másvilágra jutottak. Reméljük, hogy ezeknek jó része már a mennyországban néz le a csataterekre s kéri a jó Istent, hogy adja meg hadseregünknek a győzelmet. Azonban másik részük még nem mehetett be a mi Atyánk gyönyörűsége országába, hanem a tisztítótűzben szenved.

Már most melyik katonának köszönünk legtöbbet: annak, aki a csataterén élve s egészségesen küzd? Annak, aki sebesülten a kórházban fekszik? Vagy aki elesett s a tisztítótűzbe jutott? Hiszen igaz, hogy valamennyinek sokkal többel tartozunk, mint amennyit adhatunk; de aki már életét is odaadta értünk, annyit adott, hogy többet nem is adhatott. Azonkívül: melyik katona szenved e három közül többet? Az egyiknek a csataterén hideget kell tünie, sokat gyalogolnia, golyótól eltalált társait látnia, sokat virrasztania s folytonosan a halál veszedelmében van; a másik, a sebesült katona már ezt mind elszenvetde s azonfelül sebe is fáj; a harmadik, aki elesett s a tisztítótűzben van, átment mindezek a fájdalomokon s azonkívül most oly kínokat szenved, amelyekhez foghatók ezen a világon nincsenek. Tehát ez a katona szenved legtöbbet. Ha látsz megsebesült katonát, akinek mind a két lábát ellőtték, tudd meg, hogy az elesett katona lelke a tisztítótűzben sokkal szerencsétlenebb. S ha az ilyen katona a kórházban panaszkodik, hogy mi lesz belőle, ha felépül, mert hiszen koldussá lett: jusson eszedbe, hogy a tisztítótűzben a katona még szomorúbb.

Nem hiszem, hogy el tudnánk feledkezni ezekről a katonáinkról, akik legtöbbet áldoztak értünk s legjobban szorulnak ránk. Imádkoztok a csatázó katonáért és meleg ruhát készítek számukra? Helyesen cselekszitek; kérek, tegyetek így ezentúl is. Ajándékot visztek a sebesülteknek, szeretitek őket? Az Úr Isten fizessen meg jó szívetekért: folytassátok, szépen kérek. De lám, gondoljunk az elesettekre is! A nyomorékká lőtt katonának megmondhatjátok, hogy koldus nem lesz: majd gondoskodik róla a haza, a nemzet, amelyért megsebesült; de hát a tisztítótűzben szenvedő katonát elhagyjuk-e? épen azt, akit legjobban kell szeretnünk, mert legtöbbet áldozott értünk? Nem, mi nem hagyjuk el! Jól tudjuk, hogy, ha nem adta volna értünk életét, imádsággal és jócselekedetekkel eleget tehetett volna bűneiért s nem jutott volna a tisztítótűzbe. De feláldozta értünk. Azért mi helyette akarunk bűneiért eleget tenni, hogy az Úr Isten minél előbb szabadítsa meg kinyitól.

Miképen fogjuk ezt tenni? Legalább egy szent áldozást ajánl fel mindegyikünk e hónapban az elesett katonák lelkeért. Sok ez? Nincs annak szíve, aki soknak tartja. Ti szépséges, vitéz katonáink, kik a csatamezőn örökre behunyátok szemeteket, ne szomorkodjatok a tisztítótűzben! A gyermekek serege megszabadít titeket e hónapban. Gyenge az ő testük arra, hogy fegyvert fogjon; hiába is nyulnának fegyverhez, hogy titeket a tisztítótűzből kiszabadítsanak. A tisztítótűz kapuját másképp kell megnyitni s ez a sereg tudja, hogy miképen. Elmegy mindegyikük a királyok királyának oltárához, ezt a legfőbb királyt szívébe fogadja, kéri fogja, hogy hívjon titeket magához a szép mennyországba. Szép katonalelkek, nyugodtan várjatok: a gyermekek imája hatalmas Jézusnál, még e hónapban üt számotokra a szabadulás és az örök boldogság órája! Addig is imádkozzatok, hogy nekünk is eljőjön a szabadulás, a győzelem napja!

EUCHARISZTIKUS SZÖVETSÉGEK.

Ami az októberi ujságból kimaradt.

Tudniillik a *budapesti* szövetségi tagok még szeptember 20-án szintén résztvettek azon a közös szentáldozáson, amellyel a budapesti ifjúság könyörgött az Úr Jézushoz édes hazánkért és a harcoló katonáért. Sajnos, a tagok nem igen tudtak róla, azért mégis jelenvolt körülbelül 260 tagtársunk. Reggel 7 órakor indultunk az igazgató vezetése alatt az Örökimádási templom udvarából a Bazilikába, ahol 6 órakor volt a szentmise, mely alatt nagy áhitattal vettük magunkhoz az Úr Jézust. Budáról is láttunk tagokat. A rendfenntartásban igen buzgón segítettek

a fiúknál Tanner Gyula, Halmos Nándor, Langhammer László ifjak szövetségi tagok, a leányoknál pedig Mayer Teréz, Swajda Irén, Katona Krisztina és Rottenbücher Ilona leányszövetségi tagok.

Szentesen új szövetség alakul. Örömmel fogadjuk körünkbe az új testvéreket.

Szászváron is nagy az érdeklődés a szövetség iránt. Csak lépjenek be, gyermekek, minél többen.

A júliusi jutalomdíjak a pályázatért csak októberben lettek elküldve. A háború miatt előbb nem lehetett. A posta nem vette fel.

November 5-én van szent Imre herceg ünnepe. Menjünk azon a napon a szentáldozáshoz és kérjük az angyaltiszta szentet, hogy segítse meg édes hazánkat.

FESLŐ BIMBÓK

Kincsesvár.

GOYSZER volt, valahol a felvidéken volt a török idők vészes idején egy nagy és szép vár az Ipoly mentén, úgy hívták, hogy Kincsesvár. Nagy és gazdag úr volt a tulajdonosa: Ipolyi Gergely uram, aki az apjától örökölte sok, sok kincsel, tömérdek földekkel, számanélküli ménesekkel, gulyákkal és terjedelmes erdőkkel a várat. De Gergő uram, — ahogy a vidéken hívták, — nem érdemelte meg valahogy az örökséget. Mert míg az apja, István, jól gondját viselte mindennek, a várat is gondozta, őrizetére sok erős katonát tartott, addig Gergő uramnak inkább az eszemiszomra meg a dinom-dánomokra volt gondja. No meg mikor az öregebbik várúr, az ő jó édesatyja lehunyta örök álmra a szemeit, akkor meg épen könnyelmű életet kezdett élni. Mindenféle jött-ment emberekkel, rossz keresztényekkel keveredett barátságba, akik ugyancsak eltántorították a jó útról.

A remekszép vár büszke bástyái, tornyai omladozni kezdtek, a szép termekben dorbézoló társaság mulatozott, mely kockán, kártyán és egyéb fortélyos ravaszással elnyerte a várúr pénzét. Kevesbedtek a gulyák, fogytak a ménesek, de a várúr nem tért észre.

— Megvan még a sok kincsem a várban, amit az atyám reám hagyott! — mondogatta kevélyen. — Ahhoz hozzá nem nyulok a világerért sem!

Veszedelemes idők súlyosodtak pedig akkoriban hazánkra. A török, aki

befészkelte magát az ország szívébe, gyors egymásutánban foglalt el mind nagyobb területet Magyarország felületéből. Drégelyvár elestével az Ipoly völgye is török fennhatóság alá került. Csak a felső Ipoly sziklás hegyvidéke volt még szabad, ahol a Kincsesvár fehérlett a legmagasabb hegytetőn. Gergő uram úgynevezett jóbarátai a török közeledtére úgy szétrebbentek, mint a felriasztott madarak.

Az pedig, akire eddig legkevésbé hallgatott, a várkaplán, főtisztelendő Angelusz, hiven kitartott mellette. Sőt tanácsaival segítette, hogy miként lehetne a szép várat megmenteni.

— Hozassa rendbe kegyelmed a bástyákat, falakat! — mondta Gergőnek, — az ágyúk számát szaporítsa meg és lássa el a löpőkamarát nagy készlet löporral, a golyótartályokat töltesse meg színültig jóféle golyókkal. Kardok, puskák legyenek bőviben a fegyvertárban és ami fő fogadjon fel sok és erős, próbált, ügyes katonát zsoldosvitéznek, akik éjjel-nappal lődözzék vissza az ellenséget.

Gergő uram a fejét vakarta.

— Könnyű a főtisztelendő úrnak a más zsebéből preskribálni. Hiszen nincsen készpénzem semmi.

— Hm, ez baj. Persze a kártya, a dinom-dánom, a sok cifra ruha fölemésztette. De hát ott van a kincstár, adja el kegyelmed a benne levő sok ékszert, rubintos násfákat, gyöngyös nyakláncokat, arany mentekötőket és a nagy ezüst billikomokat. Lesz aztán pénze elég.

— Ohó, abból nem lesz semmi. Én elkótyavetéljem azt, amit őseim oly sok századon át összegyűjtöttek. Olyan nincs!

— De jó uram, hiszen akkor elveszíti könnyen a várat is! Míg így, ha eladja kincseit, megmaradnak legalább a vára és birtokai.

De Gergő uram ezt a jó tanácsot sehogyan sem fogadta el. Az ő fősvény szíve csüngött kincsein, gögje pedig istápot nyert, ha végignézett az ősi ékszereken, ezüstneműin.

— Még kedves pajtásaim kedvéért sem nyúltam e szent ősi ereklyékhez! — mondta dölyfösen. — Miért tenném most? Nem vagyunk még annyira.

— De bizony annyira vagyunk! — felelte Angelusz káplán szomorúan, mert látta, hogy Gergőnek hiába beszél. — Olyan idők vannak, amelyre illenek Krisztus urunk szavai: «Most azonban akinek erszénye van, vigye magával és a táskát is, (mert ellenség ellen kell mennünk!) S akinek nincsen pénze, adja el köntösét és vegyen kardot.» Mert az ellenség — folytatá Angelusz — kiméletlenül elveszi mindenünket, még életünket is, és drága féltett kincseink is kezébe kerülnek. Bizony mondom, hogy nem fogja kimélni azt, hanem összerontja és elfecsérli.

(Folytatása következik.)

Röptében a nagyvilág körül.

Budapest az Oltáriszentség városa. Az 1912-iki bécsi eucharisztikus kongresszusról visszatérve Budapestre, sivar hidegség futott végig rajtam. Irigyeltem Béctől az eucharisztikus mámort és levegőt, mely a kongresszus alatt lüktetett és szétáradt és fáj a mi fővárosunk hitetlen, a hit mélységei iránt érzéketlen, elfásult lármája. Mikor lesz Budapesten eucharisztikus világkongresszus — kérdeztük egymástól. Talán soha, volt a rideg válasz.

S most? Istenem úgy érzem, hogy a Gondviselés a legmélyebb és legszentebb hittitok. A háború borzalmai közt, hogy lágyítja a jó Isten a lelkeket! Amikor határainkon az összemberiség legrémesebb történelme íródik: a háború, százazrek, milliók azon törekvése s szívüktől szentnek érzett kötelessége, hogy egymást öljék, akkor a jó Isten itthon a legmélyesegesebb és legfőnségesebb hitigazságnak diadalnapjait engedi megélni. Amit a béke finomabb nagyvárosi élete alig akart észrevenni, az most a felzaklatott és hazai szenvedélyektől feldúlt szívben extatikus imádásra talál: a legméltóságosabb Oltáriszentség.

Ime, ahol a déli korzó bűnös parfume áradt szét máskor a Kigyó-téren, most valamelyik vasárnap ezek és ezek térdre zsúgorodva zokogtak a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt.

A legméltóságosabb Oltáriszentség előtt háborús imaórák ritkán látott embertömegeket gyűjtenek naponként a tebernakulum köré.

Szentáldozás annyi van, mint máskor husvét előtt.

A szent István bazilika misztikus áhítatában egyik vasárnap a férfiak rendezett tábora járult az Úr asztalához, a másik vasárnapon a nők ezrei, szeptember 20-án pedig a kis ifjúság nyüzsgő sokasága végzett közös szentáldozást a háború sikeréért és hadseregünk győzelméért.

Szeptember 13-án szentségimádás volt majdnem minden fővárosi templomban, szeptember 5—8 között pedig eucharisztikus triduum az Örökimádás-templomban.

S mikor mindezt boldogan szemléli lelkem mélységes hálával gon-

dolok önkénytelenül az áldott emlékü X. Pius pápára, aki figyelmünket a szentségi Úr Jézus felé irányította. Hová fordulnánk most kétségbeesésünk szélén? Kitől kérnénk erőt csüggedő lelkünk számára, ha X. Pius pápa az Oltáriszentség erejét, hatalmát újra fel nem fedezi elvakult és elhidegült szívünk számára. Mikor szívemben felzokog a kérés a szentségi Jézus trónja előtt áldásért hazánkra és hadseregünkre — elnémulhatatlanul tör fel bennem a sóhajtás: áldott legyen X. Pius pápa, az eucharisztikus pápa emléke.

EGYESÜLETI ÉLET.

Budapesti Országos Központi Oltáregyesület szeptember 21-én tartotta második ülését azon célból, hogy az oltáregyesület a háború okozta sajnó sebek gyógyításán továbbra is résztvegyen.

Az ülésen a választmány több tagja és sok lelkes terjesztő úrnő vett részt. Az elnöknő öxellenciájának távollétében az értekezlet *Kánter Károly* igazgató vezette. — Megnyitó beszédében a háború természetfeletti vonatkozását világította meg. — Mert a háborút nem szabad csak a maga durvaságában tekinteni, hanem természetfeletti szempontból nézni és Isten akaratát benne megkeresni. — Nemcsak egyes emberek, hanem államok is érdekszeütközésbe jöhetnek. Ez utóbbi szüli a háborút, mely borzalmasága mellett is, ha önvédelmi, erkölcsös. Tehát a vallásos ember épen vallásában találhatja a legmélyebb motívumokat arra, hogy lelkesedjék magyar hazája ügyéért, hogy vallásos lelkületének minden erejével vegyen részt a segítség és vigasztalás munkájában.

Ezen szavak után az igazgató nyomatékosan felhívja a figyelmet a *nyomatványokra*, melyek beteg katonák kezébe kerülnek.

Buzgó úrnők, a sajtóegyesület fővárosi hölgybizottsága, melynek lelkes elnöknője szintén jelen volt — sokat tehetnek e téren. Gondoljunk azokra a kórházakra, amelyek nem katolikus intézmények házaiban nyernek elhelyezést s juttassunk oda jó keresztény erkölcsű olvasni valót. Kívánatos, hogy az oltáregyesületi munkatermet többen látogassák.

Bemutatja az igazgató a beszercebányai oltáregyesületi igazgató levelét, mely megmutatja, hogy a nevezett oltáregyesület milyen helyesen fogta fel hivatását a háború napjaiban. Ima, munka, kórház, könyvtár jelzik az oltáregyleti tag munkaterét e szomorú időben.

November 4-ike. Borromei szent Károly napja *Kánter Károly* országos igazgató névnapja. Olyan dátum ez, melyet szívünk szeretete és hódolatteljes tisztelete melegen ünnepepel, de amelyről sokat írni vagy beszélni nem illik: tiltja az igazgató

végtelen szerénysége. Neve a hit-élet terén fogalom és valósággal összeforrott, összenőtt az oltáregyesület életével, történetével.

Az oltáregyesület tagjai akkor hozzák a legkedvesebb névnap ajándékot, ha imáikban és szent-áldozásukban kérik a szentségi Jézust, hogy szent kegyelmével és áldásával kísérje továbbra is az igazgató munkásságát az Eucharisztia dicsőségére s az oltáregyesület jámbor törekvéseinek javára.

A kőszegi oltáregyesület hosszabb előkészítő munkálat után, melyben gr. Mikes János püspök úr meg nem szünő, az egész egyházmegyére kiterjedő szervező munkája mellett, dr. Bárdos Remig főgimnáziumi igazgató és a városplébános vett tevékeny részt, nagy lendülettel megkezdte működését. Elnök: özv. Hodóssy Béláné, titkár: Früchtl Mariska. A választmány tíz tagból alakult meg: dr. Kovács Istvánné, Pfeffel Jánosné, ifj. Eitner Gusztávné, dr. Dreiszker Józsefné, Szluha Dénesné, Schönbauer Emma, özv. Nikodém Jánosné, Kerkápoli Magda, Perkovits Edéné és br. Barbarczy Ilona. Tagjainak a száma már felülhaladta a 300-at. Kőszeg katolikus társadalmának színe-java csoportosul az oltáregyesület zászlaja köré úgy, hogy gyönyörű működést és eredményt jósolhatunk a lelkes új egyesületnek.

A Besztercebányai Oltáregyesület. Az ügybuzgó igazgató 120 új tagját — a *jálnai oltáregyesület* tagjait — küldte elkönyvelés céljából.

A besztercebányai oltáregyesület a háború alatt aug. 14-ike óta mindennap Szentségkitétel mellett rózsafüzért végez, szeptember 29-én egész napi Szentségimádást tartott. A tagok igaz jámborsággal jelennek meg naponta ez ájtatosságokon s a legnagyobb készséggel vannak mindenben segítségére a kórházi ápolásnak s a háborúba vonult katonák itthonmaradtainak gondozására alakult segítő akciónak. Nagy szolgálatot tesz most a négy év előtt megalapított oltáregyesületi könyvtár, melynek hitbuzgalmi és szórakoztató olvasmányait a legnagyobb hálával fogadják sebesült katonáink.

Az oltáregyesület ünnepnapjai. Október 6-án volt boldog emlékü *Trautweinért*, az oltáregyesület alapítójáért requiem.

November 6-án az oltáregyesület két nagy eseménye találkozik. Egyrészt 55-ik évfordulója annak, hogy már az Istenhez tért nemes lelkek a budapesti oltáregyletet létrehozták. Az idén, amikor 63 sebesültet ápol és lát el az egyesület, legjobban nyilvánul meg az oltáregyesület életképessége és hűsége a nagy alapítók nemes intencióihoz. *November 6-án* van másrészt az oltáregyleti Örökimádás-templom egyházmegyei szentségimádási napja.

November 19-én szent Erzsébet és Erzsébet királyné együttes emlékét ünnepli az oltáregyesület, mely alkalomból 10 órakor ünnepi nagymise lesz az Örökimádás-templomban.

IRODALOM

Champol: János herceg öröksége. Fordította *Hodács Ágost*. Hodács Ágost fordításait mindig örömmel ajánlja olvasóközönségének az Örökimádás. Jelenleg ezt még fokozottabb mértékben tesszük. A regénynek is mondható elbeszélés tartalma a következő: A pénzszerzésben fáradozó, de nemesszívű Ravenot megvásárolja a néhai János herceg birtokát. Kora anyátlanságra jutott fia és leánya egy fellengzős, nagyzó és tettetett idealista nevelőnő kezében most épen nem bírnak magukkal. A fiú János herceget akarja utánozni, a leány nagyvilági hölgy szeretne lenni. E törekvésükben mindent lekicsinyelnek, a községben dolgozó iskolatestvéreket sem kivéve, kiket atyjuk Igen nagyra becsült. A fiú már felserdült fiatalember — János herceg egy nyaktörő kalandjának utánzásakor halálos veszedelemben jut, amelyből Kolos iskolatestvér menti ki. De életével fizet s kitűnik, hogy benne hunyt el János herceg. Hibáit jóvá teendő, lépett az iskolatestvérek közé, míg a világ úgy tudta, hogy egy sarki expedícióban pusztult el. Rendkívül vonzó olvasmány, mely mélyeséges hatással van a lélekre. A jellemek kitűnőek s azt az igazságot lopják az olvasóba, hogy vallásos bensőség nélkül nincs igazi nevelés. Ára 1 korona 50 fillér.

***

Herbert Mária: Aglája. Fordította *Hodács Ágost*. Ki ne ismerné Fabiolát? Herbert Mária jelen műve ezen a csapáson halad. A leghevesebb Dioklecián császár féle keresztényüldözés kitörését látjuk lélektani mestervonásokkal megrajzolva. Az őskeresztény hősiesség és önfeláldozás szépsége mellett elénk rajzolódik a római erkölcsök ziláltsága, a pogány felfogások végvonaglása.

Az események Aglája gazdag római nő körül fonódnak, ki nemes lelkével csak akkor találja meg a krisztusi hitet, amikor szívének választottját Máriust, ki már régen keresztény, a vértanúság babérrájával koszorúzottan hozza haza hajója messze keletről.

Gyönyörű és megindító olvasmány. Köszönetet kell mondanunk az illusztris fordítónak, hogy irodalmunkat megajándékozta vele. A legnagyobb elterjedést kívánjuk.

Mint a fenti munka, úgy ez is Endrényi Zs. cégnél Szegeden jelent meg. Ára 1 korona 50 fillér.

***

Bangha Béla S. J.: Jellemrajzok a kath. egyház életéből. Második kiadás. A krisztusi erkölcs tan felséges példatára ugyanazzal a szép magyarsággal és választékos előkelőséggel megírva, amellyel a *szószéken* a legintelligensebb férfit publikumot gyűjti maga köré. — Mint olvasmány is valóságos élvezet. De amellel kimondhatatlan tisztelet kél az olvasóban

azon egyház iránt, melynek elvei ilyen jellemeket, erkölcsi hősöket adnak az emberiségnek. — A legnagyobb mértékben ajánljuk papnak és világinak egyaránt.

Az első kötet: Tudósok, írók és művészek. Ára 1 kor. A második: Államférfiak. Ára 1.40 kor. A harmadik: Hadvezérek és katonák. Ára 1.40 kor. A negyedik kötet pedig: Egyháziak, szerzetesek. Ára 1 kor. Ötödik kötet: A szentek és boldogok köréből. Ára 1.40 kor. Megrendelhető a kiadónál: Mária-kongregáció, Budapest, VIII., Mária-u. 25. szám.

Az Oltáregyesületek és a háború.

Oltáregyesületi vezetők figyelmébe.

Az «Örökimádás» októberi száma cikk keretében foglalkozik az Oltáregyesület hivatásáról a háború alatt. — Félreértések elkerülése céljából szükséges hangsúlyozni, hogy minden Oltáregyesület igenis vegyen részt a háború okozta sebek enyhítésében. Mindazonáltal ne szűnjék meg igazi hivatását, az oltárok felruházását gyakorolni. — A budapesti központ sebesült katonáknak állított kórházát javarészt gyűjtésből látja el. Legutóbb is a *veszprémi* Oltáregyesület küldött tetemes segítyt a kórház ellátására.

Kívánatos azért, hogy az oltáregyleti tagdíjak továbbra is befolyjanak, amelyekből egyházi szerek és ruhák készíttetnek a szorosabb szükségletek kielégítésére. — Amennyire a viszonyok megengedik, kiállítás is óhajt rendezni az Oltáregyesület az egyházi szerelvényekről, bár kisebb keretekben. Sokat produkálni azért sem lehet, mert az úrnők most a katonák számára dolgoznak.

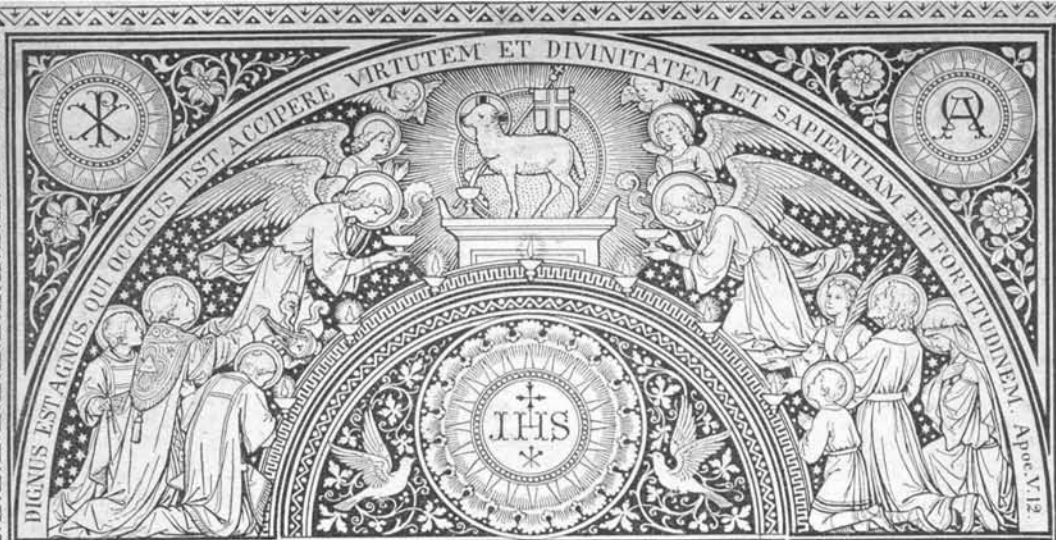
KIMUTATÁS.

(Folytatás.)

Peterdy Margit 1 K, Peterdy Szeréna 1 K, Balonyi Ilona terjesztőnő által: özv. Herald Ferencné 4 K, Fruskay Izabella 4 K, összesen 8 K, özv. Lafrankó Károlyné terjesztőnő által: Zellhofer Istvánné 8 K, Luzsa Györgyné 4 K, Luzsa Rózsika 4 K, összesen 16 K, Loewell Matild terjesztőnő által: özv. Szigeth Nándorné 5 K, Kolompár János 1 K, özv. Kása Andrásné 2 K, özv. Lechner Mátyásné 1 K, összesen 9 K, Paczolt Anna 1 K, Katona Mária 11 K, Borbély Józsa 40 f., Kurucz Lajosné 2 K, Stahly Ignácné 4 K, Gáspár Mária 2 K, Bodrogkereszturi gk. tagok 10.56 K, Szabó Dénesné 2 K, kis-korpádi tagok 21 K, özv. Stiepek Pálné terjesztőnő által: Nyul Mihályné 4 K, Szoldát Béláné 1 K, Schöberl Ferencné 1 K, Ámonn Ferencné 1 K, Lipp Lajosné 4 K, Szedlák Ferencné 1 K, Postpischl Anna 2 K, összesen 14 K, gróf Zichy Livia 6 K, Fabián Teréz 40 f., Fábrián Mari 40 f., Martony Borbála 40 f., Pintacsi Apollónia 40 f., Vonák Juliska 40 f., Lengyel Anna 40 f., Palkó Ágnes 40 f., Karman Rózsika 40 f., Józsa Julianna 40 f., Freszkó Mária 40 f., Fábrián Teréz 40 f., Lengyel László 40 f., Czakó Mária 40 f., Fejős Mária 40 f.

(Folytatása következik.)

Felelős szerkesztő: Dr. Tiefenthaler József.

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET TURTUR NODUM ALTARIA

ELECTORUM CONSERVASTI

XV. ÉVF. 1914. 12. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

QUI FRUMENTUM

ECCĒ FRUMENTUM

ECCĒ PAVIS ANGELOLORUM FACTUS CIBUS VIATORUM VERE PAVIS FILIORUM

CUJUS NON SUM DIGNUS

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPLULO TUO

MS.

KIMUTATÁS.

(Folytatás.)

Kiss Aladárné másodelnöknő által: Zubriczky Anna 2 K, Nényey Lászlóné 2 K, özv. Ormos Jánosné 4 K, Káth Gizella 4 K, Pugnát Julia 4 K, Heinrich Alajosné 10 K, Hegyessy Lászlóné 10 K, Kautz Gusztávné 10 K, Csiszár Jánosné 10 K, Madács Manóné 10 K, Luezenbacher Pálné 10 K, Ádler Rácz Józsefné 15 K, Goszthony Mihályné 20 K, Neumayer Anna 4 K, Neumayer Matild 1 K, Horváth Jánosné 1 K, Strujsz Béláné 2 K, Varsó Mihályné 2 K, Kiss Aladárné 200 K, Kövér Kálmánné 10 K, összesen 331 K; György Lászlóné 2 K, Pingiczter Gyuláné 2 K, Nagysárolói rk. plébániahivatal 5 K, Radics Róza 2 K, Fromm Anna 4 K, özv. Horváth Istvánné 1 K, Árolt Julianna 1 K, özv. Horváth Istvánné 1 K, Árolt Julianna 1 K, Keller Ferencné 1 K, Molnár Jánosné 2 K, Horváth Ilona 24 f., Szemcs Jánosné 3 K, Lugos gk. egyházmegyéből 114.78 K, Czirák Gyula 40 f., özv. gróf Almássy Kálmánné 50 K, Domonkos Magdolna 24 f., Kárpis Róza 24 f., Pancsek Mari 2 K, özv. Takáts Imréné 1 K, Sárváry Irma 2 K, Hudetz Jánosné 4 K, Dér Józsefné 2 K.

1914. július hóban befolyt adományok. Danczinger Franciska 4 K, László Lázár 2 K, Varga Luiza 1 K, Tóth Julianna 3 K, Tóth Rozália 3 K, Patay Andrásné 3 K, Zsebedics Julia 40 f., Gombos Viktória 3 K, Schneider Veronika 8 K, Falvieser Gizella 2 K, Tornyí Lászlóné 2 K, Tornyí László 2 K, N. N. 2 K, Daum József 2 K, Göndöcs Katalin 8 K, özv. Seenger Béláné 10 K, ft. Trufaria Traján Zilah 10 K, özv. Miskó Józsefné terjesztőnő által: Kluger József 1 K, özv. Valentin Antalné 5 K, Valentin Juliska 1 K, Valentin Antal és neje 4 K, özv. Bäcker Terézia 4 K, Cuculinus Antal 1 K, Cuculinus Augustus 1 K, Posch Istvánné 1 K, Galauner Károly 2 K, Galauner Károlyné 2 K, Ott Antal 2 K, Ott Antalné 2 K, Gózsá Terézia 4 K, Róth Lajosné 4 K, özv. Nekpisz Józsefné 2 K, Scheidl Józsefné 4 K, özv. Gürsch Jánosné 2 K, Pintér Lajos 1 K, Pintér Luiza 1 K, Preiszler István és neje 4 K, Vogl Ferenc 2 K, Neumayer Erzsébet 1 K, Scheidling József és neje 3 K, ifj. Vágó Jánosné 2 K, özv. Fill Ferencné 2 K, Fill Ilona 1 K, Del Medico István 2 K, Del Medico Istvánné 2 K, Mayer Borbála 2 K, özv. Mambriny Jánosné 4 K, özv. Filipp Károlyné 1 K, Batta Ilona 2 K, Roszival Paula 1 K, Muzslay Ferenc 5 K, Muzslay Ferencné 5 K, Nagy Károly és neje 2 K, Dénesi Ágota 1 K, Dalia Antal 2 K, Dalia Antalné 2 K, Nagy István és neje 5 K, Hauke Annie 1 K, Stovák Borbála 1 K, Nagy József 2 K, Burgmann Györgyné 1 K, özv. Pálházy Endréné 4 K, Házmán Kornélné 4 K, Verderber Lajosné 4 K, Poszlovszky Mária 2 K, özv. Weisz Károlyné 2 K, Széchényi Lajosné 2 K, Sinkovics Anna 1 K, Bieber Ilona 1 K, özv. Schreil Jánosné 4 K, Nekpisz János 2 K, Nekpisz Jánosné 2 K, özv. Szabó Mária 1 K, Crisztján A. 4 K, Crisztján Gizella 2 K, Bursch Miklósné 4 K, Vogl Imréné 2 K, Tadlanek Jánosné 2 K, Gursch Ferencné 4 K, Krاندl Mária 2 K, összesen 150 K; Vanya János Tardoskedd 2.40 K, Vanya Jánosné Tardoskedd 24 f., Vanya Teréz 1 K, Justitorisz Endréné Rimaszombat 3 K, Kőpösdí hívek 16.60 K, Szombathely egyházmegyei tagok 59 K, Kálmán Ervin 1 K, Kálmán Emma 25 f., Mátyás Teréz 1 K, Sarvajer Pál 1 K, Tóth Samu Pinkafő 30 f., Dominek Sándor 1 K, Spisák János 4 K, Krizsán Mária 1 K, Szűcs Julianna 2 K, Szabó Mária 2 K, Krausz Lászlóné 24 f. Liptószentmiklósi tagok 16.32 K, Szilveszter Lajosné 2 K, özv. Tóth Benóné 4 K, Burgmann Matild 2 K. (Folytatása következik.)

ÖRÖKIÖADÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. Babura László*: Betlehem. — *Blaskó Mária*: Aranymosás. — *Dr. T. I.*: Kazetta-oltárok a katonai kórházaknak. — *Jézusom, örömm.* Rovatvezető: *Dr. Szyllaba Emil*. Adventi ima békéért. — Imá a háborúban levő atyáért. — Imá háborúban levő testvérért és rokonért. — Mit kérjek a kis Jézuskától? — Feslő bimbók. — Kincsesvár. — Róptében a nagy világ körül. Egyesületi élet. — Irodalom. — Kimutatás.

Betlehem.

1914 évvel ezelőtt néhány pásztor sietett Betlehembe, — most 400 millió hívő zárándokol oda lélekben imádni az isteni Kisedet. Menjünk mi is velük. Lépünk be abba a vízmosta barlangba, melyben az édes Üdvözítő született és figyeljük meg áhitattal I. Mária, II. Jézust.

I. Mária. Ki ecsetelhetné méltóan ama szent érzelmeket, melyek Mária tiszta szívét a karácsony éjjelén eltölték? Ki sorolhatná föl mindamaz erényeket, melyeket ő ott és akkor hősi fokban gyakorolt? Csak kettőt akarok kiemelni.

1. Mária *imádkozta* az isteni Kisedet. *Quem genuit, adoravit.* Erős hit kellett ehhez, mert bár anyagi ének hangzik a jászol fölött, maga az alomszalmás jászol s az elhagyatott, gazdátlan istálló mégis semmi istenit nem mutat. Sőt maga a Kised is csak olyannak látszik, mint minden újszülött: gyöngének, önmagával tehetetlennek, mindenben édes Anyjának szeretetére utalva. De Mária nem nézi ezt az emberi keretet, ő az isteni Kisedet tekinti és imádkozza őt. Nem zavarja őt a mostoha, érdes környezet, amint viszont nem az angyalok éneke az, mely őt imádkozásra indítja. Mária azért imádkozza a jászolban fekvő Kisedet, mert — hisz! Hiszi mindazt, amit Gábrriel főangyal neki mondott. S ez a hit azt mondja neki, hogy e kicsi kezekben összpontosulnak a világkormányzat összes szálai és ezek tartják az igazság mérlegét, amellyel az összes emberek meg fognak becsülni az utolsó ítéletben. Mária hiszi, hogy ez a síró Kised menti meg az egész emberiséget az örök sírától a kárhozatban; hogy ez az önmagával tehetetlen gyermek fogja legyőzni a legborzalmasabb ellent: az örök halált. Mint az a csodás csillag az istálló fölött, úgy világít az ő szép lelkében ez a hit: fényes, világos és világitó lélek a karácsonyi éjben! Ez Mária lelke!

Kérjünk Máriától mi is ilyen erős hitet a legméltóságosabb Oltáriszentséggel szemben. Mert amit itt látunk és tapintunk, csak közönséges kenyérnek és bornak látszik. De nem az, ha a hit szemével nézzük. Akkor a szerény külszinek alatt magát Jézust látjuk szent istenséggel és emberséggel, egészen, osztatlanul, lényegesen és valóságosan. Ezzel a szent hittel boruljunk le mindenkor az Eucharisztia előtt. Ezt a hitet kérjük, valahányszor a szentolvasó III. tizedét imádkozzuk. A *tonkini* huszonöt vértanú is az olvasót imádkozva ment a vérpadra. Egyre gyöngébb lett e közös ima, mert egyre kevesebben mondták és csak akkor szűnt meg végkép, mikor az utolsónak lelke is fölrepült oda, ahol színről-szinre látta mindazt, amit itt a földön alázatos, erős hittel hitt.

2. Mária följánlja magát egészen Jézus szolgálatára. Hallom följánló imáját... Te egészen adod magad nekünk, nem sok, ha én is egészen neked szentelem magam, Megváltóm! Neked adom elmémet: te leszel egyedüli gondolatom! Neked szememet: csak téged akarok nézni, csak számodra lesznek nyitva, a világnak örökre elzárva! Neked fületem: csak reád akarok hallgatni! Neked nyelvemet: csak rólad akarok beszélni és csak veled társalogni! Ime, tied a kezeim is: neked akarok szolgálni, neked dolgozni! Tied, Megváltóm! a szívem is minden érzelmével. Vonulj be, foglalj el mindenkorra!... Így beszélgetett Mária az ő isteni Kisdedével és élete mutatja, hogy szava nem volt pusztá ígért. Igérni én is ígértem már sokat. De mily kevés valóság lett a sok-sok ígértből? Szemem és képzeletem hányszor járt tilos helyen? Nyelvem hányszor beszélt hozzám nem illő beszédekkel? S a szívemben hányszor adtam lakást legádázabb ellenségemnek? Az isteni Kisded tud róla, mert minden súlyos bűnnel kiutasítottam őt lelkemből! A jászolnál, melyben új élet kezdődött, kezdjünk végre mi is új életet élni. Ne sokat ígérjünk, hanem sokat tegyünk Jézus szolgálatára. Mit még ma?

II. Jézus. Végtelen szeretete már a jászolban főleg két dologban nyilvánul meg meghatározott módon. 1. Jézus a legnagyobb *szegénységben* született. Ővé az egész mindenség s lám, nem fényes palotát, nem függő kerteket, hanem ezt a gazdátlan istállót foglalta le magának. És nem hatalmas uralkodónót választott magának anyául, hanem Máriát, az elszegényedett királyleányt, aki szegénységében csak hiányos pólyát nyujthatótt neki. S ehhez a szegénységhez, melyet már a jászolban jegyzett el magának a világ Megváltója, mindvégig hű maradt. Szegény ő Názáretben, szegény nyilvános működése alatt, szegény halálában is. Sőt szegény most is — a mi oltárainkon. Sokhelyütt még a legszükségesebb felszerelés is hiányos. Mily fenséges célja, rendeltetése van valóban az Oltáregyesületnek! Az Úr Jézus földi szegénységén könyörülő lelkek társasága, akik áldozatos szeretettel és munkás kézzel pótolják a hiányo-

kat felszerelésben, ruhában, hogy templomaink méltó lakóhelyei legyenek a köztünk lakozó Istennek. Legyünk hát buzgó tagjai és lelkes apostolai az Oltáregyesületnek! Mást is tanulhatunk a betlehemi Kisded szegénységéből. Kétezer év óta hirdeti a szegénységet, az igénytelenséget és mi oly kevéssé értjük még most is ezt a krisztusi tant! Mi szeretjük a pompát, a fényt, a jólétet. Nekünk nagy igényeink vannak lakásban, ruházatban, élelmezésben, szórakozásban. Nézzünk bele a lelkünkbe: mit kell onnét kivetnünk, hogy méltó tanítványai legyünk a szegény Megváltónak?

2. Jézus a legnagyobb *elhagyatottságban* született. Sem Heródes, sem a zsidók főpapja, sem az írástudók, sem a nép nem hódol előtte. Éj van, nemcsak a természetben, hanem a lelkükben is és ők — alusznak. Pedig kezükben az Írás és szívük telve a Messiás várásával! És feléje sem néznek! De kérdem: nem ugyanígy bánnak-e most is a hálátlan emberek Jézussal a legméltóságosabb Oltáriszentségben? Ó, ne hagyjuk őt magára! Jézus áhitozik utánunk. Várva-várja a mi hódolatunkat, de el is várja! S legyünk meggyőződve: minél gyakrabban fordulunk meg a szentséghez előtt, annál inkább születünk újjá ő általa, aki azért született, hogy minket újjászüljön. S ha lelkileg újjászületünk, egész teljében fogjuk élvezni a karácsony örömét!

Dr. Babura László.

Aranymosás.

(Folytatás.)

VIII. «Könnyek vizéből mosok aranyat...»

EMBER vagyok, aki fél a könnytől és fél a szenvedéstől. Ember vagyok, aki a könnyekben egy gyászvilágot lát és irtózva fordul el a Golgotától, ahonnan elborult napsugár sötétjéből néz ránk a kereszt.

És mégis...

Napsugár sütött rám, aminek fényében megcsillogtak a könnyek harmatcseppjei. Az a napsugár a tabernakulumból sütött és megvilágította, hogy aranyat rejt a könnyek vize.

Megláttam, hogy szép a szenvedés. A szenvedés egy új világot tár fel, amelynek istenközelség a neve. A szenvedésben átszellemül a lélek és a túlvilág szeráfseretetének egy szikrája gyullad ki a szívben.

Ó, de szép az eucharisztikus lelkek szenvedése! Az ő arcuk a Golgotához fordul és Simon lesz mindegyik, aki a Messiással hordja a keresztet. Az ő tekintetük látóvá lesz és megpillantják a könnyekben rejtett sok-sok aranyat. És a szentek hevével, vágáival borulnak térdre. Mosni, mosni, kimosni azt az aranyat a könnyek keserű árából, sugarakat szöve belőle a monstanciónak.

IX. «Beszéljünk a fájdalomról...»

Azért beszélnek könnyről, gyászról és fájdalomról, mert a könnyek, gyásznak és fájdalomnak napjait éljük.

A szél is mintha ágyúörgést hozna, levelek hullásában haldoklók lelke száll hozzánk, a fodros felhő ott a horizonton talán messze Galiciának puskaporos fátyla...

És amíg dörgéstől, tüztől, vértől, halálhörgéstől elkábul a lelkünk, szívünk az áldoztató korláthoz vonz:

«Testvérek, engeszteljünk!»

Térdreborulunk és gyászolva, sírva, könyörögve moosuk az aranyat.

A könnyek aranyát, ami a lelki tisztulás. A gyász mélyén csillogó arányszemeket, amiket úgy hívunk: legyen meg a Te akaratod. A vérben elérjett aranyat... Olyan az, mint egy vertarany sánpár, a csatatérről vezet az égig, és a haldoklásában Krisztussal egyesült hős lelke repül át rajta...

Igen, jajgatunk, sírunk, zokogunk. De fel nem kelünk a térdeinkről és lassanként elhallik a panasz... az Isten rendelkezésének csodás világa nyílik meg a megnyugvó lélek előtt, és a megennyhült szívből kiizzó sugarak vonnak glóriát a Legméltóságosabb köré...

X. «Adoremus te...»

Imádunk téged! Imád az özvegy, az árva, a hős...

Új napsugár kél a göggyében, modernizmusában, atheista filozófiájában és antimorális kulturájában elhomályosult világ fölött.

Adoremus te... Te vagy a napsugár Mesterem, Krisztusom, én édes eucharisztikus Istenem!...

Vicisti Gallilei — győztél Gallilei! Tabernakulod fénye átragyog a gyászon és a népek ezrei borulnak az áldoztató korlát elé.

Áldozni megy a katona, aki szalongavallérból lett eszményi hőssé. Áldozni megy a cinikus tanár, akit szintén behívott a harci riadó. Áldozni megy a herceg, mesterember és munkás, hogy megtisztult lelket vigyen a halál elé.

Othon pedig áldozni megy a divathölgy és mindent feledve, férjéért könyörög. Áldozni megy a zsúrok leánya, a szabad szellemű feminista, ki apáért, ki testvérért zokog az Úr előtt. Az ifjúság, a gyermekesereg ezrei tolongnak az Úr asztalánál, közbenjárva: ments meg Uram, minket...

Ime, az eucharisztikus Krisztus diadalnapjai... Suhogó ostorod mellett látom én Uram, reánk ömleni a kegyelmek aranyárját... Látlak, Uram, a gyászban, vérben... Látlak és imádlak... Adoremus te... *Blaskó Mária.*

Kazetta-oltárok a katonai kórházaknak.

A BUDAPESTI Országos Központi Oltáregyesület kétségkívül kimondhatatlanul nagy dolgot művelt, amikor elhatározta és keresztül is vitte, hogy kazetta-oltárokat csináltat és szerel fel, amelyeket könnyedén lehet egyik kórházból a másikba vinni és a sebesülteknek rajta misézni.

Szörnyű mizéria az, hogy több száz, sőt akárhányszor 1000 beteggel rendelkező kórházakban nincsen istentisztelet, szentmise. A szegény katona, ki már egy-két hónapja nem látott templomot, Isten irgalmából megmenekül a halál elől és vagy betegen, vagy sebesülten valamelyik kórházba jut, hogy kipihenje testi és lelki fáradalmait. Testi fáradalmait talán sikerül is kipihennie, de lelkének sóvárgó vágya a régen nélkülözött vallásos felüdítés, megerősítés után eleddig alig nyert kielégítést.

Szentmisét kell juttatni a sebesülteknek!

A szentmiseáldozat nagy kegyelme, esetleg a vele kapcsolatban elmondott néhány szívből fakadó papi szó megnyitja majd a katona szívét az Úr Jézus előtt és sokkal bensőbben és készségesebben fog a szentgyónás és szentáldozás szentségéhez járulni. Ettől a tudattól áthatva készítettett a budapesti oltáregyesület több kazetta-oltárt. A kazettát két ember könnyen viheti, esetleg egy is. Kinyitva és széthajtva oltáruul szolgál. Bámulatos ügyes beosztás folytán bent van minden színű miseruha, szükséges fehérművek, két gyertyatartó, kehely, ciborium, súlyos betegek ellátásához szükséges szentostya és az olajok.

A budapesti oltáregyesület novemberi értekezletén a jelenlevők az elragadtatás örömeivel szemléltették s sorban jelentették be a kórházakat, amelyekben misézni kellene. Mikor e sorok napvilágot látnak, bizonyára már számos kórház élvezte a kazetta-oltár áldásait. Vidékről a szolnokiak voltak az elsők, akik a kazettát kérték. Mivel a váci egyházmegyei központ a közvetlenül hozzája tartozó szolnoki kiválsalomnak nem tett eleget, a budapesti központ készséggel küldött kazettát, természetesen miseruhák, kehely s mindanélkül, amit a helybeli plébánia, vagy templom könnyedén kikölcsönözhet. A hercegprimástól felszerelt *Kasseli-kovács* is a budapesti oltáregyesület kazetta-oltárán miséznek a sebesülteknek.

A Budapesti Központi Oltáregyesület eme új áldozata is bizonyíték amellet, mennyire hivatása magaslatán áll a komoly idők napjaiban; nem sajnál semmi odaadást és anyagi áldozatot, hogy a lelkeket, s most pedig különösen a szenvedő harcosokat a szentségi Úr Jézus közelébe vonja s a legméltóságosabb Oltáriszentség dúsgazdag kegyelméhez juttassa. A vidéknek juttatott kazetták a háború befejezése után visszaküldendők Budapestre, hogy azután a távoli missiókban gondozzák a lelkek üdvét és szolgáljanak az eucharisztikus Úr Jézus asztalánál. *Dr. T. J.*

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: DR. SZYLLABA EMIL.

Ádventi ima békéért.

ÉDES JÉZUS, rólad Izaiás próféta jövendölte, hogy békeség fejedelme leszel, és az angyalok születésedkor énekelték is Betlehem környékén: «Dicsőség a magasságban Istennek és a földön békeség a jóakarátú embereknek!» Hiszem is, hogy békeség fejedelme vagy, hiszen egész életeden át nem a haragot, hanem a szeretetet hirdetted, a keresztfán kibéktetted a bűnös embert a megbántott mennyei Atyával és a legméltóságosabb Oltáriszentségben is a legnagyobb szelídséggel lakozol közöttünk.

Édességes Jézus! születésed ünnepére készülünk. Kíváncozunk utánad, hogy jer, mint békeség fejedelme, minden ember szívébe.

Szállj az ellenséges fejedelmek lelkébe, hogy megismerjék, mily drága kincs a béke, amelytől önmagukat, de minket is megfosztottak. Hiszen ők is keresztények többnyire, azonban elhagyták anyjukat, a te szent egyházadat, téves hitet vallanak; azért nem ismerik a szeretetet s nem becsülik a békét, mert nem ettől a szent anyától hagyták magukat tanítani. Ó, látogasd meg lelküket, világosítsd meg őket, hogy megismerjék a szeretetet. Akkor majd jóakarátú lesz a szívük, szeretni fogják s meg is kapják a békeséget, amelyet születésedkor a jóakarátú emberek hirdettek az angyalaid.

Szállj, Jézusunk, a harcban álló atyáink, testvéreink és rokonaink szívébe is. Adj nekik békeséget, hiszen jóakarattal harcolnak. Add, hogy mire eljő születésed napja, a békeség ünnepe, vége legyen a harcnak, győztes fegyverrel térhessenek vissza közénk és dicsőítsenek téged, a békeség fejedelmét. Édes Jézus, mikor e világra születél, csendes

éjszaka volt, sehol sem csaptak össze fegyverrel kezükben hadseregek: ó, add, hogy ez évben is csendes, békeséges legyen a szent éjjel, ne ontson már senki se vért, amikor te szállsz le a földre, hogy arra tanítsd az embereket: Testvérek vagytok mindnyájan.

Ha pedig úgy határoztál, királyok királya, hogy a békeség nagy ünnepén is a csatamezőn álljanak szeretteink, úgy legyenek, kérünk, szent szemedben olyanok, mint a betlehemi pásztorok, kiknek a hideg éjszakán künn kellett lenniök a szabad ég alatt, azonban te édes vigaszt nyújtottál nekik, mert ők voltak az elsők, akik jászolodhoz közeledtek. Látogasd meg szent áldásoddal táborban levő seregeinket; ez évben végy el inkább sokat abból az örömből, amelyet nekünk szoktál karácsonykor szerezni és add a mi kedves katonáinknak.

Édes Jézus! Vágyódtunk utánad a béke idején, még inkább óhajtozunk utánad a háborúban. Jöjj, ó jöjj, nagy békefejedelem, hozd nekünk a jóakaratot, hozd a békét! Amen.

Ima a háborúban levő atyáért.

ÚR JÉZUS, a szülők iránt való szeretet nagy tanítómestere, hallgasd meg gyermeki szívem forró kívánságát. Egész éjeleken át imádkoztál, hogy mi, emberek a te mennyei Atyádat megismerjük és szeressük; legjobban tudod, mit tesz az atyát szeretni; azért legjobban tudod azt is, mennyire kívánom, hogy édes jó atyámat oltalmazd a háborúban. Úr Jézus, engedelmes voltál mennyei Atyád iránt, azért vetted magadra a nehéz keresztfát s azért áldott meg mennyei Atyád oly dicsőséggel, hogy nevedre minden térd meghajol; az én kedves jó atyám követte a te példádát; mikor az ország jó atyja, a király hívta, engedelmeskedett, magára vállalta a sok szenvedést, amellyel a háború jár: adj erőt testednek, hogy győzhessen; adj erőt lelkének, hogy mindent elviselhessen. Úr Jézus, te mondtad: Nagyobb szeretete senkinek sincs, mint aki életét adja barátaiért. Mily boldog vagyok, hogy kedves jó atyámban ilyen nagy szeretet van! Hiszen azért ment el tőlünk, hogy ha kell, életét adja érettem, anyámért, testvéreimért, sőt a hazáért és a népek millióiért. Édes Jézus, mint értelmetlen gyermek szólok hozzád, de úgy tudom, hogy már atyám szándékát is úgy veszed, mintha életét adta volna értünk. Ó, hagyd meg nekünk az ő drága életét, vezesd vissza közénk; ne vedd el tőlünk azért, mert gyakran meg nem becsültük: tisztelni fogjuk, mint a te helyettesedet; tisztelni fogjuk, mert tudjuk, hogy hazaszeretete miatt nagyon szereted őt. Amen.

Ima a háborúban levő testvérért és rokonért.

ENGEDD, édes Jézusom, hogy együgyű gyermeki szóval folyamodjam hozzád. Te vagy a legidősebb testvér, az Atya egyszülöttje; mi pedig a te kis, gyarló és kegyelemből fogadott testvéreid vagyunk. Emlékezzél meg, hogy harcoló testvéreink neked is testvéreid, harcoló rokonaink veled együtt az Atyának gyermekei. Szerelmes Jézusom, te nem tudsz róluk megfeledkezni! Hiszen annyira szereted, hogy mi mindnyájan együttvéve annyira szeretni nem tudjuk. Kérlek, légy oltalmazójuk! Erős testvérünk vagy, élet és halál készségesen szolgálnak neked: légy közöttük, légy velük, mindenható karoddal véd meg őket! Biztosan megteszed, hiszen mi is segítenénk rajtuk, ha tudnánk. Arra tanítottál minket, hogy ha meg tudna feledkezni az édesanya gyermekéről, te akkor sem feledkeznél meg róla: ó, a mi testvéreink, rokonaink édesanyái nem feledkeztek meg katonafiakról, hozzád küldik értük imádságaikat, te, ki az édesanyánál is jobban tudsz szeretni, légy az ő hatalmas védőjük. Amen.

Mit kérjek a kis Jézuskától.

OTI SZÉP, tündöklő karácsonyfák, nemsokára már kigyuladnak megint rajtatok a kis pislogó gyertyácskák. Csupa csillogás, csupa ragyogás sugárik tőletek. És mosolygó gyermekarcok, csillogó, ártatlan gyermekszemek rezegnek körül. De mi az? Mintha könnyeket is látnék! Könnyeket, melyeket nem az öröm, hanem a fájdalom sajtol ki a szemekből. Sőt sok házban az idén nincs is karácsonyfa. Istenem, már hallom is a panaszt: hol van a mi jó apukánk, a mi jó testvérünk és rokonunk? Mult évben ő is köztünk volt s most? Ó, vajjon él-e még, vagy talán már megfagyott valahol az orosz hómezőkön?

Most már tudom, hogy mit kérjek tőled, kis Jézuskám. Sajnálod meg ezeket a szomorú családokat és adj békét a mi édes hazánknak, hogy a jó apák, testvérek és rokonok ismét visszajöhessenek az ő szenvedő családjukhoz. Akik pedig vértanúságot szenvedtek a hazáért, azoknak lelke pedig hadd ünnepelje a karácsonyt a te boldog mennyországodban. Igen, édes Jézusom, mi eucharisztikus szövetségi tagok a karácsonyi szünidő alatt különösen buzgón és többször megyünk a szentáldozáshoz, hogy te magad lásd az én bensőm forró kívánságát és érezd az én szívem meleg dobbanását és meghallgasd hő kérésemet.

FESLŐ BIMBÓK

Kincsesvár.

(Folytatás.)

HANEM Gergő sehogy sem hallgatott a bölcs tanácsra és a bástyákat, falakat alig őrizte néhány elszánt régi cselédje. Nem volt elegendő ágyú, se puska, se kard, arról meg, hogy mennyi lőpor és golyó volt készletben, jobb nem is beszélni. Egy nagyobbajta vadászatra se lett volna elegendő.

— Jön a török! — hallatszott aztán egyszerre a vészkiáltás. Kincsesvárban nagy volt a kapkodás és fejetlenség. Zárt sorokban, számos ágyúval, tömérdek puskával felszerelve, ádáz elszántsággal jött ellene az ellenség. Angelusz pap így szólt Gergőhöz:

— Ó uram, nem hallgattál reám, most itt a veszedelem. Gyere legalább a templomba és imádkozzál velem együtt, hogy a jó Isten segítsen rajtunk.

— Hová gondol főtisztelendő uram? Én a kincstárra fogok vigyázni legerősebb embereimmel. Ott kell lennem!

— Akkor egyedül megyek a templomba! — sóhajtott Angelusz. — És előkészülök talán utolsó órámra.

— Ohó, ne féljen oly nagyon! — gunyolódott Gergő. — A török nem oly félelmetes ellenség. Az én egyetlen ágyúm is elbánik velük, meglássa.

Estére pedig egyetlen romhalmaz volt az egész vár. Gergő és szolgálai gyáván megfutamodtak, mikor látták, hogy minden el van veszve.

A vad török csorda, miután ágyúival úgyszólván porrá lödözte a vár falait és bástyáit, a védőket mind egy szálíg leöldöste, már t. i. azokat, akik ott maradtak. Ezek szegények lödözhettek volna még az ellenségre, de épen a csata közepén kifogyott a puskaporuk, így kénytelen-kelletlen be kellett szüntetniök az ellentállást. A török aztán nem kimélt semmit és senkit. A kincstár összes kincseit elrabolta, a fekete képű, villogó szemű török katonák örömmel osztottak meg rajtok.

Végül a vártemplomba is behatoltak. Angelusz pap már nem volt ott. A templom alatti sírbolton át elmenekült, keblén a legszentebb Oltáriszentséggel.

Később látták, hogy elment misszionáriusnak egy távoli országba, hol számos lelket nyert meg az Úrnak, kárpótlásul az elveszettekért. Mert a török nemcsak kincseket rabolt, hanem embereket is. Ezrével

rabszírja füzte őket és eladta rabszolgának távol keleti tartományokban. Az ilyenek közül aztán sokan elvesztették hitüket is, de legnagyobb baj a keresztény fiúkat érte. Ezeket szinte ezrével fogták el és nevelték fel mohamed hitű török katonáknak, aztán saját honfitársaik, volt keresztény testvéreik ellen küldték. Így esett meg, hogy sok vidéket és várat törökké lett magyar fiúk hódítottak meg a török szultánnak.

Kincsesvárat sohasem építették föl többé, még akkor sem, mikor sok-sok év után a török kitakarodott hazánkból. Kőveit széthordták a környék lakói, vakolatát szétmálasztotta az eső, porát is szétfúta már a szelek ereje. Csak emléke él és a vidéken elmesélgetik, mint menthette volna meg Gergő uram a várat és birtokait, ha kincseit eladja és ágyút, puskát, meg puskaport vesz rajtuk és ha jó sok erős katonát fogad, mert akkoriban nem volt általános védkötelezettség, mint most, hanem a katonák attól, akinek zászlaja alá szegődtek, zsoldot kaptak.

*

Egy kis fiú kérdezte nemrég a hitoktatójától:

— Főtisztelendő úr, a mi iskolánkban a katolikus sajtóra gyűjtöttek, mire jó az?

— Mire, fiacskám? — felelte a tiszteletreméltó, kedves szavú pap, — arra, hogy a keresztény tábornak legyen elegendő katonája, ágyúja, puskája, löpőpor és minden egyebe, amivel kincsesvárat, a katolikus egyházat megvédheti. Mert napjainkban számosan törnek egyházunkra és romba akarják dönteni és eltörölni a föld színéről.

Ez az ellenség pedig betűvel dolgozik ellenünk. Ujságíróik a katonáink, ujságjaik az ágyúink, könyveik a puskáink, kardjaik és a pénz, amit erre fordítanak, a puskaporuk.

Ha mi keresztények nem gondoskodunk ujságíró katonákról, ujság-ágyúkról és könyvpuskák meg kardokról, de főként puskaporról, akkor úgy járunk, mint Gergő úr járt az ő várával.

Bizony mindenki értékesítse, amit csak lehet. Heverő kincseit adja el, ne dinom-dánomozzék, ne mulasson, ne kártyázzék, hanem adakozzék a háborúra, de meg a kath. sajtóra és egyéb kath. célokra is, mert bizony úgy lesz velünk is, hogy kincsesvárunkat elfoglalja csúfosan az ellenség és minket kiver onnan.

Antal Margit.

R. J. Budapest. Egy kicsit gyenge a cikk. Talán mégis hozzuk egyszer. — *F. N. Budapest.* Egyet már is olvashatsz a kedves «Jézusom öröme» hasábjain. Nem mindegyik alkalmas a közlésre. — *M. E. Temesvár-Józsefváros.* Lelkes kis honleány vagy. Gratulállok. Majd közöljük a beszédet is. — *N. E. és K. Budapest.* Hohó fiúk! Azt ti sem értitek jól, ami abban a költeményben van. A törekvéstek mindenetre dicséretre méltó. Szivetekből írjatok és talán ne költeményt.

Röptében a nagyvilág körül.

A német katonák szentáldozása. Az általános mozgósítás idején történt az alábbi eset a németországi Freiburgban. Az egyik kaszárnyában nagy sürgés-forgás van. Holnap reggel korán az indulás. A hős német katonák készülnek a nagy útra, a diadalok útjára. A hadi felszerelés elég gyorsan megy. A katonáknak azonban még egy nagy kívánságuk van. Katolikusok ők, kik hitük szerint éltek, hitük szerint akarnak harcolni is és ha kell hitük szerint meghalni. Milyen sok számára közeledik a halál órája. E katonák nem akarnak addig távozni, míg mindnyájan meg nem gyóntak és az édes Jézus szentséges Testével meg nem erősítették magukat a szentáldozásban. Rövid az idő, munkához kell látniok, ha még mindnyájan szentáldozáshoz akarnak járulni. Délután van ugyan és nekik holnap reggel kell menniök, kora hajnalban, de ez nem akadály, a szeretet majd meggyőzi ezeket is. Mit történt? A katonatisztek 14 áldozópapot hoznak a városból a kaszárnyába. A 14 pap megkezd munkáját. A hangos kaszárnya csöndes templommá alakult át. A katonaszobák gyóntatószékek lettek. Mindegyik katona imádságos könyvébe mélyed el és méltó, töredelmes szentgyónással készül leszámolni Istenével.

Este 10 óra volt, mire mindnyájan meggyóntak. Most jöjjön a szentáldozás szent és felejthetetlen pillanata. Az egyik pap a közeli dómbe siet, az alatt a legtágasabb tiszt szobát hirtelen kápolnává alakítják át. Az asztal az egyszerű oltár. Van kéznél gyertya, még virágot is szerez a gondos szeretet. De sietniök kell, mert az utcáról hallik már a minisztráns csöngetése. Jön a pap fehér karingben s magával hozza az édes Jézust egy nagy áldoztató kehelyben. Ó, micsoda lebilincselő érzés az *édes Jézus a kaszárnyában*. Katonák térdre hullnak és imádják eucharisztikus alázatosságában azt, kinek szigorú ítélőszéke előtt rövidesen oly sokan megjelennek.

A sürgős szükség fölmenti a katonákat az éhgyomor alól és a szokatlan esti időben járulnak a szentáldozáshoz. Az áldoztató pap az ideiglenes oltárhoz lép. Majd kezében tartva az édes Jézust, a katonák felé fordul. A kemény katonák most, mint gyermekek térdelnek és mennyei örömtől elragadva könnyező szemük beszél és sutogó ajkuk mondja: Uram, nem vagyok méltó, hogy bejőjj hajlékomba... Majd két pap kifeszít egy hosszú áldoztató kendőt, térdelve tartják s a katonák épületes áhitattal lépnek az ideiglenes áldoztatórácshoz. Egymás után jönnek a sorok a szentáldozáshoz. Már csak néhány van hátra... Ott térdel, mindegyikük végzi a hálaadást... az utolsó szentáldozás után. Ott térdel egy család-

atya, gyermekeire gondol, szeme könnyel telik meg, de egy miatyánk értük is és erős szívvel áll föl... Az ünnepélyes ténykedésnek vége... Megvolt e gyönyörű szentáldozás. Most értjük, miért küzdenek a németek, mint oroszlánok. *Fuchs F.*

Egy eucharisztikus templom építésének csodálatos körülményei. Talán csak későbbi évek fognak bizonyosságot hozni az utóbbi csodálatos eseményekre. Leközöljük minden megjegyzés nélkül, úgy amint azt az úgy egy szorgalmas buvárja beküldte:

«Schippach-ban (Bajorország) él jelenleg különös lelki kegyelmekkel kitüntetve Weigand Barbara hajadon. Már 1880-ban kapta az isteni Megváltótól azt a hivatást, hogy a gyakori szentáldozás terjesztésére szenvedjen és működjék. Lelkiatyái nem adtak hitelt szavainak, ép azért —

szavainak hiteléül — az Úr a passzió-szenvedést küldött reá, melyben tizenkét éven át a lelkiatyák lassankint fölismerték az isteni Megváltó akarátának bizonyítékát. Az orvos, ki szenvedéseit tanulmányozta, bizonyítványt állított ki arról, hogy itt nem lehet természetes szenvedésről szó.

Ezekben az elragadtatásaiban a rendkívüli lélek 1897-ben büntető ítéleteket hirdetett, melyek az emberiségre törnek. Elhárításukra «Jézus Szive» eucharisztikus szeretet szövetsége vezettessék be és terjesztessék. 1905-ben a gyakori szentáldozás bevezetésekor mintha az lett volna a Megváltó kívánsága, hogy a rendkívüli lélek születés helyén eucharisztikus szentély épüljön, melynek homlokát a következő aranyfelírás ékesítse: Ezen emlék az eucharisztikus Istennek épült jámbor gyermekei hálájából a gyakori szentáldozás kegyelméért. — Az építés alatt lévő templom már a jövő évben adatnék-át rendeltetésének, melyre vonatkozólag a kiválasztott lélek az Úrtól kapott oktatásokat. Az egész dologban az egyház nem foglalt álláspontot, de a templom — melynek tervét mellékeljük — épül és a bajor lapok, mint az «Aschaffenburger Anzeiger», a «Schwäbische Donauzeitung» stb. kimerítő ismertetést hoztak a templom építésének történelméről. Egyébiránt útbaigazítást ad bárkinek a würzburgi püspök s kit a templom építésének vezetésével megbizott: Noeth Leó plébános Rück-Schippachban».

EGYESÜLETI ÉLET.

A budapesti országos és központi oltáregyesület együttes ülései. Kettőről is kell beszámolnunk. Az egyik — az *októberi ülés* — október 19-én folyt le *Kántor* Károly igazgató vezetése alatt a választmányi tagok és terjesztő úrnők nagy részvétele mellett.

Az igazgató magas nivójú bevezető beszédében ismét a háboru sok tanulságaiból szólaltatott meg egy-néhányat. — Bebizonyítva látjuk, hogy e föld tényleg a siralom völgye, másrészt meg a jó Isten a csapások és megpróbáltatások által nagy lelki jókat osztogat: az elesett katonák megtérnek és üdvösségüket lel-

ték meg, az itthonmaradottak közt is oszlik a kétely, a hitetlenség, sőt erényességek fakadnak a sivár lelkek mélyén.

Ezek után több érdekes és hasznos dologra hívja fel az igazgató a figyelmet:

1. A katonákat bármely pap, bármilyen bűnök alól is feloldozhatja, még a pápának fenntartott esetek alól is. Feloldozhat az egyházi büntetések alól, a görög keletieket és protestánsokat is, ha kívánják és halálveszedelem néz szemükbe.

2. Az Oltáriszentséghez engedjük járni a katonákat. A harcha indulók akkor is áldozhatnak, ha már ettek.

3. Az utolsó kenetet kolerásoknak is feladják, vattával végzik rajtuk a szent kenéseket. — Szentáldozásban nem részesülhetnek, mert kihányják.

Sok házasság nyer rendezést. — Tiltó akadályok és hirdetések alól fel vannak mentve.

4. A gyűlés befejezéseül hangsúlyozza az igazgató, hogy sebesültjeink fenntartása és ellátása nagyrészt gyűjtésből fedeződik. Az oltáregyesület rendes hivatása nem szünetel, bár némileg megbénul.

A novemberi ülés 11-én volt. *Palavicini* örgrófné őexcellenciája elnökölt. Jelen volt *Hohenlohe* hercegasszony, az elnöknő nővére is, azonkívül a választmány több tagja és a terjesztők. Örömeinkre szolgált, hogy özv. *Heinrich* Ferencné önagyságát nagy betegségéből felépülve üdvözölhettük.

Az igazgató közbejött akadályoztatása miatt az értekezletet az elnökasszony engedélyével dr. *Tiefenthaler* József lelkész, szerkesztő vezette.

A háború sok tanulságából — úgy mond — szíveleljük meg most a halottak napja hónapjában, hogy mennyi ember találja meg lelki üdvösségét. Végre is a lelki üdvösség biztosítása a fődolog. Milyen vigasztaló és felemelő tudat, hogy nemcsak az itthonmaradottak térnek Istenhez, lesznek buzgókká, hanem kik a harmezőn lelik sírjukat, általa megnyerik egyszersmind lelkük üdvösségét. Úgy van, amint gróf *Majláth* erdélyi püspök mondotta az Örökimádás-templom szószékén: A hazáért

meghalt bűnbánó katona sorsa nagyon közel áll a szentekül tisztelt vértanúk dicsőségéhez. — S akik visszajönnek majd Isten kegyelméből, ezentúl bizonyára többre becsülik vallásos kötelességeiket. — Ezek a háború áldásai.

Szomorú momentum számunkra az oltáregyesület szülőhelyének, Belgiumnak sorsa. — Belgium az oltáregyesületi élet bölcsője és mintaképe. Az ország szerencsétlen politikája méltóan megbűnhődött, így súgja ezt hazafias meggyőződésünk, de az oltáregyesületi élet sokat vesztett általa. — Franciaországban a papok is kénytelenek fegyvert fogni. Természetellenes erőszaka a francia hitetlenségnek. — A missiók szenvedése és nélkülözése leírhatatlan lehet, hiszen a háború miatt segélyt nem kapnak, sőt a háború vihára sok helyen elsöpri őket teljesen.

E gondolatok kicserélése után az oltáregyesület ülése sietett megragadni az alkalmat, hogy az igazgató úrnak legmélyebb hódolatát és gratulációját fejezze ki nemrég tartott névünnepe alkalmából.

Nagy örömmel tudatta a Kegyelemes elnökasszony, hogy *Izabella főhercegnő offensege*, a budapesti közp. oltáregyesület fővédnöke kegyes volt elvállalni az oltáregyesületi kórház fővédnökségét is.

Mély fájdalommal hallották az úrnők a *Herfort-nővérek* szerencsétlenségét. Herfort Ilona úrnő spirítuszégőtől meggyuladt és elégett. Herfort Irén terjesztőnő szintén égési

sebeket szenvedett. Az igazgató sok teendője mellett is jelen volt a temetésén és a beteget meglátogatta a szent Rókus-kórházban.

Meghalt: Özv. *Zuber Kálmáné* is.

Régi buzgó terjesztőnő volt. Az eucharisztikus Jézus legyen jutalma!

Az értekezlet ezután tudomásul vette, hogy november 10-én az oltáregyesület elhunyt tagjaiért van énekes requiem, 13-án pedig minden szentmise a harcban elvesztett katonák lelki üdvösségéért.

Nagy érdeklődéssel vizsgálta mindenki azt a kazetta-oltárt, mely közszemlére volt kitéve. Bővebbet róla lapunk más helyén olvashatunk. Szükséges, hogy az oltáregyesület hölgyei már most legyenek éberek a sebesültek karácsonyfája körül, hogy az keresztény, krisztusi legyen. — A sebesültek olvasmányaira ismételtelen felhívja a gyűlés a tagok figyelmét.

Az értekezlet imával ért véget.

Gróf *Majláth erdélyi püspök* nov. 8-án meglátogatta az oltáregyesület sebesültjeit nővére, *Hohenlohe* hercegné kíséretében. Nyári, örömteljes napsugár előmlése a kórházon volt ez a látogatás. A püspök szívjósága, közvetlensége és kiáradó szentsége kimondhatatlanul jól esett a sebesülteknek. Sorra járta a termeket, érmeiket osztogatott, miközben aranyzavai mélyen furódtak a lelkekbe. — A püspök úr ugyanakkor prédikált az Örökimádás templomban és szentségi áldást tartott. A jó Isten áldja meg érte!

Értesítő az esztergomi oltáregyesület 1911—1914. évekre terjedő működéséről. A biboros főpásztor képével az élen 50 oldalnyi csinos füzet keretében számol be az esztergomi oltáregyesület négy évnek áldásos munkásságáról. Egyházmegyei székvárosához illő keretekben és buzgósággal dolgozott az esztergomi egyesület és számos alkalommal érdemelte ki magának a főpásztor külön kifejezett dicséretét és elismerését. A füzet első része az egyesület történeti részét tartalmazza. Kiemelkedőbb momentumok benne: az egyesület szerepe a XXIII. bécsi euch. világkongresszuson, dr. *Csernoch* János biboros érsek esztergomi érsekké történt kinevezéséhez fűződő örömnapiak, a kiállítás és az oltáregyesület nagyarányú akciója a háború idején. A füzet második része statisztika az egyesület szorosabb munkásságáról és nagylelkűségéről az egyházi ruhákat, azok készítését illetőleg. — Kissé fájó, hogy az esztergomi oltáregyesületnek a budapesti központhoz való kapcsolatáról egy szót vagy célzást sem találunk a kimutatásban.

Az esztergomi oltáregyesület fővédnöke: dr. *Csernoch János*, a római szentegyház áldozár bibornoka, hercegprimás, esztergomi érsek. Az esztergomi oltáregyesület vezetősége: Elnök: Özv. revisnyei *Reviczky Gáborné*. Alelnök: *Marosi Józsefné*. Pénztárosnő: *Perényi Árpádné*. Igazgató: dr. *Walter Gyula*. Titkár: dr. *Breyer István*. Ruhátárosnő: Özv. *Zubcsék Mihályné*.

Választmányi tagok: özv. *Andrássy* Jánosné, özv. *Bedros* Józsefné, *Bellovits*

Gyuláné, özv. Breyer Jánosné, Blésl Margit, özv. Brenner Józsefné, özv. Czobor Gyuláné, Csupor Istvánné, Draxler Alajosné, Erős Rezsőné, özv. dr. Földváry Istvánné, özv. Iovag Frey Ferencné, özv. Geyger Ferencné, dr. Gönczy Béláné, Grósz Ferencné, özv. Hajas Simonné, dr. Janits Imréné, özv. Laczkó Pálné, Laczkó Vilma, Leitgeb

Jánosné, özv. Lipthay Sándorné (Buda-pest), Mágos Sándorné, Magurányi Józsefné, Mattyasóvszky Marianna, özv. Mészáros Károlyné, Nedeczky Miklósné Pfalcz Józsefné, özv. Sándorné, Koper-niczky Boriska, özv. Szarkássy Antalné, Szabó Gézáné, Szecskay Kornélné, özv. Tillmann Károlyné, Vimmer Imréné.

IRODALOM

Könyvek a legmértősebb Oltáriszentségről. Az «Eucharisztikus Értesítő» két új kiadványa. I. *Az Oltáriszentség imádásának kézikönyve*, melyet P. Tesnière A., az Oltáriszentség Társaságának főnöke írt, két kötetből áll: az egyik az eucharisztikus Krisztus személyéről szól, a másik pedig a legm. Oltáriszentséget megillető isteni és emberi címeket tárgyalja. Ez a könyv, mint a kiadó maga mondja, az Oltáriszentség imádásában mintegy szabályokkal és példákkal ellátott grammatikául szolgál.

Általános útmutatás után az első kötetben 14, a másodikban 60 elmélkedés következik; ezek az elmélkedések egyrészt bőséges anyagot szolgáltatnak lelki öntevékenységre, másrészt pedig az elmélkedések oly módszerével ismertetik meg az olvasót, amelyen könnyű szerrel hosszabb ideig is összeszedetten tud az ember ájtatoskodni; *prédikációkhoz is kitűnő és bőséges anyagot szolgáltatnak.* — A könyv több nyelven forog a papság kezében, magyarul is immár a *második kiadásban* jelent meg. A két kötet (XII és 228 lap, VIII és 336 lap) egybe kötve előkelő kiállításban jelent meg. Ára 4 K.

II. Ugyancsak most került ki sajtó alól az «Eucharisztikus Értesítő» VI. kiadványa: *A hitazonok és a gyóntató köteleiségei* a gyakorlati szentáldozásról szóló dekrétum alapján. P. Lintelo Gyula S. J., francia eredetije nyomán írta: Bernhard Zsigmond S. J. *Második bővített kiadás.* Ára füzve 60 fillér.

E füzet eredetije több kiadást ért, angol, holland, német, olasz és spanyol nyelven is megjelent. Magyar nyelven már másodizben indul útnak. Az anyaszentegyháznak a gyakori szentáldozásról szóló tanítása van benne feldolgozva; gyakorlati példák és útmutatások teszik a hitazonoknak és gyóntatónak tanulságos és buzdító segédkönyvévé. Még lelkiolvasmánynak is bevállik, mert minden sora a legmértősebb Oltáriszentség iránti szeretettől izzik, gyűjt és magával ragad és nem enged nyugodni, míg nem leszünk a gyakori szentáldozásnak apostolaiivá.

***

Szent Terézia élete. Fordította P. István. Szombathely 1914. Az idén ünnepli az egyház szent Terézia boldoggá avatásának háromezázados évfordulóját Istenben

boldogult X. Pius pápa egy klasszikus körlevéllel nyitotta meg a nevezetes centenariumot.

Ez a körülmény kiválóan aktuálissá teszi azt a szép művet, mely a napokban került ki sajtó alól: *Szent Terézia önéletrajzát.* Szent Teréz művei tudvalevőleg az aszketikus irodalomnak és kivált a misztikának gyöngyei, melyeket emelkedett jámborsága, az érzelmek hatalmas energiája, a stílus nemessége jellemz. Önéletrajzában gyóntatói parancsára a bánat mélységével s a szeretet tűzével írja le az Istentől kapott kegyelmeket. Mindenütt felcsillannak ennek a nagy szeráfi léleknek megvilágításai és fönséges gondolatai. A lelki életnek gyönyörű mélységei tárulnak fel benne. Azért műveltebb világiaknak rendkívül élvezetes lelki olvasmány, gyóntatók részére pedig gyakorlati tanácsok és tapasztalatok tárháza.

A magyar olvasóközönség, mely már régóta nélkülözte Szent Terézia műveit, bizonyára örömmel fogadja ezt az értékes munkát. Fordítása igen kellemes, közvetlen és magyaros.

A 40 ívre terjedő, előkelő kiállítású könyvnek ára füzve 4 K; vászonkötésben 5 K 50 f. Megrendelhető a *karmelita nővérek zárdájában* (Szombathely), amely sorrendben Szent Terézia összes műveit ki fogja adni magyar fordításban.

***

A Katolikus Népszövetség naptára 1915-re. Most hagyta el a sajtót a Katolikus Népszövetség legértékesebb tagilletménye, az 1915. évre szóló naptár. A szép kiállítású naptár vezető cikkét dr. Prohászka Ottokár székesfehérvári püspök írta. Cikkeket írtak még a naptárba: dr. Zboray Miklós, dr. Landauer Béla, dr. Vass József, dr. Griger Miklós, Haller István, dr. Moldoványi Gyula. Költemények vannak: Szepessy Lászlótól, Kiss Menyhértől, Rudnyánszky Gyulától. Különös érdekességet kölcsönöznek a naptárnak az illusztrációk, amelyek a valóságos képeken kívül felölelik a trónörökös pár tragédiáját, bemutatják az új trónörökös és az új pápát, azonkívül sok és rendkívül érdekes háborús jelenetet mutatnak be. Az értékes naptárt a Népszövetség tagjai mint tagilletményt ingyen kapják. A szétküldést a Népszövetség központi irodája a hónap közepén kezdte meg.

***

Az összes r. k. hívek és társulati tagok figyelmébe ajánljuk: a *«Mentsd meg lelkedet!»* 512 lapos imádságos és oktató *missiókönyvet*, amelynek tiszta jövedelme a r. k. irodalom terjesztésére fordítatik. A könyv félbörkötésben aranyvágással és nyomással, egy darab szentföldről való eredeti virágokból préselt emlékképpel együtt, 2 koronának előleges beküldése mellett portómentesen küldetik meg. Bővebb értesítést megküldi: *Báthori F. Mátyás, Murahalmos* (Vasmegeye).

Telefon-pósta.

Szomorú karácsony borul reánk az idén, mert annyi család boldogságát rontja meg a tudat, hogy testvéreink messze távol szenvednek, vagy már havas földben pihennek. De annál inkább van szükségünk arra a lelki békére, boldogságra és megnyugvásra, melyet az egyház imája szerint egyedül az Úr Jézus adhat. Az «*Örökimádás*» szerkesztősége szívből kívánja minden kedves olvasónknak ezt a békét a szent karácsonyra!

Több érdeklődőnek. Az «*Örökimádás*» mult évi évfolyama 3 koronáért kapható. A régiebbek 2 koronáért. — A pénz beküldése ellenében a szerkesztőség szívesen küld.

Ou. L. Bajmok. A kedves cikkekcskéket szívesen felhasználjuk, sőt ilyen zsánerű dolgot máskorra is kérünk. A decemberi számba sajnos már lekészt.

Dr. T. L.-né (A. M.) Érsekújvár. Ne méltóztassék zokon venni, hogy most egy-két számból kedves dolgozatai hiányoznak. Majd sorra vesszük. Legmélyebb tisztelettel. *Szerk.*

Felelős szerkesztő: **Dr. Tiefenthaler József.**

Walsler-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik

teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dező festőművész rajzaival
megjelent és kapható

Közönséges papíron:

Vászonkötés ... .. 4 K — f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 5 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 6 « — «

Műnyomó papíron:

Vászonkötés, vörösvágás ... 4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal ... 5 « 50 «
Bőrkötés, aranyv., tokkal ... 6 « 50 «

Borjúbőr-kötés, aranyvágás,
párnázva, kazettával ... .. 8 K 50 f

Japán papíron: (az egész könyv egy ujj-
nyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás ... 4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal 6 « — «
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal 7 « — «
Borjúbőr, párnázva, kazettával 9 « — «

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál
Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy
utánvétellel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamát
még kaphatók ————— egyenként **1 K 40 fill.-jével.**